NORA ROBERTS

Mėlynasis jurginas

NORA ROBERTS

Mėlynasis jurginas

Jotema

UDK 820(73)-
Ro-u4

Nora Roberts
Blue Dahlia
New York, A Jove Book, 2004

Copyright © 2004 by Nora Roberts
© Vertimas į lietuvių kalbą,
Vilma Krinevičienė, 2005
© UAB „Jotema“, 2006

ISBN 9955-13-085-7

Brangus skaitytojau,

aš neturiu pomėgių. Turiu aistrų. Sodininkystė — viena iš mano aistrų, o pavasaris — kai ateina metas išeiti į sodą ir kasti žemę — mano mėgstamiausias metų laikas. Gyvenu tarp miškų, Blu Ridž kalno papėdėje. Čia žemė yra grublėta ir akmenuota — ne pats geriausias dirvožemis sodininkui. Pakėliau lysves ir taip išsprendžiau problemą, tačiau akmenys vis tiek trukdo. Kiekvieną pavasarį prasideda kova su akmenimis, ir dažniausiai laimiu aš.

Man labai pasisekė, kad ištekėjau už žmogaus, kuriam patinka žemės darbai. Jei noriu akmenuotoje vietoje pasodinti narcizų svogūnėlių, kviečiuosi į pagalbą vyrą pasidarbuoti kirtikliu. Pastangos atsiperka. Kiekvieną pavasarį patiriu džiaugsmą stebėdama pražystančius narcizus, sužaliuojančius gluosnius, daugiamečius augalus, kuriuos pasodinau vietoj akmenų. Man teikia pasitenkinimą ir darbas kastuvu ar grėbliuku, kai ruošiu žemę būsimiems augalams. Tai sunkus, purvinas ir prakaito reikalaujantis užsiėmimas, bet jis teikia malonumą. Darbas sode niekada nesibaigia, tačiau džiugina akį. Beveik prieš dvidešimt metų mano vyras pasodino prieš langus magnoliją. Kiekvieną pavasarį žvelgdama pro miegamojo langą gėriuosi nuostabiais purpuriniais žiedais. O kai jie praranda spalvą ir nukrenta, sužydi kitas augalas, ir aš vėl patiriu begalinį džiaugsmą.

Po ilgos darbo dienos, nesvarbu, rašiau, dirbau sode ar paprasčiausiai triūsiau namuose, nėra nieko geriau kaip protą ir širdį raminantis pasivaikščiojimas po sodą.

Sodinkite gėles ir stebėkite, kaip jos auga. Atlygis visada bus didesnis už įdėtą darbą.

Skaitomiausia *The New York Times* autorė Nora Roberts pateikia pirmą savo naujosios trilogijos „Medelynas“ dalį. Name, turinčiame seną istoriją ir garsėjančiame klestinčiu sodininkystės verslu, trys moterys iškelia į dienos šviesą praeities prisiminimus ir atskleidžia paslaptį.

Denui ir Džeisonui
Nors jūs vyrai, visada būsite mano berniukai

Jei augalo šaknis apraizgyta kitų šaknų, jį reikia atsargiai iškasti ir persodinti, kad galėtų vešėti, užuot augęs tankumyne.

iš *The Treasury of Gardening*
APIE VAZONINIŲ AUGALŲ PERSODINIMĄ

Esu tvirtai įsitikinęs, kad kiekviena gėlė brangina orą, kuriuo kvėpuoja.

VORDSVORTAS

PROLOGAS

Memfis, Tenesio valstija
1892-ųjų rugpjūtis

NESANTUOKINIO VAIKO GIMDYMAS NEBUVO PLANUOTAS. KAI JI sužinojo, jog nešioja savo meilužio kūdikį, šokas ir panika greitai virto pykčiu.

Žinoma, yra būdų jo atsikratyti. Jos padėties moteris turi ryšių, galimybių. Tačiau ji bijo jų, bijo akušerių, nelegaliai darančių abortus, beveik taip pat kaip to, kas nelaukiamas auga jos įsčiose.

Tokio vyro kaip Redžinaldas Harperis meilužė negali sau leisti nėštumo.

Jis išlaiko ją jau antrus metus, ir išlaiko gerai. Ji žino, kad jis turi ir kitų moterų — įskaitant žmoną, bet jai tai nerūpi.

Ji vis dar jauna ir graži. Jaunystė ir grožis yra prekė, kurią galima parduoti. Ji tai daro jau visą dešimtmetį, užslopinusi mintis ir užgniaužusi širdies sopulį. Prekę pardavinėja gana pelningai, nublizginusi manieromis ir žavesiu. To išmoko stebėdama gracingas damas dvare prie upės, kur dirbo jos motina.

Ji netgi šiek tiek išsilavinusi. Tačiau labiau už knygas ir muziką išmano flirtavimo meną.

Pirmą kartą parsidavė būdama penkiolikos. Nuo tada kartu su monetomis į kišenę dėjosi ir žinias. Tačiau nenorėjo būti prostitute, nes tai tas pat, kas tvarkytis namuose arba diena iš dienos žingsniuoti į

fabriką. Žinojo skirtumą tarp prostitutės ir meilužės. Kekšė parduoda greitą ir šaltą seksą už skatikus, ir vyras pamiršta ją dar nespėjęs užsisegti kelnių.

Tačiau meilužė — protinga ir išmintinga meilužė — gali pasiūlyti romantišką, rafinuotą ryšį, palaikyti pokalbį, pralinksminti ir kartu pasiūlyti kai ką intymiau. Ji tarsi vyrų kompanionė ir paguodos glėbys, galinti išpildyti jų seksualines fantazijas. Ambicinga meilužė žino, kaip galima reikalauti, kad gautum daug.

Amelija Elena Koner turėjo ambicijų.

Ir jas tenkino. Bent jau daugumą.

Amelija gana apdairiai išsirinko Redžinaldą. Jis nebuvo gražus ar protingas. Tačiau buvo, kaip kuždėjo nuojauta, labai turtingas ir visiškai neištikimas savo liesai ir nuobodžiai žmonai, vadovaujančiai Harperių namams.

Jis turėjo moterį Načeze ir, kalbėjo žmonės, dar vieną Naujajame Orleane. Vadinasi, šis vyras galėjo leisti sau turėti ir trečią, tad Amelija nukreipė savo kerus į jį. Pasišypsojo ir laimėjo Redžinaldą.

Dabar, dvidešimt ketverių, ji gyveno dailiame name Pietų Meine ir turėjo tris tarnus. Jos spinta buvo prigrūsta gražių drabužių, o dėžutėse spindėjo papuošalai.

Tiesa, dailiosios damos, kurioms ji kažkada pavydėjo, nepriima jos į savo ratą, tačiau yra kita madinga gyvenimo pusė, kur ji visada laukiama. Kur *jai* pavydima.

Amelija kėlė ištaigingas puotas. Keliavo. *Gyveno.*

Tada, praėjus vos daugiau nei metams nuo tos dienos, kai Redžinaldas įkėlė ją į šį dailų namą, jos prabangus, sumaniai suplanuotas gyvenimas sugriuvo.

Ji galėtų pasislėpti nuo Redžinaldo, kol įsidrąsins nueiti į raudonųjų žibintų rajoną ir viską užbaigti. Bet jis surastų ją tenai sergančią kokia nors bjauria liga ir įsispoksotų tamsiomis gudriomis akimis.

Viską suprastų.

Jis ne tik apsidžiaugė sužinojęs, bet ir uždraudė Amelijai darytis abortą. Norėdamas atšvęsti šią žinią, jis, Amelijos nuostabai, padovanojo jai apyrankę su safyrais.

Ji nenorėjo vaiko, bet Redžinaldas norėjo.

Amelija pradėjo suprasti, kaip vaikas galėtų jai praversti. Kaip Redžinaldo Harperio vaiko motina — nesvarbu, kad nesantuokinio — ji bus amžinai branginama. Gal Redžinaldas nustos domėjęsis ja lovoje, kai jos jaunystė nužydės ir grožis išblės, tačiau rems ją ir vaiką.

Redžinaldo žmona nepadovanojo jam sūnaus. Bet Amelija galėtų. Ji *padovanos*.

Ji nešiojo kūdikį per paskutinius žiemos šalčius iki pavasario ir planavo ateitį. O tada atsitiko kažkas keista: jis sujudėjo joje. Pasiraivė, pasirąžė, žaismingai įspyrė. Vaikas, kurio ji nenorėjo, tapo jos vaiku.

Jis augo joje kaip gėlė, kurią tik ji galėjo stebėti ir jausti. Laikui bėgant meilė kūdikiui vis stiprėjo.

Amelija žydėjo per karštą tvankią vasarą, pirmą kartą gyvenime jausdama jausmų protrūkį ne tik sau ar supančiai prabangai. Ji reikalinga savo vaikui, savo sūnui. Apsaugos jį nuo visko.

Apglėbusi rankomis didelį pilvą, Amelija stebėjo, kaip įrengiamas vaikų kambarys. Blyškiai žalios spalvos sienos ir baltų nėrinių užuolaidos. Supamasis arkliukas iš Paryžiaus, rankų darbo lopšys iš Italijos.

Sudėjo mažyčius drabužėlius į miniatiūrinę spintą. Airiški nėriniai, prancūziškas šilkas. Ant visų rūpestingai išsiuvinėtos monogramos su vaiko inicialais. Jis bus Džeimsas Redžinaldas Koneris.

Amelija turės sūnų, po visa ko kažką savo. Pagaliau turės ką mylėti. Jie kartu keliaus, ji ir jos gražusis sūnelis. Parodys jam pasaulį. Džeimsas lankys geriausias mokyklas. Jis jau buvo jos pasididžiavimas, džiaugsmas ir širdies lobis. Ir nors tą tvankią vasarą Redžinaldas ateidavo į namus Pietų Meine vis rečiau ir rečiau, ji nesijaudino.

Jis tik vyras. Tai, kas auga joje, yra jos sūnus.

Ji niekada nebebus viena.

Kai prasidėjo sąrėmiai, Amelija neišsigando. Kęsdama skausmą ir išpilta prakaito, ji tegalvojo apie viena: savąjį Džeimsą. Savo sūnų. Savo vaiką.

Iš nuovargio vaizdas akyse ėmė lietis, tačiau blogiau nei skausmas buvo karštis, pulsuojantis it gyvas kvėpuojantis monstras.

Amelija matė, kaip daktaras ir priėmėja susižvalgė. Niūriais, susirūpinusiais žvilgsniais. Bet ji jauna, sveika ir ji tai *padarys*.

Laikas neteko prasmės; valanda keitė valandą, kambaryje mirgėjo

žibalinės lempos šviesa. Per sąmonę temdantį nuovargį ji išgirdo tylų verksmą.

— Mano sūnus. — Skruostais nuriedėjo ašaros. — Mano sūnus.

Priėmėja, nesiliaudama raminamai murmėti, neleido jai atsisėsti.

— Nespurdėk. Atsigerk. Pailsėk.

Amelija gurkštelėjo norėdama apmaldyti degančią gerklę, pajuto opijaus tinktūros skonį. Nespėjusi paprieštarauti, nugrimzdo į gilų miegą.

Kai pabudo, kambaryje tvyrojo maldyti, užuolaidos rūpestingai dengė langus. Jai sujudėjus, daktaras pakilo nuo kėdės ir priėjo patikrinti pulsą.

— Mano sūnus. Mano kūdikis. Noriu pamatyti savo kūdikį.

— Paprašysiu, kad atneštų sultinio. Ilgai miegojote.

— Mano sūnus. Jis alkanas. Pasakykit, kad atneštų jį.

— Ponia. — Daktaras prisėdo ant lovos krašto. Jo veidas buvo išblyškęs ir susirūpinęs. — Apgailestauju. Vaikas gimė negyvas.

Jos širdį suspaudė deginantys ir skaudūs liūdesio bei baimės gniaužtai.

— Girdėjau jį verkiant. Tai melas! Kodėl sakote man tokius baisius dalykus?

— Ji neverkė. — Jis švelniai paėmė jos ranką. — Jūsų gimdymas buvo ilgas ir sunkus. Pabaigoje jūs kliedėjote. Ponia, man labai gaila. Jūs pagimdėte negyvą mergytę.

Amelija tuo netikėjo. Rėkė, draskėsi, verkė; ją užmigdydavo per prievartą, o pabudusi vėl imdavo klykti, blaškytis ir raudoti.

Iš pradžių nenorėjo to vaiko. Bet paskui norėjo labiau už viską.

Jos skausmas buvo beribis.

Sielvartas atėmė jai protą.

PIRMAS SKYRIUS

Sautfildas, Mičigano valstija
2001-ųjų rugsėjis

JI PRIDEGINO GRIETINĖLĖS PADAŽĄ. STELA VISADA PRISIMINS TĄ nereikšmingą, bet erzinančią smulkmeną, kaip prisimins ir vėlyvos vasaros griaustinio dundėjimą bei vaikų triukšmą svetainėje.

Prisimins aitrų kvapą, staiga užkaukusią priešgaisrinę signalizaciją, savo mechaniškus judesius, kai kėlė keptuvę nuo viryklės degiklio ir metė į kriauklę.

Stela nebuvo labai gera virėja, užtat labai skrupulinga. Laukdama vyro, ji planavo pagaminti viščiuką *Alfredo* su grietinėlės padažu — vieną iš Kevino mėgstamiausių patiekalų, paruošti daržo salotų, parūpinti šviežios, traškios duonos.

Dailaus priemiesčio namuko tvarkingoje virtuvėje ji buvo išrikiavusi visus gaminamo patiekalo produktus, pasidėjusi kulinarijos knygą, kurios puslapiai buvo aptraukti apsaugine polietileno plėvele.

Ryšėjo tamsiai mėlyną prijuostę ant švarių kelnių ir marškinių, o savo raudonas garbanas buvo susegusi į kuodą ant viršugalvio, kad netrukdytų.

Stela pradėjo gaminti vėliau nei tikėjosi, tačiau tą dieną buvo velniškai daug darbo. Pats gėlių pardavimo įkarštis, o šiltas oras pritraukė daugybę pirkėjų.

Ji dėl to nepyko. Jai patiko, labai patiko dirbti medelyno vady-

bininke. Geivinas pradėjo lankyti mokyklą, o Lukas — vaikų darželį, todėl buvo gera vėl griebtis veiklos, dirbti visą darbo dieną. Ir kada gi užaugo jos kūdikis? Nespės apsidairyti, o Lukas jau irgi eis į pirmą klasę.

Jai ir Kevinui reikėtų labiau pasistengti norint turėti trečią vaiką. Gal šiąnakt, šypsodamasi pagalvojo ji, kai prasidės tas finalinis susitikimo etapas, kurį ji suplanavo.

Sverdama produktus, ji išgirdo trenksmą ir klyksmą gretimame kambaryje. Tučtuojau viską metusi, nuskubėjo pažiūrėti. O dar mąsto apie trečią vaiką, kai jau šie du varo ją iš proto.

Įžengė į kambarį. Štai jie, jos mažieji angeliukai. Geivinas, baltapūkis su velniūkščiais akyse, sėdėjo nekaltai trankydamas vieną į kitą dvi mašinėles, o Lukas su spindinčia raudonų plaukų kupeta — jos vaikas — bliovė dėl išmėtytų medinių kaladėlių.

Jai nereikėjo matyti, kad *žinotų*. Lukas kažką pastatė. Geivinas sugriovė. Jų namuose nuolat vyko kova dėl valdų.

— Geivinai, kodėl taip padarei? — Ji paėmė Luką ant rankų, paglostė jam nugarėlę. — Viskas gerai, mažuti. Gali pastatyti kitą.

— Mano namas! Mano namas!

— Aš netyčia, — prisiekinėjo Geivinas, šelmiškai blykčiodamas akutėmis. Stela vos galėjo sulaikyti juoką. — Mašina atsitrenkė į namą.

— Neabejoju, kad mašina — po to, kai tu nukreipei ją į namą. Kodėl negalite žaisti gražiai? Jis juk tau netrukdo.

— Aš tik žaidžiau. O jis dar mažiulis.

— Būtent. — Šį kartą, pamatęs jos žvilgsnį, Geivinas nuleido akis. — Ir jei tu elgsies kaip mažiulis, galėsi drožti į savo kambarį ir ten kvailioti. Vienas.

— Tai buvo kvailas namas.

— Nee-aaa! Mama. — Lukas suėmė Stelos veidą rankutėmis ir pažiūrėjo į ją gailiomis ašarotomis akimis. — Jis buvo geras.

— Gali pastatyti dar geresnį. Nagi, Geivinai, palik jį ramybėje. Aš nejuokauju. Turiu darbo virtuvėje, nes netrukus grįš tėtis. Ar nori būti nubaustas jo sugrįžimo proga?

— Ne. Aš neturiu ką *veikti*.

— Kaip negerai. Tikrai labai gaila, kad neturi jokių žaislų. — Ji pastatė Luką ant žemės. — Statyk namą, Lukai. O tu, Geivinai, neliesk jo. Jei man dar kartą teks čionai ateiti, pasigailėsi.

— Aš noriu į *lauką*! — sudejavo Geivinas jai už nugaros.

— Negali, nes lyja. Mes visi čia įstrigę, tad elkis gražiai.

Ji nuskubėjo į virtuvę ir pabandė susikaupti. Tada susierzinusi įjungė televizorių, stovintį virtuvėje. Dieve, kaip ji pasiilgo Kevino. Berniukai zyzia visą popietę, ji vos valdosi. Tas keturias dienas, kol nebuvo Kevino, ji sukasi it voverė rate. Namai, vaikai, jos darbas — viskas vienai. O visi buitiniai prietaisai, matyt, tik ir laukė, kol Kevinas išvažiuos. Vakar sugedo skalbimo mašina, o šįryt krosnelė perdegė.

Jie taip puikiai dalijasi darbus, kai būna kartu: abu auklėja vaikus ir džiaugiasi jais. Jei jis būtų namuose, dabar prisėstų ir pažaistų teisėją su berniukais, o ji gamintų vakarienę. Arba dar geriau — Kevinas gamintų, o ji žaistų su vaikais.

Stela ilgėjosi jo artumo, kai jis prieina prie jos iš už nugaros ir pasitrina skruostu į skruostą. Ilgėjosi jo kūno, kai naktį jie susiglaudę kalbasi apie ateities planus arba juokiasi iš to, ką tądien prikrėtę berniukai.

Dėl Dievo, Kevinas išvyko tik keturioms dienoms, o ne keturiems mėnesiams, subarė ji save.

Maišydama padažą ir stebėdama lauke vėjo taršomus lapus, ji puse ausies klausėsi, kaip Geivinas bando įkalbėti Luką pastatyti dangoraižį, kad paskui abu galėtų jį sugriauti.

Kai Keviną paaukštins, jam nebereikės tiek daug keliauti. Jau greitai, priminė sau Stela. Jis taip sunkiai dirba, kad pats laikas jį paaukštinti. Papildomi pinigai irgi pravers, ypač kai turės dar vieną vaiką — gal šį kartą mergytę.

Kevinas gaus geriau mokamą darbą, ji dirbs visą darbo dieną, tada galės leisti sau nuvežti kur nors vaikus. Gal į Disneilendą. Jiems tai patiktų. Net jei ji būtų nėščia, vis tiek važiuotų. Stela jau kurį laiką taupo pinigus atostogoms ir naujai skalbimo mašinai. Šios išlaidos gerokai paplonins piniginę, bet jie išsivers.

Išgirdusi berniukų juoką, Stela atsipalaidavo. Tikrai, gyvenimas geras. Nuostabus, toks, kokį ji visada įsivaizdavo. Ji ištekėjusi už

puikaus, malonios šypsenos vyro, Kevino Rotšildo, kurį įsimylėjo vos pamačiusi. Jie turi du gražius sūnus, dailų namą gerame rajone, mėgstamus darbus ir planus ateičiai. O kai jie mylisi, meilės virpuliai kūnu tebelaksto.

Galvodama apie tai, įsivaizdavo vyro reakciją, kai, paguldžiusi vaikus, įslys į lovą vilkėdama naujais apatiniais, kuriuos nusipirko, kol jo nebuvo.

Truputis vyno, žvakių šviesos ir...

Šį kartą trenksmas buvo dar garsesnis. Stela pažiūrėjo į lubas. Tačiau dabar bent jau girdėjosi džiaugsmingi šūksniai, o ne verksmas.

— Mama! Mama! — Lukas įbėgo į virtuvę spindėdamas iš džiaugsmo. — Mes sugriovėme visą namą. Gal galime suvalgyti sausainių?

— Tik ne prieš vakarienę.

— Prašau, prašau, *prašau*!

Jis tampė ją už kelnių, stengdamasis užkopti jos koja. Stela padėjo samtį ir nuvarė berniuką nuo viryklės.

— Jokių sausainių prieš vakarienę, Lukai.

— Mes mirštam iš bado. — Geivinas prisidėjo prie brolio, trankydamas mašinėlėmis. — Kodėl negalime ko nors užkąsti, kai esame alkani? Kodėl turime valgyti tą kvailą *Alfredo*?

— Todėl. — Būdama vaikas, ji nekentė tokio atsakymo, tačiau dabar atrodė jai tinkamas. — Visi valgysime, kai sugrįš tėtis. — Tačiau žvilgtelėjusi pro langą susirūpino, kad jo lėktuvas gali vėluoti. — Štai suvalgykite obuolį.

Ji paėmė iš vazos obuolį ir pasičiupo peilį.

— Man nepatinka žievė, — zyzė Geivinas.

— Neturiu laiko ją nulupti. — Ji skubiai pamaišė padažą. — Žievė tik į naudą. — Kažin ar tikrai?

— Noriu gerti. Ar duosi gerti? — Lukas nesiliovė tampęs ją už kelnių. — Aš noriu gerti.

— Dieve. Duokit man penkias minutes, gerai? Penkias minutes. Eikit, pastatykit ką nors. Aš supjaustysiu obuolį ir atnešiu sulčių.

Sudundėjo griaustinis; Geivinas pašoko šaukdamas „žemės drebėjimas!“

— Tai ne žemės drebėjimas.

Tačiau jis švytinčiu veidu aplėkė keletą ratų virtuvėje, paskui išbėgo į kambarį klykaudamas:

— Žemės drebėjimas! Žemės drebėjimas!

Lukas, užsikrėtęs jo nuotaika, irgi šaukdamas ištrepsėjo paskui jį.

Stela prisidėjo ranką prie tvinksinčios galvos. Triukšmas buvo nepakenčiamas, bet galbūt jie užsimirš ir bent jau leis baigti ruošti vakarienę.

Ji nusisuko į viryklę, abejingai klausydamasi žinių.

Staiga jos prasiskverbė į Stelos sąmonę, ir ji lyg robotas atsisuko į televizorių.

Nukrito lėktuvas, skridęs iš Lansingo į Detroitą. Su dešimčia keleivių.

Samtis išsprūdo iš rankos. Širdis iššoko iš krūtinės.

Kevinas. Kevinas.

Kambaryje spiegė vaikai, apimti baimės ir džiaugsmo, virš galvos dundėjo griaustinis. Virtuvėje, susvyravus pasauliui, Stela susmuko ant grindų.

JIE ATĖJO PRANEŠTI JAI, KAD KEVINAS ŽUVO. NEPAŽĮSTAMI ŽMONĖS liūdnais veidais. Stela negalėjo to suvokti, nenorėjo patikėti. Nors žinojo. Suprato tą pačią minutę, kai išgirdo per televizorių reporterio balsą.

Negali būti, kad Kevinas negyvas. Jis jaunas ir sveikas. Jis grįš namo, ir jie valgys viščiuką. *Alfredo*. Vakarieniaus.

Bet ji pridegino padažą. Nuo dūmų įsijungė signalizacija ir jos gražūs namai virto pragaru.

Stela išsiuntė vaikus pas kaimynus, kad galėtų išklausyti tuos žmones. Bet kaip galima klausytis neįmanomo, neįtikėtino dalyko?

Tai klaida. Audra, žaibo blyksnis, ir viskas negrįžtamai pasikeitė. Viena akimirka, ir vyras, kurį mylėjo, jos vaikų tėvas, išėjo amžiams.

Gal norėtumėt kam nors paskambinti?

Kam ji skambintų, išskyrus Keviną? Jis jos šeima, draugas, gyvenimas.

Jie kalbėjo apie laidotuves, siūlė psichologo pagalbą, tačiau ji girdėjo tik ūžimą ausyse. Jie apgailestavo dėl netekties.

Tada jie išėjo, ir Stela liko viena name, kurį kartu su Kevinu nusipirko, kai laukėsi Luko. Name, kuriam taupė, kurį gražino ir dailino. Name su sodu, kurį pati puoselėjo.

Audra pasibaigė, stojo tyla. Ar kada nors buvo taip tylu? Ji girdėjo savo širdies plakimą, šildytuvo burzgimą, lietų, varvantį lietvamzdžiais.

Paskui išgirdo savo raudą, kai suklupo ant grindų prie lauko durų. Stela susirietė į kamuolį gindamasi, priešindamasi skausmui. Ašarų nebuvo, dar nebuvo. Jos susikaupė į kietą mazgą kažkur viduje. Skausmas buvo toks gilus, kad ašaros negalėjo jo pasiekti. Ji tik gulėjo susirietusi ir dejavo it sužeistas žvėris.

Jau buvo tamsu, kai svirduliuodama atsistojo. Galva svaigo. Kevinas. Pasąmonėje ji vis kartojo jo vardą.

Reikia parsivesti vaikus, jie turi grįžti namo. Reikia pasakyti vaikams.

O Dieve. Dieve, kaip ji pasakys vaikams?

Sugriebė durų rankeną ir it sapnuodama žengė į vėsią tamsą. Stela paliko praviras duris, nuėjo tarp chrizantemų ir astrų lysvių, pro azalijas, spindinčias savo žaliais lapais, kurias giedrią pavasario dieną sodino Kevinas.

Ji lyg akla perėjo per gatvę, nematydama balų, merkiančių jos batelius. Žengdama per šlapią žolę, pasuko kaimynų verandos link, iš kur sklido šviesa.

Koks kaimynės vardas? Keista, ji pažįsta ją jau ketverius metus. Kartu važiuoja į darbą, kartais eina apsipirkti. Bet ji negali prisiminti...

O taip, žinoma. Diana. Diana ir Adamas Perkinsai, o jų vaikai Džesė ir Vajatas. Šauni šeima, abejingai pagalvojo ji. Graži, normali šeima. Prieš porą savaičių jie kartu kepė mėsą sode. Kevinas čirškino viščiuką. Jam patiko kepti ant grotelių. Jie gėrė vyną, juokėsi, vaikai žaidė. Vajatas pargriuvo ir užsigavo kelį.

Žinoma, ji prisimena.

Tačiau dabar Stela neryžtingai stovėjo prie jų durų nežinodama, ko čia atėjusi.

Jos vaikai. Žinoma. Atėjo vaikų. Turi pasakyti jiems...

Negalvok. Stela tramdė save, laikėsi it uola. Dar negalvok. Jei

galvosi, palūši. Subyrėsi į milijoną gabalėlių, kurių niekas niekada nesurinks.

Vaikams reikia jos. Reikia dabar. Jie šiuo metu turi tik mamą.

Stela nurijo karštą kietą gumulą ir nuspaudė skambutį.

Pamatė Dianą, žiūrinčią į ją tarytum pro ploną vandens uždangą, kuri raibuliavo, tarsi būtų miražas. Lyg pro miglą girdėjo Dianos balsą. Jautė guodžiančias ir užjaučiančias rankas.

Bet tavo vyras gyvas, galvojo Stela. Tavo gyvenimas nesibaigė, pasaulis toks pat, koks buvo prieš penkias minutes. Todėl tu negali suprasti. Negali.

Pajutusi, jog ima drebėti, žengtelėjo į šalį.

— Prašau, ne dabar. Dabar negaliu. Turiu parsivesti berniukus namo.

— Galiu eiti kartu. — Dianos skruostais riedėjo ašaros; ji ištiesė ranką ir palietė Stelos plaukus. — Ar norėtum, kad eičiau kartu, pabūčiau su tavim?

— Ne. Ne dabar. Man reikia... mano berniukų.

— Aš juos pakviesiu. Įeik, Stela.

Bet ji tik papurtė galvą.

— Gerai. Jie didžiajame kambaryje. Aš pakviesiu. Stela, jei tau ko nors reikia — bet ko, tik paskambink. Aš apgailestauju. Man labai gaila.

Stela stovėjo tamsoje žiūrėdama į šviesą ir laukė.

Išgirdo pasipiktinimo šūksnius, nusiskundimus, paskui kojų trepsėjimą. Štai jos berniukai — Geivinas, saulės nublukintais tėvo plaukais, Lukas — Kevino burna.

— Mes dar nenorime eiti, — tarė jai Geivinas. — Mes žaidėme žaidimą. Gal galime užbaigti?

— Ne. Dabar turime eiti namo.

— Bet aš laimiu. Taip neteisinga, ir...

— Geivinai. Turime eiti.

— Tėtis grįžo?

Stela pažiūrėjo į Luką, į jo laimingą nekaltą veidelį ir vos nepalūžo.

— Ne. — Ji pasilenkė, paėmė jį ant rankų ir pabučiavo į lūpas, taip primenančias Kevino. — Eime namo.

Paėmė už rankos Geiviną ir pasuko tuščių namų link.

— Jei tėtis būtų namuose, jis leistų man užbaigti. — Geivino balse pasigirdo ašaros. — Noriu tėčio.

— Žinau. Aš irgi.

— Ar galėtume laikyti šunį? — domėjosi Lukas, atsukdamas jos veidą į save. — Paprašykime tėtį, gerai? Galėtume laikyti tokį šunį kaip Džesės ir Vajato?

— Pakalbėsime apie tai vėliau.

— Noriu tėčio, — pakartojo Geivinas plonesniu balseliu.

Jis jaučia, pagalvojo Stela. Jaučia, jog atsitiko kažkas baisaus, labai baisaus. Aš privalau jam pasakyti. Turiu tai padaryti dabar.

— Prisėskime. — Ji atsargiai, labai atsargiai užvėrė duris ir nunešė Luką ant sofos. Pasisodino jį ant kelių ir apkabino Geiviną per pečius.

— Jei turėčiau šunį, — rimtai dėstė Lukas, — rūpinčiausi juo. Kada grįš tėtis?

— Jis negali grįžti.

— Nes turi reikalų?

— Jis... — Padėk man. Dieve, padėk man tai padaryti. — Įvyko nelaimingas atsitikimas. Tėtis pateko į avariją.

— Tokią, kai susiduria mašinos? — paklausė Lukas. Geivinas tylėjo, įdėmiai žiūrėdamas jai į veidą.

— Tai buvo labai didelė avarija. Tėčiui teko išeiti į dangų.

— Bet paskui jis turi sugrįžti.

— Negali. Jis nebegali sugrįžti namo. Turi likti danguje.

— Aš nenoriu, kad jis ten liktų. — Geivinas pabandė išsiveržti iš glėbio, tačiau ji stipriai laikė jį. — Noriu, kad sugrįžtų namo *dabar*.

— Aš irgi nenoriu, kad jis ten liktų, vaikeli. Tačiau jis nebegali sugrįžti, kad ir kaip mes norėtume.

Luko lūpos suvirpėjo.

— Jis pyksta ant mūsų?

— Ne. Ne, ne, mažuti. — Ji įsikniaubė jam į plaukus, slėpdama viduje siaučiančią audrą. — Nepyksta. Jis myli mus. Visada mylės.

— Jis mirė. — Geivino balse suskambo pyktis, akys sužibo. Tada, nes buvo tik vaikas, verkdamas įsikniaubė mamai į glėbį.

Stela laikė vaikus, kol jie užmigo, tada nunešė abu į savo lovą, kad nė vienas iš jų nepabustų vienišas. Kaip ir šimtus kartų anksčiau,

nuavė batukus, apkaišė antklodėmis. Paliko degančią šviesą, kol vaikščiojo po namą uždarinėdama duris, tikrindama langus — jautėsi tarsi plūduriuotų. Įsitikinusi, jog viskas gerai, užsidarė vonios kambaryje. Prisileido tokio karšto vandens į vonią, kad garai pakibo virš vandens ir apgaubė kambarį.

Tik įlipusi į vonią, panirusi į garuojantį vandenį, ji leido mazgui atsirišti. Drebėdama karštame vandenyje verkė ir verkė be perstojo.

JI IŠTVĖRĖ. KAI KURIE DRAUGAI SIŪLĖ JAI RAMINAMŲJŲ VAISTŲ, tačiau ji nenorėjo slopinti savo jausmų. Norėjo turėti blaivią galvą, nes reikėjo rūpintis vaikais.

Laidotuvės buvo paprastos. Kevinas būtų tokių norėjęs. Ji parinko viską — muziką, gėles, nuotraukas. Išrinko sidabrinę dėžutę pelenams ir ketino išbarstyti juos virš ežero. Jis pasipiršo jai tame ežere, išnuomotoje valtyje; tai atsitiko vieną vasaros popietę.

Per laidotuves Stela dėvėjo juodus drabužius — trisdešimt vienerių našlė su dviem mažais berniukais, banko paskola ir taip sudaužyta širdimi, kad, rodės, šukės badys jos kūną visą likusį gyvenimą.

Ji nė minutę nepaleido vaikų iš akių ir užrašė juos pas psichologą.

Rūpesčiai. Gali susidoroti su jais. Kol turi ką veikti, daryti kažką apčiuopiamo, ji laikysis. Stela gali būti stipri.

Atėjo draugai ašarotomis akimis ir kaip įprasta išreiškė užuojautą. Ji buvo labiau dėkinga jiems už prablaškymą nei už paguodą. Niekas negalėjo jos nuraminti.

Iš Memfio atskrido jos tėvas su žmona. Jie buvo didžiausia Stelos paguoda. Ji leido Džolinai, tėvo žmonai, rūpintis ja, raminti ir guosti vaikus, o tuo metu jos motina skundėsi, jog turinti būti tame pačiame kambaryje su *ta moterimi*.

Po laidotuvių, išlydėjusi draugus, apkabinusi tėvą ir Džoliną prieš jiems išskrendant namo, ji prisivertė nusivilkti juodą suknelę. Stela sukišo ją į krepšį ir padėjo ant lentynos. Daugiau niekada nebenorės matyti šios suknelės.

Jos motina pasiliko. Stela buvo prašiusi ją pasilikti keletą dienų.

Juk tokiomis aplinkybėmis motina turėtų būti artimiausias žmogus. Kad ir kokia trintis tarp jų buvo ir yra, ji nepalyginama su mirtimi.

Kai įėjo į virtuvę, motina virė kavą. Stela buvo dėkinga, kad jai nereikia rūpintis tokiomis smulkmenomis, todėl priėjusi pabučiavo Karlai į skruostą.

— Ačiū. Man taip nusibodo arbata.

— Kiekvieną kartą, kai įžengdavau į virtuvę, toji moteris vis virdavo tą prakeiktą arbatą.

— Ji stengėsi padėti, be to, iki šiol kavos nesinorėjo.

Karla atsisuko. Ji buvo liekna, trumpais šviesiais plaukais. Jau daugelį metų kovojo su laiku reguliariai lankydamasi pas chirurgus. Patempimai, pakėlimai, injekcijos nutrynė keletą metų. Tačiau dabar ji atrodo lyg išdrožta ir kieta, pagalvojo Stela. Jai galima būtų duoti keturiasdešimt, tačiau dėl to ji niekada neatrodys laiminga.

— Tu visada ją užstoji.

— Aš neužstoju Džolinos, mama. — Stela sunkiai atsidususi prisėdo. Rūpesčių nebėra, suvokė ji. Nebėra kuo rūpintis. Kaip ji ištvers šią naktį?

— Nesuprantu, kodėl turėjau ją pakęsti?

— Apgailestauju, kad jauteisi nepatogiai. Bet ji buvo labai maloni. Jiedu su tėčiu susituokę — kiek — jau dvidešimt penkerius metus. Turėjai prie to priprasti.

— Man nepatinka, kai ji maišosi po akių ir kalba tuo šniaukrojančiu balsu. Šiukšlė iš vagonėlio.

Stela prasižiojo, tačiau tučtuojau susičiaupė. Džolin ne iš vagonėlio ir tikrai nėra šiukšlė. Bet kas iš to, jei tai pasakys? Arba primins motinai, jog tai mama norėjo skyrybų, pati paliko šeimą. Jokios prasmės priminti ir tai, kad Karla nuo tada buvo jau du kartus ištekėjusi.

— Ką gi, ji jau išvyko.

— Juo geriau.

Stela giliai įkvėpė. Nesiginčyti, pagalvojo ji jausdama susitraukiantį skrandį. Per daug pavargusi, kad ginčytųsi.

— Vaikai miega. Pavargo. Rytoj... kaip nors pragyvensime ir rytojų. Tikriausiai taip ir turi būti. — Ji atlošė galvą ir užsimerkė. — Vis

galvoju, kad tai blogas sapnas, bet kurią akimirką pabusiu. Ir Kevinas bus čia. Aš... negaliu įsivaizduoti gyvenimo be jo. Negaliu net pagalvoti.

Vėl susikaupė ašaros.

— Mama, aš nežinau, ką man daryti.

— Jis juk buvo apsidraudęs, ar ne?

Stela sumirksėjo ir įsispoksojo į kavos puodelį, kurį Karla pastatė priešais ją.

— Ką?

— Gyvybės draudimas. Jis jį turėjo?

— Taip, bet...

— Tau reikia pasikalbėti su advokatu ir paduoti oro linijas į teismą. Geriau pradėk galvoti apie praktiškus dalykus. — Ji atsisėdo laikydama rankose kavos puodelį. — Juk tai geriausiai išmanai.

— Mama, — ji kalbėjo lėtai, tarsi versdama iš keistos užsienietiškos kalbos. — Kevinas mirė.

— Žinau, Stela, ir labai apgailestauju. — Ji patapšnojo dukrai per ranką. — Aš juk viską mečiau ir atvažiavau tau padėti, ar ne?

— Taip. — Ji turi tai prisiminti. Ir įvertinti.

— Suknistas reikalas, kai tokio amžiaus vyras miršta nei iš šio, nei iš to. Bereikalinga auka. Niekada to nesuprasiu.

— Ne. — Išsitraukusi iš kišenės nosinę, Stela nusišluostė akis. — Ir aš ne.

— Jis man patiko. Bet dabar tu likai ant ledo. Sąskaitos, vaikai. Našlė su dviem mažais vaikais. Pasakysiu, kad nedaugelis vyrų ryšis imti gatavą šeimą.

— Aš nenoriu jokio vyro. Dėl Dievo, mama.

— Užsimanysi, — linktelėjo Karla. — Paklausyk mano patarimo ir ieškok vyro, kuris turi pinigų. Nekartok mano klaidų. Tu netekai vyro, ir tai sunku. Tikrai sunku. Bet moterys netenka vyrų kiekvieną dieną. Jau geriau netekti šitaip, nei patirti skyrybas.

Skausmas skrandyje buvo per aštrus, kad ji nuliūstų, per šaltas, kad supyktų.

— Mama. Šiandien Keviną palydėjome į paskutinę kelionę. Mano miegamajame stovi dėžutė su jo pelenais.

— Nori mano pagalbos? — Ji pamojavo šaukšteliu. — Aš stengiuosi tau padėti. Nudirk oro linijoms paskutinį kailį ir susisuk sau tvirtą lizdą. Daugiau nesusidėk su tokiais nevykėliais, kokie paprastai tenka man. Tu tikriausiai manai, kad skyrybos labai paprasta, nes nepatyrei jų, ar ne? O aš — taip. Du kartus. Ir galiu tau pasakyti, kad artinasi ir trečios. Man nusibodo tas kvailas kalės vaikas. Tu neįsivaizduoji, ką man tenka iškęsti. Jis ne tik sumautas mulkis, bet, manau, dar ir apgaudinėja mane.

Ji atsistojo, apsidairė po virtuvę, tada atsipjovė pyrago gabalą.

— Jei jis mano, kad kęsiu ir toliau, tai labai klysta. O, kaip norėčiau pamatyti jo veidą, kai gaus skyrybų dokumentus. Šiandien.

— Labai gaila, kad tau nenusisekė trečia santuoka, — šaltai tarė Stela. — Tačiau man šiek tiek sunkoka reikšti užuojautą, nes trečia santuoka ir trečios skyrybos buvo tavo pasirinkimas. Kevinas negyvas. Mano vyras žuvo, o tai tikrai nebuvo mano pasirinkimas.

— Manai, kad aš dar kartą noriu tai patirti? O gal kad noriu atvažiuoti tau padėti, kai čia pat šlaistosi tavo tėvo kekšė?

— Ji jo žmona, kuri visą laiką labai padoriai elgėsi su tavimi, o man buvo gerà.

— Tik akyse. — Karla susigrūdo pyrago gabaliuką į burną. — Manai, kad tu vienintelė turi problemų? Tau vienai skauda širdį? Pažiūrėsim, ką kalbėsi, kai tau bus penkiasdešimt ir gyvensi viena.

— Tu neatrodai penkiasdešimties, mama, o tai, kad esi viena, kartoju, tavo pasirinkimas.

Karlos akys pajuodo iš pykčio.

— Man nepatinka tavo manieros, Stela. Aš nesitaikstysiu su tuo.

— Ne. Tikrai nesitaikstysi. Tiesą sakant, tikriausiai abiem būtų geriau, jei išvažiuotum. Tučtuojau. Buvo bloga mintis pasiūlyti tau pasilikti. Nežinau, ką sau galvojau.

— Nori, kad išvažiuočiau? Puiku. — Karla pašokusi piktai sušnypštė. — Aš turiu savo gyvenimą. Tu visada buvai nedėkinga, o jei neužkraudavai man kokios bėdos, jausdavaisi nelaiminga. Kai kitą kartą norėsi paverkti kam nors ant peties, skambink tai kaimo prasčiokei, savo pamotei.

— Taip ir padarysiu, — sumurmėjo Stela, kai Karla išlėkė iš kambario. — Patikėk.

Stela atsistojo ir nunešė puodelį į kriauklę, tačiau apimta įniršio trenkė jį. Norėjo išdaužyti viską aplinkui, nes ir pati jautėsi sudužusi. Ji norėjo sukelti sąmyšį pasaulyje, kaip kad jis sukėlė sąmyšį joje.

Tačiau ji tik stovėjo įsikibusi į kriauklę ir meldėsi, kad motina kuo greičiau susidėtų daiktus ir išvažiuotų. Kodėl norėjo, kad motina pasiliktų? Jų santykiai visada buvo tokie — šiurkštūs, kovingi. Jokio ryšio, nieko bendro.

Bet jai norėjosi mamos peties. Labai norėjosi, nors vienai nakčiai. Rytoj bus, kas bus. Tačiau šiąnakt jai norėjosi, kad kas nors apkabintų ir paguostų.

Virpančiais pirštais surinko puodelio šukes, nubraukė ašarą ir sumetė duženas į šiukšlių kibirą. Tada nuėjo prie telefono ir iškvietė taksi.

Daugiau jos nesikalbėjo. Stela nusprendė, jog taip tik geriau. Uždariusi duris įsiklausė į nuvažiuojantį taksi.

Likusi viena nuėjo pažiūrėti miegančių sūnų, pataisė antklodes, švelniai pabučiavo galveles. Dabar jie viskas, ką ji turi. O ji yra viskas, ką turi jie. Stela prisiekė sau, kad bus geresnė motina. Kantresnė. Niekada jų nenuvils. Neišeis, kai vaikams jos reikės. O kai sūnums prireiks atsiremti peties, ji pasiūlys savąjį, kad ir kas atsitiktų.

— Jūs man svarbiausi, — sušnabždėjo ji. — Visada tokie būsite.

Savo kambaryje nusirengė, išsitraukė iš spintos senus Kevino marškinius, apsigaubė jais, uosdama iki skausmo pažįstamą vyro kvapą. Tada susirietė ant lovos, apsiglėbė, kad labiau jaustų marškinių kvapą, užsimerkė ir ėmė melstis, kad kuo greičiau išaušty rytas. Ir prasidėtų nauja diena.

ANTRAS SKYRIUS

Harperių namai
2004-ųjų sausis

JI NESILEIS ĮBAUGINAMA NEI NAMO, NEI JO ŠEIMININKĖS. JIE ABU tuo garsėja.

Stela buvo girdėjusi, kad namas, nors ir senas, bet puošnus, su sodais, kurie galėtų varžytis su Edenu. Ką tik tuo įsitikino.

Namo šeimininkė, kaip kalbėjo žmonės, įdomi, gyvena tarsi atskyrėlė ir yra truputį „sunki". Stela žinojo, kad tas žodis gali reikšti ir atkaklumą, ir charakterio bjaurumą. Kad ir kas būtų, ji susitvarkys, pasakė sau Stela, užgniaužda ma norą pašokti ir imti žingsniuoti po laukiamąjį. Jos gyvenime būta ir blogesnių dalykų. Jai reikia šito darbo. Ne tik atlyginimo, — o šis gana geras, — bet ir pačios veiklos, kad išsiveržtų iš uždaro rato, į kurį įsisuko namuose. Reikia gyvenimo, kažko daugiau nei valandų skaičiavimo ir atlyginimo, kurį suryja sąskaitos. Jai reikia to, kad ir kokie knygiški žodžiai būtų, kas teiktų pasitenkinimą sielai ir skatintų tobulėti.

Rozalindos Harper siela patenkinta, tuo Stela neabejojo. Gražus senovinis namas, klestintis verslas. Įdomu, kaip jaučiasi žmogus, svarstė Stela, kai pabunda ryte ir tiksliai žino, kur jo vieta ir ką jis turi daryti.

Jei tik pavyktų tai išsiaiškinti, ji ir perduotų šią dovaną savo vaikams. Stela bijojo, kad po Kevino mirties ji prarado blaivų mąstymą. Darbas — jokių problemų. Tik duok jai užduotį ir vietos veiklai, viską

padarys. Tačiau suvokimas, kas ji, ko nori giliai širdyje, buvo sužalotas tą 2001-ųjų rugsėjo dieną ir iki šiol galutinai nesugijo.

Stelos naujo gyvenimo pradžia buvo grįžimas į Tenesį. O šis pokalbis su Rozalinda Harper — kitas žingsnis. Jei negaus šito darbo — ką gi, gaus kitą. Niekas negali apkaltinti ją nemokėjimu dirbti arba nesugebėjimu išlaikyti save ir vaikus.

Bet, o Dieve, ji nori *šito* darbo.

Moteris ištiesino pečius ir pabandė nutildyti savo galvoje abejonių šnabždesius. Ji *gaus* šį darbą.

Stela šį rytą rūpestingai apsirengė. Dalykiškai, be nereikalingų detalių, tik tamsiai mėlynas kostiumėlis ir iškrakmolyta balta palaidinė. Geri bateliai, rankinė. Kuklūs papuošalai. Nieko įmantraus. Vos pastebimas makiažas, paryškinantis akių mėlynumą. Neklusnūs plaukai susegti į kuodą. Jei pasiseks, garbanos neišsidraikys iki pokalbio pabaigos.

Rozalinda vertė ją laukti. Tikriausiai tikrina mano kantrybę, galvojo Stela sukiodama tarp pirštų laikrodžio apyrankę. Leidžia sėdėti šioje jaukioje svetainėje ir virti savose sultyse, gėrėtis puikiais antikvariniais baldais ir paveikslais, įspūdingu vaizdu pro priekinius langus.

Tas romantiškas ir grakštus pietietiškas stilius, primenantis jai, kad ji pati jankė*, žuvis, išmesta į kitą krantą.

Čia viskas juda lėčiau, priminė sau Stela. Reikia nepamiršti, kad čia kitoks ritmas nei ji yra įpratusi, kitokia kultūra.

Židinys tikriausiai statytas pagal Adamso projektą, nutarė ji. O toji lempa tikrai iš *Tiffany*. Kažin, ar šias užuolaidas jie vadina portjeromis, o gal tai per daug provincialu? O tos nėrinių užuolaidos tikriausiai keliauja iš kartos į kartą?

Dieve, ji jaučiasi esanti ne savo vietoje. Ką vidutinės klasės našlė iš Mičigano veikia šiame pietietiškame spindesy?

Stela, išgirdusi žingsnius, susitvardė ir nutaisė nieko nesakančią veido išraišką.

— Atnešiau kavos. — Tai buvo ne Rozalinda, o linksmasis vyrukas, kuris pasitiko Stelą prie durų ir atlydėjo į svetainę.

Maždaug trisdešimties, įvertino ji, vidutinio ūgio, labai lieknas. Glotnūs rudi plaukai supo holivudišką veidą su spindinčiomis mė-

* Jankis — šiaurinių valstijų gyventojas.

lynomis akimis. Nors jis dėvėjo juodais drabužiais, elgesyje nebuvo nieko liokajiško. Per daug meniškas, per daug stilingas. Jis prisistatė Deividu.

Deividas padėjo ant kavos staliuko padėklą su porcelianiniais puodeliais ir kavinuku, mažas linines servetėles, cukraus, grietinėlės ir mažą vazelę su žibuoklėmis.

— Roza šiek tiek užtruko, tačiau greitai ateis, tad atsipalaiduokite ir mėgaukitės kava. Jums čia patogu?

— Taip, labai.

— Gal dar ko nors pageidautumėt, kol laukiate?

— Ne, nieko. Ačiū.

— Tada atsipūskite, — pasiūlė jis įpildamas į mažą puodelį kavos. — Sausį nėra nieko geriau už židinį, ar ne? Pamiršti, jog prieš keletą mėnesių buvo taip karšta, kad vos neištirpome. Su kuo geriate kavą, mieloji?

Ji nebuvo pratusi, kad svetimi vyrai vadintų ją „mieląja" ir vaišintų kava jaukiose svetainėse. Ypač, kaip įtarė ji, keleriais metais jaunesni.

— Lašelį grietinėlės. — Ji liepė sau nespoksoti jam į veidą, nes jis buvo, na, toks skanus — putliomis lūpomis, safyro akimis, išsišovusiais skruostikauliais, seksualia duobute ant smakro. — Ar jūs seniai dirbate poniai Harper?

— Visą amžinybę. — Jis žaviai nusišypsojo ir padavė jai puodelį. — Bent jau taip atrodo — gerąja prasme. Atsakykite jai į klausimus tiesiai ir nesidrovėkite. — Jo šypsena praplatėjo. — Ji negali *pakęsti*, kai žmonės pataikauja. Žinot, mieloji, man patinka jūsų plaukai.

— Och. — Ji automatiškai kilstelėjo ranką pasitaisyti juos. — Ačiū.

— Ticianas žinojo, ką darė, kai tapė šia spalva. Sėkmės su Roza, — tarstelėjo jis išeidamas. — Beje, gražūs bateliai.

Stela giliai atsidūsėjo. Jis pastebėjo jos plaukus *ir* batelius, pagyrė. Gėjus. Kaip gaila.

Kava buvo skani, ir Deividas teisus. Židinys puikus dalykas, ypač sausio mėnesį. Lauke buvo drėgna ir žvarbu, danguje kaupėsi tamsūs debesys. Lengvai galima priprasti prie žiemos sėdint priešais židinį ir geriant kavą iš — kieno tai porcelianas? Meiseno, Vedžvudo? Ji smalsaudama kilstelėjo puodelį, kad perskaitytų gamintojo pavardę.

— Tai Stafordšyro porcelianas, kurį devyniolikto amžiaus vidury atsigabeno viena iš Harperių nuotakų.

Nebėra prasmės keikti save, pagalvojo Stela. Nebėra prasmės gūžtis dėl to, kad jos veidas bus išraudęs nuo sutrikimo. Ji ramiai padėjo puodelį ir pažiūrėjo Rozalindai Harper į akis.

— Labai gražus.

— Ir aš taip manau. — Ji įėjo į svetainę, klestelėjo kėdėn šalia Stelos ir įsipylė kavos.

Viena iš jų, suprato Stela, netinkamai apsirengė.

Aukšta ir liekna Rozalinda dėvėjo platų alyvų spalvos nertinį ir tamsias darbines kelnes, atspurusias ties galais. Ji buvo be batų, tik su storomis rudomis kojinaitėmis, dengiančiomis ilgas siauras pėdas. Štai kodėl negirdėjau, kaip ji įėjo, pagalvojo Stela.

Rozalindos plaukai buvo tiesūs, juodi, trumpai kirpti.

Stela su Rozalinda susipažino internete. Iki šio susitikimo jos buvo tik keletą kartų kalbėjusios telefonu ir bendravusios elektroniniu paštu. Stela norėjo kuo daugiau sužinoti apie galimą būsimą darbdavę.

Straipsnių apie Rozalindą Harper laikraščiuose ir žurnaluose buvo daug. Ji ištyrinėjo šios moters vaikystę, jaunystę, grožėjosi stulbinančio grožio aštuoniolikamete nuotaka ir užjautė išblyškusią, tačiau stoiškai besilaikančią dvidešimt penkerių našlę.

Žinoma, buvo ir daugiau informacijos. Įprastos paskalos, spekuliacijos, kada ir ar našlė vėl tekės. Šiek tiek dėmesio buvo skirta ir jos medelyno verslui, sodams, gyvenimo meilei. Buvo paminėtos ir trumpos antros vedybos bei skyrybos.

Stelai Rozalinda pasirodė valinga ir protinga. Tačiau jos grožį ji priskyrė fotografo sugebėjimams, apšvietimui ir makiažui.

Ji klydo.

Keturiasdešimt šešerių Rozalinda Harper buvo it visiškai prasiskleidusi rožė. Ne šiltnamio, mąstė Stela, bet lauko, ta, kuri žydi kiekvienais metais, vis labiau stiebiasi ir gražėja. Siauras veidas, kiek išsišovę skruostikauliai ir gilios salyklinio viskio spalvos akys. Didelė burna, išraiškingos lūpos — nedažytos, pastebėjo Stela.

Kampučiuose aplink tamsias akis buvo smulkių raukšlelių, kurias paliko visagalis laikas, tačiau jos negadino Rozalindos žavesio.

Vienintelė Stelos mintis buvo: *O, ar galėčiau būti tavim, kai užaugsiu, prašau? Tik norėčiau geriau rengtis, jei tu nieko prieš.*

— Priverčiau jus laukti, ar ne?

Tiesūs atsakymai, prisiminė Stela.

— Truputį, tačiau man nebuvo kančia sėdėti šiame kambaryje ir gerti kavą iš Stafordšyro porceliano puodelių.

— Deividui patinka pasipuikuoti. Buvau daigyne, užtrukau.

Jos balsas, pagalvojo Stela, valdingas. Nelabai skubus — Tenesio žmonės negali kalbėti labai greitai, — tačiau gana reiklus ir pilnas energijos.

— Jūs atrodote jaunesnė nei tikėjausi. Jums kiek, trisdešimt treji?

— Taip.

— O jūsų sūnūs... šešerių ir aštuonerių?

— Taip.

— Neatsivežėte jų kartu?

— Ne. Jie su mano tėvu ir jo žmona.

— Man labai patinka Vilas ir Džolina. Kaip jiems sekasi?

— Gerai. Dabar džiaugiasi anūkais.

— Tikiu. Jūsų tėtis vis rodo jų nuotraukas ir vos neplyšta iš pasididžiavimo.

— Tai viena iš priežasčių, kodėl persikėliau čionai — kad jie galėtų dažniau matytis.

— Gera priežastis. Man irgi patinka maži berniūkščiai. Pasiilgstu jų gyvumo. Tai, kad jūs turite du — taškas jūsų naudai. Žinoma, padėjo ir anketiniai duomenys, jūsų tėvo rekomendacija, buvusio darbdavio laiškas.

Rozalinda pasiėmė nuo padėklo sausainį ir lėtai atsikando, nenuleisdama akių nuo Stelos.

— Man reikia žmogaus, kuris sugebėtų organizuoti, būtų kūrybingas bei darbštus, gražios išvaizdos ir beveik nepavargstantis. Mėgstu, kai žmonės, kurie dirba man, suspėja su manimi, o mano žingsnis spartus.

— Girdėjau. — Gerai, pagalvojo Stela, aš irgi taip moku. — Turiu medelyno vadybininko diplomą. Išskyrus trejus metus, kai auginau vaikus — ir sukūriau savo ir dviejų kaimynų sodus — dirbau visu pajėgumu. Mirus vyrui, jau antri metai auginu vaikus ir dirbu pagal

specialybę. Manau, abu darbus atlieku gerai. Aš galiu suspėti su jumis, ponia Harper. Galiu suspėti su bet kuo.

Galbūt, pagalvojo Roza. Tik galbūt.

— Parodykite man savo rankas.

Truputį susierzinusi, Stela ištiesė rankas. Roza pastatė puodelį ant staliuko ir paėmė jos rankas į savąsias. Apžiūrėjo delnus, perbraukė per juos nykščiais.

— Matau, jūs žinote, ką reiškia dirbti.

— Žinau.

— Mane suklaidino bankininkės kostiumėlis. Nors jis labai dailus. — Roza nusišypsojo ir prarijo likusį sausainio kąsnelį. — Pastarosiomis dienomis labai drėgna. Pažiūrėkim, gal rasim jums apavą, kad nesugadintumėt savo gražiųjų batelių. Eime, aprodysiu valdas.

BOTAI BUVO PER DIDELI. CHAKI SPALVA VARGU AR DERĖJO PRIE jos aprangos, tačiau drėgna žemė ir žvyras būtų buvęs per didelis išmėginimas jos bateliams.

Bet kam rūpi jos išvaizda, palyginti su tuo, ką sukūrė Rozalinda Harper.

Sodas driekėsi vakarinėje valdų pusėje. Sodo centras buvo priešais kelią, o šalia įvažos plytėjo puikiai sutvarkytos aikštelės, įskaitant ir automobilių aikštelę. Netgi sausį Stela galėjo matyti, su kokiu rūpesčiu ir kūrybingumu parinkti ir susodinti visžaliai augalai, dekoratyviniai medeliai, mulčiuoti kalneliai, kurie, spėjo ji, orams atšilus sužydės įvairiomis spalvomis.

Vos tai pamačiusi, Stela trokšte troško šio darbo. Šis noras užvaldė jos kūną it aistra mylimajam.

— Nenorėjau, kad parduotuvė būtų šalia namo, — tarė Roza, sustabdydama sunkvežimį. — Nenorėjau matyti pro svetainės langą turgaus. Harperiai visada galvojo ir galvoja apie verslą. Netgi tuomet žemė čia buvo apsodinta medvilne, o ne apstatyta namais.

Stelos burna buvo per daug išdžiūvusi, kad kalbėtų, ji tik linktelėjo galva. Pagrindinio namo iš čia nematė. Jį slėpė natūralios medienos pleištai, kartu apjuosdami žemus pailgus pastatus ir, numanė ji, daugumą šiltnamių.

Tik pažiūrėkit į šį seną plačiašakį kaštoną!

— Šis skyrius atviras žmonėms dvylika mėnesių per metus, — tęsė Roza. — Mes prekiaujame įvairiausių rūšių medeliais, taip pat vazoniniais augalais ir sodininkystės knygomis. Mano vyriausias sūnus padeda man šiame skyriuje, nors jam labiau patinka darbuotis oranžerijoje arba lauke. Šiuo metu turime du darbuotojus, kurie dirba ne visą darbo dieną. Po kelių savaičių reikės daugiau.

Įsiterpk į žaidimą, paliepė sau Stela.

— Šioje zonoje sezono įkarštis prasideda kovo mėnesį.

— Taip. — Roza nuėjo palei žemą baltą pastatą, pakilo asfaltuota rampa, perėjo per nepriekaištingai švarią verandą ir įžengė vidun.

Stela pastebėjo du ilgus ir plačius prekystalius abipus durų. Daug šviesos, kad būtų jaukiau. Lentynose gulėjo maišai, kuriuose buvo priedų dirvožemiui, trąšų augalams, pesticidų, sėklų. Kitose lentynose sudėliotos knygos ir spalvingi vazonai vaistiniams arba palangių augalams. Šalia kabėjo varpeliai, sodo lentelės ir kiti reikmenys.

Moteris baltais kaip sniegas plaukais valė dulkes nuo lentynos su saulės gaudyklėmis. Ji dėvėjo šviesiai mėlyną megztuką su išsiuvinėtomis ant krūtinės rožėmis ir baltus marškinius, kurie buvo taip iškrakmolyti, jog atrodė kieti kaip geležis.

— Rubi, čia Stela Rotšild. Aprodau jai mūsų valdas.

— Malonu susipažinti.

Įvertinantis žvilgsnis sakė Stelai, jog moteris žino, į kokią darbo vietą ji taikosi, tačiau šypsena buvo mandagi.

— Jūs Vilo Dūlio dukra, ar ne?

— Taip.

— Iš... iš šiaurės.

Stelos nuostabai, ji ištarė taip, tarsi kalbėtų apie abejotinos reputacijos Trečiojo pasaulio šalis.

— Taip, iš Mičigano. Bet aš gimiau Memfyje.

— Tikrai? — Šypsena sušvelnėjo. — Ką gi, tai šį tą reiškia, ar ne? Išvažiavote, kai buvote maža, taip?

— Taip, su mama.

— Ir dabar norite grįžti?

— Jau grįžau, — pataisė ją Stela.

— Ką gi. — Užteko vieno žodžio, kad Stela suprastų, jog ji mato tai, ką mato. — Šiandien žvarbu, — tęsė Rubi. — Geriau sėdėti viduje. Dairykitės kiek norite.

— Ačiū. Bet mieliau pasidairyčiau po medelyną.

— Regis, pataikėte ten, kur reikia. Roza, Merili Buker nusipirko papartį. Niekaip negalėjau atkalbėti.

— Kokia *kvailystė*. Jis nuvys po savaitės.

— Bet jais gana paprasta rūpintis, — įsiterpė Stela.

— Tik ne Merili. Jos ranka negera. Tai moteriai turėtų būti uždrausta liestis prie bet kokios gyvybės.

— Man labai gaila, Roza. Bet aš priverčiau ją pažadėti, kad grąžins, jei augalas ims vysti.

— Tai ne tavo kaltė. — Roza mostelėjo ranka ir nuėjo plačios angos link. Joje buvo kambarinių augalų — nuo egzotiškų iki įprastų, nuo nykštukinio dydžio iki didesnių už žmogų. Čia buvo visko: akmenų, pinučių, pavėsinių, sodo fontanėlių ir suolelių.

— Mano darbuotojai turi išmanyti visko po truputį, — eidama kalbėjo Roza. — O jei nežino atsakymo, turi sužinoti. Mūsų verslas, palyginti su didmenininkų, yra nedidelis. Tačiau mūsų kainos ne tokios kaip, tarkim, parduotuvės sodininkystės ir daržininkystės skyriuje, ir galime pasiūlyti neįprastų augalų kartu su paslauga. Mes važiuojame į namus pagal iškvietimus.

— Ar turite specialistą, kuris nuvažiuoja, apžiūri ir įvertina vietą?

— Tai gali padaryti Harperis arba aš, jei kalbi apie pirkėją, kuris nusipirko augalą ir nemoka jo pasodinti. Arba jei jam reikia paprasčiausio patarimo.

Ji susikišo rankas į kišenes ir pasisiūbavo ant purvinų batų kulnų.

— O kitiems atvejams turiu kraštovaizdžio dizainerį. Turėjau gerai sumokėti, kad nuviliočiau nuo konkurento, ir suteikti daug laisvės. Kad jį kur! Bet jis geriausias. Noriu plėsti šią verslo sritį.

— Kokia jūsų verslo misija?

Roza aukštai kilstelėjo antakius. Protingose akyse šmėstelėjo juoko kibirkštėlė.

— Štai kodėl man reikia tokios kaip jūs. Kuri galėtų rimtu veidu ištarti „verslo misija“. Leiskite pagalvoti.

Įsirėmusi į šonus, ji apsidairė po prekybos salę, paskui atidarė plačias stiklo duris į šalia esantį šiltnamį.

— Tikriausiai norėčiau jį plėtoti dviem kryptimis — beje, čia laikome daugumą vienmečių augalų ir pakabinamus vazonus, kurių pirkimas prasideda kovo mėnesį. Pirmoji kryptis — namų sodų priežiūra. Pagalba sodininkams, kurie dar tik pradeda, ir tiems, kurie nori išbandyti ką nors neįprasto. Prekių, paslaugų, patarimų teikimas. Antroji — klientų, kurie turi pinigų, bet neturi laiko ar noro knistis purve, aptarnavimas. Tokių, kurie nori papuošti aplinką, bet nežino nuo ko pradėti arba nenori dirbti. Mes atvažiuojame, už užmokestį sukuriame dizainą, atvežame augalus, pasamdome darbininkus. Garantuojame kokybę.

— Gerai. — Stela apžiūrinėjo ilgus stalus, drėkinimo sistemos purkštukus, groteles vandeniui nubėgti.

— Kai prasideda sezonas, mes paruošiame stalus su vienmečiais ir daugiamečiais augalais, išstatome juos palei šio pastato sieną. Važiuojantys arba užsukantys žmonės juos mato. Augalus, kuriems reikia pavėsio, pastatome pavėsinę, — tęsė ji šlepsėdama guminiais botais per betoną. — Štai ten laikome vaistinius augalus, o čia dar vienas sandėliukas vazonams, plastmasiniams loveliams, žymekliams. Aname šiltnamyje ruošiami sodinukai. Šie du bus atdari žmonėms.

Roza nužingsniavo žvyro takeliu, vėl pasuko asfaltuotu keliuku. Krūmokšniai ir dekoratyviniai medeliai. Ji parodė į šone esančią aikštelę, kur, pridengti nuo vėsaus oro, augo atsparūs žiemos šalčiams augalai.

— Štai ten — augalų dauginimo ir skiepijimo plotai, kur žmonės neįleidžiami. Daugiausia sodiname į konteinerius, tačiau turime plotą ir lauke. Nėra problemų dėl vandens — šalia tvenkinys.

Jos ėjo toliau, Stela žvalgėsi ir vertino. Ir jos troškimas dirbti čia didėjo sulig kiekviena minute. Ji čia galėtų kai ką *nuveikti*. Palikti savo darbo vaisius kitos moters puikiai suartoje dirvoje. Galėtų padėti plėsti verslą, jį tobulinti. Iššūkiai? Pasitenkinimas? Velniai rautų, ji turės tiek darbo, kad kiekviena minutė bus tarsi iššūkis.

Nuostabu.

Stela matė baltastogius šiltnamius, darbo, ekspozicijų stalus, sto-

gines, pertvaras, purkštuvus, įsivaizdavo minią žmonių, besirenkančių augalus; užuodė verslo plėtimo galimybes.

Tada Roza atidarė duris į augalų dauginimo pastatą, ir Stela nesusilaikiusi aiktelėjo iš nuostabos.

Kvepėjo žeme, daigais, drėgna šiluma. Oras buvo tvankus, ir ji žinojo, kad jos plaukai smulkiai susigarbiniuos.

Konteineriuose žaliavo daigai, švelnūs nauji augalai, tiesiantys stiebus iš derlingo dirvožemio. Pakabinami krepšeliai ir vazonai jau buvo paruošti; tereikėjo sulaukti, kol augalai juose sužydės visomis spalvomis. Ant kablių kabėjo prijuostės, ant stalų ir kibiruose gulėjo sudėti įrankiai.

Stela tylėdama nuėjo takeliu tarp stalų. Ji pastebėjo, kad konteineriai buvo aiškiai sužymėti, tačiau ir be žymeklių atpažino daugumą augalų. Sinavadai, petunijos. Čia, pietuose, jie netruks sužydėti lysvėse prie namų, terasose, saulėtose vietose ar pavėsyje.

O ji? Ar ji pasiruošusi įleisti čia šaknis? Sužydėti? Arba jos sūnūs?

Sodininkystė yra rizika, galvojo Stela. O gyvenimas — dar didesnė. Gudrieji apskaičiuoja riziką, sumažina ją ir siekia tikslo.

— Norėčiau pamatyti augalų skiepijimo skyrių, sandėlius, kabinetus.

— Gerai. Eime iš čia. Jūsų kostiumėlis sudrėks.

Stela nužvelgė save, apžiūrėjo žalius botus. Nusijuokė.

— Štai kas liko iš profesionalios išvaizdos.

Roza pritariamai palingavo galvą.

— Jūs graži moteris ir turite puikų skonį drabužiams. Toks įvaizdis nieko negadina. Jūs skyrėte laiko ir dėmesio mūsų susitikimui, o aš ne. Aš tai vertinu.

— Jūsų rankose kortos, ponia Harper. Galite atrodyti kaip norite.

— Jūs teisi. — Ji nuėjo prie galinių durų, pamojo Stelai, ir jos išžengė į vėsų smulkų lietų. — Eime į kabinetą. Nėra prasmės tampyti jus lyjant. Kokios buvo kitos jūsų grįžimo čionai priežastys?

— Nebeturėjau tikslo likti Mičigane. Mes nuvykome tenai po vestuvių, nes Kevinas gavo darbą. Man atrodo, kad tuos metus po jo mirties gyvenau tenai tik iš lojalumo jam arba iš įpratimo. Nežinau. Man patiko mano darbas, bet aš niekada nesijaučiau kaip namie. Tiesiog stūmiau dienas.

— Šeima?

— Ne, Mičigane nieko neturiu. Ten buvome tik aš ir vaikai. Kevino tėvai mirę — mirė prieš mums susituokiant. Mano motina gyvena Niujorke. Bet manęs nedomina miestas, tai ne ta vieta, kur norėčiau gyventi su vaikais. Be to, mano ir motinos santykiai... sudėtingi. Kaip kad dažnai būna tarp motinų ir dukterų.

— Ačiū Dievui, kad turiu sūnus.

— O taip, — vėl nusijuokė Stela, dabar jau atsipalaidavusi. — Mano tėvai išsiskyrė, kai buvau maža. Tikriausiai žinote tai.

— Kai ką. Kaip sakiau, man patinka jūsų tėvas ir Džolina.

— Ir man. Taigi, užuot žvelgusi į žemėlapį ir ieškojusi naujos vietos gyventi, nusprendžiau grįžti čia. Aš čia gimiau. Mažai ką prisimenu, bet tikiuosi, kad ryšys atgims. Tai gali būti šita vieta.

Jos nuėjo per prekybos centrą į mažą apverstą kabinetą, kurį pamačiusi Stela patyrė lengvą šoką.

— Mažai juo naudojuosi, — pradėjo Roza. — Mano daiktai išmėtyti namuose ir čia. Kai esu čia, mano diena paprastai baigiasi šiltnamiuose arba lauke.

Ji numetė nuo kėdės knygas ir parodė ją Stelai, o pati prisėdo ant apkrauto stalo krašto.

— Žinau savo stipriąsias savybes ir išmanau verslą. Sukūriau šią vietą iš nieko mažiau nei per penkerius metus. Anksčiau dirbau beveik viena, galėjau leisti sau daryti klaidų. Dabar sezono metu čia dirba aštuoniolika darbuotojų. Žmonės priklausomi nuo mano išmokamų pinigų. Todėl dabar negaliu klysti. Moku sodinti, žinau ką sodinti, moku nustatyti kainas, projektuoti, ruošti atsargas, vadovauti darbuotojams ir bendrauti su klientais. Moku organizuoti.

— Jūs visiškai teisi. Kodėl jums reikia manęs — ar tokios kaip aš?

— Mat ne viskas iš to, ką išvardijau, man patinka. Nemėgstu organizuoti. Ir dabar, kai tiek daug darbų, man vienai per sunku nuspręsti, kokias atsargas ruošti. Noriu naujo žvilgsnio, šviežių minčių ir geros galvos.

— Supratau. Vienas iš jūsų prašymų yra tas, kad vadybininkas gyventų jūsų namuose, bent jau pirmuosius keletą mėnesių.

— Tai ne prašymas. Tai — reikalavimas. — Valdingas balsas priminė Stelai, jog ši moteris apibūdinama kaip „sunki“. — Mes anksti

pradedame, vėlai baigiame. Noriu, kad tas žmogus būtų po ranka, bent jau kol įeis į ritmą. Memfis per toli, ir, jei nesiruošiate tučtuojau pirkti namo dešimties mylių spinduliu nuo mano namų, kitos išeities nėra.

— Aš turiu du judrius berniukus ir šunį.

— Man patinka judrūs berniukai, ir nesu nusistačiusi prieš šunį, nebent jis mėgsta knisti lysves. Jei šuo rausis mano sode, turėsime problemą. Namas didelis. Jums ir jūsų vaikams vietos tikrai užteks. Pasiūlyčiau jums svečių namelį, bet Harperio iš ten nė su dinamitu neišgrūsčiau. Tai mano vyriausias sūnus, — paaiškino ji. — Ar norite šio darbo, Stela?

Ji išsižiojo, paskui atsargiai iškvėpė. Argi neapskaičiavo rizikos prieš atvykdama čionai? Laikas siekti tikslo. Ši sąlyga negali nusverti to, ką ji gali laimėti.

— Taip. Noriu, ponia Harper. Labai noriu šio darbo.

— Tai jūs jį gavote. — Roza ištiesė ranką. — Galite rytoj atsivežti savo daiktus — geriausia iš ryto — ir mes jus apgyvendinsime. Galite porą dienų pailsėti, kol jūs ir vaikai apsiprasite.

— Dėkoju jums. Jie su džiaugsmu laukia to, tačiau kartu ir bijo. — Kaip ir aš, pagalvojo ji. — Turiu būti atvira, ponia Harper. Jei mano berniukai nesijaus čia laimingi — po tam tikro laiko, žinoma — turėsiu ieškotis kito darbo.

— Jei galvočiau kitaip, nesamdyčiau tavęs. Ir vadink mane Roza.

PAKELIUI Į TĖVO NAMUS STELA NUSPRENDĖ ATŠVĘSTI ĮVYKĮ IR nupirko po butelį šampano ir putojančio sidro. Dėl lietaus ir kelio darbų ji buvo priversta slinkti po pietų susidariusiame transporto kamštyje. Nors iš pradžių gali būti nepatogu, pagalvojo ji, tačiau gyvenimas ten, kur dirbi, gali turėti privalumų.

Ji gavo darbą, svajonių darbą! Kas, kad ji nežino, ką reiškia dirbti Rozalindai — vadink mane Roza — Harper, dar daug turi išmokti apie sodininkystę ir nežino, kaip kiti darbuotojai į ją žiūrės. Juk ji jankė, šiuo atveju — svetimšalė.

Bet ji nekantrauja pradėti.

O jos berniukai turės daug vietos bėgioti po Harperių... valdas, tikriausiai taip reikėtų jas vadinti. Stela dar nepasiruošusi pirkti

namo — bent jau kol nėra įsitikinusi, jog pasiliks, kol neišžvalgė kaimynystės ir nesusipažino su bendruomene. Tačiau tėvo namuose visiems per ankšta. Ir jis, ir Džolin svetingai priėmė juos, tačiau juk jie negali visą laiką gyventi susikimšę dviejų miegamųjų name. Tad šis sprendimas gana praktiškas, bent jau kurį laiką.

Stela pastatė savo seną automobilį už pamotės madingo raudonos spalvos automobilio ir, pasigriebusi rankinę, nubėgo per lietų į namą. Pasibeldė. Jie buvo davę jai raktą, tačiau Stela jautėsi nepatogiai atsirakindama duris.

Džolina, juodomis siauromis kelnėmis ir aptemptais juodais marškinėliais atrodė labai jaunatviška šešiasdešimtmetė.

— Sutrukdžiau tau mankštintis.

— Ką tik baigiau. Ačiū Dievui! — Ji nusišluostė veidą mažu baltu rankšluostėliu ir papurtė medaus spalvos plaukus. — Nerandi rakto, mieloji?

— Atleisk. Negaliu įprasti juo naudotis. — Stela įėjusi vidun pasiklausė. — Kažkaip tylu. Ar berniukai prirakinti rūsyje?

— Tavo tėtis išsivedė juos į parką pažiūrėti ančių. Pamaniau, kad jie trise puikiai praleis laiką, todėl likau pasimankštinti. — Ji pakreipė galvą. — Šuo snaudžia verandoje. Tu atrodai linksma.

— Taip ir turėčiau atrodyti. Aš gavau darbą.

— Taip ir žinojau! Sveikinu! — Džolina ištiesė rankas ir apkabino Stelą. — Nė neabejojau, kad gausi. Roza Harper protinga moteris. Ji atpažįsta auksą.

— Mano skrandis nervingai susitraukęs, o nervai įsitempę kaip styga. Turėčiau palaukti tėčio ir vaikų, bet... — Ji ištraukė šampaną. — Gal po taurę šampano už mano naująjį darbą?

— O, manęs nereikia įkalbinėti. Aš taip džiaugiuosi dėl tavęs, kad tuoj imsiu šokinėti! — Džolina apkabino Stelą per pečius ir nusivedė į svetainę. — Papasakok, kokia tau pasirodė Roza.

— Ne tokia jau ir baisi. — Stela pasiruošė atidaryti šampaną, o Džolina ištraukė iš spintelės dvi taures. — Gana žemiška, tiesmukiška ir pasitikinti savimi. O namas!

— Įspūdingas. — Džolina nusijuokė, kai kamštis pokštelėjo. — Oho, koks dekadentiškas garsas vidury dienos. Ištisos Harperių kartos

gyvena tame name. Pagal pirmąjį vyrą ji — Ešbi. Sugrįžo į Harperių namus po to, kai suiro jos antroji santuoka.

— Paliežuvauk man, Džolina. Nes tėtis nieko nepasakos.

— Girdai mane šampanu, kad paliežuvaučiau? Ačiū, mieloji. — Ji atsisėdo ir kilstelėjo taurę. — Pirmiausia už mūsų Stelą ir drąsią naują pradžią.

Jos susidaužė taurėmis, Stela nugėrė gurkšnelį.

— Mmm. Nuostabu. O dabar klok.

— Ji ištekėjo jauna. Vos aštuoniolikos. Už, kaip kad sakoma, tinkamo vyro — iš geros šeimos, to paties socialinio sluoksnio. Bet svarbiausia, jiedu mylėjo vienas kitą, tą galėjai matyti vos pažiūrėjęs. Maždaug tuo pačiu metu aš įsimylėjau tavo tėvą, o tokios būsenos moteris visada atpažįsta likimo draugę. Ji buvo vėlyvas kūdikis — regis, jos mamai buvo beveik keturiasdešimt, o tėvui — arti penkiasdešimties. Po gimdymo jos mama taip ir neatsigavo, arba jai patiko vaidinti gležną būtybę — čia jau kaip kas papasakotų. Per porą metų Roza neteko abiejų tėvų. Ji laukėsi antro sūnaus. Jo vardas... kad tave kur. Rodos, Ostinas. Tada ji ir Džonas perėmė Harperių valdas. Trečias sūnus buvo dar kūdikis, kai žuvo Džonas. Tu supranti, kaip sunku jai turėjo būti.

— Taip.

— Dvejus ar trejus metus ji beveik neišėjo iš namų. Kai vėl pradėjo bendrauti, lankytis vakarėliuose ir pati juos ruošti, prasidėjo kalbos. Už ko ji tekės, kada. Tu ją matei. Graži moteris.

— Iš tikrųjų.

— O čia tokios kaip ji turi vertę. Jos išvaizda, kraujas — ji galėjo turėti bet kurį vyrą: jaunesnį, vyresnį, vienišą, vedusį, turtingą ar vargšą. Tačiau liko viena. Augino berniukus.

Viena, pagalvojo Stela gurkšnodama šampaną. Puikiai suprato jos pasirinkimą.

— Ir beveik nieko neįsileido į savo gyvenimą, — tęsė Džolina, — dideliam Memfio bendruomenės susirūpinimui. Didžiausias triukšmas buvo, kai ji atleido sodininką. Tiesą sakant — abu. Užsimojo ravėtuvu ir, pasak žurnalistų, išvijo juos iš savo valdų.

— Tikrai? — Stela žavėdamasi išpūtė akis. — Tikrai?

— Taip pasakota, ir toji istorija, teisinga ar melaginga, prilipo. Čia mes dažnai slepiame gryną tiesą po smagiu melu. Tikriausiai jie

iškasė jos augalus. Tuomet jau ji pati viskam vadovavo, o po penkerių metų išgirdome, kad ji veisia sodą vakarinėje dalyje. Prieš trejus metus ištekėjo ir išsiskyrė — nespėjome nė mirktelėti. Mieloji, kodėl mums neišgėrus po antrą taurę?

— Iš tikrųjų kodėl gi ne? — Stela pripildė taures šampano. — Tai kas atsitiko su antruoju vyru?

— Hmm. Slidus tipas. Saldus kaip nuodėmė ir dukart žavesnis. Braisas Klarkas. Ir jis sako, kad jo šeima iš Savanos, bet nežinau, ar tikėčiau nors vienu jo žodžiu, net jei jie būtų padengti auksu. Šiaip ar taip, jiedu buvo nuostabi pora, bet taip jau atsitiko, kad jis mėgo žavėti ne vieną moterį. Vestuvinis žiedas nesutramdė jo įpročių. Roza išspyrė jį pro duris.

— Gerai padarė.

— Ji nesileidžia skriaudžiama.

— Tą aš jau supratau.

— Sakyčiau, ji išdidi, tačiau nepasipūtusi, atkakli, tačiau neužsispyrusi, nors kai kas su tuo nesutiktų. Geras draugas ir grėsmingas priešininkas. Tu susidorosi, Stela. Tu su bet kuo susidorotum.

Jai patiko, kad žmonės taip galvoja, tačiau ar tai nuo šampano, ar nuo nervų, bet jos skrandis vėl susitraukė.

— Ką gi, pažiūrėsime.

TREČIAS SKYRIUS

MAŠINOJE BUVO APSTU DAIKTŲ, LAGAMINĖLIS, PRIKIMŠTAS UŽRAŠŲ ir brėžinių, labai nelaimingas šuo, kuris jau išreiškė savo požiūrį į persikėlimą privemdamas ant keleivio sėdynės, ir du berniūkščiai, įnirtingai kariaujantys ant užpakalinės sėdynės.

Ji sustojo išvalyti mašinos ir, nekreipdama dėmesio į vėsų sausio orą, paliko plačiai atidarytus langus. Parkeris, Bostono terjeras, patetiškai tysojo ant grindų.

Stela nežinojo, dėl ko ginčijasi berniukai, tačiau, kol dar nesipešė, ji nesikišo. Jie, manė ji, kaip ir Parkeris nervinasi dėl dar vieno kraustymosi. Ji išrovė jų šaknis. Nesvarbu, kaip atsargiai kasi, šaknis vis tiek bus pažeista. Dabar juos visus teks persodinti. Stela labai norėjo tikėti, kad jie prigis ir suklestės. Turi tuo tikėti, nes jeigu ne — kaip senukas Parkeris pasijus blogai ir apsivems.

— Nekenčiu tavo šlykštaus seilėjimosi, — pareiškė Geivinas.

— Nekenčiu tavo didelės kvailos subinės, — atšovė Lukas.

— Nekenčiu tavo bjaurių dramblio ausų.

— Nekenčiu tavo šlykštaus *veido*!

Stela atsiduso ir įsijungė radiją.

Ji tylėjo, kol privažiavo plytų stulpelius, žyminčius Harperių valdas, tada pasuko į šalikelę ir sustojo. Minutėlę sėdėjo klausydamasi įžeidinėjimų, skraidančių ant užpakalinės sėdynės. Parkeris atsargiai žvilgtelėjo į ją, paskui užšoko šalia įkvėpti oro.

Stela išjungė radiją. Balsai už jos nugaros ėmė tilti, kol pagaliau,

po paskutinio pašnibždomis ištarto „o aš nekenčiu viso tavo kūno“, stojo tyla.

— Tai štai ką aš manau, — tarė ji ramiai. — Turėtume iškrėsti poniai Harper šunybę.

Geivinas pasilenkė į priekį, kiek leido saugos diržas.

— Kokią šunybę?

— Šunišką šunybę. Bet nesu tikra, kad sugebėsime. Ji labai gudri, žinau tai. Tad mums reikės būti labai klastingiems.

— Aš moku būti klastingas, — užtikrino ją Lukas. Dirstelėjusi pro galinio vaizdo veidrodėlį Stela pastebėjo, kad kovingas raudonis jų skruostuose nyksta.

— Gerai, tada planas toks. — Ji atsisuko, kad matytų abu berniukus. Kaip ir kaskart, pažiūrėjusi į juos nusistebėjo, kaip juose susimaišę josios ir Kevino bruožai. Jos mėlynos akys Luko veide, pilkai žalios Kevino atsidūrusios pas Geiviną. Jos burna — tai ir Geivino, Kevino — pas Luką. Jos plaukų spalvą — vargšas vaikas — turi Lukas, o Kevino plaukų šviesumą — Geivinas.

Ji dramatiškai nutilo, ir berniukai dar labiau sukluso.

— Ne, nežinau. — Ji apgailestaudama papurtė galvą. — Tikriausiai tai nėra gera mintis.

Pasigirdo maldavimai, protestai, ir triukšmo pažadintas Parkeris ėmė įnirtingai loti.

— Gerai. Gerai. — Ji iškėlė rankas. — Padarysime taip. Privažiuosime prie namo, prieisime prie durų. O kai įeisime, jūs susipažinsite su ponia Harper, tačiau tai turi būti atlikta atsargiai, labai klastingai.

— Mes galim tai padaryti! — šūktelėjo Geivinas.

— Kai susitiksime su ponia Harper, jūs turėsite apsimesti... žinau, tai sunku, bet manau, kad galėsite. Turėsite apsimesti, kad esate mandagūs, gerai išauklėti berniukai.

— Mes galime! Mes... — Luko veidas apniuko. — Ei!

— O aš apsimesiu, kad nė kiek nesistebiu matydama savo mandagius ir gerai išauklėtus vaikus. Kaip manote, ar mums pavyks?

— Gal mums ten nepatiks, — sumurmėjo Geivinas.

Kaltės jausmas privertė ją dar labiau įsitempti.

— Gal ir ne. O gal patiks. Pažiūrėsime.

— Aš mieliau gyvenčiau su seneliu ir močiute Džo jų namuo-

se. — Luko smakras suvirpėjo, ir Stelos širdį persmelkė gailestis. — Kodėl negalime?

— Negalime. Bet juos dažnai lankysime. Ir jie galės mus lankyti. Dabar, kai gyvensime čia, galėsime dažnai matytis su jais. Tai turi būti nuotykis, pamenate? Jei mes stengsimės, labai stengsimės, bet gyvendami čia nebūsime laimingi, tada pasiieškosime ko nors kito.

— Čia žmonės keistai kalba, — nusiskundė Geivinas.

— Ne, tik kitaip.

— Ir čia nėra sniego. Kaip mes statysime sniego senį ir važinėsimės rogutėmis, jei čia tokia kvaila vieta, kad net nesninga?

— Tu teisus, bet jūs rasite, kuo užsiimti. — Kada ji pastarąjį kartą matė baltas Kalėdas? Kodėl anksčiau apie tai nepagalvojo?

Jis atkišo smakrą.

— Jei ji bus bjauri, aš nepasiliksiu.

— Sutarta. — Stela užvedė automobilį, giliai įkvėpė ir pajudėjo namo link.

Po akimirkos ji išgirdo Luko šnabždesį.

— Koks didelis!

Tai jau tikrai, mąstė Stela svarstydama, kaip viskas atrodo vaikų akimis. Ar juos stulbina pats triaukštis pastatas? Ar jie pastebi detales? Blyškiai gelsvą akmenį, didingas kolonas, įmantrų įėjimą, kurį juosia dvigubi laiptai, vedantys į antrą aukštą ir aplinkui einančią terasą? O gal jie mato namą kaip vientisą didžiulį pastatą — trigubai didesnį už jų jaukų namelį Sautfilde?

— Jis labai senas, — tarė Stela vaikams. — Daugiau nei šimto penkiasdešimties metų. Ponios Harper šeima gyvena jame nuo tada, kai jis buvo pastatytas.

— Jai šimtas penkiasdešimt? — norėjo žinoti Lukas ir susilaukė brolio pašaipos bei kumštelėjimo į pašonę.

— Kvaily. Tada ji būtų negyva, o po ją šliaužiotų kirminai...

— Turiu priminti, kad mandagūs, gerai išauklėti vaikai nevadina savo brolių kvailiais. Matote šią veją? Man atrodo, Parkeriui patiks po ją bėgioti. O jūs turėsite daug vietos žaidimams. Tačiau jums negalima lakstyti po sodą ir darželius, kaip kad namuose. Mičigane, — pasitaisė ji. — Turėsime paklausti ponią Harper, kur jums galima bėgioti.

— Kokie dideli medžiai, — sumurmėjo Lukas. — Labai dideli.

— Šis? Tai jovaras, ir jis tikriausiai senesnis nei pats namas.

Ji įsuko į kiemą, gėrėdamasi japonišku raudonuoju klevu, auksiniu kedru ir azalijomis.

Stela prisegė Parkeriui pavadėlį; jos rankos buvo tvirtesnės nei širdis.

— Geivinai, laikyk Parkerį už pavadžio. Daiktus pasiimsime vėliau, po to, kai susipažinsime su ponia Harper.

— Ar ji mums įsakinės? — pasiteiravo jis.

— Taip. Vaikų lemtis liūdna ir baisi, nes jiems įsakinėja suaugusieji. O kadangi ji mokės man atlyginimą, tai įsakinės ir man. Mes visi sėdime tame pačiame vežime.

Geivinas paėmė Parkerio pavadėlį.

— Man ji nepatinka.

— Štai kodėl myliu tave, Geivinai. — Ji sušiaušė jo šviesius plaukus. — Visada galvoji teigiamai. Nagi, eime. — Stela paėmė vaikus už rankų ir švelniai spustelėjo. Keturiese jie pasuko prie dengto įėjimo.

Dvigubos durys, nudažytos tokia pačia balta spalva kaip ir stogelis, atsivėrė.

— Pagaliau! — Deividas ištiesė rankas. — Vyrai! Daugiau nebebūsiu moterų priespaudoje.

— Geivinai, Lukai, čia ponas — atleiskite, Deividai, nežinau jūsų pavardės.

— Ventvortas. Tačiau vadinkite mane Deividu. — Jis pritūpė ir pažiūrėjo į pradėjusio amsėti Parkerio akis. — Kas yra, drauguži?

Atsakydamas Parkeris uždėjo priekines letenas Deividui ant kelių ir džiugiai lyžtelėjo veidą.

— Taip jau geriau. Įeikite. Roza netrukus ateis. Ji viršuje, kalbasi telefonu, diria kailį kažkuriam tiekėjui.

Jie įėjo į plačią fojė, kur berniukai nuščiuvo ir išpūtė akis.

— Kaip prašmatnu, a?

— Kaip bažnyčioje.

— Ne, — nusišypsojo Deividas Lukui. — Jame yra gražių dalykų, bet tai tik namas. Vėliau jums aprodysiu, tačiau dabar tikriausiai norėtumėt karšto šokolado, kad atsigautumėt po ilgos kelionės.

— Deividas verda nepaprastai skanų karštą šokoladą. — Roza

leidosi žemyn grakščiais laiptais, kurie dalijo fojė į dvi dalis. Ji dėvėjo tais pačiais darbo drabužiais kaip ir vakar. — Su daug plaktos grietinėlės.

— Ponia Harper, tai mano berniukai. Geivinas ir Lukas.

— Labai malonu susipažinti, Geivinai. — Ji ištiesė jam ranką.

— O čia Parkeris. Mūsų šuo. Jam vieneri su puse.

— Koks gražuolis. Parkeri. — Ji draugiškai patapšnojo šunį.

— O aš Lukas. Man šešeri, einu į pirmą klasę. Moku parašyti savo vardą.

— Nemoka. — Geivinas paniekinamai prunkštelėjo. — Moka parašyti tik spausdintinėmis raidėmis.

— Nuo kažko juk reikia pradėti, ar ne? Malonu susipažinti, Lukai. Tikiuosi, kad jausitės čia patogiai.

— Tu neatrodai sena, — tarstelėjo Lukas, ir Deividas suprunkštė.

— O, dėkoju. Aš ir nesijaučiu sena.

Stela sutrikusi išspaudė šypseną.

— Pasakojau berniukams, koks senas jūsų namas ir kad jūsų šeima čia visą laiką gyveno. Jis truputį susimaišė.

— Aš nesu tokia sena kaip namas. Tai kurgi tas šokoladas, Deividai? Prisėskime virtuvėje ir susipažinkime.

— Ar jis tavo vyras? — paklausė Geivinas. — Tai kodėl jūsų pavardės skirtingos?

— Ji neteka už manęs, — atsakė Deividas, vesdamas juos holu. — Tiesiog žeidžia mano vargšę raudančią širdį.

— Jis erzina tave. Deividas rūpinasi namu ir visu kitu. Jis čia gyvena.

— Ji ir tau įsakinėja? — Lukas truktelėjo Deividą už rankos. — Mama sako, kad ji visiems vadovauja.

— Leidžiu jai taip galvoti. — Jis nusivedė juos į virtuvę, kur stovėjo baldai, dengti granito stalviršiais ir šilto atspalvio vyšnios medžiu. Palei platų langą stovėjo melsva odinė sofa.

Mėlynuose vazonuose augo vaistiniai ir prieskoniniai augalai. Blizgėjo variniai puodai.

— Čia mano valdos, — tarė jiems Deividas. — Čia vadovauju aš, todėl laikykitės tvarkos. Stela, ar mėgsti gaminti?

— Nežinau, ar žodis „mėgti“ tinkamas, tačiau matau, kad tokiai virtuvei aš per prasta.

Du didžiuliai, beveik pramoniniai šaldytuvai, dviguba kriauklė, tokia pat viryklė, spintelės.

Daugybė smulkmenų, kurios darbo vietą daro jaukią, su palengvėjimu pastebėjo ji. Plytų krosnis su maloniai žėruojančia ugnimi, senoviniai porceliano gaminiai, tulpės ir hiacintai, žydintys vazonuose.

— O aš gyvenu tam, kad gaminčiau. Tik gaila, kad mano talentas švaistomas veltui, nes Roza gali gyventi maitindamasi šaltais dribsniais. Harperis irgi retai pasirodo.

— Harperis — mano vyriausias sūnus. Jis gyvena svečių namelyje. Kada nors jį pamatysite.

— Jis išprotėjęs mokslininkas. — Deividas išsitraukė puodą ir šokolado gabalų.

— Ar jis daro monstrus? Kaip Frankenšteiną? — Klausdamas Lukas paėmė mamą už rankos.

— Frankenšteinas — išgalvotas, — priminė jam Stela. — Ponios Harper sūnus dirba su augalais.

— Gal kurią dieną jis sukurs kalbantį milžiną.

Geivinas susižavėjęs pasislinko arčiau Deivido.

— Nee-a.

— Niekad negali žinoti, Horacijau. Atsinešk arčiau kėdę, mano jaunasis drauge, ir galėsi stebėti, kaip meistras ruošia skaniausią pasaulyje karštą šokoladą.

— Tikriausiai nekantrauji grįžti prie darbo, — tarė Stela Rozai. — Atsivežiau keletą brėžinių ir pastabų, kurias parašiau aną vakarą. Kada nors norėčiau tau visa tai parodyti.

— Darbšti.

— Pasiilgau veiklos. — Stela dirstelėjo į Luką ir paleido jo ranką, kad šis galėtų nueiti prie brolio. — Šįryt susitinku su mokyklos direktoriumi. Rytoj berniukai turėtų pradėt eiti į mokyklą. Manau, reikėtų paprašyti, kad priimtų vaikus į popamokinę grupę, tada...

— Ei! — Deividas plakė puode šokoladą ir pieną. — Dabar jie mano žmonės. Galėčiau juos prižiūrėti, o jie mainais man palaikytų draugiją ir vergautų.

— Negaliu prašyti...

— Mes galėtume būti su Deividu, — įsikišo Geivinas. — Nieko prieš?

— Aš ne...

— Žinoma, — nerūpestingai kalbėjo Deividas pildamas cukrų, — jei jie nemėgsta kompiuterinių žaidimų, sandoris atšaukiamas. Tai mano sąlyga.

— Man patinka kompiuteriniai žaidimai, — prasižiojo Lukas.

— Tiesą sakant, jie abu *miršta* dėl jų.

— Man patinka! Patinka! — vienu balsu sučiulbėjo berniukai. — Labai.

— Stela, kol jie čia baigs, gal eime iškrauti daiktus iš mašinos?

— Gerai. Mes neužtruksime. Parkeris...

— Šuo tegu lieka, — tarė Deividas.

— Ką gi. Netrukus grįšime.

Roza palaukė, kol jos priėjo prie durų.

— Deividas puikiai moka elgtis su vaikais.

— Matau. — Stela sugavo save sukiojančią laikrodžio apyrankę ir mintyse subarė. — Tiesiog nenorime jam įkyrėti. Žinoma, aš sumokėsiu jam, bet...

— Judu susitarsite. Tik norėjau pasakyti, kaip viena motina kitai, kad gali juo pasitikėti. Jis susitvarkys. Žinoma, negaliu pažadėti, kad sugebės apsaugoti berniukus nuo rimtų bėdų, bet nuo kasdienių tai tikrai.

— Tam reikėtų antgamtinių galių.

— Deividas, galima sakyti, užaugo šiuose namuose. Jis man kaip ketvirtas sūnus.

— Tai man labai padėtų. Nereikėtų samdyti auklės. — Dar vieno svetimo žmogaus, pagalvojo ji.

— Nepratusi, kad tau padėtų?

— Nelabai. — Ji išgirdo iš virtuvės sklindantį juoką. — Noriu, kad mano vaikai būtų laimingi, ir tai svarbiausia.

— Nuostabus garsas, ar ne? Pasiilgau tokio šurmulio. Eime tavo daiktų.

— Turi nustatyti ribas, — tarė Stela, kai jos išėjo į lauką. — Kur berniukai gali eiti, kur negali. Jiems reikia taisyklių ir pareigų. Namuose buvo taip įpratę. Mičigane.

— Pagalvosiu. Nors Deividas — nepaisant, kad viskam vadovauju aš — tikriausiai turi savų minčių. Beje, labai mielas šuo. — Roza ištraukė iš automobilio du lagaminus. — Mano šuo padvėsė praeitais metais, ir aš niekaip neprisiruošiu įsigyti kito. Smagu, kai šalia laksto šuo. Ir vardas jo gražus.

— Parkeris — pagal Piterį Parkerį. Tai...

— Žmogus–voras. Aš juk pati užauginau tris sūnus.

— Taip. — Stela paėmė kitą lagaminą ir kartoninę dėžę. Pajuto, kaip įsitempė jos raumenys, nors Roza, regis, nešė lagaminą gana lengvai.

— Norėjau paklausti, kas dar čia gyvena, arba kas dirba.

— Tik Deividas.

— Och. Kai mes atvažiavome, jis nusiskundė moterų dauguma.

— Taip. Bet čia tik Deividas, aš ir Harperių nuotaka.

Roza įnešė lagaminus į vidų ir ėmė lipti laiptais.

— Ji mūsų vaiduoklis.

— Jūsų...

— Būtų velniškai gaila, jei tokiame sename name nesivaidentų.

— Na, kaip pažiūrėsi.

Stela nusprendė, kad Roza šaiposi iš naujosios atvykėlės. Vaiduokliai pagyvina šeimos istoriją, todėl ji nebeklausinėjo.

— Galite apsistoti vakariniame flygelyje. Manau, tie kambariai tiks geriausiai. Mano kambarys rytiniame flygelyje, o Deividas įsikūręs netoli virtuvės. Visi turi pakankamai privatumo, tai, mano nuomone, labai padeda palaikyti gerus santykius.

— Gražiausias namas, kokį kada nors esu mačiusi.

— Taip, jis gražus. — Roza minutėlę stabtelėjo ir pažiūrėjo pro langą, išeinantį į vieną iš jos sodų. — Žiemą būna gana drėgna, ir mes nuolat kviečiame santechniką, elektriką ar dar kurį specialistą. Bet aš myliu kiekvieną namo kertelę. Kai kas pasakytų, kad vienai moteriai toks namas per didelis.

— Namas jūsų. Jūsų šeimos.

— Būtent. Todėl liksiu čia, kad ir kas būtų. Štai atėjome. Visi kambariai išeina į terasą. Pati nuspręsi, ar tas duris, berniukų kambario, reikia užrakinti. Pamaniau, kad būdami tokio amžiaus jie norės gyventi kartu, ypač naujoje vietoje.

— Pataikei. — Stela įsekė į kambarį paskui Rozą. — O, jiems patiks. Daug vietos, šviesus. — Ji padėjo dėžę ant vienos iš lovų. — Bet tai antikvarinis baldas. — Ji perbraukė ranka per vaiko aukščio komodą. — Man baisu.

— Baldai skirti tam, kad jais naudotųsi. O gerus baldus reikia gerbti.

— Jie supras. — Prašau, Dieve, neleisk jiems nieko sulaužyti.

— Tavo kambarys šalia. Jie sujungti vonios kambariu, — parodė Roza ir pakreipė galvą. — Pamaniau, kad bent jau iš pradžių norėsi būti šalia.

— Nuostabu.

Stela įėjo į vonios kambarį. Plati vonia stilizuotomis žvėries kojelėmis stovėjo ant marmuro pakylos priešais terasos duris. Jas dengė užuolaida. Tualetas buvo įrengtas erdvioje patalpoje, iškaltoje pušinėmis lentelėmis. Prie bakelio buvo grandinėlė vandeniui nuleisti — berniukams tai patiks! Šalia kriauklės stovėjo žalvarinis rankšluosčių šildytuvas, ant kurio jau kabojo minkšti žali rankšluosčiai. Per duris ji matė savo kambarį, nušviestą žiemos šviesos. Ąžuolines grindis puošė šakniastiebių motyvai. Jauki svetainė, kurioje įrengtas nedidelis balto marmuro židinys, virš jo paveikslas, vaizduojantis vasaros sodą.

Lova su baldakimu buvo apkrauta kalnu šilkinių pagalvėlių, šalia raudonmedžio staliukas su ovaliu veidrodžiu, tolėliau — raižyto medžio spinta.

— Pradedu jaustis kaip Pelenė pokylyje.

— Jei tik batelis tiks. — Roza pastatė lagaminus. — Noriu, kad jaustumeisi patogiai ir berniukai būtų laimingi, nes tau teks daug ir sunkiai dirbti. Namas didelis, Deividas aprodys jį. Mūsų keliai gali ir nesusikirsti, nebent to norėtum.

Roza pasiraitojo marškinių rankoves ir apsidairė.

— Nesu labai bendraujanti, tačiau man patinka mielų žmonių draugija. Manau, tu man patiksi. Tavo vaikai jau patinka man.

Roza žvilgtelėjo į laikrodį.

— Išgersiu karšto šokolado — negaliu jam atsispirti — ir imsiuos darbo.

— Vėliau norėčiau parodyti tau savo užrašus ir brėžinius.

— Puiku. Susirasi mane.

* * *

STELA TAIP IR PADARĖ. NORS BUVO KETINUSI PO SUSITIKIMO mokykloje pasiimti vaikus kartu su savimi, nesugebėjo atplėšti jų nuo Deivido. O ji dar nerimavo, kaip jie prisitaikys prie svetimų žmonių. Regis, tai jai čia teks taikytis.

Šį kartą ji apsirengė nutrintais džinsais, užsitempė juodą megztuką ir apsiavė jau mačiusius purvo batus. Pasiėmusi lagaminėlį, pasuko pagrindinio įėjimo į sodus link.

Parduotuvėje prie prekystalio stovėjo toji moteris, tačiau šį kartą ji aptarnavo pirkėją. Stela pastebėjo mažą difenbachiją raudoname vazone ir ketvertą laimę nešančių bambukų, perrištų dekoratyvine kanape, šalia maišelį su akmenukais ir kvadratinę stiklo vazą.

Gerai.

— Ar Roza yra? — pasiteiravo Stela.

— Och... — neaiškiai sumurmėjo Rubi. — Kažkur čia.

Stela parodė į kilnojamą radijo stotelę už prekystalio.

— Gal ji turi vieną su savim?

Mintis, rodės, pralinksmino Rubi.

— Aš taip nemanau.

— Nieko tokio, susirasiu. Jie tokie dailūs, — tarė ji pirkėjai, rodydama į bambukus. — Gražiai atrodys tame stiklo inde.

— Pamaniau, pastatysiu juos ant spintelės vonios kambaryje, kad būtų smagiau ir gražiau.

— Nuostabu. Būtų puiki dovana. Įdomesnė nei įprastos gėlės.

— Nepagalvojau apie tai. Žinot, gal paimsiu dar vieną komplektą.

— Tikrai nepasigailėsite. — Stela plačiai nusišypsojo, apsisuko ir patraukė šiltnamių pusėn sveikindama save. Ji nelabai skubėjo surasti Rozą. Pakeliui visur kyščiojo nosį, žvalgėsi, tyrinėjo. Ir užsirašinėjo.

Stela užtruko augalų dauginimo skyriuje apžiūrinėdama sėklas ir daigus, augalų rūšis ir jų būklę.

Po geros valandos ji atsidūrė augalų skiepijimo skyriuje. Pro duris sklido muzika — *The Corrs*, pažino ji. Kyštelėjo galvą vidun. Palei šiltnamio sienas ėjo ilgi stalai, o dar du buvo sustumti per vidurį. Kvepėjo šiluma, vermikulitu ir durpėmis.

Vazonuose augo jau paskiepyti arba skiepijami augalai. Ant stalų buvo pritvirtintos lentelės su informacija, kampe stovėjo kompiuteris, kurio ekrane į muzikos ritmą pulsavo spalvos. Padėkluose gulėjo skalpeliai, peiliai, žirklės, skiepijimo juosta ir vaškas bei kitų įrankių. Šiltnamio gale ji pastebėjo Rozą, stovinčią šalia vyro. Jis susikūprinęs kažką dirbo. Rozos rankos buvo ant jo klubų.

— Tai neužtruks ilgiau nei valandą, Harperi. Šis namas ne tik mano, tu irgi čia gyveni, todėl turi susipažinti su ja ir išklausyti jos nuomonę.

— Gerai, bet, velniai rautų, aš užsivertęs darbais. Tu ją pasamdei, kad vadovautų, tegu vadovauja. Man tai nerūpi!

— Yra toks dalykas kaip manieros, — neišlaikė Roza. — Aš tik prašau, kad apsimestum — nors valandėlei.

Rozos žodžiai priminė Stelai jos pačios žodžius sūnums. Ji vos tvardė juoką, tačiau nutaisė rimtą veidą, kostelėjo ir pasuko prie jų.

— Atleiskite už sutrukdymą. Aš tik... — Ji stabtelėjo prie paskiepyto stiebo ir naujų lapų. — Kas čia?

— Raudonžiedis žalčialunkis. — Rozos sūnus metė į ją trumpą žvilgsnį.

— Visžalių atmaina. Ir jūs panaudojote klijuojamą skiepą.

Jis liovėsi dirbęs ir atsigręžė. Jo veide atsispindėjo motinos bruožai — tie patys stiprūs kaulai, sodrios akys. Plaukai žymiai ilgesni nei jos, tokie ilgi, kad surišti į uodegą priminė rafiją. Kaip ir Roza, jis buvo lieknas, ilgakojis ir apsitempęs nutrintais džinsais bei tokiais pačiais dėmėtais marškinėliais.

— Jūs išmanote apie skiepijimą?

— Šiek tiek. Kartą skiepijau kameliją. Pavyko. Paprastai dauginu daigais. Aš Stela. Malonu susipažinti, Harperi.

Jis nusišluostė ranką į džinsus, tada ištiesė jai.

— Mama sako, kad bandysite mus organizuoti.

— Bandysiu. Tikiuosi, kad niekam tai nebus labai skausminga. Ką čia darai? — Ji priėjo prie eilės vazonų, uždengtų švariais plastikiniais maišeliais.

— Gipsofilijos. Bandau išgauti mėlyną, taip pat rožinę ir baltą spalvas.

— Mėlyna. Mano mėgstamiausia spalva. Ką gi, netrukdysiu. Tikėjausi, — tarė ji Rozai, — kad galėsime aptarti kai kurias mano mintis.

— Eime į daugiamečių augalų skyrių. Mano kabinete per ankšta. Harperi?

— Gerai, gerai. Eikite. Ateisiu po penkių minučių.

— Harperi.

— Gerai, po dešimties. Tai paskutinis mano žodis.

Nusijuokusi Roza lengvai pliaukštelėjo jam per nugarą. — Žiūrėk, kad netektų grįžti ir nusitempti tave.

— Bambeklė, — su šypsena sumurmėjo jis.

Išėjusi į lauką, Roza atsiduso.

— Harperis tiesiog priaugęs prie tos kėdės, tik laužtuvu jį atplėštum. Jis vienintelis iš mano sūnų, kuris domisi šia vieta. Ostinas — reporteris, dirba Atlantoje. Džeisonas — gydytojas, tiksliau, būsimasis. Jis atlieka praktiką Nešvilyje.

— Tikriausiai didžiuojiesi jais.

— Taip, bet retai juos matau. O Harperis čia, po nosim, bet turiu medžioti jį kaip šuo, kad pasikalbėčiau.

Roza prisėdo ant vieno iš stalų.

— Na, ką turi?

— Jis labai panašus į tave.

— Žmonės taip sako. Aš matau tik Harperį. Tavo berniukai su Deividu?

— Nė laužtuvu nebūčiau atplėšusi. — Stela atidarė lagaminėlį. — Išspausdinau keletą pastabų.

Roza pažiūrėjo į šūsnį lapų ir pasistengė nesusiraukti.

— Matau.

— Taip pat padariau keletą brėžinių, kaip galėtume pakeisti prekių išdėstymą salėje ir pagyvinti prekybą ne augalais. Medelynas labai geroje vietoje, puikiai išdėstytas, patogus privažiavimas.

— Girdžiu „bet“.

— Bet... — Stela apsilaižė lūpas. — Prekybos salė netinkamai įrengta. Kai ką pakeitus, būtų galima geriau prieiti prie antros salės, o per ją padaryti išėjimą į medelyną. Mano veiklos organizavimo planas...

— Veiklos organizavimo planas. Jergutėliau.

— Nebijok, neskaudės. Tiesiog reikia nustatyti darbo tvarką ir paskirti atsakingus darbuotojus, kaip antai už augalų pardavimą, gamybą ir dauginimą. Akivaizdu, kad esi įgudusi augalų daugintoja, tačiau šiuo metu tau reikia mano pagalbos gamybos ir pardavimo skyriuose. Jei padidintume produkcijos pardavimą taip, kaip čia pasiūliau...

— Sudarei diagramas. — Rozos balse pasigirdo nuostaba. — Ir grafikus. Man... pasidarė baisu.

— Liaukis, — nusijuokė Stela ir pažiūrėjo į Rozą. — Na, gal truputį ir baisu. Bet jei pažvelgtum į šią schemą, pamatytum medelyno vadybininkę — tai aš, o tu virš manęs, vadinasi — atsakinga už viską. Tu sujungta su augalų daugintoju ir, manau, su Harperiu, pardavimo ir gamybos vadybininke — manimi. Bent jau tokia situacija yra dabar. Tau reikia pasamdyti dar vieną žmogų, kuris būtų atsakingas už konteinerius ir lauko produkciją. O šiame skyriuje rasi surašytus darbuotojų etatus ir jų pareigybių apibūdinimus.

— Taip. — Roza atsiduso ir pasitrynė kaktą. — Kol nepradėjau šio akis varginančio darbo, turiu pasakyti, kad Loganas, kraštovaizdžio dizaineris, šiuo metu puikiai tvarko lauko produkciją. Aš galiu tęsti vadovavimą konteinerių produkcijai. Juk sukūriau šią vietą ne tam, kad galėčiau sėdėti atsilošusi, kol kiti dirbs.

— Puiku. Tada norėčiau susitikti su Loganu, kad galėtume suderinti mūsų vizijas.

Rozos lūpose šmėkštelėjo šelmiška šypsenėlė.

— Tai turėtų būti įdomu.

— O dabar, kadangi mes abi čia, kodėl mums nenuėjus į prekybos salę? Galėčiau paprasčiau paaiškinti, ką turiu galvoje.

Paprasčiau? — pagalvojo Roza nušokdama nuo stalo. Neatrodo, kad nuo šiol kas nors būtų paprasta.

Tačiau velniškai aišku, kad nebus nuobodu.

KETVIRTAS SKYRIUS

VISKAS BUVO PUIKU. JI DIRBO DAUG VALANDŲ, TAČIAU ŠIAME gyvenimo etape daugiausia planavo. Stela nepaprastai mėgo planuoti. Ir įgyvendinti savo mintis. Jos galvoje kildavo gatavi vaizdai, kaip viskas turėtų atrodyti.

Kai kas tokią tendenciją — organizuoti ir projektuoti, įgyvendinti planus realybėje — būtų palaikęs trūkumu, ypač jei asmuo nelabai supranta, ko iš jo norima. Tačiau Stela taip nemanė.

Gyvenimas eina žymiai sklandžiau, kai viskas yra suplanuota.

Toks buvo jos gyvenimas — iki Kevino mirties. Vaikystėje būta daug prieštaravimų, nesusipratimų, erzinančių dalykų. Jai buvo treji, kai, išsiskyrus tėvams, iširo šeima.

Ji prisimena, kaip verkė tėčio, kai mama nusprendė išvykti iš Memfio.

Nuo to momento Stela ėmė pyktis su motina dėl visko, pradedant sienų spalva, baigiant tuo, kaip praleisti šventes ir atostogas. Dėl visko.

Tie patys *kai kas* pasakytų, jog taip atsitinka, kai dvi užsispyrusios moterys gyvena po vienu stogu. Bet Stela žinojo tikrąją priežastį. Ji buvo praktiška ir organizuota, o jos motina — išsiblaškiusi ir spontaniška. Tai paaiškina, kodėl ji keturis kartus tekėjo ir tris kartus išardė sužadėtuves. Jos motinai patiko greiti, triukšmingi ir karšti romanai. Stela mėgo ramų, pastovų ir tvarkingą gyvenimą.

Taip, ji irgi romantikė. Tik protingai.

Meilė Kevinui buvo ir protinga, ir romantiška. Jis buvo šiltas,

mielas ir pastovus. Jie abu norėjo to paties: namų, šeimos, ateities. Šalia jo Stela jautėsi laiminga, saugi ir mylima. Dieve, kaip ji jo pasiilgo.

Įdomu, ką jis pasakytų apie tai, jog ji persikėlė čionai, pradėjo naują gyvenimą. Tikriausiai palaikytų ją. Jis visada ja tikėjo. Jie tikėjo vienas kitu. Kevinas buvo jos tvirta atrama, kaip uola tikrąja žodžio prasme. Uola, suteikusi tvirtą pagrindą po kojomis, turėjusiai neramią ir nelaimingą vaikystę.

Tada likimas visa tai atėmė iš jos. Ji prarado pagrindą, meilę, brangiausią draugą ir vienintelį pasaulyje žmogų, kuris myli jos vaikus taip, kaip ir ji. Po Kevino mirties ji ne kartą pagalvodavo, jog niekada nebeatgaus pusiausvyros, bet dabar ji tapo tvirta it uola ir padarys viską, kad jos vaikų gyvenimas būtų laimingas.

Paguldžiusi berniukus miegoti, mėgaudamasi židinio šiluma — savo name būtinai turės židinį — ji įsitaisė ant lovos su nešiojamuoju kompiuteriu. Ne pats geriausias būdas dirbti, tačiau neišdrįso paprašyti Rozą, kad leistų paversti vieną iš miegamųjų darbo kabinetu.

Kol kas.

Šiuo metu pasitenkins tuo, ką turi. Tiesą sakant, gana jauku ir malonu ruoštis kitai darbo dienai susirangius ant antikvarinės lovos.

Ji turėjo tiekėjų telefono numerių sąrašą, jiems reikia paskambinti dėl medelyno reorganizacijos, taip pat parengti spalvinę kainų sistemą ir naują važtaraščių programą.

Kurią dieną pasikalbės su Roza dėl sezoninių darbininkų. Ką samdyti, kiek ir kas už ką bus atsakingi.

Ir būtinai reikia sugauti kraštovaizdžio dizainerį. Bet kuris kitas per savaitę būtų suradęs laiko atsakyti į jos skambučius. Stela didelėmis raidėmis išspausdino jo pavardę ir pasibraukė, tada žvilgtelėjo į laikrodį ir priminė sau, kad išsimiegojus darbas sekasi geriau.

Ji išjungė kompiuterį, nunešė ant staliuko ir įjungė kroviklį. Tikrai reikėtų darbo kabineto.

Tada ėmėsi įprastų procedūrų: rūpestingai nusivalė veidą, atidžiai apsižiūrėjo, ar prakeiktas laikas neįspaudė naujų linijų, pasitepė paakių kremu, drėkinamuoju kremu — kaip viskas buvo surikiuota ant stalelio. Pasitepusi rankas, porą minučių ieškojo žilų plaukų. Prakeiktas laikas kartais būna labai klastingas.

O, kad ji būtų gražesnė. Kad bruožai būtų lygesni, plaukai tiesesni ir ne tokios rėkiančios spalvos. Kartą plaukus nudažė rudai, bet *tai* buvo visiška nesėkmė. Ką gi, teko susitaikyti su savąja spalva...

Stela sugavo save niūniuojant ir susiraukusi žvilgtelėjo į veidrodį. Kokia čia daina? Keista, kad melodija skamba jos galvoje, kai ji nė nežino, kokia tai daina. Staiga suvokė, jog daina skamba ne jos galvoje. Ji *girdi*. Švelnią, svajingą dainą. Berniukų kambaryje. Stebėdamasi, kad Roza atėjo padainuoti berniukams vienuoliktą valandą vakaro, Stela nuėjo prie durų.

Kai atidarė duris, dainavimas liovėsi. Naktinės lempos šviesoje matė miegančius sūnus.

— Roza? — pašnibždomis pašaukė Stela.

Staiga ji nusipurtė. Kodėl čia taip šalta? Tyliai nuskubėjo prie terasos durų, patikrino ir rado jas tvirtai uždarytas. Langus apžiūrėjo irgi. *Prieškambario durys taip pat uždarytos*, pagalvojo ji. Tačiau galėtų prisiekti, jog girdėjo kažką dainuojant. Tiesiog jautė. Šaltis atlėgo, ir kambaryje girdėjosi tik sūnų kvėpavimas.

Stela pataisė jų antklodes, kaip ir kiekvieną vakarą, pabučiavo į galveles. Išeidama paliko duris praviras.

RYTE JI VISKĄ PAMIRŠO. LUKAS NEGALĖJO RASTI LAIMINGŲJŲ marškinių, o Geivinas spėjo susiremti su Parkeriu, tad turėjo pasikeisti savuosius. Jai vos liko laiko rytinei kavai ir keksui, kurį įsiūlė Deividas.

— Pasakyk Rozai, kad išėjau anksti. Prieš atidarant parduotuvę noriu sutvarkyti fojė.

— Ji išėjo prieš valandą.

— Prieš valandą? — Stela pažiūrėjo į laikrodį. Jos misija neatsilikti nuo Rozos žlunga. — Ar ji *miega*?

— Ji ne tik keliasi su gaidžiais, bet spėja suvalgyti skrebutį su puikiu slyvų padažu.

— Atsiprašau, bet *ojojoj*. Turiu bėgti. — Ji nuskubėjo prie durų, paskui stabtelėjo. — Deividai, tu tikrai nieko prieš prižiūrėti berniukus? Jei nenori, tik pasakyk, gerai?

— Viskas gerai. Mums labai smagu. Šiandien po mokyklos bė-

giosime su žirklėmis, paskui pažiūrėsime, su kuo dar būtų galima išsibadyti akis. Vėliau imsimės degančių daiktų.

— Ačiū. Iš karto pasijutau geriau. — Ji pasilenkė paglostyti Parkerį. — Prižiūrėk tą vaikiną, — tarė jam.

LOGANĄ KITRIDŽĄ SPAUDĖ LAIKAS. LIETUS PRIVERTĖ JĮ ATIDĖTI kai kuriuos asmeninius reikalus, ir jis vėl nespės padaryti ką sumanęs.

Nors, tiesą sakant, nėra kur skubėti. Žemėtvarka — niekada nesibaigiantis darbas. *Neturėtų* niekada baigtis. O kai dirbi su gamta, turi jos klausyti. Ji nepastovi, apgaulinga ir nepaprastai žavi. Žmogui reikia būti visą laiką pasiruošusiam, lanksčiam, mokėti eiti į kompromisus ir atsižvelgti į jos nuotaikas. Planai gali nueiti perniek ir nugramzdinti į neviltį, tačiau, Logano nuomone, esama ir kitų dalykų, kurie erzina.

Kadangi šiandien gamta padovanojo jam gerą, giedrią dieną, jis imsis darbo. Tai reiškia, kad dirbs vienas — jam taip labiau patinka — tačiau turės rasti laiko ir užsukti į aikštelę, kur dirba du jo darbininkai.

Vadinasi, jam teks nueiti pas Rozą, pasiimti medelius, kuriuos atsirinko savo tikslams, atsitempti ir iki vidurdienio pasodinti. Bent jau vieną. Na, gal du. Pažiūrės, kaip eisis.

Tik vienam darbui neras laiko — susitikti su naująja vadybininke, kurią pasamdė Roza. Loganas iš viso nesuprato, kam ją pasamdė, juo labiau jankę. Rozalinda Harper puikiai išmano verslą ir jai tikrai nereikia greitakalbės svetimšalės, kuri sugadins čia nusistovėjusią tvarką.

Jam patiko dirbti su Roza. Ji tokia moteris, kuri dirba savo darbą ir nekaišioja nosies į kitų reikalus, jei tai nebūtina. Rozai patinka dirbti, taip, kaip ir jam. Ji instinktyviai jaučia, kaip atlikti darbą geriau. Todėl, kai ji ką nors siūlo, reikia įsiklausyti ir apsvarstyti.

Roza gerai moka ir nesikabinėja dėl smulkmenų.

Jis jaučia, tiesiog *jaučia*, kad toji vadybininkė bus kaip pagalys ratuose. Ji jau palikinėja jam žinutes tuo šaltu jankišku balsu apie darbo laiko organizavimą, važtaraščių sistemas ir įrengimų inventorizaciją. Jam nė velnio nerūpi tokie dalykai ir tikrai neims rūpintis. Jiedu su

Roza turi sistemą, velniai rautų, ir puikiai tvarkosi. Klientai patenkinti jų darbu. Kam gadinti reikalus?

Loganas įvairavo sunkvežimį į stovėjimo aikštelę, pravingiavo pro mulčio ir smėlio maišus, lentų rietuves ir sustojo pakrovimo aikštelėje. Jau buvo numatęs ką ims, tačiau prieš pasikraudamas nusprendė dar kartą apsidairyti. Gal vertėtų pasiimti keletą visžalių sodinukų ir porą cūgų?

Harperis paskiepijo porą gluosnių ir bijūnų krūmą. Juos pasodins pavasarį kartu su kitais augalais, kuriuos padėjo paruošti Roza.

Loganas perėjo takeliu tarp medžių, apsisuko ir grįžo.

Kažkas negerai, pagalvojo jis. Viskas ne savo vietose, pasikeitę. Kur jo sedulos? Kur, velniai rautų, rododendrai, kalnų laurų krūmai, kuriuos buvo pasižymėjęs? Kur toji nelemta magnolija?

Jis dėbtelėjo į mažą gluosnį, paskui pradėjo pamažu, žingsnis po žingsnio, tyrinėti plotą.

Viskas pasikeitę. Medžiai ir krūmokšniai nebesusimaišę, jo nuomone, eklektišku stiliumi, tačiau išrikiuoti kaip kareiviai, nutarė jis. Pagal abėcėlę, dėl Dievo. Suknista lotynų kalba. Krūmai buvo atskirti ir išrikiuoti ta pačia pedantiška tvarka. Jis surado savo medžius ir šnypšdamas iš pykčio nusitempė prie mašinos. Murmėdamas sau po nosimi, nusprendė važiuoti į lauką ir iš ten išsikasti norimus medžius. Pas jį šiems medžiams bus saugiau. Akivaizdu.

Tačiau pirmiausia susiras Rozą ir išsiaiškins, kas čia vyksta.

PASILIPUSI ANT KOPĖČIŲ, APSIGINKLAVUSI KIBIRU SU MUILUOTU vandeniu ir skuduru, Stela ėmė atakuoti viršutinę lentyną. Švariai nuvaliusi, galvojo ji, išdėstysiu prekes pagal naują modelį. Jau įsivaizdavo, kaip atrodys pagal spalvas suderinti vazonai ir augalai. Paskui pridės kitų aksesuarų, pavyzdžiui, rafijos šakelių, dekoratyvinių varpų, akmenukų ir panašiai; bus labai gražu. Tai tikrai pagyvins prekybą.

Stela perkėlė dirvožemio trąšas, priedus ir vabzdžių repelentus į šoninę lentyną. Tai pagrindinės prekės, ne puošmenos. Pirkėjai, atėję į parduotuvę, turės praeiti pro varpelius, kuriuos ji norėjo pakabinti, suolą ir betoninį dekoratyvinį lovelį gėlėms, kurį ketino atitempti. Dar

kai ką pakeitus, viskas susilies į vientisą srovę, nunešančią pirkėjus į kambarinių augalų skyrių, tačiau prieš tai jie turės praeiti pro terasų vazonus, sodo baldus.

Per pusantros valandos, iki parduotuvės atidarymo, pavyks tai padaryti, jei tik įkalbės Harperį padėti atitempti sunkius daiktus.

Išgirdo žingsnius už nugaros ir nusibraukė plaukus nuo akių.

— Darau pažangą, — pradėjo ji. — Žinau, kol kas vaizdas nekoks, bet...

Stela nutilo, kai pamatė jį.

Netgi stovėdama ant kopėčių jautėsi it nykštukė. Jis tikriausiai metro devyniasdešimties. Lieknas, sportiškas, nublukusiais džinsais su baltomis dėmėmis ant šlaunies. Ant marškinėlių vilkėjo švarko tipo flanelinius marškinius, o batai buvo tokie purvini, kad Stela nusistebėjo, kodėl jis jų paprasčiausiai neužkasa. Ilgi banguoti ir neprižiūrėti plaukai buvo tokios spalvos, kokią ji kartą bandė išgauti ant savųjų.

Ji nebūtų pavadinusi šį vyrą gražiu — per daug murzinas ir susiglamžęs. Kietai suspaustos lūpos, įdubę skruostai, tiesi nosis, keista išraiška akyse, kurios buvo žalios, bet ne tokios, kokias turėjo Kevinas. Šios paniurusios, įkritusios ir kažkaip *degė* po tiesia antakių linija.

Ne, ne gražuolis, tačiau prikaustantis dėmesį tikrąja žodžio prasme. Toks, nuo kurio, rodės, atšoktų bet koks kumštis padarydamas daugiau žalos smogusiajam nei tam, kuriam buvo smogta.

Ji nusišypsojo, tačiau panoro, kad pasirodytų Roza arba Harperis. Kas nors.

— Atsiprašau. Mes dar nedirbame. Kuo galėčiau padėti?

O, jis pažino šį balsą. Tą skubrų, šaltą balsą, palikinėjantį jam erzinančias žinutes apie darbo organizavimą ir produkcijos tikslus.

Loganas tikėjosi, kad moteris atrodys taip, kaip kalba. Įprasta klaida, pagalvojo jis. Joje nebuvo nieko šalto ar atšiauraus — nei pasišiaušusiuose raudonuose plaukuose, kuriuos ji beviltiškai bandė sutramdyti ta kvailai atrodančia skarele, nei atsargaus žvilgsnio mėlynose akyse.

— Tu perkėlei tuos prakeiktus medžius.

— Atsiprašau?

— Turėtum daugiau taip nedaryti.

— Nesuprantu, apie ką kalbate. — Nepaleisdama iš rankų kibiro — dėl viso pikto — nulipo nuo kopėčių. — Užsisakėte medžių? Jei pasakytumėt pavardę, surasčiau jūsų užsakymą. Mes įvedinėjame naują sistemą, todėl...

— Man nereikia nieko užsisakinėti ir man nepatinka tavo naujoji sistema. Ir ką, po galais, darai čia? Kur visi *kiti*?

Jis kalbėjo vietiniu dialektu su neslepiama nekantra.

— Manau, būtų geriausia, jei ateitumėt, kai atidarysime parduotuvę. Žiemą mes pradedame darbą dešimtą ryto. Jei pasakytumėt savo pavardę... — Ji pasislinko prie prekystalio ir telefono.

— Mano pavardė Kitridžas, turėtum žinoti, nes visą savaitę neduodi ramybės.

— Nepažįstu... och. Kitridžas. — Ji atsipalaidavo. — Dizaineris. Ir aš nevarginau jūsų savo žinutėmis, — jau karščiau pridūrė ji, — o bandžiau susisiekti, kad galėtume susitarti dėl susitikimo. Bet jūs neparodėte mandagumo ir nepaskambinote man. Labai tikiuosi, jog nesate toks šiurkštus su pirkėjais, kaip kad su kolegomis.

— Šiurkštus? Sesute, tu nežinai, ką tai reiškia.

— Aš turiu du sūnus, — atkirto ji. — Esu daug ko mačiusi. Roza pasamdė mane, kad organizuočiau jos verslą, palengvinčiau sisteminę naštą...

— Sisteminę? — Jis lyg melsdamasis užvertė akis į viršų. — Jergutėliau, tu visada šitaip kalbi?

Stela tvardydamasi giliai įkvėpė.

— Pone Kitridžai, toks mano darbas. Beje, esu atsakinga ir už kraštovaizdžio dizainą. Taip jau yra, jog tai labai svarbi ir pelninga šaka.

— Velniškai teisingai. Ir tai mano sritis.

— Tačiau ten dirbama neorganizuotai ir padrikai. Visą savaitę renku ranka prikeverzotus važtaraščius ir sąskaitas.

— Na ir?

— Jei būtumėt pasivarginęs atsakyti į mano skambučius, būčiau paaiškinusi, kaip nuo šiol funkcionuos ši šaka.

— O, ką tu sakai? — Vakarų Tenesio vietovės tonas jo balse įgavo švelniai pavojingą atspalvį. — Tu man paaiškinsi.

— Būtent. Dabar diegiu naują sistemą, kuri leis sutaupyti jums laiko ir pastangų, nes važtaraščiai, inventorius, klientų sąrašai ir dizaino pavyzdžiai bus suvesti į kompiuterį...

Loganas nužiūrinėjo ją nuo galvos iki kojų. Žemesnė už jį per visą pėdą, gerokai smulkesnė. Tačiau kokia burna. Jo motina būtų pasakiusi, jog jos lūpos papurtusios it bitei įgėlus — gražiai — ir akivaizdu, kad ji jos niekada neužčiaupia.

— Kaip aš sutaupysiu laiko, jei pusę dienos teks sėdėti prie kompiuterio?

— Kai duomenys bus suvesti, sutaupysite. Šiuo metu, regis, nešiojatės informaciją arba kišenėje, arba galvoje.

— Tai kas? Kišenėje galiu bet kada ją rasti. Galvoje irgi. Mano atmintis gera.

— Gali būti. Bet rytoj jus gali pervažiuoti sunkvežimis, ir penkerius metus praleisite ištiktas komos. — Gražioji burna šaltai šyptelėjo. — Kas tada?

— Kai būsiu tokios būsenos, man niekas nerūpės. Eikš.

Jis sugriebė ją už rankos ir nusitempė prie durų.

— Ei! — išspaudė ji. — *Ei!* — pasipriešino tvirčiau.

— Tai dėl darbo. — Jis atplėšė duris ir ėmė tempti ją takeliu. — Ne į urvą tempiu.

— Tada paleisk. — Jo rankos buvo kietos kaip akmuo ir šiurkščios. O kojos, pagalvojo ji, ryte ryja atstumą, versdamos ją neoriai trepsenti iš paskos.

— Minutėlę. Pažiūrėk čia.

Jis ranka parodė medžių ir krūmų plotą; Stela tuo metu bandė atgauti kvapą.

— Kas yra?

— Jis sujauktas.

— Tikrai ne. Aš beveik visą dieną triūsiau. — Dar dabar raumenis skauda. — Jis sutvarkytas taip, kad pirkėjas, ieškantis dekoratyvinio medžio, kuo greičiau surastų. Jei pirkėjas ieško pavasarį žydinčio krūmo arba...

— Jie visi išrikiuoti. Gal naudojai dailidės lygmatį? Kaip dabar pirkėjai galės susidaryti vaizdą apie skirtingų rūšių derinimą?

— Tai tavo ir personalo darbas. Mes čia tam, kad padėtume pirkėjams susivokti ir išsirinkti tai, ko jie nori. Jei jie imtų klaidžioti čia, norėdami surasti kokią hortenziją...

— Pakeliui pamatytų spirėją arba kameliją, kurias galbūt irgi norėtų įsigyti.

Jis teisus, Stela buvo apie tai pagalvojusi. Ji ne kokia kvailė.

— Arba išeitų tuščiomis rankomis, nes nerastų to, ko čia atėjo. Rūpestingas ir gerai parengtas personalas turėtų padėti pirkėjui pasirinkti. Visi variantai turi savų privalumų ir trūkumų, tačiau man šitaip geriau patinka. Juo labiau kad tai mano darbas.

— Taigi. — Stela atsitraukė nuo jo. — Jei turi laiko, mums reikia...

— Neturiu. — Loganas apsisuko ir ėmė žingsniuoti sunkvežimio link.

— Palauk. — Stela bėgte bėgo paskui jį. — Mums reikia pasikalbėti apie naujas pirkimo sutartis ir kainų sistemą.

— Atsiųsk man suknistą atmintinę. Regis, toks tavo stilius.

— Nenoriu siuntinėti jokių suknistų atmintinių. Ką darysi su šiais medžiais?

— Vešiuos namo. — Jis atidarė sunkvežimio dureles ir įšoko į kabiną.

— Ką reiškia vešies namo? Negavau dėl jų jokių dokumentų.

— Cha, aš irgi. — Užtrenkęs dureles, jis per plyšelį nuleido langą. — Pasitrauk, raudonplauke. Nenorėčiau pervažiuoti tau kojų.

— Paklausyk. Juk negali paprasčiausiai imti ir išsivežti, kai tau šauna į galvą.

— Pasakyk Rozai, jei ji dar čia viršininkė. Jei ne, kviesk policiją.

Loganas užvedė variklį ir, kai ji atsitraukė, skubiai apsisuko ir nuvažiavo. Stela spoksojo jam pavymui.

Įraudusiais iš pykčio žandais Stela nuskubėjo atgal į pastatą. Taip jam ir reikėtų, galvojo ji, gerai padaryčiau, jei iškviesčiau policiją. Kai Roza atidarė duris, ji piktai krestelėjo galvą ir pažiūrėjo į ją liepsnojančiomis akimis.

— Ar ten buvo Logano sunkvežimis?

— Ar jis dirba su klientais?

— Žinoma. O kas yra?

— Tau pasisekė, kad niekas nesikreipė į teismą. Įgriuvo ir pra-

dėjo skųstis. Velnio išpera, — sumurmėjo Stela praūždama pro Rozą į vidų. — Jam tas nepatinka, anas nepatinka, niekas, velniai rautų, nepatinka. O paskui nuvažiuoja prisikrovęs sunkvežimį medžių ir krūmų.

Roza mąsliai pasitrynė ausies spenelį.

— Jis kartais būna blogos nuotaikos.

— Blogos nuotaikos? Užteko kartą pamatyti ir man jau nepatiko. — Ji nusitraukė nuo galvos skarelę ir sviedė ant stalo.

— Suerzino tave, ar ne?

— Švelniai tariant. Roza, aš stengiuosi daryti tai, dėl ko mane ir pasamdei.

— Žinau. Kol kas, regis, nesiskundžiau ir nepasakiau nieko, ką galėtum traktuoti kaip „išperą".

Stela pasibaisėjusi pažiūrėjo į ją.

— Ne! Žinoma, ne. Aš neturėjau galvoje. O Dieve!

— Mums visiems vadinamasis prisitaikymo periodas. Kai kas nesugeba prisitaikyti taip lengvai kaip kiti. Man patinka tai, ką tu darai, esu linkusi leisti tau įgyvendinti ir kitas mintis. Loganas įpratęs dirbti savaip, ir man tai netrukdo. Mes sutariame.

— Jis pasiėmė medžių ir krūmų. Kaip galiu tvarkyti inventoriaus apskaitą, jei nežinau, ką jis paėmė ir kiek. Man reikia dokumentų, Roza.

— Tikriausiai jis pasiėmė pavyzdžius, kuriuos buvo pasižymėjęs asmeniniam naudojimui. Jei paėmė dar ką nors, pasakys man. Nors paprastai taip nedaroma, — tęsė ji, nespėjus Stelai prasižioti. — Aš pasikalbėsiu su juo, Stela, tačiau ir tau reikės pasistengt prisitaikyti. Tu jau nebe Mičigane. O dabar leisiu tau grįžti prie darbo.

Žinoma, ji grįš prie savo augalų, nes jie nekelia tiek daug problemų kaip žmonės.

— Roza? Žinau, kad galiu būti kaip rakštis subinėje, bet aš tikrai noriu padėti tau plėsti prekybą.

— Aš jau supratau — ir viena, ir kita.

Likusi viena Stela minutėlę raukėsi. Tada nusitvėrė kibirą ir vėl užsilipo ant kopėčių. Nenumatytas susitikimas sumaišė darbų tvarką.

— MAN JI NEPATINKA. — LOGANAS SĖDĖJO ROZOS SVETAINĖJE gerdamas alų ir liedamas nuoskaudą. — Ji valdinga, nepalenkiama,

pasipūtusi ir rėksnė. — Pamatęs nustebusį Rozos žvilgsnį, gūžtelėjo pečiais. — Na gerai, ne rėksnė — kol kas — bet visa kita tiesa.

— O man patinka jos energija ir entuziazmas. Be to, man reikia žmogaus, kuris rūpintųsi organizaciniais reikalais, Loganai. Aš nebespėju. Todėl prašau judviejų rasti kompromisą.

— Nemanau, kad ji eitų į kompromisus. Ji ekstremistė. Aš nepasitikiu moterimis, kurios puola į kraštutinumus.

— Bet tu pasitiki manimi.

Jis piktai įsispoksojo į savo alų. Tas tiesa. Jei jis būtų nepasitikėjęs Roza, nebūtų atėjęs pas ją dirbti, nesvarbu, kokiais pinigais būtų žvanginusi jam po nosimi.

— Netrukus ji lieps mums pildyti vieno dokumento tris egzempliorius dėl kiekvienos suknistos šakelės.

— Nemanau, kad iki to prieisime. — Roza patogiai užsikėlė kojas ant staliuko ir gurkštelėjo alaus.

— Jei tau reikėjo vadybininko, Roza, kodėl, velniai rautų, nepasisamdei vietinio? Tokio, kuris suprastų, kaip čia tvarkomi reikalai.

— Nes nenorėjau vietinio. Norėjau jos. Kai ji nusileis, mes visi civilizuotai išgersime ir pavalgysime. Man nerūpi, kad judu nemėgstate vienas kito, bet jums teks išmokti vienas kitą pakęsti.

— Tu čia viršininkė.

— Būtent. — Ji draugiškai patapšnojo jam per šlaunį. — Harperis irgi ateis. Šiaip taip įkalbėjau.

Loganas vis dar virė.

— Tau ji tikrai patinka?

— Taip. Be to, man trūko moterų draugijos. Moterų, kurios nėra kvailos ar įkyrios. Stela nei kvaila, nei įkyri. Ji patyrusi didelį smūgį, Loganai. Sunku jaunai moteriai netekti vyro. Aš žinau, ką tai reiškia. Ji nepalūžo. Todėl man ji ir patinka.

— Tada aš toleruosiu ją, bet tik dėl tavęs.

— Gerutis. — Roza juokdamasi pasilenkė pabučiuoti jam į žandą.

— Tik todėl, kad esu pakvaišęs dėl tavęs.

Stela, stovėdama tarpduryje, pamatė, kaip Loganas paima Rozą už rankos, ir mintyse nusikeikė. Ji ginčijosi, įžeidinėjo ir skundėsi savo viršininkės meilužiu.

Neramiai, spurdančia širdimi, Stela stumtelėjo sūnus į priekį. Tada įžengė pati ir nutaisė šypseną.

— Tikiuosi, kad nepavėlavome, — linksmai tarė ji. — Buvo iškilusi nedidelė namų darbų krizė. Sveiki, pone Kitridžai. Susipažinkite su mano sūnumis. Čia Geivinas, o čia Lukas.

— Kaip gyvuojate? — Jie atrodė gana normalūs vaikai, ne robotai, kokių jis tikėjosi iš Stelos.

— Man kliba dantis, — tarė jam Lukas.

— Tikrai? Pažiūrėkime. — Loganas pastatė alų ir pasilenkė arčiau apžiūrėti dantį, kurį Lukas judino liežuviu. — Geras. Žinai, įrankių dėžėje turiu reples. Vienas truktelėjimas, ir tu jo atsikratysi.

Išgirdęs tylų pasibaisėjimo šūksnį, Loganas atsisuko į Stelą.

— Ponas Kitridžas juokauja, — tarė Stela susižavėjusiam Lukui. — Tavo dantis iškris, kai pats to norės.

— Tada ateis Dantų fėja, ir aš gausiu *dolerį*.

Loganas papūtė lūpas.

— Dolerį, sakai? Neblogai.

— Kai dantis iškrenta, bėga kraujas, bet aš nebijau.

— Ponia Roza, ar galime eiti į virtuvę pas Deividą? — Geivinas metė žvilgsnį į motiną. — Mama sakė, kad turime atsiklausti tavęs.

— Žinoma. Eikite.

— Jokių saldainių! — šūktelėjo jiems iš paskos Stela.

— Loganai, gal įpiltum Stelai vyno?

— Aš pati. Nesikelkite, — tarė jam Stela.

Dabar jis neatrodo kaip visiškai nepakenčiamas stuobrys, nutarė Stela. Nusiskutęs, apsirengęs, suprantama, kodėl jis patinka Rozai. Jei kam patinka tas šiurkštus vyriškumas.

— Minėjai, kad ateis Harperis? — paklausė ją Stela.

— Netrukus turėtų pasirodyti. — Roza mostelėjo alaus bokalu. — Pažiūrėkim, ar mums pavyks maloniai pavakarieniauti. Išsiaiškinkime reikalus, kad galėtume mėgautis maistu netrikdydami virškinimo. Stela yra atsakinga už pardavimą ir gamybą bei už kasdienius reikalus. Ji ir aš bent jau kurį laiką rūpinsimės personalo klausimais, o Harperis toliau dirbs augalų dauginimo srityje.

Ji gurkštelėjo alaus, minutėlę patylėjo, nors žinojo, jog niekas nedrįstų įsiterpti.

— Loganas vadovauja ir rūpinasi kraštovaizdžio dizainu tiek medelyne, tiek už jo ribų, todėl jis turi teisę pirmas rinktis rūšis, teikti specialius užsakymus, organizuoti įrangos nuomą arba pardavimą, pirkti medžiagas ir augalus pagal privačius užsakymus. Pokyčiai, kuriuos Stela jau įgyvendino — arba planuoja — ir kuriuos aš patvirtinau, liks. Nebent aš nuspręsčiau, kad jie nepateisino vilčių. Aišku?

— Kuo puikiausiai, — šaltai atsiliepė Stela.

Loganas truktelėjo pečiais.

— O tai reiškia, kad turėsite bendradarbiauti vienas su kitu ir darysite tai, kas būtina, kad jūsų vadovaujamos sritys funkcionuotų. Aš sukūriau šį medelyną ir galiu jam vadovauti viena, jei reikia. Bet aš nenoriu. Pageidauju, kad jūs ir Harperis dirbtumėt jums pavestus darbus. Kivirčykitės kiek norite. Aš nieko prieš. Bet darbas turi būti atliktas.

Ji baigė gerti alų.

— Klausimai? Komentarai? — Akimirką patylėjusi, atsistojo. — Ką gi, tada eime vakarieniauti.

PENKTAS SKYRIUS

VAKARAS, NEPAISANT VISKO, BUVO MALONUS. VAIKAI NEMĖTĖ ANT žemės maisto ir garsiai negaikščiojo. Stelos nuomone, tai buvo pliusas. Pokalbis vyko mandagiai, netgi gyvai — ypač kai berniukai sužinojo Logano vardą. Tokį vardą turi jų mėgstamo animacinio filmuko personažas Ernis. Jis iškart tapo jų didvyriu, kai Geivinas išsiaiškino, jog Loganui patinka tos pačios komiksų knygelės. Tai, kad Loganas mieliau bendravo su jos sūnumis, o ne su ja, buvo dar vienas pliusas.

— Žinai, jei milžinas ir žmogus-voras susiremtų, manau, laimėtų žmogus-voras.

Loganas linktelėjo, atsipjaudamas dar gabalėlį jautienos kepsnio.

— Nes žmogus-voras greitesnis ir vikresnis. Bet jei milžinas jį nutvertų, žmogui-vorui būtų galas.

Geivinas šakute pasmeigė bulvę ir iškėlė it nupjautą galvą ant mieto.

— Jei jam padėtų koks piktasis vyrukas, pavyzdžiui...

— Ponas Haidas.

— Aha! Ponas Haidas, tada milžiną
žmogų-vorą. Bet aš vis tiek manau, k

— Todėl jis toks nuostabus, —
neįtikėtinas. Tačiau, kai kovoji su blo

— Taip, reikia būti gudriam, dr

— Piteris Parkeris gudriausias.
irgi pasmeigė bulvę.

— Briusas Baneris taip pat gudrus. — Vaikams ėmus juoktis, Harperis pasmeigė bulvę ir pamojavo ja. — Jis vis sugeba gauti naujų drabužių, kai išlenda iš milžino odos.

— Jei jis būtų tikrai gudrus, — tęsė Harperis, — jis sugalvotų, kaip priversti tuos drabužius temptis ir plėstis.

— Mokslininkai, — šyptelėjo Loganas Harperiui. — Jūs niekada negalvojate apie žemiškus dalykus.

— Ar „žemiškas" reiškia labai blogas? — norėjo žinoti Lukas.

— Tai reiškia įprastas, — paaiškino jam Stela. — Beje, bulves reikia valgyti, o ne žaisti su jomis, mandagūs žmonės taip nesielgia prie stalo.

— Och. — Lukas meiliai, tačiau šelmiškai nusišypsojo jai ir prarijo bulvę. — Gerai.

Po vakarienės ji atsiprašė kitų sakydama, jog turinti migdyti vaikus, ir pasišalino į savo kambarį. Kaip paprastai, reikėjo juos išmaudyti, atsakyti į tūkstančius klausimų ir leisti jiems išnaudoti paskutinę energiją, o tai reiškė, kad vienas arba abu sūnūs turi palakstyti po kambarį beveik nuogi.

Tada atėjo Stelos mėgstamiausias metas, kai pastatė kėdę tarp jų lovų ir pradėjo skaityti, o Parkeris snaudė šalia kojų. Šiuo metu jie skaitė „Paslaptingą žirgą", ir kai ji užvertė knygą, pasigirdo dejonės ir maldavimai paskaityti dar.

— Rytoj, nes dabar, deja, metas jausmingiems bučiniams.

— Jokių seilėtų bučinių. — Geivinas apsivertė ant pilvo ir paslėpė veidą pagalvėje. — Tik ne tai!

— Taip, ir jūs privalote pasiduoti. — Ji nubėrė bučiniais jo pakaušį, kaklą, kol jis kikendamas raitėsi.

— O dabar antroji auka. — Ji atsisuko į Luką ir pasitrynė rankas.

— Palauk[illegible]kas ištiesė rankas sulaikydamas jos puontis rytoj iškris?

lo ant lovos krašto ir rimtai apžiūrėjo

ve. — Kai Lukas nusijuokė, ji pabučiaiiai papūstas lūpas.

Stela išjungė šviesą, palikdama tik naktinę lempą.

— Leidžiama sapnuoti tik smagius sapnus.

— Aš sapnuosiu, kad gaunu žirgą, nes sapnai kartais pildosi.

— Taip. Labanakt.

Ji nuėjo į savo kambarį klausydamasi šnabždesių už nugaros, kurie irgi buvo vakarinio ritualo dalis.

Tai tapo įprasta per pastaruosius dvejus metus. Dabar vakarus jie leisdavo tik trise, nors kažkada buvo keturiese. Tačiau jų ryšys išliko tvirtas ir geras, galvojo ji klausydamasi šnabždesius pertraukiančio kikenimo.

Kažkuriuo metu Stela nustojo verkusi kiekvieną vakarą, kiekvieną rytą, kaip kad darydavo anksčiau. Ir išmoko branginti tai, ką turi.

Žvilgtelėjo į kompiuterį, pagalvojo apie darbą, kurį buvo numačiusi šiam vakarui. Tačiau vietoj to nuėjo prie terasos durų. Sėdėti lauke buvo dar per šalta, tačiau ji norėjo įkvėpti gryno oro, pasidžiaugti nakties tyluma ir ramybe.

Tik pagalvokit, ji stovi lauke sausio naktį. Ir nešąla. Nors orų prognozė žadėjo lietų, dangus buvo žvaigždėtas ir mėnulio nusidabruotas. Blankioje šviesoje ji matė žydinčią kameliją. Gėlės žiemą — tai didelis pliusas prie to, kad jie atsikraustė į pietus.

Stela sukryžiavo rankas ant krūtinės, svajingai palenkė galvą ir pagalvojo apie pavasarį, kai oras bus šiltas ir kvepės žydinčiu sodu.

Nori būti čia pavasarį, pamatyti, kaip atbunda gamta. Stela geidė šio darbo. Nė nesuvokė to, kol Roza neatskaitė jiems pamokslo prieš vakarienę.

Vos pora savaičių čia, o jau įklimpo. Gal net per giliai, prisipažino sau. Tai visada kelia problemų, nes ką ji pradeda, turi užbaigti. Jos motina vadina tai Stelos religija.

Tačiau čia viskas kitaip. Ji prisirišo prie šios vietos. Klaida, žinojo ji. Beveik įsimylėjo medelyną, koks jis turėtų būti, ir savo pačios viziją. Stela įsivaizdavo medelyną spalvingą ir žaliuojantį, su gėlių kaskadomis, krentančiomis iš vazonų; pirkėjus, besidairančius ir perkančius, kraunančius į sunkvežimius konteinerius. Ir, žinoma, ji nori kiekvienam iš jų padėti, paaiškinti, kaip ir ką sodinti. Galėtų tai valdyti. Mintyse prisipažino, jog norėtų turėti tikslią laikmenų sistemą, balansinius lapus, savaitines inventoriaus gavimo ir pardavimo apskaitas.

Be to, patiks Loganui tai ar ne, ketina apsilankyti jo valdose. Pajusti, ką jis daro.

Aišku, jei Loganas neįkalbės Rozos atleisti ją.

Jis pasijuto it gavęs antausį, pripažino Stela. Loganas pasinaudojo seniau dirbančio darbuotojo pranašumu. Kad ir kaip būtų, ji negalės nei dirbti, nei atsipalaiduoti, kol neišsiaiškins su šiuo vyruku.

Eis į apačią apsimesdama, jog nori arbatos. Jei Logano sunkvežimio nebus, pamėgins pasikalbėti su Roza.

Apačioje buvo tylu, ir, staiga nusiminusi, Stela pagalvojo, jog jie nuėjo miegoti. Ta mintis jai nelabai patiko. Stela nutipeno iki priekinių durų ir žvilgtelėjo pro langą. Nors sunkvežimio nesimatė, jai šovė į galvą mintis, kad ji nė nežino, nei kokiu automobiliu Loganas atvažiavo, nei kur jis pastatytas. Paliks viską rytojui. Taip bus geriausia. Rytą pasikalbės su Roza ir sudėlios viską į vietas. Dabar geriau eis miegoti ir pagalvos, ką kalbėti ir kaip.

Nors jei jau nusileido į apačią, pasidarys arbatos, tada nusineš puodelį į viršų ir padirbės. Iškart pasijus geriau, kai susikaups darbui.

Stela tyliai nuėjo į virtuvę ir riktelėjo pamačiusi prieblandoje tamsią figūrą. Figūra irgi riktelėjo, tada skubiai įjungė šviesą prie viryklės.

— Kitą kartą geriau nušauk, — tarė Roza, prisidėdama ranką prie širdies.

— Atsiprašau. Dieve, kaip išsigandau. Žinojau, kad Deividas šią nakt mieste ir nesitikėjau nieko čia išvysti.

— Čia tik aš. Verduosi kavą.

— Tamsoje?

— Užteko šviesos nuo viryklės. Žinau, kur kas yra. Atėjai šaldytuvą nusiaubti?

— Ką? Ne. Ne! — Stela nelabai smagiai jautėsi kitos moters namuose. — Tik norėjau pasidaryti arbatos, nes ketinu dar truputį padirbėti.

— Prašom. Nebent nori kavos.

— Jei išgerčiau dabar kavos, nemiegočiau visą naktį.

Buvo kažkaip nesmagu stovėti tik dviese su šeimininke tyliame name. Tai ne mano namai, virtuvė, netgi tyluma, pagalvojo Stela. Ji ne viešnia, tik darbuotoja.

Kad ir kokia maloni šeimininkė Roza, viskas čia priklauso jai.

— Ponas Kitridžas išvažiavo?

— Vadink jį Loganu, Stela. Nes skamba taip, tarsi pyktum ant jo.

— Atsiprašau. Aš nejaučiu jam pykčio. — Gal truputį, pagalvojo Stela. — Mes pradėjome ne nuo tos kojos, ir aš... o, ačiū, — padėkojo ji, kai Roza padavė jai arbatinį. — Suprantu, kad neturėjau juo skųstis.

Stela pylė vandenį į arbatinį kaupdamasi pasakyti tai, ką norėjo. Netgi buvo repetavusi keletą kartų.

— Nes? — paskatino ją Roza.

— Nemanau, kad būtų konstruktyvu tavo vadybininkei ir dizaineriui pradėti bendradarbiavimą nuo pykčių, juo labiau skųstis tau.

— Protinga. Logiška. — Roza atsirėmė į spintelę laukdama, kol išvirs kava. Jauna, pagalvojo ji. Reikia nepamiršti, kad, nepaisant panašių likimų, ši moteris daugiau nei dešimtmečiu jaunesnė už ją. Ir kad jos žaizdos dar ne visai užgijusios.

— Stengiuosi tokia būti, — tarė Stela kaisdama virdulį.

— Ir aš kažkada bandžiau. Tada nusprendžiau — velniop viską. Pradėsiu nuosavą verslą.

Stela nusibraukė plaukus nuo veido. Kas toji moteris, kuri tokia elegantiška net blankioje šviesoje? Kuri rėžia tiesą pietų aristokratės balsu ir mūvi senovines vilnones kojines?

— Aš nesuprantu tavęs. Nesuprantu, koks esi žmogus.

— Tai toks tavo metodas, a? Perprasti. — Roza pasisuko siekdama puodelio. — Geras vadybininko bruožas. Kaip žmogaus, gali erzinti.

— Tu nebūtum pirmoji. — Stela atsiduso. — Ir kaip žmogus norėčiau atskirai atsiprašyti. Neturėjau taip kalbėti apie Loganą. Visų pirma dėl to, kad yra neetiška blogai kalbėti apie kolegą. Antra, nežinojau, kad judu kartu.

— Nežinojai? — Tokią minutę, nutarė Roza, reikia suvalgyti sausainį. Ji kyštelėjo ranką į indą, kuriame Deividas laikė saldumynus, ir išsitraukė šokoladinį batonėlį. — Ir supratai tai, kai...

— Kai mes nusileidome vakarienės. Neketinau klausytis, bet netyčia pastebėjau...

— Imk sausainį.

— Aš nevalgau saldumynų po...

— Imk sausainį, — primygtinai pakartojo Roza paduodama jai vieną. — Mes su Loganu kartu. Jis dirba man, nors pats taip nemano. — Rozos lūpose šmėstelėjo linksma šypsenėlė. — Jo nuomone, *jis dirba su manimi*, ir aš tam neprieštarauju. Kol dirbama, pinigai byra, ir pirkėjai patenkinti. Be to, mes draugai. Man jis labai patinka. Tačiau mes nemiegame kartu. Mūsų nesieja jokie romantiški jausmai.

— Och. — Stela iškvėpė atsakymą. — Och. Geriau jau būčiau liežuvį nusikandusi.

— Aš nejžeista, tiesiog pamaloninta. Jis įspūdingas vyriškis. Tačiau negaliu pasakyti, jog esu kada nors galvojusi apie jį.

— Kodėl?

Roza įsipylė kavos, o Stela nukaitė virdulį, kuriame kunkuliavo vanduo.

— Aš dešimčia metų už jį vyresnė.

— Ir ką nori tuo pasakyti?

Roza nustebusi žvilgtelėjo į ją, paskui nusišypsojo.

— Tu teisi. Tai nieko nereiškia, arba neturėtų reikšti. Tačiau aš jau du kartus buvau ištekėjusi. Vienas kartas buvo geras, labai geras. Kitas — labai blogas. Šiuo metu aš neieškau vyro. Per daug bėdų su jais. Net jei jis geras, atima daug laiko, pastangų ir energijos. Man labiau patinka išnaudoti visa tai sau.

— Negi nesijauti vieniša?

— Taip, kartais. Buvo laikas, kai maniau, jog niekada nepatirsiu tos prabangos — vienatvės. Vaikai, namai, nuolatinis triukšmas, kitos pareigos.

Ji apsidairė po virtuvę tarsi nustebusi, kad joje taip tylu, niekas netriukšmauja ir nešiukšlina.

— O kai jie užaugo — nors mama niekada nenustoji buvusi, tačiau ateina laikas, kai turi juos paleisti — pagalvojau, kad norėčiau žmogaus, su kuriuo galėčiau dalytis savo gyvenimu, namais, savimi. Tai buvo klaida. — Nors Rozos veide išliko nerūpestinga ir maloni išraiška, balsas tapo akmeninis. — Ir aš ją ištaisiau.

— Negaliu įsivaizduoti, kad vėl ištekėčiau. Netgi gera santuoka reikalauja aukų, ar ne? Ypač jei imi siekti karjeros arba atsiduodi šeimai.

— Man nereikėjo rinktis. Kol Džonas buvo gyvas, aš gyvenau namais, vaikais ir juo. Apgaubiau juos savo meile. Kai likau tik su vai-

kais, rūpinausi dar labiau. Ir nesigailiu dėl to, — tarė ji atsigėrusi kavos. — Aš taip norėjau. Verslas, karjera — visa tai prasidėjo vėliau. Bet aš žaviuosi moterimis, kurios sugeba žongliruoti visais kamuoliukais.

— Manau, man sekėsi neblogai. — Prisiminusi Stela pajuto skausmą širdyje. — Tai sekinantis darbas, bet, tikiuosi, man pavyko. Dabar? Nežinau, ar sugebėčiau. Būti su kuo nors kiekvieną dieną. — Ji papurtė galvą. — Neįsivaizduoju. Įsivaizduoju tik Keviną ir save visuose gyvenimo etapuose. Kito vyro negaliu įsivaizduoti.

— Gal jis dar nepasirodė tavo akiratyje.

Stela gūžtelėjo pečiais.

— Gal. Bet tave ir Loganą įsivaizdavau kartu.

— Tikrai?

Rozos balse skambėjo neslepiamas juokas, ir Stela, pamiršusi nesmagią situaciją, nusijuokė.

— Ne ta prasme. Iš pradžių taip, bet paskui atsisakiau apie tai galvoti. Norėjau pasakyti, kad judu gražiai atrodėte kartu. Tokie atsipalaidavę, draugiški. Pamaniau, kad tai labai miela. Malonu turėti žmogų, su kuriuo gali taip šauniai bendrauti.

— Tu ir Kevinas supratote vienas kitą.

— Taip. Mes plaukėme ta pačia kryptimi.

— Matau, tu nenešioji vestuvinio žiedo.

— Ne. — Stela pažiūrėjo į nežieduotą pirštą. — Nusimoviau jį maždaug prieš metus, kai vėl pradėjau susitikinėti su vyrais. Keista jausti jį ant piršto, kai esi su kitu vyru. Aš nebesijaučiu ištekėjusi. Manau, tai atėjo palaipsniui.

— Taip, suprantu, — linktelėjo Roza.

— Kažkuriuo momentu lioviausi galvojusi, ką Kevinas sakytų, ką Kevinas darytų, manytų ar norėtų. Todėl nebemūviu žiedo. Buvo sunku. Beveik taip pat sunku, kaip jo netekti.

— Aš nusimoviau savąjį per keturiasdešimtąjį gimtadienį, — sumurmėjo Roza. — Kai suvokiau, jog mūviu jį ne todėl, kad jausčiau pareigą, bet tam, kad apsisaugočiau nuo nepageidaujamų santykių. Taigi nusimoviau jį tą niūrią dieną, — šyptelėjo ji. — Nes arba mes gyvename toliau, arba nuvystame.

— Negaliu leisti, kad neišsakytos problemos trukdytų darbui, ir dabar neketinau į tai gilintis. Norėjau tik atsiprašyti.

— Atsiprašymas priimtas. Nešuosi kavą į viršų. Pasimatysime ryte.

— Gerai. Labanakt.

Pasijutusi geriau, Stela baigė plikyti arbatą. Rytoj pradės nuo gerų dalykų, nusprendė lipdama į viršų. Tęs reorganizaciją, pasikalbės su Harperiu ir Roza apie tai, kad auginiai būtų įtraukti į inventoriaus sąrašą, *ir* ras būdą susitaikyti su Loganu.

Eidama koridoriumi ji išgirdo tylų ir liūdną dainavimą. Širdis ėmė smarkiau plakti, ir porceliano puodelis sudrebėjo ant padėklo. Ji beveik bėgte pribėgo sūnų kambarį.

Jame nieko nebuvo, tik ore tvyrojo tas pats šaltukas. Ji padėjo padėklą, apžiūrėjo spintą, netgi pažiūrėjo po lova, tačiau nieko nerado. Stela atsisėdo ant grindų tarp lovų laukdama, kol aprims širdis. Šuo sujudėjo, paskui užsiropštė jai ant kelių ir palaižė ranką. Glostydama šunį, Stela sėdėjo tarp miegančių sūnų.

SEKMADIENĮ JI NUVAŽIAVO PAS TĖVĄ PRIEŠPIEČIŲ. LABAI apsidžiaugė, kai Džolina įspraudė jai į ranką stiklą kokteilio ir išvarė iš virtuvės.

Tai buvo jos pirmoji poilsio diena nuo tada, kai pradėjo dirbti medelyne, todėl turėjo teisę pailsėti.

Kol berniukai dūko kieme su Parkeriu, ji atsisėdo pasikalbėti su tėvu.

— Nagi, papasakok man viską, — paliepė jis.

— Viskas užsitęstų iki vakarienės, galbūt net iki kitų pusryčių.

— Tada pagrindinius dalykus. Ar patinka Rozalinda?

— Labai patinka. Ji sugeba būti tiesmukiška ir diplomatiška tuo pačiu metu. Niekada nežinai, ką galvoja apie tave, tačiau ji man patinka.

— Jai pasisekė, kad gavo tave. Ir kadangi ji protinga moteris, žino tai.

— Tavo nuomonė šiek tiek šališka.

— Tik šiek tiek.

Tėvas visada ją mylėjo, ir Stela tai žinojo. Nors kartais jis neap-

lankydavo jos mėnesiais, užtat skambindavo, rašydavo arba atsiųsdavo paštu netikėtą dovaną.

Jis gražiai paseno, galvojo Stela. Kol jos motina nesiliovė piktai kovojusi su metais, Vilas Dūlis sudarė su jais paliaubas. Raudoni plaukai buvo pasidengę sidabru, kaulėta figūra suapvalėjusi per liemenį. Aplinkui akis ir burną kaupėsi juoko raukšlelės, ant nosies kabojo akiniai.

Vilo veidas buvo įrudęs nuo saulės, nes mėgo krapštytis sode ir žaisti golfą.

— Berniukai atrodo laimingi, — pastebėjo jis.

— Jiems ten labai patinka. Negaliu patikėti, kiek nerimavau, o jie pasijuto taip, tarsi būtų gyvenę ten visą laiką.

— Mieloji, jei nustotum nerimavusi dėl tokių dalykų, tikriausiai liautumeisi kvėpavusi.

— Deja, tu teisus. Mokykloje vis dar iškyla įvairiausių nesusipratimų, tačiau jiems patinka namas ir jų kambarys. O Deividas jų geriausias draugas. Pažįsti Deividą Ventvortą?

— Taip. Galima sakyti, jis neatskiriama Rozos gyvenimo dalis, nes ten užaugo, o dabar vadovauja tiems namams.

— Jis puikiai sutaria su vaikais. Man nepaprastai gera žinoti, kad po mokyklos sūnūs būna Deivido globoje. Ir Harperis patinka, tik retai jį matau.

— Jis visada buvo vienišius. Geriau jaučiasi augalų draugijoje. Nors gražus, — pridūrė tėvas.

— Taip, tėti, bet gal geriau kalbėkime tik apie auginius ir skiepus, gerai?

— Negali kaltinti tėvo, kuris norėtų matyti savo dukrą laimingą.

— Šiuo metu esu laiminga. — Laimingesnė, suvokė ji, nei galėjo tikėtis. — Kada nors, žinoma, norėsiu turėti nuosavą namą. Dabar dar nesu pasiruošusi ieškoti — per daug užsiėmusi, be to, nenoriu gadinti santykių su Roza. Bet namas — mano sąraše. Kur nors netoli to rajono mokyklos. Nenoriu, kad berniukams tektų dar kartą keisti mokyklą.

— Tu rasi tai, ko nori. Visada randi.

— Nėra prasmės ieškoti to, ko nenori. Bet aš turiu laiko. Šiuo metu esu paskendusi reorganizacijoje. Ir, nors gal kiek perdedu, iki

ausų panirusi į darbų organizavimą: augalų atsargos, dokumentai, vietos, kur geriausia išstatyti pavyzdžius.

— Ir mėgaujiesi tuo.

Stela nusijuokė, ištiesė rankas ir kojas.

— Taip. O, tėti, tai nuostabi vieta. Joje dar daug ką galima nuveikti. Norėčiau rasti žmogų, kuris vadovautų pardavimo ir klientų aptarnavimo skyriui, o aš galėčiau susikoncentruoti ties turimomis augalų rūšimis ir jų keitimu. Tvarkyčiau dokumentaciją ir ieškočiau naujų idėjų. Dar nė nesusipažinau su kraštovaizdžio dizaino skyriumi. Tik su tokiu tešlagalviu, kuris skyriui vadovauja.

— Kitridžu? — nusišypsojo Vilas. — Esu sutikęs jį kartą ar du. Girdėjau, jis gana dygus tipas.

— Tai jau tikrai.

— Bet gerai dirba. Roza netoleruotų, jei būtų kitaip. Prieš dvejus metus jis tvarkė mano draugo sodą. Šis buvo nusipirkęs seną namą ir norėjo sutvarkyti jį, kad būtų galima gyventi. Aplinka buvo siaubinga. Tada jis pasisamdė Kitridžą. Dabar ta vieta — pavyzdinė. Net žurnale apie ją rašė.

— Kas jis, tas Loganas?

— Vietinis vyrukas. Čia gimęs, čia užaugęs. Nors, regis, kurį laiką gyveno šiaurėje. Vedė.

— Nežinojau, kad jis vedęs.

— Buvo, — pataisė Vilas. — Neišdegė. Smulkmenų nežinau. Džo tikriausiai žino. Ji sugeba prisirinkti įvairiausių paskalų. Jis grįžo prieš šešerius ar aštuonerius metus. Dirbo didelėje užmiesčio firmoje, kol Roza jį pasisamdė. Džo! Ką žinai apie tą Kitridžą, kuris dirba pas Rozą?

— Loganą? — Džolina kyštelėjo galvą iš už kampo. Ji ryšėjo prijuostę, ant kurios buvo užrašyta DŽO VIRTUVĖ. Jos kaklą puošė virtinė perlų, o avėjo rožinėmis pūkuotomis šlepetėmis. — Jis seksualus.

— Nemanau, kad Stela klausė apie tai.

— Aišku, ji ir pati turi akis, o gyslose teka kraujas, ar ne? Jo tėvai išsikėlė į Montaną prieš dvejus ar trejus metus.

Ji atsistojo šonu ir pabaksnojo pirštu sau į žandą, rikiuodama informaciją.

— Turi vyresnę seserį, kuri gyvena Šarlotėje. Porą kartų buvo susitikęs su Tere, Mardžės Piters dukra. Juk pameni Terę, Vilai?

— Negaliu pasakyti, kad pamenu.

— Aišku, kad prisimeni. Kadaise ji buvo išleistuvių vakaro karalienė, vėliau tapo „Mis Šelbio apygarda“. Buvo pirmoji kandidatė į „Mis Tenesis“. Daugelis pripažino, jog nelaimėjo karūnos tik todėl, kad prastokai pasirodė talentų konkurse. Jos balsas buvo truputį per silpnas.

Stela atsipalaidavusi klausėsi. Tik pagalvok, šitiek žinoti ir prisiminti. Ji abejojo, ar prisimintų savo klasės išleistuvių vakaro karalienę. O Džo lyg niekur nieko vardija dešimties metų senumo įvykius. Tikriausiai tai pietiečių bruožas.

— O Terė? Ji pasakė, kad Loganas jai per rimtas, — tęsė Džo, — nors tai merginai ir ropė būtų per rimta.

Ji grįžo į virtuvę ir prakalbo garsiau.

— Jis vedė jankę ir išsikėlė į Filadelfiją ar Bostoną su ja. Po poros metų grįžo be jos. Vaikų neturi.

Džo vėl sugrįžo nešina taurėmis su kokteiliais Stelai ir sau.

— Girdėjau, kad jai patiko didelio miesto gyvenimas, o jam — ne, todėl jie išsiskyrė. Žinoma, tikriausiai buvo ir kitų priežasčių. Paprastai būna, bet Loganas ne toks, kuris daug pasakotų, todėl informacija menka. Kurį laiką dirbo *Fosterly Landscaping* kompanijoje. Tu žinai, Vilai, jie užsiima komercine veikla. Gražina biurų pastatus, prekybos centrus ir taip toliau. Kalbama, jog Roza pasiūlė jam mėnulį su žvaigždėmis ir porą saulės sistemų, kad jis pereitų dirbti pas ją.

Vilas mirktelėjo dukrai.

— Sakiau, kad ji daug žino.

— Tai jau tikrai.

Džo susijuokė ir pamojavo ranka.

— Prieš porą metų jis nusipirko senojo
Vis dar remontuoja. Ir dar girdėjau, kad jis
Tu nepažįsti Tulio, Vilai, bet jo žmona Me
mitetui kaip ir aš. Ji vis randa kuo skųstis
tai lietus per šlapias. Visad nepatenkinta.
Meri“, brangusis?

— Neatsisakyčiau.

— Taigi girdėjau, kad Tulis norė
sodintų krūmokšnių ir sutvarkytų soc

Nesiliaudama kalbėti, Džolina nuėjo į virtuvę sumaišyti gėrimą. Stela ir tėvas apsikeitė plačiomis šypsenomis.

— Bet Tulis kiekvieną mielą dieną keisdavo nuomonę: tai tas jam nepatinka, tai anas. Ir tada Loganas liepė jam atsiknisti, ar kažkaip panašiai.

— Tai tiek apie klientų aptarnavimą, — pareiškė Stela.

— Ir atsisakė to darbo, — tęsė Džo. — Sakė, kad nekels kojos į jo valdas ir neleis savo darbininkams pasodinti nė saulutės, jei Tulis nesiliaus kišęsis. Ar tai norėjai sužinoti?

— O taip, — tarė Stela ir kilstelėjo taurę kokteilio, sveikindama Džolina.

— Gerai. Aš jau išviriau pietus. Gali kviesti berniukus.

SUVEDUSI IŠ DŽOLINA GAUTĄ INFORMACIJĄ Į SAVO ATMINTIES laikmenas, Stela sugalvojo planą. Ankstų pirmadienio rytą pasiėmusi žemėlapį patraukė į Logano darbo vietą.

Tiksliau, pasitaisė ji, į darbą, kurį jai tą rytą skyrė Roza. Bus beprotiškai maloni, linkusi bendradarbiauti ir lanksti, kol įtikins Loganą, kad jos planas geresnis.

Stela palengva važiavo per kvartalą miesto pakraštyje. Žavūs seni namai, susispietę vienas šalia kito. Dailios nuolaidžios vejos. Įspūdingi seni medžiai. Ąžuolai ir klevai, teikiantys pavėsį savo lapija, sedulos ir Bredfordo kriaušės, apsipilančios žiedais pavasarį. Žinoma, kokia gi būtų pietų gamta be magnolijų, milžiniškų azalijų ir rododendrų.

duoti save ir berniukus, gyvenančius viename gražiu kiemu. Taip, jie būtų laimingi čia, suuotų vakarienės, šventes, čirškintų kepsnius

To, ką gavo pardavusi namą Mičigane, ir įsigyti namą čia. Be to, berniukams vėl gaišti laiką važinėdama į darbą.

mį ir dar vieną pikapą šalia dviaukš-

Atkreipė dėmesį į tai, jog namas nėra taip gerai prižiūrėtas kaip kaimynų namai. Priešakinė veja paskubomis, netvarkingai nupjauta, gyvatvorė prašėsi apkerpama, o gėlės lysvėse apvytusios, šalia karaliavo piktžolės.

Eidama aplink namą, išgirdo pjūklų dūzgimą ir per garsiai grojančią muziką. Netvarkingai augančios gebenės šliaužė siena aukštyn. Jas reikia nuplėšti, pagalvojo ji. O klevą reikia nupjauti, kol nenuvirto, tvorą išvaduoti nuo gervuogių ir sausmedžių.

Sodo gilumoje pastebėjo Loganą, triūsiantį prie nudžiūvusio ąžuolo. Jis pjovė medžio šakas. Buvo vėsu, tačiau nuo saulės ir sunkaus darbo jo veidas buvo šlapias, o ant marškinėlių nugaros juodavo prakaito dėmė.

Taip, jis seksualus. Bet kuris gerai sudėtas vyras, dirbantis fizinį darbą, atrodo seksualiai. O jei dar laiko rankose kokį pavojingą įrankį, vaizdas sudirgina aistros stygas ir pažadina pirmykščius jausmus.

Tačiau jai rūpi ne jo seksualumas, priminė sau Stela. Ją domina jo darbas ir jųdviejų bendradarbiavimas. Ji laikėsi atokiau, kol jis dirbo, žvalgydamasi po kiemą.

Kažkada čia buvo gražu, tačiau dabar viskas apleista, apžėlę piktžolėmis, brūzgynais, džiūstančiais krūmais. Tolimame sodo gale stovi sukrypusi pastoginė, apaugusi vijokliais.

Beveik ketvirtis akro, įvertino ji, stebėdama stambų juodaodį, tempiantį nupjautas šakas prie lieso baltaodžio, kuris jas skaldė. Netoliese laukė eilės mulčiavimo mašina.

Grožis čia ne prarastas, nusprendė Stela. Tik palaidotas. Reikia prikelti jį gyvenimui.

Juodaodis sugavo jos žvilgsnį, ir Stela priėjo prie darbininkų.

— Padėti, panele?

Ji ištiesė ranką ir nusišypsojo.

— Aš Stela Rotšild, ponios Harper vadybininkė.

— Malonu. Aš Semas, o čia Dikas.

Mažojo vyruko veidas buvo skaistus ir strazdanotas it dvylikamečio, su reta ožiška barzdele, kuri atrodė lyg būtų užaugusi per klaidą.

— Girdėjome apie jus. — Jis išraiškingai kilstelėjo antakius ir žvilgtelėjo Logano pusėn.

— Tikrai? — Ji stengėsi kalbėti draugiškai, tačiau šypsojosi sukandusi dantis. — Pamaniau, būtų ne pro šalį pažiūrėti, kaip jūs dirbate. — Ji vėl nužvelgė kiemą, tyčia aplenkdama Logano figūrą, pasilenkusią prie medžio. — Turėsite gražaus darbo.

— Kurgi, tokie brūzgynai, — pritarė Semas. Jis įsirėmė į klubus rankomis, apmautomis milžiniškomis pirštinėmis. — Nors esam matę ir blogiau.

— Ar turite Darbo kodeksą dėl darbo valandų?

— Kodeksą, — sukikeno Dikas, kumštelėdamas Semui.

Semas iš aukštybių pasiuntė jai užjaučiamą žvilgsnį.

— Jei norite sužinoti apie planus ir, a, kodeksus, — tarė jis, — pasikalbėkite su bosu. Jis viską tvarko.

— Ką gi, gerai. Ačiū. Leisiu jums grįžti prie darbo.

Nueidama Stela išsitraukė nedidelį fotoaparatą ir užfiksavo esamą padėtį šioje aplinkoje.

LOGANAS ŽINOJO, JOG JI ČIA. STOVI SU IŠLYGINTAIS IR TVARKINGAIS drabužėliais, susirišusi nepaklusnius plaukus, slėpdama po tamsiais akiniais savo dideles mėlynas akis. Įdomu, kada prieis ir pradės priekaištauti dėl darbo, nes jam atrodė, kad ji gimusi bambėti ir priekaištauti. Gerai, kad bent jau turi proto nesikišti, kol jie dirba.

Tačiau, atrodo, ji neturi nieko daugiau, tik *protą*.

Gal nustebins jį. Jam patinka siurprizai. Jis tikrai nustebo susipažinęs su jos vaikais. Tikėjosi pamatyti porą mažų mandagių robotų. Tokių, kurie, prieš ką nors pasakydami, pasižiūri į savo valdingą motiną. Tačiau vaikai pasirodė esą visiškai normalūs, įdomūs ir linksmi. Reikia pripažinti, kad auginti tokius nenuoramas reikia ištvermės. Gal ji tik darbe tokia rakštis subinėje.

Ką gi, nusišiepė pjaudamas šaką. Jis irgi.

Tegu palaukia, kol baigs darbus. Visą kitą pusvalandį Loganas akivaizdžiai ignoravo ją. Nors matė, kaip Stela išsitraukė fotoaparatą — ajetau — ir užrašų knygutę. Taip pat pastebėjo, kad ji priėjo pasikalbėti su jo vyrais ir kad Dikas mėto žvilgsnius į Stelos pusę.

Dikas tikras mulkis, galvojo Loganas, ypač su moterimis. Tačiau jis geras darbininkas ir net patį nešvariausią darbą atlieka su palaimin-

ga ir idiotiška šypsena. Semas, kuris turi daugiau proto didžiajame kojos piršte nei Dikas visame kaulėtame kūne, ačiū Dievui, tolerantiškas ir kantrus vyras. Jie kartu mokėsi mokykloje, ir Loganas tai vertino. Jie pažįstami jau dvidešimt metų, todėl jiems nereikia daug aušinti burnos, kad suprastų, ko vienas iš kito nori. Jis neturi kantrybės aiškinti tą patį dalyką daugelį kartų ir nesigėdija tai pripažinti.

Trise jie puikiai sutaria ir gerai dirba. Turint Semo raumenis ir Diko energiją, retai tenka samdyti daugiau darbininkų. Ir tai jam tinka, nes nemėgsta didelių komandų. Kai žmonių mažiau, gali greičiau ir geriau susitarti. Logano nuomone, darbo sėkmė priklauso nuo tarpusavio supratimo. O darbui jis atiduoda viską — savo vizijas, prakaitą, kraują. Ir vardą, kuris žymi tai, ką jis sukūrė.

Toji jankė gali kiek nori taukšti apie formas, sistemas ir kitą mėšlą. Žemei tai nė kiek nerūpi. Jam irgi.

Jis įspėdamas šūktelėjo savo vyrams, tada nuleido seną nudžiūvusį ąžuolą ant žemės. Paskui atsisegė diržą, išsitraukė butelį vandens ir vienu atsikvėpimu nugėrė pusę.

— Pone... — Ne, būk draugiška, priminė sau Stela. Ji išspaudė šypseną ir pradėjo iš naujo. — Puikus darbas. Nežinojau, kad pats pjauni medžius.

— Kartais. Šis nesukėlė ypatingų sunkumų. Atvažiavai apsidairyti?

— Ne, nors čia man labai patinka. Gražu. — Ji apžvelgė kiemą ir mostelėjo ranka. — Šis namas irgi kažkada buvo gražus. Kas atsitiko?

— Penkiasdešimt metų čia pragyveno viena pora. Jis jau senokai mirė, o jai buvo per sunku vienai tvarkytis, niekas iš vaikų arti negyvena. Susirgo, apleido sodą. Vėliau visiškai įsisirgo, ir vaikai nuvežė ją į globos namus.

— Liūdna.

— Taip, toks gyvenimas. Jie pardavė namą. Naujieji šeimininkai nori, kad sutvarkytume aplinką. Tą mes ir darome.

— Ką esi numatęs?

Jis vėl užsivertė butelį. Ji pastebėjo, kad mulčiuotojas nutilo, tačiau, kai Loganas pasiuntė vyrų pusėn piktą žvilgsnį, vėl pradėjo burgzti.

— Esu daug ką numatęs.

— Konkrečiai šiame darbe?

— Kodėl klausi?

— Man būtų lengviau dirbti savo darbą, jei žinočiau daugiau apie tavąjį. Matau, kad jau nupjovei ąžuolą, tikriausiai nupjausi ir tą klevą.

— Taip. Gerai, štai kaip mes darome. Šaliname viską, ko negalime išsaugoti. Užsėsime žole, kad būtų graži veja, statysime naują tvorą. Nugriausime senąją pastoginę, vietoj jos bus nauja. Dabartiniai savininkai nori spalvų. Taigi apkirpsime azalijas, vietoj klevo pasodinsime vyšnią. Čia bus alyvos, kitoje pusėje — magnolijos. Anoje pusėje rikiuosis bijūnų krūmai, palei tvorą — vijoklinės rožės. Matai tą nelygų kalnelį dešinėje? Užuot jį išlyginę, apsodinsime.

Loganas greitomis nupasakojo likusį planą, berdamas lotyniškus ir įprastus pavadinimus, kartkartėmis vis gurkšteldamas vandens, mojuodamas ranka. Jis matė, visuomet matydavo išbaigtą planą. Smulkmenos, didesnės dalys — viskas susiliedavo į vieną gražią visumą. Taip pat žinojo, kokį žingsnį žengs toliau, ir nekantraudamas to laukė, kaip laukė galutinio rezultato.

Jam patiko raustis žemėje. Kaip kitaip galėtum gerbti pačią žemę ir tai, ką joje padarai? Kalbėdamas jis pažiūrėjo į Stelos rankas. Pašaipiai šyptelėjo pamatęs tvarkingus nagus, nulakuotus švelnia rožine spalva. Jai tik su popieriais dirbti, pagalvojo. Tikriausiai neatskiria žliūgės nuo žagrenio. Norėdamas kuo greičiau jos atsikratyti, Loganas ėmė kalbėti apie namą ir vidinį kiemą, kurį ketino sutvarkyti, ir apie tai, kokius augalus ruošiasi ten sodinti.

Suvokęs, jog kalbėjo daugiau nei paprastai prakalba per savaitę, baigė gerti vandenį ir patraukė pečiais. Nesitikėjo, kad Stela suspėjo sekti viską, ką jis sakė, bet užtat negalės skųstis, kad buvo nedraugiškas.

— Nuostabu. O ką darysite su veja į pietus nuo namo?

Jis suraukė kaktą.

— Mes tik išrausime gebenę, toliau šeimininkai tvarkysis patys.

— Taip net geriau. Kai ką nors pasodini pats, jautiesi taip, tarsi būtum investavęs daugiau.

Loganas pritarė jai, todėl nieko neatsakė, tik sužvangino smulkiaisiais kišenėje.

— O aš mieliau žiūrėčiau į žieminius vijoklius nei į buksmedžius aplink pastoginę. Įvairiaspalviai lapai atrodytų gražiau.

— Galbūt.

— Dirbi pagal projektą ar iš galvos?

— Priklauso nuo situacijos.

Išmušti jam iš karto visus dantis ar po vieną, pagalvojo ji, tačiau nesiliovė šypsotis.

— Tiesiog norėčiau kada nors pamatyti tavo dizainą popieriuje. Tai primena man, dėl ko čia atvažiavau.

— Galvą dedu, priežasčių daugybė.

— Mano viršininkė liepė man žaisti gražiai, — šaltai atšovė ji. — O tau?

Jis vėl patraukė pečiais.

— Aš tik garsiai galvojau.

— Pamaniau, kad vykdydama reorganizaciją galėčiau surasti centre vietą tavo biurui.

Jis dėbtelėjo į ją tokiu pačiu žvilgsniu, kokį buvo pasiuntęs vyrams. Silpnesnė moteris, pagalvojo Stela, sulinktų nuo tokio žvilgsnio.

— Kam man tas suknistas biuras?

— Aš nesiūlau, kad visą laiką sėdėtum jame, tačiau turėtum vietą, kur galėtum laikyti dokumentus, iš kur galėtum skambinti.

— Tam yra mano sunkvežimis.

— Bandai apsunkinti man gyvenimą?

— Ne. Tam man nereikėtų jokių pastangų. O tu?

— Nenori biuro, puiku. Pamiršk apie tai.

— Jau pamiršau.

— Kaip miela. Bet *man* reikia biuro. Aš privalau žinoti, kokių auginių, įrangos ar medžiagų tau reikės šiam darbui. — Ji vėl išsitraukė užrašų knygutę. — Vienas raudonasis klevas, viena magnolija. Kokios rūšies?

— Pietinės. *Grandiflora gloriosa.*

— Geras pasirinkimas. Viena vyšnia, — tęsė ji ir, sukeldama jo nuostabą bei nevalingą žavėjimąsi, susirašė viską, ką jis paskubomis susakęs.

Gerai, raudonplauke, pagalvojo jis. Gal vis dėlto šį tą išmanai apie sodininkystę.

— Tai buksmedžiai ar žieminiai vijokliai?

Jis pažiūrėjo į pastoginę, mintyse išbandė abu variantus. Velniai ją griebtų, ji teisi, bet negi dabar sakysi.

— Aš tau pranešiu.

— Prašyčiau kartu pasakyti tikslų auginių skaičių ir rūšis, kai imsi.

— Aš rasiu tave... biure?

— Tiesiog susirask. — Ji apsisuko ir jau buvo benužingsniuojanti.

— Ei, Stela.

Kai ji atsigręžė, Loganas nusišypsojo.

— Visada norėjau tai pasakyti.

Ji žybtelėjo akimis ir skubiai nusisuko.

— Gerai jau, gerai. Jergutėliau. Tik pajuokavau. — Jis nužingsniavo paskui Stelą. — Neišvažiuok supykusi.

— Tiesiog išvažiuoti?

— Taip, bet mums nėra ko griežti dantį ant vienas kito. Tai aš paprastai būnu surūgęs.

— Ir kaip aš nepastebėjau.

— Bet šiuo metu tikrai nėra prasmės. — Tarsi tik dabar prisiminęs, jog mūvi darbinėmis pirštinėmis, nusitraukė jas ir sugrūdo į kelnių kišenes. — Aš dirbu savo darbą, tu — savo. Roza mano, kad tu jai reikalinga, o aš Roza pasikliauju.

— Aš irgi.

— Suprantu. Tiesiog pasistenkime nelįsti vienas kitam į akis, nes gali išberti.

Ji pakreipė galvą ir kilstelėjo antakius.

— Tai vadini tolerancija?

— Na taip, panašiai. Aš einu į kompromisą, kad mes galėtume dirbti tai, už ką Roza mums moka. Ir todėl, kad tavo sūnus turi 121-ąjį „Žmogaus-voro“ numerį. Jei pyksi, neleisi sūnui parodyti jį man.

Stela įsispoksojo į jį per akinių viršų.

— Tikiuosi, nesistengi būti žavus, a?

— Ne, stengiuosi būti nuoširdus. Tikrai noriu pamatyti tą numerį. Jei būčiau parodęs savo žavesį, iš tavęs būtų likusi balutė prie mano kojų. Turiu siaubingą galią moterims ir kartais ja pasinaudoju.

— Nė kiek tuo neabejoju.

Tačiau sėsdama į automobilį ji šypsojosi.

ŠEŠTAS SKYRIUS

HEILĖ FILIPS VAŽIAVO LEISDAMA DŪMUS IR KLAUSYDAMASI dūstančio variklio dejonių. Ačiū Dievui, nors radijas veikė, ir ji dar labiau padidino garsą. Iš imtuvo plyšojo *Dixie Chicks*. Muzika padėjo jai nepalūžti.

Jos visas turtas buvo sugrūstas į „Pontiac Grandville", kuris buvo senesnis nei ji pati ir daug kaprizingesnis. Nors šiuo metu neką teturėjo. Buvo išpardavusi viską, ką tik galėjo parduoti. Be jokių sentimentų. Pinigai veda toliau nei sentimentai.

Ji ne vargšė. Tai, ką susitaupė, padės išgyventi juodas dienas, o jei tokių dienų bus daugiau nei ji tikisi, užsidirbs dar. Ji turi tikslą. Žino, kur važiuoja. Tik nežino, kas bus, kai nuvažiuos. Bet nieko tokio. Jei viską žinotum, niekas nebestebintų.

Tai kas, kad jaučiasi pavargusi ir tikriausiai per daug reikalauja iš tos barškančios mašinos. Bet jei jos abi išsilaikytų dar bent keletą mylių, galėtų pailsėti. Nemanė, kad ją išspirtų neleidę nė atsipūsti. Bet, jei kartais taip atsitiktų, darys ką reikia daryti.

Heilei patiko apylinkės, ypač kai pagaliau išsipainiojo iš greitkelių mazgo, juosiančio Memfį. Šiame šiauriniame miesto pakraštyje žemė buvo kalvota; Heilė pastebėjo upės vingį ir stačius krantus, tarytum krentančius į ją. Namai irgi buvo gražūs. Tvarkingi priemiesčiai, supantys miestą, tapo didesni ir turtingesni. Čia buvo daugybė didelių senų medžių ir, jei nežiūrėtum į akmens arba plytų sienas, atmosfera *draugiška*.

Jai praverstų draugas.

Pamačiusi užrašą „Medelynas“, ji sulėtino greitį. Sustoti bijojo, nes senasis pontiakas gali išleisti paskutinį kvapą. Slinko pamažu, kad galėtų apžiūrėti pagrindinius pastatus, apšviestas atviras vietas.

Tada, keletą kartų lėtai įkvėpusi, nuvažiavo toliau. Jau beveik vietoje. Buvo suplanavusi, ką sakys, tačiau į galvą vis šaudavo naujų minčių. Pro akis slinko įvairiausios scenos. Tai padėjo prastumti laiką, bet drąsos neįkvėpė.

Kai kas pasakytų, jog tvirtos nuomonės neturėjimas — Heilės trūkumas. Tačiau pati taip nemanė. Jei niekada nepersigalvoji, tai koks tikslas galvoti? Jai atrodė, jog sutinka per daug žmonių, kurie laikosi įsikibę savo nuomonės — kaipgi jie tada išnaudoja smegenis, kurias davė Dievas?

Pasukus link įvažiavimo į kiemą, jos mašina ėmė purtytis ir čiaudėti.

— Nagi, pirmyn. Dar truputėlį. Jei būčiau buvusi rūpestingesnė, būčiau įpylusi į baką benzino paskutinėje degalinėje.

Beveik įsukus į kiemą tarp plytinių kolonų mašina užgeso. Susierzinusi, tačiau nepykdama Heilė trinktelėjo ranka per vairą. Pati kalta, pagalvojo. O gal ir gerai. Bus sunkiau ją išspirti, nes mašinoje nė lašo benzino, be to, ji užtvėrusi kelią.

Išsitraukė iš rankinės šepetį ir šusišukavo plaukus. Ilgai eksperimentavusi, buvo grąžinusi jiems ąžuolo žievės rudumo spalvą. Bent jau kuriam laikui. Gerai, kad prieš išvažiuodama stilingai apsikirpo. Jai patiko ilgos abipus veido krentančios sruogos ir tiesi įvairių ilgių uodega. Atrodė jauna ir nerūpestinga. Pasitikinti savimi.

Pasidažė lūpas, pasipudravo blizgančią nosį.

— Gerai. Eime.

Ji išlipo iš mašinos, persimetė per petį rankinę ir patraukė ilgu keliuku. Kad pastatytum namą taip toli nuo kelio, reikėjo pinigų. Tas, kuriame užaugo ji, buvo taip arti kelio, kad važiuojantys žmonės galėjo pro langą ištiesti ranką ir pasisveikinti. Bet tai jos nevargino. Namas buvo puikus. Heilė gailėjosi, jog turėjo jį parduoti, tačiau tas mažas namukas netoli Litl Roko jau praeitis. Ji žengia į savo ateitį.

Pusiaukelėje sustojo ir išsižiojo. Tai nėra tik namas, suvokė ji. Tai

dvaras. Vien jau jo dydis — yra mačiusi didelių namų, tačiau nieko panašaus į šį. Tai gražiausias namas, kokį yra mačiusi ne žurnale. Grakštus, *moteriškas* ir stiprus.

Languose spindėjo šviesos, lauko žibintai apšvietė veją tarsi sveikindami ją. Ar ne miela? Net jei šeimininkai ją išspirtų, ji pamatys namą. Jau vien dėl to buvo verta čia atvykti.

Heilė ėjo uosdama vakaro, pušų ir malkų dūmo kvapus. Sukryžiavusi pirštus, kad lydėtų sėkmė, pasuko prie pirmo aukšto durų. Tris kartus tvirtai pabeldė variniu belstuku.

Viduje Stela leidosi laiptais su Parkeriu. Buvo jos eilė vedžioti šunį.

— Aš atidarysiu! — šūktelėjo ji. Parkeris jau lojo.

Stela pamatė merginą tiesiais madingai pakirptais rudais plaukais ir smailiu veideliu, kuriame dominavo didžiulės ežero spalvos akys. Mergina nusišypsojo parodydama truputį atsikišusius dantis ir pasilenkė paglostyti Parkerį, kai šis ėmė uostinėti jos batus.

— Sveiki, — ištarė ji.

— Sveika. — Iš kur ji atsirado? — nusistebėjo Stela. Kieme nematyti jokio automobilio.

Mergina atrodė ne vyresnė nei dvylikametė ir buvo nėščia.

— Ieškau Rozalindos Ešbi. Rozalindos Harper Ešbi, — pasitaisė. — Ar ji namuose?

— Taip. Viršuje, įeik.

— Ačiū. Aš Heilė. — Ji ištiesė ranką. — Heilė Filips. Ponia Ešbi ir aš esame pusseserės, nors mūsų giminystės ryšiai yra pietietiškai sudėtingi.

— Stela Rotšild. Įeik, prisėsk. Aš surasiu Rozą.

— Būtų malonu. — Dairydamasi Heilė stengėsi pamatyti kuo daugiau, kol Stela vedė ją į svetainę. — Oho. Tai viskas, ką gali pasakyti.

— Ir aš tą patį pasakiau, kai pamačiau pirmą kartą. Gal ko nors norėtum? Atsigerti?

— Ne, dėkoju. Tikriausiai turėčiau palaukti, kol... — Ji nesisėdo, o iškart nuėjo prie židinio. Viskas čia buvo kaip kokiame televizijos šou arba filme. — Ar jūs čia dirbate? Ar jūs, na, ekonomė?

— Ne. Aš dirbu Rozos medelyne. Aš — vadybininkė. Minutėlę, tuoj pakviesiu Rozą. Prisėsk.

— Nieko tokio. — Heilė pasiglostė didelį pilvą. — Prisisėdėjome.

— Tuoj grįšiu. — Lydima Parkerio, Stela išskubėjo iš kambario.

Užbėgo laiptais ir pasuko į Rozos flygelį. Lankėsi ten kartą, kai Deividas aprodė jai namus, tačiau šįkart pasikliovė televizoriaus garsais ir rado Rozą svetainėje.

Ekrane rodė nespalvotą filmą. Roza jo nežiūrėjo. Ji sėdėjo prie antikvarinio rašomojo stalo ir kažką braižė popieriaus lape. Vilkėjo plačiais džinsais ir marškinėliais, buvo basa. Stela nustebo pamačiusi, kad jos kojų nagai nulakuoti ryškia rožine spalva.

Stela pasibeldė į durų staktą.

— Hmm? O, Stela, užeik. Kaip tik braižiau planą auginiams šiaurvakarinėje medelyno pusėje. Pamaniau, kad pirkėjams būtų patogu. Eikš, pažiūrėk.

— Mielai, bet tavęs kai kas laukia. Heilė Filips. Sakosi esanti tavo pusseserė.

— Heilė? — susiraukė Roza. — Neturiu jokios pusseserės Heilės. O gal turiu?

— Ji jauna. Atrodo kaip paauglė. Graži. Rudi plaukai, žalsvos akys, aukštesnė už mane. Ji laukiasi.

— Dėl Dievo. — Roza pasitrynė kaklą. — Filips. Filips. Mano pirmo vyro močiutės sesuo — o gal pusseserė — buvo ištekėjusi už Filipso, man regis.

— Ji minėjo, kad judviejų giminystės ryšiai pietietiškai sudėtingi.

— Filips. — Roza užsimerkė ir pabaksnojo pirštu sau į kaktą, tarsi norėdama atgaivinti atmintį. — Tikriausiai tai Veino Filipso dukra. Jis mirė praeitais metais. Ką gi, reikia pažiūrėti.

Ji atsistojo.

— Jau paguldei berniukus?

— Taip, ką tik.

— Tada eime su manim.

— Ar nemanai, kad turėtum...

— Tu turi blaivią galvą, tad eime.

Stela paėmė ant rankų Parkerį, tikėdamasi, kad jo pūslė atlaikys, ir nusekė paskui Rozą.

Joms įėjus, Heilė atsisuko.

— Mano nuomone, tai pats gražiausias kambarys, kokį esu ma-

čiusi. Toks jaukus, kad nesinori iš jo išeiti. Aš Heilė. Veino Filipso duktė. Mano tėtis buvo jūsų vyro giminaitis iš motinos pusės. Pernai, kai jis mirė, jūs atsiuntėte man labai mielą užuojautos laiškelį.

— Pamenu. Kartą buvau jį sutikusi. Tavo tėtis man patiko.

— Man irgi. Atsiprašau, kad atvažiavau nepaskambinusi ir neatsiklaususi, nesitikėjau, kad šitaip susivėlinsiu. Mano mašina sugedo.

— Nieko tokio. Sėskis, Heile. Kelintas mėnuo?

— Tuoj bus šeštas. Kūdikis turi gimti gegužę. Ir taip pat turiu atsiprašyti, kad mano mašina užgeso ties įvažiavimu į jūsų kiemą.

— Mes tuo pasirūpinsime. Alkana, Heile? Gal norėtum ko nors užkąsti?

— Ne, ponia, aš soti. Buvau sustojusi pavalgyti. Tik mašiną pamiršau pamaitinti. Aš turiu pinigų. Nenoriu, kad pagalvotumėt, jog esu be cento ir atėjau čionai prašyti išmaldos.

— Malonu girdėti. Tada išgerkime arbatos. Naktis vėsi. Karšta arbata bus ne pro šalį.

— Jei tai jūsų neapsunkins. Ir, jei turite, be kofeino. — Ji paglostė pilvą. — Sunkiausia, kai esi nėščia, atsisakyti kofeino.

— Aš tuo pasirūpinsiu. Minutėlę.

— Ačiū, Stela. — Kai Stela išėjo, Roza atsigręžė į Heilę. — Tai tu atvažiavai iš... Litl Roko, ar ne?

— Taip. Man patinka vairuoti. Dar labiau patinka, kai mašina nerodo kaprizų, bet turi tenkintis tuo, ką turi. — Ji krenkštelėjo. — Tikiuosi, jums viskas gerai, pussesere Rozalinda?

— Taip, labai gerai. O tau? Kaip gyvuoji tu ir tavo kūdikis?

— Puikiai. Mes sveiki kaip arkliai, taip sakė gydytojas. Aš jaučiuosi tiesiog puikiai. Žinau, kad pučiuosi kaip balionas, bet nekreipiu į tai dėmesio. Netgi įdomu. O kaip jūsų vaikai, jūsų sūnūs?

— Puikiai. Jie jau dideli. Harperis, vyriausias, gyvena čia, svečių namelyje. Dirba su manimi medelyne.

— Mačiau jį — medelyną — važiuodama pro šalį. — Heilė sugavo save trinančią rankas į džinsų šonus ir prisivertė liautis. — Atrodo toks didelis, didesnis nei tikėjausi. Tikriausiai didžiuojatės juo.

— Taip. Ką tu veiki Litl Roke?

— Dirbau knygyne, padėjau savininkui vadovauti. Tai buvo nedidelis knygynas su kavine.

— Vadovauti? Tavo metų?

— Man dvidešimt ketveri. Žinau, kad neatrodau, — šyptelėjo ji. — Bet nieko tokio. Galiu parodyti jums vairuotojo pažymėjimą. Mokiausi koledže, gaudavau dalinę stipendiją. Turiu smegenų. Vasaromis dirbdavau — tiek mokydamasi mokykloje, tiek koledže. Iš pradžių darbą gavau, nes mano tėtis ir knygyno savininkas buvo draugai. Bet vėliau užsitarnavau.

— Sakai, vadovavai. Tai ten jau nebedirbi?

— Ne. — Ji klausosi, pagalvojo Heilė. Ir klausinėja. Tai šį tą reiškia. — Išėjau prieš porą savaičių. Tačiau turiu savininko rekomendaciją. Nusprendžiau išvykti iš Litl Roko.

— Nelabai tinkamas metas palikti namus ir saugų darbą.

— Man pasirodė tinkamas. — Ji nukreipė žvilgsnį į Stelą, kuri įstūmė staliuką su arbata. — O *tai* tikrai kaip kino filme. Žinau, kad kalbu kaip prasčiokė, bet negaliu susilaikyti.

Stela nusijuokė.

— Aš galvojau apie tą patį, kai ruošiau arbatą. Ramunėlių.

— Ačiū. Stela, Heilė ką tik pasakojo, jog paliko namus ir darbą. Tikiuosi, kad papasakos mums, kodėl, jos nuomone, buvo tinkamas metas žengti tokius drastiškus žingsnius.

— Ne drastiškus, — pataisė ją Heilė. — Tik didelius. O padariau tai dėl kūdikio. Tiksliau, dėl mūsų abiejų. Jūs tikriausiai supratote, kad aš neištekėjusi.

— Tavo šeima tavęs neremia? — paklausė Stela.

— Mano mama pabėgo, kai man buvo penkeri. Jūs gal ir neprisimenate, — tarė ji Rozai. — Arba buvote per daug mandagi, kad užsimintumėte. Tėtis mirė praeitais metais. Turiu tetų ir dėdžių, porą senelių ir pusseserių su pusbroliais. Kai kurie tebegyvena Litl Roko apylinkėse. Nuomonių apie mano esamą padėtį... yra įvairių. Ačiū, — padėkojo ji, kai Roza įpylė arbatos.

— Mat aš labai liūdėjau, kai mirė tėtis. Jį, einantį per gatvę, partrenkė mašina. Viena iš tų nelaimių, kurių negali suprasti ir kurios atrodo tiesiog neteisingos. Aš neturėjau laiko tam pasiruošti. Tikriausiai tokiems dalykams neįmanoma pasiruošti. Tėčio neliko per minutę.

Heilė atsigėrė arbatos ir pajuto, kaip šiluma prasismelkia iki kaulų, kurie tik dabar priminė, kokia ji pavargusi.

— Liūdėjau, pykau ir jaučiausi vieniša. Ir tada pasimaišė tas vaikinas. Tai nebuvo vienos nakties nuotykis ar kažkas panašaus. Mes patikome vienas kitam. Jis ateidavo į knygyną, flirtuodavo su manim. Aš irgi. Kai likau viena, jis guodė mane. Buvo toks mielas. Jis studijavo teisę. Paskui grįžo į savo mokyklą, o aš netrukus sužinojau, jog laukiuosi. Nežinojau ką daryti, kaip jam pasakyti. Ar dar kam nors. Vis atidėliojau. Nežinojau, kaip man pasielgti.

— O kai pasakei?

— Nutariau, jog turėčiau pasakyti jam į akis. Jis nebeateidavo į knygyną. Nuėjau į koledžą jo ieškoti. Pasirodė, jog jis įsimylėjęs kitą. Jam buvo nesmagu pasakoti apie tai, nes mes juk tik miegodavome kartu. Niekada nieko vienas kitam nežadėjome, net nemylėjome vienas kito. O kai pasakojo apie savo merginą, jo akys švytėte švytėjo. Buvo matyti, kad vyrukas pamišęs dėl jos. Ir aš nepapasakojau jam apie kūdikį.

Ji padvejojo, paskui paėmė sausainį, kurių Stela buvo padėjusi ant lėkštutės.

— Negaliu atsispirti saldumynams. Taigi gerai pagalvojusi nusprendžiau, jog nė vienam iš mūsų nebus geriau, jei pasakysiu.

— Nelengvas sprendimas, — tarė jai Roza.

— Nežinau. Nežinau, ko tikėjausi iš jo, kai ėjau ketindama papasakoti, išskyrus tai, jog jis turi teisę žinoti. Nenorėjau už jo tekėti, nieko panašaus. Tada net nebuvau tikra, ar gimdysiu.

Ji atsikando gabalėlį sausainio ir vėl švelniai paglostė pūpsantį pilvą.

— Tikriausiai todėl ir ėjau pasikalbėti su juo. Ne tik pasakyti, kad esu nėščia, bet ir išklausyti nuomonės, ką turėčiau daryti. Tačiau sėdėdama su juo ir klausydamasi, kaip jis kalba apie tą merginą...

Heilė nutilo ir papurtė galvą.

— Turėjau nuspręsti pati, ką daryti. Jei būčiau pasakiusi jam, būtų pasijutęs blogai, pasipiktinęs arba išsigandęs. Nes būčiau sugadinusi jam gyvenimą, kai jis tenorėtų padėti man ištverti sunkų periodą.

— Ir taip likai viena, — pratarė Stela.

— Jei būčiau pasakiusi jam, vis vien būčiau likusi viena. Kai nu-

sprendžiau, jog gimdysiu, pagalvojau, jog dabar tikrai jam pasakysiu, ir ėmiau klausinėti žmonių, kaip jam sekasi. Man pasakė, jog jis tebėra su ta mergina ir ketina tuoktis. Todėl manau, kad pasielgiau teisingai. Kai mano nėštumas tapo pastebimas ir žmonės ėmė apkalbėti mane, klausinėti, žvilgčioti ir šnabždėtis, nutariau pradėti viską iš naujo. Pardaviau namą ir viską, ką buvo galima parduoti. Ir štai aš čia.

— Ieškai naujos pradžios, — užbaigė Roza.

— Ieškau darbo. — Heilė nutilo ir apsilaižė lūpas. — Moku dirbti. Tačiau suprantu, jog nedaugelis ryšis samdyti moterį, kuri yra šeštą mėnesį nėščia. Šeima, nors ir labai tolima, galėtų būti nuolaidesnė.

Ji krenkštelėjo, kai Roza nieko neatsakė.

— Koledže studijavau literatūrą ir verslą. Baigiau su pagyrimu. Visą laiką dirbau vienoje vietoje. Turiu pinigų — nedaug. Mano stipendijos viskam neužteko, o tėtis buvo mokytojas, tad nedaug uždirbdavo. Tačiau turiu pakankamai, kad pasirūpinčiau savimi, susimokėčiau nuomą, nusipirkčiau maisto ir aprūpinčiau kūdikį. Man reikia darbo, šiuo metu — bet kokio. Jūs turite verslą, šį namą. Tikriausiai turite daug padėjėjų. Prašau galimybės būti viena iš jų.

— Ar išmanai ką nors apie augalus, sodininkystę?

— Kiekvienais metais sodindavome gėlių. Dalijomės sodo darbais su tėčiu. O ko nemoku, galiu išmokti. Aš gabi.

— Negi nenorėtum verčiau dirbti knygyne? Heilė vadovavo knygynui, — tarė Roza Stelai.

— Jūs neturite knygyno, — atrėmė Heilė. — Aš dvi savaites dirbsiu už dyką.

— Jei man kas nors dirba, aš moku. Po keleto savaičių samdysiu sezoninių darbininkų. Šiuo metu... Stela, ar rastum jai darbo?

— Aaa... — Ką ji turėtų sakyti, žiūrėdama į jauną veidelį ir atsikišusį pilvą — pasakyti ne? — Kokios buvo tavo kaip vadybininkės pareigos?

— Oficialiai aš nebuvau vadybininkė. Bet, kai reikdavo, būtent tą ir darydavau. Apyvarta buvo nedidelė, ir aš dariau viską po truputį — tikrinau prekių atsargas, užsakinėdavau naujų, dirbau su pirkėjais, planavau, reklamavau. Dariau viską, kas buvo susiję su knygomis. Kavine rūpinosi kiti darbuotojai.

— Kokios būtų tavo stipriosios savybės?

Heilė tvardydamasi giliai įkvėpė. Žinojo, kaip svarbu atsakinėti aiškiai, tiksliai ir nemaldauti.

— Darbas su pirkėjais. Moku dirbti su žmonėmis ir galiu skirti papildomai laiko, kad jie liktų patenkinti. Jei pirkėjas patenkintas, jis sugrįš dar kartą ir pirks. Tokiu būdu įgyji asmeninių klientų, pelnai jų pasitikėjimą.

Stela linktelėjo.

— O silpnosios?

— Pirkimas, — nedvejodama atsakė ji. — Pirkčiau viską, jei tai priklausytų nuo manęs. Visad turiu priminti sau, kieno pinigus leidžiu. Bet kartais vis tiek neišgirstu savęs.

— Esame apimti reorganizavimo įkarščio, plečiame verslą. Praverstų pagalba diegiant naująją sistemą. Reikia daug ką suvesti į kompiuterį, o tai kartais nuobodu ir atima daug laiko.

— Aš moku naudotis kompiuteriu.

— Paimsime tave dviem savaitėms, — apsisprendė Roza. — Tau bus mokama, tačiau tai bus bandomasis laikotarpis mums visoms. Jei nepavyks, padarysiu viską ką galiu, kad surastume tau kitą darbą.

— Geriau nė nesitikėjau. Ačiū, pussesere Rozalinda.

— Tiesiog Roza. Pastoginėje yra benzino. Eisiu atnešti, tada galėsi įvažiuoti į kiemą ir išsikrauti daiktus.

— Čia? Į šį namą? — Purtydama galvą, Heilė padėjo puodelį. — Juk sakiau, kad neieškau išmaldos. Esu dėkinga už pagalbą, galimybę dirbti. Nesitikiu, kad priimsite gyventi.

— Šeima, kad ir kokia tolima, čia laukiama. Be to, taip geriau susipažinsime ir galėsime pažiūrėti, ar tinkame viena kitai.

— Jūs čia gyvenate? — paklausė Heilė Stelą.

— Taip. Kartu su savo berniukais — aštuonerių ir šešerių. Jie viršuje, miega.

— Ar mes pusseserės?

— Ne.

— Atnešiu benzino. — Roza atsistojo ir pasuko prie durų.

— Aš susimokėsiu už nuomą. — Heilė irgi atsistojo, instinktyviai uždėdama ranką ant pilvo. — Noriu susimokėti.

— Išskaitysime iš tavo atlyginimo.

Likusi su Stela, Heilė giliai ir lėtai atsiduso.

— Maniau, ji bus senesnė ir baisesnė. Įsivaizduoju, kad Roza gali būti nuožmi, kai nori.

— Tu teisi. Jei dėl darbo, tai aš irgi galiu būti pikta.

— Prisiminsiu. Aa, tu iš šiaurės?

— Taip. Iš Mičigano.

— Iš toli. Tik tu ir vaikai?

— Mano vyras mirė prieš dvejus su puse metų.

— Apgailestauju. Sunku netekti mylimo žmogaus. Manau, mes visos trys tai žinome. Ir jei neturi ką mylėti, gyvenimas gali tapti sunkus. Aš turiu kūdikį.

— Ar žinai ką turėsi — berniuką ar mergytę?

— Ne. Kai žiūrėjo echoskopu, vaikas atsuko užpakalį. — Heilė ėmė kramtyti nykštį, bet suspaudė jį į kumštį ir nuleido ranką. — Tikriausiai reikia eit pasiimti benziną.

— Eisiu kartu. Padėsiu tau.

PO VALANDOS HEILĖ ĮSITAISĖ VIENAME IŠ SVEČIAMS SKIRTŲ kambarių vakariniame flygelyje. Žinojo, jog vėpso ir aikčioja nesustodama. Nebuvo mačiusi gražesnio kambario ir niekada nesitikėjo tokiame gyventi. Juo labiau vadinti savu, nors ir laikinai.

Heilė glostė spindintį staliuko medį, spintą, ėsdinto stiklo lempų gaubtus, raižytą lovos galvūgalį. Užsitarnaus tai. Tai buvo pažadas, kurį, mirkdama šiltoje vonioje, davė sau pačiai ir būsimajam vaikeliui. Atsilygins už suteiktą galimybę darbu ir lojalumu, nes tai sugeba.

Nusišluostė, išsitepė aliejumi pilvą ir krūtis. Nebijojo gimdymo, bet labai norėjo išvengti strijų. Pajautusi vėsumą, skubiai šmurkštelėjo į naktinius marškinius. Akies karšteliu veidrodžio kamputyje sugavo kažkokį šmėstelėjimą, šešėlį. Trindama pašiurpusias rankas įžengė į miegamąjį. Jame nieko nebuvo ir durys uždarytos. Tai iš nuovargio, pagalvojo ji pasitrindama akis. Kelionė iš praeities į ateitį buvo ilga.

Išsitraukė knygą iš lagamino — vieną iš tų, kurių neprisivertė parduoti, kitos tebegulėjo automobilio bagažinėje — ir įlindo į lovą. Atsivertė pažymėtą puslapį ir pasiruošė valandą paskaityti, kaip kad darydavo vakarais. Nespėjusi perskaityti puslapio užmigo.

* * *

ROZAI PAPRAŠIUS, STELA DAR KARTĄ UŽSUKO Į JOS SVETAINĘ IR atsisėdo. Įpylusi abiem po taurę vyno, Roza pasiteiravo:

— Sąžiningai — koks įspūdis?

— Jauna, protinga, išdidi. Galėjo papasakoti graudžią istoriją apie tai, kaip vaiko tėvas ją išdavė, maldauti, kad leistum pasilikti, pasinaudoti nėštumu. Tačiau prisiėmė atsakomybę ir paprašė darbo. Aš vis dėlto patikrinsiu jos rekomendaciją.

— Žinoma. Ji, regis, nė kiek nebijo dėl kūdikio.

— Tik po to, kai juos pagimdai, imi bijoti dėl visko.

— Tu teisi. — Roza persibraukė pirštais plaukus. — Aš kai kam paskambinsiu, sužinosiu truputį daugiau apie Ešbių šeimą. Tikrai mažai ką prisimenu. Niekada nepalaikėme ryšio, netgi kai jis buvo gyvas. Skandalą, kilusį po to, kai pabėgo jo žmona, prisimenu. Sprendžiant iš to, kokį įspūdį ji mums padarė, jis puikiai rūpinosi Heile.

— Jos kaip vadybininkės patirtis mums labai praverstų.

— Dar viena vadybininkė. — Roza, tariamai baisėdamasi, užvertė akis į lubas. — Pasigailėkit manęs.

SEPTINTAS SKYRIUS

DVIEJŲ SAVAIČIŲ NEPRIREIKĖ. PO DVIEJŲ DIENŲ STELA NUSPRENDĖ, jog Heilė bus atsakymas į jos pačios maldas. Pagaliau rado jauną, energingą ir iniciatyvią moterį, kuri supranta, vertina ir geba efektyviai dirbti.

Ji mokėjo skaityti ir kurti skaičiuokles, tučtuojau suvokdavo instrukcijas ir gerbė spalvų kodus. Jei Heilė bent pusę tiek bus gera su pirkėjais, kiek yra su laikmenų sistemomis, bus tikras brangakmenis. Žinios apie augalus buvo menkos, ji teskyrė snapučius nuo našlaičių, tačiau to galima išmokyti.

Artėjant gegužei, Stela jau buvo pasiruošusi maldauti Rozą pasiūlyti Heilei visą darbo krūvį.

— Heile? — Stela kyštelėjo galvą į dabar jaukiai sutvarkytą kabinetą. — Eime su manim. Turime beveik valandą iki parduotuvės atidarymo. Pasimokysi apie augalus trečiame šiltnamyje.

— Puiku. Kaip tik studijavau daugiamečius, prasidedančius H raide. Nė pusės jų nežinau, bet vakarais skaitau. Nemaniau, kad saulėgrąžos vadinamos Helia... Palauk. *Helianthus.*

— Tiksliau, *Helianthus* yra saulėgrąžos. Daugiamečiai skirstomi į pavasarinius, arba dauginamus sėklomis — pavasarį — arba auginiais vėlyvą pavasarį. Vienmetės saulėgrąžos sėklas galima rinkti — iš tos didelės rudos akies — vėlyvą vasarą arba ankstyvą rudenį. Nors kultūriniai augalai kryžminami laisvai, iš surinktų sėklų gali ir neužaugti. Na, per daug įsikalbėjau.

— Nieko tokio. Užaugau su mokytoju. Man patinka mokytis.

Eidama per prekybos salę Heilė žvilgtelėjo pro langą.

— Ką tik prie... kaip jie vadinasi? Prie grindinio plytelių sustojo sunkvežimis, — išbėrė ji, nespėjus Stelai atsiliepti. — Ir, mmm, tik *pažiūrėkit*, kas lipa iš jo. Aukštas, tamsus ir koks *kūnas*. Kas tas gražuolis?

Stengdamasi nesiraukyti Stela abejingai gūžtelėjo pečiais.

— Tai Loganas Kitridžas, kraštovaizdžio dizaineris. Įtariu, kad jis neblogai išnaudoja savo *gražumą*.

— Net virpuliukai kūnu nubėgo. — Pamačiusi Stelos išraišką, Heilė prisidėjo prie pilvo ranką ir nusijuokė. — Aš nėščia. Bet kitos kūno dalys dirba. Jei neieškau vyro, dar nereiškia, kad negaliu į juos žiūrėti. Ypač į tokius saldainiukus. Jis atrodo toks kietas ir niūrus, ar ne? Kodėl kieti ir paniurę vyrai virpina paširdžius?

— Nežinau. Ką jis ten veikia?

— Regis, krauna grindinio plyteles. Jei nebūtų taip vėsu, jis nusivilktų švarką. Galvą dedu, pamatytume įspūdingą raumenų kalną. Dieve, koks saldainiukas.

— Žiūrėk, kad skylučių dantyse neatsirastų, — sumurmėjo Stela. — Jis neužsisakė plytelių. Kad jį kur!

Heilė nustebusi kilstelėjo antakius, kai Stela piktai išdundėjo į lauką. Tada prispaudė nosį prie lango, pasiruošusi stebėti reginį.

— Atsiprašau?

— A — aha? — nerūpestingai atsiliepė Heilė, mėgindama įžiūrėti, kas vyksta lauke. Paskui atšoko nuo lango prisiminusi, jog šnipinėti — tai viena, tačiau būti sugautai — kas kita. Ji atsisuko nutaisiusi nekaltą šypseną. Ir nusprendė, kad gavo dar vieną saldainiuką.

Šis nebuvo toks aukštas ir paniuręs, bet lieknas ir svajingas. Ir velniškai gražus. Tik po minutėlės suprato, kas jis.

— Labas! Tu tikriausiai Harperis. Toks panašus į mamą. Dar neturėjom progos susipažinti, nes tavęs niekur nematyti. Aš Heilė. Pusseserė Heilė iš Litl Roko. Gal mama sakė, kad dabar čia dirbu.

— Aha. Taip. — Nieko kito jis negalėjo sugalvoti. Iš viso beveik negalėjo galvoti. Jautėsi it žaibo trenktas ir kvailas.

— Argi ne *miela* čia dirbti? Aš jau įsimylėjau savo darbą. Čia tiek visko daug, ir pirkėjai tokie draugiški. O Stela — ji tiesiog nuostabi. Tavo mama — net nežinau — dievaitė, nes davė man šią galimybę.

— Aha. — Jis susigūžė. Negi toks vėpla? — Jos nuostabios. Tai nuostabu. — Matyt, vėpla. Velniai griebtų, paprastai moka elgtis su moterimis. Tačiau pažiūrėjęs į šią pasijuto it maišu trenktas. — Tau, a, ko nors reikia?

— Ne. — Heilė sutrikusi šyptelėjo jam. — Maniau, tau reikia.

— Man reikia? Ko?

— Nežinau. — Ji uždėjo ranką ant apvalaus pilvuko ir garsiai nusikvatojo. — Tai tu čia atėjai.

— Taip. Tiesa. Ne, nieko. Dabar. Vėliau. Turiu grįžti. — Greičiau į lauką, į orą, kur galės vėl kvėpuoti.

— Buvo malonu susipažinti, Harperi.

— Ir man. — Atsitraukdamas dar kartą žvilgtelėjo į ją ir pamatė, jog ji vėl prilipo prie lango.

LAUKE STELA SKUBĖJO PER AUTOMOBILIŲ AIKŠTELĘ. Ji šūktelėjo kartą, antrą ir tik tada susilaukė skubaus žvilgsnio ir nerūpestingo mosto. Gerokai įširdusi išliejo nepasitenkinimą vos pasiekusi krūvą plytelių.

— Ką čia darai?

— Žaidžiu tenisą. O tau kaip atrodo?

— Man atrodo, jog imi medžiagas, kurių nebuvai užsisakęs ir neturi įgaliojimo imti.

— Tikrai? — Loganas ėmė krauti kitą krūvą. — Nenuostabu, kad mano kairinis smūgis toks prastas. — Sunkvežimis sudrebėjo, jam įmetus krūvą plytelių. — Ei.

Jos nuostabai, Loganas pasilenkė ir pauostė ją.

— Kitas šampūnas. Skanus kvapas.

— Liaukis mane uostęs. — Stela stumtelėjo jį už smakro ir atsitraukė.

— Nieko negaliu padaryti. Tu čia stovi. O aš turiu nosį.

— Man reikia dokumentų.

— Taip, taip, taip. Gerai, gerai, gerai. Pasirūpinsiu jais, kai pakrausiu.

— Reikia pasirūpinti *prieš* kraunant.

Jis atsisuko ir įsmeigė į Stelą degančias samanų žalumo akis.

— Raudonplauke, tu tikra rakštis subinėje.

— Taip ir turi būti. Aš vadybininkė.

Loganas neišlaikęs šyptelėjo ir pastūmė žemyn ant nosies galo savo tamsius akinius, kad galėtų įdėmiau pažiūrėti į ją.

— Ir tau puikiai sekasi. Dabar pagalvok. Šios plytelės sukrautos priešais pastatą. Pirmiausia pasikrovęs, o paskui atėjęs į biurą aš demonstruoju savo darbo efektyvumą.

Dabar jis jau šaipėsi.

— Tai labai svarbus aspektas skaičiuojant darbo valandas, manyčiau.

Atsirėmė į sunkvežimio šoną ir kurį laiką spoksojo į ją. Paskui ėmė krauti kitą krūvą plytelių.

— Stovėdama ir žiūrėdama į mane švaistai laiką, o darbo valandos eina.

— Jei neateisi sutvarkyti dokumentų, Kitridžai, aš tave susirasiu.

— Negundyk manęs.

Kiek padelsęs jis vis dėlto atėjo. Loganas svarstė, kaip čia geriau dar kartą suerzinti Stelą. Kai supykdavo, jos akys tapdavo Teksaso katilėlių spalvos. Bet įėjęs pamatė Heilę.

— Sveika.

— Labas, — atsakė ji ir nusišypsojo. — Aš Heilė Filips. Rozos giminaitė iš jos pirmojo vyro pusės. Dabar čia dirbu.

— Loganas. Malonu susipažinti. Neleisk šiai jankei gąsdinti tave. — Jis linktelėjo Stelos pusėn. — Kur tos šventosios formos ir ritualinis peilis, kad galėčiau persipjauti veną ir pasirašyti krauju?

— Mano kabinete.

— Aha. — Tačiau jis delsė, užuot sekęs paskui ją. — Kada gims kūdikis? — paklausė Heilės.

— Gegužę.

— Gerai jautiesi?

— Kaip niekada.

— Gerai. Čia puiki vieta — *dažniausiai* — dirbti. Sveika atvykusi. — Jis nulingavo į Stelos kabinetą, kur ji jau sėdėjo priešais kompiuterį.

— Taupydama laiką šią išspausdinsiu. Tame aplankale jų visa

krūva. Pasiimk. Tau tereikės užpildyti, parašyti datą, pasirašyti ir užnešti į biurą.

— A-ach. — Loganas apsidairė. Stalas buvo sutvarkytas. Jokių kartoninių dėžių, knygų ant grindų ar kėdžių.

Negerai, pagalvojo jis. Jam patiko chaosas.

— Kur viskas dingo?

— Ten, kur daiktams vieta. Tos plytelės buvo aštuoniolikos colių, A-23 numerio?

— Taip, jos buvo aštuoniolikos colių. — Jis paėmė nuo stalo įrėmintą Stelos sūnų ir šuns nuotrauką. — Kokie mieli.

— Taip. Ar plytelės asmeniniam naudojimui, ar planuotam darbui?

— Raudonplauke, ar tu kada nors atsipalaiduoji?

— Ne. Jankiai niekada neatsipalaiduoja.

Jis persibraukė liežuviu per dantis.

— Uhu.

— Ar žinai, kaip man nusibodo būti „janke", tarsi tai kažkokia rūšis ar liga? Pusė pirkėjų, kurie ateina čia, žiūri į mane lyg būčiau iš kitos planetos ir atėjusi su blogais ketinimais. Tada turiu pasakyti jiems, kad gimiau čia, atsakyti į krūvą klausimų, kodėl išvykau, kodėl sugrįžau, kas mano *žmonės*, ir tik tada, dėl Dievo meilės, galiu tvarkyti reikalus. Aš iš Mičigano, ne iš mėnulio, ir prakeiktas Pilietinis karas jau senokai baigėsi.

Aha, akių spalva tikrai kaip Teksaso katilėlių.

— Tai būtų karas tarp prakeiktų valstijų, mieloji. Ir, matau, kai užsiplieski, puikiausiai atsipalaiduoji.

— Nemiauksėk apie mieląsias ta pietietiška tarme.

— Žinai, raudonplauke, tokia tu man geriau patinki.

— O, užsičiaupk. Plytelės asmeniniam ar profesiniam naudojimui?

— Na, kaip pažiūrėsi. — Kadangi kabinete dabar buvo vietos, jis prisėdo ant stalo krašto. — Plytelės draugei. Kloju takelį prie jos namų — laisvu laiku, be darbininkų pagalbos. Sakiau jai, kad atvešiu medžiagas ir sąskaitą iš parduotuvės.

— Traktuosime tai kaip asmeninį naudojimą ir pritaikysime nuolaidą. — Ėmė barškinti klavišais. — Kiek plytelių?

— Dvidešimt dvi.

Vėl sukaleno klavišais ir pasakė kainą be nuolaidos ir su nuolaida.

Sužavėtas prieš savo valią pabaksnojo į monitorių.

— Ten sėdi matematikos žiniukas?

— Tai tik dvidešimt pirmo amžiaus stebuklai. Taip greičiau nei skaičiuoti pirštais.

— Na, nežinau. Mano pirštai gana greiti. — Barbendamas jais sau į šlaunį, Loganas nenuleido žvilgsnio nuo jos veido. — Man reikia trijų baltųjų pušų.

— Tai pačiai *draugei*?

— Ne. — Jo lūpose šmėstelėjo šelmiška šypsena. Jei ji nori galvoti apie draugę kaip apie meilužę, nėra prasmės aiškinti, kad plytelės skirtos poniai Kingsli, jo dešimtos klasės anglų kalbos mokytojai. — Pušys klientui. Rolandui Gupiui. Taip, Gupiui. Tikriausiai rasi jo pavardę savo plačiuose ir paslaptinguose failuose. Pernai mes pas jį dirbome.

Kadangi kavinukas ant stalo prie sienos buvo pilnas, jis atsistojo, pasiėmė puodelį ir įsipylė kavos.

— Jauskis kaip namie, — sausai metė Stela.

— Ačiū. Pasiūliau jam pušis kaip apsaugą nuo vėjo. Jis muistėsi ir dūsavo. Ilgai galvojo. Vakar paskambino man į namus. Pasakiau, kad atvešiu ir pasodinsiu.

— Tam reikalinga kita forma.

Jis gurkštelėjo kavos. Nebloga.

— Taip ir žinojau.

— Ar asmeniniam naudojimui imi tik plyteles?

— Tikriausiai. Šią dieną.

Ji išspausdino užsakymo formą, tada surado laikmenose kitą.

— Trys baltosios pušys. Kokio dydžio?

— Turime dailių, aštuonių pėdų aukščio.

— Garbanotos ir ruplėtos?

— Aha.

Klakt, klakt, stebėdamasis galvojo jis, ir štai, prašom. Jos gražūs pirštai, pastebėjo. Ilgi ir ploni, švelnia rožine spalva nulakuotais nagučiais.

Ji nemūvi žiedų.

— Dar kas nors?

Loganas patapšnojo per kišenes ir surado popieriaus lapelį.

— Tai viskas, ką jam pažadėjau.

Stela įskaičiavo darbą, susumavo ir išspausdino tris egzemplioriu s, kol jis gėrė kavą.

— Parašas arba inicialai, — tarė. — Viena kopija man, kita tau, trečia klientui.

— Aišku.

Kai jis paėmė rašiklį, Stela sumojavo rankomis.

— O, palauk, tuoj atnešiu peilį. Kurią veną ketini pjauti?

— Kokia tu miela. — Jis mostelėjo smakru į duris. — Ji irgi.

— Heilė? O taip. Bet tau per jauna.

— Nesakyčiau, kad per jauna. Nors man labiau patinka moterys su... — Jis nutilo ir nusišypsojo. — Geriau nesakysiu, nes noriu likti gyvas.

— Išmintinga.

— Tavo berniukams sunku mokykloje?

— Atsiprašau?

— Svarstau tai, ką pasakei anksčiau. Apie jankius.

— Ach. Taip, truputėlį, bet tik dėl to, kad kitiems vaikams įdomu, jog jie iš šiaurės, nuo Didžiųjų ežerų. Jų mokytojai parodė žemėlapyje iš kur jie.

Kalbant apie vaikus jos veidas sušvelnėjo.

— Ačiū, kad pasiteiravai.

— Man patinka tavo vaikai.

Jis pasirašė formas ir beveik susijuokė, kai Stela sudejavo — tikrąja žodžio prasme — pamačiusi jį nerūpestingai sulankstant ir susikišant dokumentą į kišenę.

— Kitą kartą palauk, kol išeisi iš biuro, gerai? Man skaudu žiūrėti.

— Jokių problemų. — Gal pokalbio pabaigoje pasikeitęs tonas ar sušvelnėjęs jos veidas, kalbant apie vaikus — vėliau Loganas stebėsis, kas šovė jam į galvą — tačiau dabar jis pasielgė impulsyviai. — Ar esi buvusi Greislende?

— Ne. Nesu didelė Elvio* gerbėja.

* Turima galvoje Elvis Preslis, žymus amerikiečių rokenrolo dainininkas.

— Ššš! — Išplėtęs akis žvilgtelėjo į duris. — Čia negalima šitaip kalbėti. Gali susimokėti baudą arba pakliūti į kalėjimą, priklausomai nuo prisiekusiųjų sprendimo.

— Turisto vadove apie Memfį to nebuvo.

— Matyt, smulkiu šriftu parašyta. Gerai, aš tave nusivešiu. Kada tau laisva diena?

— Aš... nežinau. Tu nusiveši mane į Greislendą?

— Negali apsigyventi čia nuolatinai, jei neaplankei Greislendo. Išsirink dieną, aš prisiderinsiu.

— Padėk man suvokti. Tu kvieti mane į pasimatymą?

— Taip toli neketinau eiti. Galvoju kaip apie bendradarbių išskylą. — Jis pastatė tuščią puodelį. — Pamąstyk ir pasakyk man.

STELA BUVO PER DAUG UŽSIĖMUSI, KAD GALVOTŲ. JI NEGALI IMTI ir paprasčiausiai išdumti į Greislendą. Net jei galėtų ir kiltų toks keistas noras, tikrai nevažiuotų ten su Loganu.

Tai, kad ji žavisi jo darbu — na gerai, ir kūnu — dar nereiškia, kad jis jai patinka ir nori praleisti brangias laisvalaikio valandas jo draugijoje.

Stela negalėjo liautis galvojusi, kodėl šis vyras pakvietė ją. Gal tai koks pokštas, paslaptingas sumanymas, skirtas jankiams. Nuveš į Greislendą, tada paliks tarp Elvio daiktų ir žiūrės, ar jai pavyks surasti išėjimą. O gal tokiu keistu būdu sumanė apeiti jos naująsias sistemas, kad nereikėtų ginčytis, ir taip nusprendė ją sužavėti. Bet kad nesistengė jos sužavėti. Iš tikrųjų. Elgėsi daugiau draugiškai ir pasiūlė impulso pagautas. Pasiteiravo apie vaikus. Nėra greitesnio būdo nugesinti moters pyktį, pralaužti gynybą, kai vyras nuoširdžiai pasidomi jos vaikais. Jei jis tik stengėsi būti draugiškas, būtų mandagu ir protinga atsakyti draugiškumu.

Įdomu, kaip žmonės rengiasi Greislende?

Ne todėl, kad važiuotų. Tikriausiai nevažiuos. Tačiau ne pro šalį pasiruošti. Dėl visa ko.

Stela, stebėdama Heilę, laistančią vienmečius augalus trečiame šiltnamyje, svarstė situaciją.

— Esi buvusi Greislende?

— Žinoma. Tai...

Stela pažiūrėjo į lovelį.

— Taip. Jos tiesiog klesti.

— Ir čia.

— Tiesa. Tu greitai mokaisi.

— Jas atpažįstu lengviau, nes esu sodinusi anksčiau. A, į Greislendą važiavau su draugais, kai mokiausi koledže. Buvo smagu. Nusipirkau knygų žymeklį su Elvio atvaizdu. Įdomu, kur jis dabar? Elvis — tai Elvino trumpinys. Reiškia „elfo draugą". Argi ne keista?

— Man keisčiau, kad tu tai žinai.

— Tai vienas iš tų dalykų, kurį kažkaip sužinai ir jis išlieka atminty.

— Gerai. Tai kaip ten rengiasi žmonės?

— Hmm? — Heilė bandė nustatyti kito augalo rūšį pagal jo lapus. Stengėsi nežiūrėti į lentelę su užrašu. — Paprastai. Dėvi bet ką. Džinsus ir visa kita.

— Vadinasi, kasdieniškai.

— Aha. Man čia patinka, nes kvepia žeme ir drėgme.

— Tada pasirinkai tinkamą darbą.

— Bet turbūt nepadaryčiau karjeros, a? — Skaidrios ežero spalvos akys nukrypo į Stelą. — Reiktų tiek daug išmokti. Visada tikėjausi, kad vieną dieną vadovausiu kokiai nors įmonei. Galvodavau apie knygyną, bet čia lyg ir panašu.

— Kuo?

— Na, ieškote naujų augalų, turite tokių, kurie jau tapę klasika. Yra rūšys, kaip knygose žanrai. Vienmečiai, dvimečiai, daugiamečiai, krūmokšniai, medžiai, žolės. Vandens augalai ir kitokie. Panašu.

— Žinai, tu teisi. Nepagalvojau apie tai.

Padrąsinta Heilė nuėjo tarp eilių.

— Čia irgi mokaisi, tyrinėji, kaip ir su knygomis. Ir mes — na supranti, darbuotojai — stengiamės padėti žmonėms įsigyti tai, ko jiems reikia, kad jie išeitų laimingi ar bent jau patenkinti. Pasodinti gėlę yra tas pat, kas atsiversti knygą, nes abiem atvejais kažką pradedi. Ir tavo sodas tampa tavo biblioteka. Galėčiau pamėginti.

— Nė kiek tuo neabejoju.

Ji atsisuko į besišypsančią Stelą.

— Jei man kas nors sekasi, tai tampa ne tik darbu. Darbas gerai. Gera jį turėti, tačiau mėnesio pabaigoje norisi ne tik užmokesčio čekiu. Aš nekalbu vien apie pinigus — nors taip, pinigai irgi puiku.

— Suprantu, ką stengiesi pasakyti. Nori to, ką Roza turi čia. Vietos, pasitenkinimo, jog esi to dalis. Šaknų, — pridūrė Stela glostydama augalų lapus. — Ir žiedų. Žinau, nes ir aš to noriu.

— Bet tu tai turi. Esi protinga, žinai ko sieki. Turi du puikius vaikus ir... padėtį čia. Užsidirbai visa šita. O aš jaučiuosi tik pradedanti.

— Ir nekantrauji tęsti. Tokia ir aš buvau tavo metų.

Heilė plačiai nusišypsojo.

— Taip, žinoma, dabar esi tokia sena ir girgždanti.

Stela nusijuokė ir pasitaisė plaukus.

— Aš dešimčia metų vyresnė už tave. Per dešimtmetį daug kas gali atsitikti, daug kas gali pasikeisti. Tam tikra prasme aš irgi tik pradedu. Iš naujo įleidžiu savo ir dviejų savo ūglių šaknis.

— Ar tau būna baisu?

— Kiekvieną dieną. — Ji uždėjo ranką ant Heilės pilvo. — Tai prasideda, kai turi dėl ko bijoti.

— Kaip gerai, kad turiu su kuo pasikalbėti. Žinau, tu buvai ištekėjusi, kai išgyvenai visa tai, tačiau ir tu, ir Roza, auginote vaikus vienos. Man lengviau, kai kitos moterys gali padėti, patarti.

Baigusi darbą Heilė nuėjo užsukti vandentiekio čiaupą.

— Tai važiuosi į Greislendą? — pasiteiravo ji.

— Nežinau. Gal.

IŠDALIJĘS PUŠELES IR PASKIRSTĘS VYRAMS DARBUS GUPIO SODE, Loganas nuvažiavo pas savo senąją mokytoją. Ilgai neužtruks, po pietų dar spės aplankyti kitas darbo vietas. Jam patiko dirbti keletą darbų vienu metu. Visada taip elgėsi.

Jei pradėdavo ir užbaigdavo vieną darbą, jo smegenys neturėdavo kada pamąstyti, pasiūlyti netikėtų sprendimų. Nieko nėra geriau už jausmą, kai staiga kyla mintis ir tu žinai, kad gali ją įgyvendinti. Gali tą, ką turi, padaryti geriau, galbūt suderinti su nauja mintimi ir sukurti visiškai kitokią visumą.

Loganas užaugo gerbdamas žemę ir gamtos kaprizus, tačiau daugiau kaip žemdirbys. Kai gyveni nedidelėje fermoje, dirbi joje, kauniesi su ja, galvojo jis, tada supranti, ką reiškia žemė. Jo tėvas taip pat mylėjo žemę, tačiau kitaip, mąstė Loganas. Žemė padėjo išlaikyti ir aprūpinti šeimą, reikalavo aukų ir galų gale apdovanojo juos „aukso kasykla", kai tėvas nusprendė ją parduoti.

Loganas negalėjo pasakyti, ar ilgisi fermos. Jam norėjosi daugiau, nei nerimauti dėl derliaus ir sekti rinkos kainas. Loganui patiko dirbti žemę. Galbūt prarado dalį meilės žemei, kai išsikėlė į šiaurę. Per daug pastatų, betono, apribojimų. Jis nesugebėjo prisitaikyti prie miesto klimato ir kultūros, kaip Raja nesugebėjo priprasti čia.

Jiems neišdegė. Kad ir kaip abu stengėsi, tausojo jausmus, santuoka iširo. Todėl Loganas sugrįžo namo ir pagaliau, Rozai pasiūlius, surado savo vietą — sau, darbui, kūrybai. Jautėsi patenkintas.

Loganas nusibrėžė linijas, pasigriebė kastuvą ir bedė ašmenis į žemę.

Ką jis sau galvoja? Pakvietė tą moterį važiuoti kartu. Galima vadinti kaip nori, tačiau, kai vyrukas kviečia moterį, tai kvepia suknistu pasimatymu. Nesiruošia susitikinėti su taisyklių verge Stela Rotšild. Ši moteris ne jo skonio.

Gerai, jo skonio. Jis ėmė lyginti dirvožemį, ruošdamasis kloti plyteles. Dar nesutiko moters, kuri būtų ne jo skonio. Jam jos tiesiog patinka, ir viskas. Jaunos, senos, kaimietės ar dailios miestietės. Velniškai protingos ar kvailos kaip vištos, moterys jį domina visais atžvilgiais.

Vieną jų netgi vedė, ar ne? Tai buvo klaida, tačiau jų neišvengsi gyvenime.

Galbūt jį nelabai traukia organizuotos, „bus taip, kaip aš sakau" tipo moterys. Bet visada būna pirmas kartas. O jam patinka pirmi kartai, tik paskiau gali pradėti varginti.

Bet Stela jo netraukia.

Velniai rautų. Taip, traukia. Šiek tiek. Ji graži, puikios figūros. O jau plaukai. Plaukai jį pavergė pirmiausia. Norėtų sunerti į juos rankas ir ištaršyti, kad pažiūrėtų, ar tokie seksualūs, kokie atrodo. Bet tai nereiškia, kad jis nori susitikinėti. Su ja net darbo klausimais sunku šnekėtis. Toji moteris viskam turi taisyklę, formą arba prakeiktą siste-

mą. Tikriausiai ir lovoje jų turi. Išspausdinusi sąrašą, ką galima ir ko negalima daryti su visais paaiškinimais.

Moteriai reikia spontaniškumo, kuris supurtytų nusistovėjusią tvarką. Ne todėl, kad jis norėtų būti tas, kuris tai padarys. Tiesiog Stela atrodė tokia graži tą rytą, ir plaukai gardžiai kvepėjo. Be to, ji kartais taip seksualiai nusišypso. Pats nesupranta, kaip jam šovė į galvą prašnekti apie Greislendą.

Nėra ko jaudintis, patikino save. Stela nevažiuos, nes nėra tokia moteris, kuri tai padarytų vien dėl smagumo. Atrodo, kad ji išvis nieko nedaro dėl smagumo.

Jie abu pamirš, kad jis apie tai užsiminė.

STELAI ATRODĖ, JOG BENT PIRMUS ŠEŠIS MĖNESIUS PRIVALOMA kas savaitę su Roza aptarti darbo rezultatus. Jai būtų labiau patikę nustatytas laikas ir nuolatinė vieta, skirta susitikimams, tačiau Rozą buvo sunku prispausti. Joms jau teko šnekėtis augalų dauginimo skyriuje ir lauke. Šį kartą Stela užspeitė Rozą į kampą svetainėje, iš kur jai bus sunku pasprukti.

— Norėjau pranešti savaitės darbo rezultatus.

— Och. Ką gi, gerai. — Roza padėjo į šalį storą kaip geležinkelio pabėgis knygą apie hibridus ir nusiėmė skaityti skirtus akinius. — Laikas lekia. Žemė šyla.

— Žinau. Narcizai jau sukrovė žiedus. Čia viskas žymiai anksčiau, nei aš buvau įpratusi. Mes pardavėme labai daug svogūnėlių. Šiaurėje juos pirktų tik vėlyvą vasarą ar net rudenėjant.

— Ilgiesi namų?

— Kartais, bet vis mažiau ir mažiau. Negaliu sakyti, kad ilgiuosi Mičigano, ypač vasarį. Vakar ten buvo šeši coliai sniego, o aš stebiu, kaip skleidžiasi narcizai.

Roza atsilošė kėdėje ir sukryžiavo kojinaitėmis apmautas kojas.

— Yra problemų?

— Tikėjausi, kad pavyks nuslėpti emocijas po susikaupusiu fasadu. Ne, jokių problemų. Ką tik atlikau būtinybę — paskambinau motinai. Vis dar negaliu atsigauti.

— A.

Tai buvo neįpareigojantis garsas, ir Stela nusprendė, jog gali suprasti jį kaip visišką abejingumą arba tylų kvietimą išsipasakoti. Kadangi jausmai liejosi per kraštus, nutarė išsipasakoti.

— Penkiolika minučių, kurias motina skyrė man iš savo įtemptos darbotvarkės, klausiausi apie jos dabartinį vaikiną. Ji iš tiesų vadina tuos vyrus, su kuriais susitikinėja, vaikinais. Jai penkiasdešimt aštuoneri. Prieš porą mėnesių išsiskyrė su ketvirtu vyru. O tomis minutėmis, kai nesiskundė, jog Rokis — toks jo vardas — skiria jai per mažai dėmesio ir šią žiemą nenusiveš jos į Bahamų salas, aiškino apie būsimą cheminį šveitimą ir dejavo, kokia buvo skaudi paskutinė botokso injekcija. Nė nepasiteiravo apie berniukus, o vienintelė užuomina apie tai, jog dirbu ir gyvenu čia, buvo klausimas, ar nenusibodo būti šalia to mulkio ir jo kekšės — taip paprastai ji vadina mano tėvą ir Džoliną.

Nuleidusi garą, Stela pasitrynė delnais veidą.

— Kad ją kur.

— Gana daug tulžies, dejonių ir inkštimo per ketvirtį valandos. Ji, regis, labai talentinga moteris.

Stela nuleido rankas ir įsispoksojo į Rozą. Po minutėlės atlošė galvą ir skambiai nusikvatojo.

— O, taip. Mama turi begales talentų. Ačiū.

— Na ką tu. Mano mama dažniausiai — bent jau kai būdavome kartu — dūsaudavo dėl savo sveikatos. Ne todėl, kad skųstųsi, sakydavo ji. Aš vos neiškaliau užrašo ant antkapio: „Ne todėl, kad skųsčiausi".

— Aš ant savo motinos antkapio galėčiau užrašyti: „Aš daug neprašau".

— Na štai. Manoji taip įkyrėjo su savo dejonėmis, kad aš tapau visiška priešingybe. Tikriausiai net jei netekčiau kurios galūnės, iš manęs nė žodžio neišgirstum.

— Dieve, ir man tikriausiai taip atsitiko. Reikės vėliau apie tai pagalvoti. O dabar prie reikalo. Mes išpardavėme visus mišrius svogūnėlius. Nežinau, ar nori paruošti dar šiuo sezono metu.

— Gal keletą lovelių. Kai kas norėtų nusipirkti jau pražydėjusius velykinėms dovanoms ir panašiai.

— Gerai. Ką pasakytum, jei pamokyčiau Heilę tai daryti? Žinau, paprastai ruoši juos pati, bet...

— Taip, šis darbas jai tiktų. Stebėjau ją. — Pamačiusi Stelos veidą, Roza nuleido akis. — Niekada neišsiduodu, tačiau paprastai stebiu. Žinau, kas vyksta mano valdose, Stela, net jei mūsų keliai retai susikerta.

— Ir susikerta jie mano iniciatyva, todėl nieko tokio.

— Būtent. Vis dėlto tu su ja dirbi. Kaip ji tau?

— Daugiau nei gerai. Jai nereikia dukart kartoti; sakydama, jog greitai mokosi, nejuokavo. Ji gerte geria viską.

— Čia yra ką gerti.

— Maloni su pirkėjais — draugiška, neskubina jų. Ir nebijo pasakyti, jei ko nors nežino, pasistengia sužinoti. Dabar ji lauke, tupinėja aplink tavo lysves ir krūmokšnius. Nori žinoti, ką pardavinėja.

Kalbėdama Stela nuėjo prie lango ir pažiūrėjo. Jau temo, tačiau Heilė, vedžiodama šunį, apžiūrinėjo daugiamečius augalus.

— Jos metų būdama aš planavau savo vestuves. Rodos, kad tai buvo prieš milijoną metų.

— Jos metų, aš auginau du mažylius ir laukiausi Meisono. *Tai* buvo prieš milijoną metų ir penkias minutes.

— Vėl nukrypau nuo temos. Norėjau paklausti, ar pagalvojai, ką darysime gegužę?

— Vis dar bus sezono įkarštis, žmonės norės atnaujinti vasaros daržėlius. Mes parduosime...

— Ne, aš turėjau galvoje Heilę ir kūdikį.

— Och. Ką gi, ji turės apsispręsti, bet aš tikiuosi, kad jinai liks medelyne; mes surasime jai sėdimą darbą.

— Kažkas turės prižiūrėti kūdikį, jei ji grįš į darbą. O kalbant apie lopšelius...

— Hmm. Tai dar toli.

— Laikas lekia, — pakartojo Stela.

— Ką nors sugalvosime.

Rozai irgi pasidarė smalsu. Ji priėjo prie lango ir atsistojo šalia Stelos.

Kaip miela, nutarė ji, matyti jauną moterį, besilaukiančią vaiko, vaikštinėjančią po žiemos sodą. Kažkada ji irgi buvo jauna moteris, svajojanti prieblandoje ir laukianti gyvybę pažadinančio pavasario. Laikas ne tik lekia, pagalvojo ji. Jis kone garuote garuoja.

— Dabar ji atrodo laiminga ir įsitikinusi, kad elgiasi tinkamai. Bet gali būti, jog gimus kūdikiui persigalvos ir praneš jo tėvui. — Roza žiūrėjo, kaip Heilė užsideda ranką ant pilvo ir įsižiūri į vakarus, kur tarp medžių į upę leidosi saulė. — Kūdikis ant rankų ir perspektyva auginti vienai priverčia pasitikrinti savo nuostatas. Pažiūrėsime, kai ateis laikas.

— Tu teisi. Mes nežinome, kas jai geriausia. Jei jau prakalbome apie vaikus, tai man metas eiti prausti savuosius. Paliksiu tau savaitės ataskaitą.

— Gerai. Perskaitysiu ją. Turiu pasakyti, Stela, man patinka, ką tu padarei. Tai, kas matyti prekybos salėje, ir ko nesimato organizuojant darbą. Matau ateinantį pavasarį. Pirmą kartą per ilgus metus nesijaučiu nualinta ir pervargusi. Nesakau, kad nenoriu daug dirbti, bet negaliu pasakyti, kad labai noriu.

— Net kai neduodu ramybės dėl smulkmenų?

— Taip. Pastarosiomis dienomis negirdėjau nusiskundimų Loganu. Iš jo irgi. Patekau į kvailių rojų ar judu radote bendrą kalbą?

— Būna smulkių nesusipratimų ir, įtariu, bus kitokių, tačiau tau nėra dėl ko jaudintis. Tiesą sakant, jis parodė draugiškumą ir pasisiūlė nusivežti mane į Greislendą.

— Tikrai? — kilstelėjo antakius Roza. — Loganas?

— Ar tai būtų neįprasta jam?

— Nežinau, ar anksčiau kviesdavo bendradarbes į pasimatymus.

— Tai ne pasimatymas, tai — iškyla.

Suintriguota Roza vėl atsisėdo. Niekad nežinai, ko gali pasimokyti iš jaunesnės moters, nusprendė ji.

— Koks skirtumas?

— Na, vakarienė ar kinas turėtų netgi romantišką pasimatymo toną. O kai vedi vaikus į zoologijos sodą, tai tik iškyla.

Roza atsilošė ir ištiesė kojas.

— Kaip viskas keičiasi, ar ne? Vis dėlto, mano supratimu, kai vyras ir moteris vyksta iškylauti, tai pasimatymas.

— Supranti, čia ir yra visas keblumas. — Kadangi Roza, rodės, buvo nieko prieš pasikalbėti, Stela prisėdo ant fotelio porankio priešais ją. — Atėjusi į galvą pirma mintis irgi buvo tokia pati. Bet tai tebuvo

draugiškas gestas ir terminą „iškyla“ pavartojo jis. Tarsi tai būtų kita alyvų rūšis. Jei sutiksiu, galbūt mums pavyks rasti bendrą kalbą ar ritmą, kurio reikia, kad būtų užtikrinti normalūs darbo santykiai.

— Taigi, jei teisingai tave suprantu, važiuotum į Greislendą su Loganu medelyno labui.

— Panašiai.

— Bet ne todėl, kad jis labai patrauklus, dinamiškas ir velniškai seksualus vyras.

— Ne, tai būtų papildomi taškai. — Ji palaukė, kol Roza nustojo juoktis. — Aš neketinu bristi į tą tvenkinį. Pasimatymai — tai minų laukas.

— Gali man nesakyti. Aš toje karo zonoje ilgiau už tave.

— Man patinka vyrai. — Ji pasitaisė plaukus, surištus į uodegą. — Man patinka jų draugija. Bet pasimatymai — sudėtingas ir įtemptas darbas.

— Geriau jau sudėtingas ir įtemptas negu nuobodus, nes mano lauke to būta daug.

— Kad ir kaip būtų, man žodis „iškyla“ patinka labiau. Žinau, Loganas tavo draugas. Bet vis tiek norėčiau paklausti, ar manai, jog padaryčiau klaidą, jei važiuočiau su juo. Gal tai būtų klaidingas signalas? Ar linijos tarp bendradarbių peržengimas? Ar...

— Tu per daug viską komplikuoji.

— Taip. Ar pati save erzinu. — Purtydama galvą atsistojo. — Geriau eisiu prausti vaikus. A, ir rytoj paaiškinsiu Heilei, kaip dirbti su svogūnėliais.

— Puiku. Stela, tai tu važiuosi į tą iškylą?

Ji stabtelėjo tarpduryje.

— Galbūt. Rytoj pagalvosiu.

AŠTUNTAS SKYRIUS

STELA SAPNAVO GĖLES. JĄ SUPO KERINTIS SODAS, PILNAS JAUNŲ, ką tik prasiskleidusių žiedų. Sodas buvo puikiai sutvarkytas ir gerai suplanuotas — liniuotės tiesumo pakraščiais, juosiančiais nepriekaištingai nupjautą veją.

Spalva liejosi į spalvą: balta į rožinę, geltona į pasidabruotą žalumą; švelnios pastelinės spalvos subtiliais atspalviais švytėjo auksiniuose saulės spinduliuose. Jų kvapas ramino ir traukė pulkus drugelių; atskrido netgi vienas smalsus kolibris. Jokia piktžolė netemdė idealaus vaizdo, prasiskleidę žiedai kėlė galvas, supami daugybės dar neišsprogusių pumpurų.

Tai jos darbas. Vaikščiojo aplinkui lysves kupina išdidumo ir pasitenkinimo. Kasė ir tręšė žemę, planavo ir rinko kiekvienam augalui tinkamą vietą. Sodas tobulai atitiko jos viziją; jis buvo tarsi fotografija. Planavo, triūsė ir kūrė ne vienerius metus. Darbai baigti, augalai žydi prie jos kojų.

Jai bežiūrint vienas augalas ėmė stiebtis tiesiog akyse, ryškus ir žalias, užgožiantis kitus, ardantis simetriją. Jis visiškai ne vietoje, labiau pasipiktinusi, nei nustebusi žiūrėjo, kaip augalas veržiasi iš žemės, auga, leidžia lapus.

Jurginas? Ji nesodino čia jurginų. Jų vieta lysvės gale. Tyčia pasodino tris aukštus rožinius jurginus lysvės gale, per pėdą vienas nuo kito. Sutrikusi kraipė galvą, o stiebas vis augo ir storėjo, formavosi stori ir sveiki pumpurai. Tiesiog neįtikėtina ir netikėta.

Lūpose suvirpo šypsena, tačiau tuo pačiu metu išgirdo, o gal pajuto, šnabždesį visu savo kūnu, murmesį galvoje.

Jis čia netinka. Netinka. Jį reikia persodinti į kitą vietą, nes čia augs ir plėsis, kol aplinkui nieko neliks.

Suvirpėjo. Oras staiga atvėso, padvelkė geliančia drėgme, juodi debesys ėmė tvenktis aplink auksinę saulę. Širdį nusmelkė baimė.

Neleisk jam augti. Jis uždusins gyvybę tų, ką tu sukūrei.

Tas tiesa. Žinoma, tiesa. Jis neturi teisės čia augti, stumti į šoną kitus, keisti tvarką. Reikia šį augalą iškasti, surasti kitą vietą. Tik ką baigė darbus sode ir vėl teks viską pertvarkyti. Ši spalva čia netinka, pagalvojo, kai ėmė skleistis tamsiai mėlyni ryškūs pumpurai.

Augalas gražus; to paneigti negalėjo. Tiesą sakant, ji dar nematė gražesnio jurgino. Augalas jau buvo beveik jos ūgio, tvirtas, išlakus, su plačiais kaip lėkštė žiedais.

Jis netikras. Netikras.

Tas moters keistai piktas šnabždesys prasiskverbė į jos miegančias smegenis. Stela sudejavo ir neramiai apsivertė savo šaltoje lovoje.

Nužudyk jį! Nužudyk. Paskubėk, nes gali būti per vėlu.

Ne, ji negali žudyti tokio gražaus gyvo augalo, bet negali palikti čia, kur jam ne vieta, nes jis gožia kitus augalus.

Šitiek darbo, planavimo, ir še tau. Teks susikasti kitą lysvę ir vėl dirbti. Atsidususi ištiesė ranką ir palietė tuos neįtikėtinai mėlynus žiedlapius. Bus daug darbo, pagalvojo ji, rūpesčių, bet...

— Mama.

— Argi jis ne gražus? — sumurmėjo Stela. — Jis toks *mėlynas*.

— Mama, pabusk.

— Ką? — Ji išplėšė save iš sapno ir nusipurtė miego likučius pamačiusi prie lovos klūpantį Luką.

Dieve, kambaryje kaip šaldytuve.

— Lukai? — Automatiškai užmetė ant jo antklodę. — Kas atsitiko?

— Man pilvutį sopa.

— O. — Ji atsisėdo ir tučtuojau pridėjo ranką sūnui prie kaktos. Truputį šilta, pagalvojo. — Skauda?

Jis papurtė galvą. Stela pamatė vaiko akyse besikaupiančias ašaras.

— Man bloga. Ar galiu miegoti su tavim?

— Gerai. — Ji pasislinko. — Gulkis ir apsikamšyk, mažuti. Nežinau, kodėl čia taip šalta. Reikia pamatuoti tau temperatūrą. — Prispaudė lūpas jam prie kaktos, kai Lukas susirangė ant jos pagalvės. Tikrai šiltoka.

Uždegė stalinę lempą ir išsirito iš lovos ieškoti termometro.

— Pažiūrėkim, ar man pavyks pažvelgt į tavo smegenis. — Glostydama galvą įkišo matuoklį Lukui į ausį. — Ar buvo bloga, kai ėjai miegoti?

— Nea-a, buvo... — Jo kūnelis įsitempė, ir jis sudejavo.

Pirma jo suprato, kad vaikas vems. Motinoms būdingu greičiu griebė jį ant rankų ir nulėkė į vonią. Vos suspėjo. Kol jis vėmė, Stela ramino vaiką ir glostė. Lukas atsuko į ją išbalusį veidelį.

— Aš vėmiau.

— Žinau, mažuti. Man labai gaila. Netrukus pasijusi geriau.

Davė jam truputį vandens, nuvalė veiduką, paskui nunešė į savo lovą. Keista, pagalvojo ji, dabar kambaryje normali temperatūra.

— Man jau nebesopa pilvuko.

— Tai gerai. — Vis dėlto ji pamatavo temperatūrą — 37,2 — neblogai — ir atnešė prie lovos šiukšlių dėžę. — Ar dar kur nors skauda?

— Nee, bet man nepatinka vemti. Burnoje neskanu. Ir mano dantis kliba; jei vėl turėsiu vemti, jis gali iškristi, ir neturėsiu ką pasidėti po pagalve.

— Dėl šito nesijaudink. Tikrai turėsi ką pasidėti po pagalve, kaip kad pasidėjai aną dantuką. Dabar eisiu atnešti tau imbierinio limonado. Gulėk, aš tuoj grįšiu. Gerai?

— Gerai.

— Jei vėl supykintų, stenkis vemti į čia. — Ji pastatė šiukšlių dėžę šalia vaiko. — Aš tuoj grįšiu, mažuti.

Stela išskubėjo iš kambario ir nubėgo laiptais žemyn tik su naktiniais. Vienas iš didelio namo minusų yra tas, pagalvojo ji, kad virtuvė taip toli nuo miegamųjų. Reikės nusipirkti mažą šaldytuvą ir pasistatyti svetainėje, kaip kad darė gyvendama koledžo bendrabutyje.

Temperatūra nedidelė, galvojo ji įbėgdama į virtuvę. Rytoj tikriausiai jausis geriau. Jei ne, teks kviesti gydytoją.

Surado butelį imbierinio limonado, įmetė į aukštą taurę keletą ledo gabaliukų ir nuskubėjo atgal.

— Aš gausiu imbierinio limonado, — eidama koridoriumi išgirdo sakant Luką. — Nes aš sergu. Nors dabar jaučiuosi geriau, vis tiek jo gausiu. Ir tu galėsi atsigerti, jei norėsi.

— Ačiū, mielasis, bet... — Kai Stela atidarė duris, Lukas sėdėjo nugara į duris, atsirėmęs į pagalves. Kambaryje vėl buvo šalta, taip šalta, kad ji matė savo pačios kvapo garą.

— Ji išėjo, — tarė Lukas.

Virpulys, nuvingiavęs jos nugara, buvo ne vien nuo šalčio.

— Kas išėjo?

— Toji ponia. — Jo mieguistos akys sužibo ryškiau, kai pamatė limonadą. — Ji pabuvo su manim, kol tu buvai išėjusi.

— Kokia ponia, Lukai? Ponia Roza? Heilė?

— Nee-a. Toji ponia, kuri ateina ir dainuoja. Ji gera. Ar galiu išgerti visą limonadą?

— Ne, gali tik atsigerti. — Jos ranka truputį drebėjo pilant gėrimą. — Kur tu ją matei?

— Štai čia. — Jis parodė į lovą, paskui suėmė su abiem rankomis taurę ir atsigėrė. — Skanu.

— Esi matęs ją ir anksčiau?

— Uhu. Kartais pabundu, o ji sėdi kambaryje. Dainuoja čiūčia liūlia daineles.

Levandos mėlynos, liūlia. Levandos žalios, liūlia. Tą dainą ji girdėjo, prisiminė Stela apimta kaustančios baimės. Ir sugavo save niūniuojant šią dainą.

— Ar ji... — Ne, nereikia jo gąsdinti, perspėjo save. — Kaip ji atrodo?

— Tokia graži. Geltoni plaukai. Man atrodo, ji angelas. Prisimeni tą pasaką apie saugantį angelą.

— Angelas sargas.

— Bet ji neturi sparnų. Geivinas sako, kad gal ji ragana, bet gera, tokia kaip „Haryje Poteryje".

Stelos burnoje tapo sausa kaip dykumoje.

— Ir Geivinas ją matė?

— Taip, kai ji ateina padainuoti. — Lukas padavė jai taurę ir pa-

sitrynė akis. — Mano pilvukui jau geriau, bet aš noriu miego. Ar galiu miegoti su tavim?

— Žinoma. — Tačiau Stela, prieš lipdama į lovą, uždegė vonios kambaryje šviesą.

Pažiūrėjo į Geiviną ir vos susilaikė neiškėlusi jo iš lovos ir nenusinešusi į savąją.

Palikusi duris plačiai atvertas, ji sugrįžo į savo kambarį. Išjungė stalinę lempą ir įslydo į lovą šalia sūnaus. Stipriai apkabino jį.

KITĄ RYTĄ JIS JAUTĖSI GERAI. ŽVALUS IR NENUSTYGSTANTIS vietoje, papasakojo Deividui, kad naktį vėmęs ir gavęs imbierinio limonado.

Stela svarstė, ar leisti jį į mokyklą, tačiau temperatūros nebebuvo, ir, sprendžiant iš jo apetito, skrandžio problemų — irgi.

— Jokių blogų pasekmių, — tarė Deividas, kai berniukai išbėgo pasiimti knygų. — O tu, beje, atrodai kaip po bemiegės nakties. — Jis įpylė jai dar puodelį kavos.

— Taip ir yra. Ir ne todėl, kad Lukas sirgo. Išsivėmęs užmigo kūdikio miegu. Tačiau prieš tai papasakojo man kai ką, kas nedavė ramybės visą naktį.

Deividas pasirėmė ant alkūnių ir palinko į ją.

— Papasakok tėčiui viską.

— Jis sako... — Stela apsidairė ir įtempė ausis, kad girdėtų ateinant berniukus. — Jog kažkokia ponia ateina į jų kambarį ir dainuoja jiems.

— Och. — Jis nusitvėrė skudurėlį ir ėmė valyti stalą.

— Nedūsauk ir nesišypsok ta kvaila šypsenėle.

— Ei, tai linksma ir susidomėjimo kupina šypsena.

— Deividai.

— Stela, — tarė jis nutaisęs rimtą veidą. — Roza juk sakė tau, kad turime vaiduoklį, ar ne?

— Minėjo. Bet čia kyla viena problemėlė. Vaiduoklių nėra.

— Tai ką, nori pasakyti, kad kažkokia blondinė kiekvieną naktį įslenka į namus, nueina į tavo vaikų kambarį ir pradeda dainuoti? *Tokia* versija geresnė?

— Aš nežinau, kas čia vyksta. Girdėjau kažką dainuojant ir jaučiau... — Stela ėmė nervingai sukioti laikrodžio apyrankę. — Vis dėlto mintis apie vaiduoklius yra juokinga. Bet kažkas vyksta.

— Ar sūnus bijo jos?

— Ne. Aš tikriausiai tik įsivaizdavau, jog girdžiu dainuojant. Lukui tik šešeri. Jis gali bet ką įsivaizduoti.

— Geivino klausei?

— Ne. Lukas sako, kad jie abu ją matė, bet...

— Aš irgi mačiau.

— O, ne.

Deividas išskalavo skudurėlį, išgręžė ir pakabino ant kriauklės krašto.

— Vaikystėje, kai likdavau miegoti, mačiau ją keletą kartų. Iš pradžių bijojau, bet ji tarsi *gyvena* čia. Paklausk Harperį. Jis dažnai tą moterį matydavo.

— Gerai. Ir kas tas įsivaizduojamas vaiduoklis? — Ji kilstelėjo rankas išgirdusi kojų dundesį. — Vėliau.

STELA STENGĖSI IŠSTUMTI TAI IŠ GALVOS. IR KAI DARBAS nugalėdavo, jai pavykdavo. Tačiau mintys neapleido ir suposi jos galvoje it vaiduokliška lopšinė.

Vidurdienį palikusi Heilę dirbti su svogūnėliais, o Rubi aptarnauti pirkėjus, pasičiupo užrašus ir patraukė į augalų skiepijimo skyrių. Du paukščiai vienu šūviu, pagalvojo ji.

Šiandien skyriuje skambėjo Rachmaninovas. O gal Mocartas? — aistringai pynėsi styginiai ir fleitos. Ji perėjo per pastolių plotą, įrankių, dirvožemių ir priedų sekcijas.

Harperis sėdėjo prie darbo stalo, nukrauto penkių colių vazonėliais, kaktusais ir padėklais su žeme. Ji pastebėjo skalbinių spaustukus, gumines juosteles, rafiją ir indą su denatūruotu spiritu.

— Kaip skiepiji kalėdinį kaktusą?

Jis pjovė ataugą nuo ūglio. Jo gražios rankos, pastebėjo Stela. Ilgi, meniški pirštai.

— Apikalinis pjūvis, ar ne? Sudėtinga, tačiau turbūt geriausia, ką

galima padaryti su šia rūšimi, nes kotas plokščias. Darysi standartą ar hibridą?

Harperis padarė vertikalią indų gumulo įpjovą ir nieko neatsakė.

— Aš klausinėju, nes... — Stela uždėjo ranką jam ant peties ir, kai jis dusliai šūktelėjęs pašoko, susvirduliavusi atsitrenkė į stalą už nugaros.

— Prakeikimas! — Jis numetė peilį ir įsikišo nykštį į burną. — Velniai griebtų! — pakartojo su nykščiu burnoje ir laisvąja ranka nusiplėšė ausines.

— Atsiprašau. Labai atsiprašau! Ar labai įsipjovei? Leisk, pažiūrėsiu.

— Tai tik įdrėskimas. — Jis ištraukė nykštį iš burnos ir nerūpestingai nusivalė jį į purvinus džinsus. — Ne toks grėsmingas gyvybei kaip *širdies smūgis*, kurį ką tik patyriau.

— Parodyk nykštį. — Ji sugriebė Harperio ranką. — Išpurvinai žaizdą.

Jis pastebėjo jos žvilgsnį, mestą spirito pusėn, ir ištraukė ranką.

— Nė negalvok.

— Reikia bent išvalyti. Aš tikrai labai atsiprašau. Nemačiau ausinių, maniau, kad girdi mane.

— Nieko tokio. Klasika — augalams. Jei šios muzikos ilgiau pasiklausau, mano akys ima merktis.

— O? — Ji paėmė ausines ir prisidėjo vieną galą prie ausies. — „Metallica“?

— Taip. Tai mano klasika. — Jis baimingai žvilgtelėjo į jos užrašus. — Kas yra?

— Tikėjausi, kad pasakysi, ką čia ruoši ir ką mes galėsime išstatyti parduoti per didįjį atidarymą kitą mėnesį. Ką turi paruošęs ir norėtum perkelti į šiltnamį.

— Na... — Jis apsidairė. — Daug ką. Reikia pažiūrėti kompiuteryje.

— Dar geriau. Gal tiesiog padarytum man kopiją. Į diskelį. Būtų nuostabu.

— Taip, gerai. Palauk. — Jis pristūmė kėdę prie kompiuterio.

— Nebūtina tai daryti šią minutę, kai esi užsiėmęs kitais darbais.

— Jei dabar nepadarysiu, vėliau, ko gero, pamiršiu.

Įgudusiais judesiais pabaksnojo per klavišus, surado ko ieškojęs, tada įkišo diskelį.

— Žinai, būtų geriau, kad nieko iš čia neišneštum, kai manęs nebus.

— Jokių problemų.

— Kaip, hm, sekasi Heilei?

— Atsakas į mano maldas.

— Tikrai? — Jis siektelėjo kokakolos skardinę ir skubiai atsigėrė. — Tikiuosi, ji nedirba sunkių ir kenksmingų darbų?

— Žinoma, ne. Dabar ji rūpinasi svogūnėliais.

— Prašom. — Jis ištiesė diskelį.

— Ačiū, Harperi. Tu palengvinai man gyvenimą. Niekada nesu skiepijusi kalėdinio kaktuso. — Stela įsidėjo diskelį į aplanką. — Galiu pažiūrėti?

— Žinoma. Nori pamėginti? Aš tau paaiškinsiu.

— Labai norėčiau.

— Tik leisk man užbaigti su šiuo. Matai, atpjoviau dviejų — dviejų su puse colio ataugą — per patį bamblį. Paskui nupjoviau nuo skiepijamo augalo viršūnės porą colių. O prieš įsipjaudamas pirštą...

— Atsiprašau.

— Ne pirmas kartas. Padariau šią dailią vertikalią įpjovą į indų gumulą.

— Tiek supratau.

— Toliau. Mes nuskutame odos atplaišas nuo abiejų ūglio pusių, nusmailiname galą ir atidengiame centrinę šerdį. — Ilgi meniški pirštai dirbo sumaniai ir kantriai. — Matai?

— Mmm. Turi geras rankas.

— Viskas kažkaip savaime išėjo. Mama išmokė mane skiepyti. Kai buvau Luko metų, paskiepijau pirmą vyšnaitę. Štai dabar įterpsime ūglį į įpjovą. Reikia, kad apnuoginti audiniai susiliestų ir kaip galima geriau prisiderintų vienas prie kito. Man patinka naudotis ilgais kaktuso spygliais... — Jis paėmė vieną nuo padėklo ir įstūmė į skiepijimo plotą.

— Tvarkinga ir natūralu.

— Aha. Šiuo atveju rafija man netinka. Geriau naudoti švelniai

spaudžiančius spaustukus. Štai čia, per bamblį, kad suspaustų, bet ne per stipriai. Sodiname į terpę, sudarytą iš dviejų dalių kaktusų dirvožemio ir vienos dalies smulkaus smėlio. Aš jau paruošęs mišinį. Sodiname mūsų kūdikį į vazoną, užpilame mišinį saujele smulkaus smėlio.

— Kad išliktų drėgnas, bet ne šlapias.

— Būtent. Tada užrašai duomenis ir pastatai augalą ten, kur yra erdvės, bet nėra tiesioginių saulės spindulių. Šie du augalai turėtų susijungti per porą dienų. Nori pamėginti?

— Taip. — Stela atsisėdo į jo vietą ir atsargiai, klausydama nurodymų, pradėjo. — A, šįryt Deividas papasakojo man apie namų legendą.

— Gerai. — Harperis įdėmiai stebėjo jos rankas ir augalą. — Pjauk plonai. Legendą?

— Apie vaiduoklį.

— O taip, šviesiaplaukė liūdnomis akimis. Dainuodavo man, kai buvau vaikas.

— Liaukis, Harperi.

Jis truktelėjo pečiais ir vėl atsigėrė kolos.

— Nori? — Jis vartė rankose skardinę. — Turiu dar.

— Ne, ačiū. Sakai, kad vaiduoklis ateidavo į tavo kambarį ir dainuodavo.

— Iki man sukako dvylika, gal trylika. Tas pats buvo ir mano broliams. Vos sulauki brendimo, ji nustoja tave lankiusi. Dabar nusmailink ūglį.

Stela stabtelėjo minutėlę, kad pažvelgtų jam į veidą.

— Harperi, tu juk mokslininkas.

Nusišypsojo jai svajingomis akimis.

— Ne visai. Kai kas, ką darau, yra mokslas, kai kas — reikalauja mokslo žinių, tačiau širdyje esu sodininkas.

Taikliu metimu pasiuntęs skardinę į šiukšlių dėžę, jis pasilenkė išsitraukti kitą.

— Bet jei klausi manęs, ar, mano nuomone, vaiduokliai suderinami su mokslu, manau, kad tam tikra prasme taip. Mokslas yra tyrinėjimas, eksperimentavimas ir atradimas.

— Negaliu ginčytis su tokiu apibrėžimu. — Ji vėl ėmėsi darbo. — Bet...

Harperis atlaužė dangtelį ir pasigirdo tylus pokštelėjimas.

— Ar tik nebūsi Skali iš „X failų“?

Stela nusijuokė.

— Suprantu, kai vaikai tiki vaiduokliais, Kalėdų Seniais ir...

— Tu ką, nori pasakyti, kad Kalėdų Senio nėra? — Harperis pasibaisėjęs išplėtė akis. — Siaubas.

— Bet, — tęsė ji, ignoruodama jį, — visiškai kas kita, kai tuo tiki suaugusieji.

— Ką vadini suaugusiu? Bijau, tau teks apleisti mano namus, Stela. — Patapšnojo jai per petį, pripylė vazoną žemių, tada nerūpestingai nuvalė jų likučius nuo jos sijono. — Aš mačiau tai, ką mačiau, žinau tai, ką žinau. Visi, kas užaugo šiame name, susidūrė su ja. Vaiduoklis visuomet elgėsi... nepiktybiškai, bent jau su manim ir mano broliais, nors mamą kartais skaudindavo.

— Ką nori tuo pasakyti — skaudindavo?

— Paklausk mamą. Nežinau, kodėl tau įdomu, nes juk tu netiki vaiduokliais. — Harperis nusišypsojo. — Geras skiepas. Pasak šeimos legendų, ji turėtų būti viena iš Harperių nuotakų, tačiau jos nėra nė viename paveiksle, kuriuos mes turime. — Jis kilstelėjo petį. — Gal ji buvo tarnaitė, kuri mirė čia. Namą ji pažįsta puikiai.

— Lukas sako, jog matė ją.

— Tikrai? — Harperio žvilgsnis surimtėjo. — Jei nerimauji, kad ji gali padaryti vaikams ką nors bloga, nesijaudink. Ji, net nežinau kaip pasakyti — motiniška.

— Ką gi, puiku: neatpažintas, tačiau motiniškas vaiduoklis, naktimis klaidžiojantis po mano sūnų kambarį.

— Tokia Harperių šeimos tradicija.

PO TOKIO POKALBIO STELAI REIKĖJO LABIAU APČIUOPIAMO DARBO, kuris padėtų prasiblaškyti. Ji nusitvėrė iš šiltnamio lovelį su našlaitėmis, susirado porą gražios formos vazonų, prisipylė žemių ir susikrovė viską į karučius. Susirinko įrankius, pasiėmė pirštines ir karučius išsistūmė į kiemą.

Našlaitės nebijo šalčio, galvojo ji, tad jei dar pasitaikys šalnų, gėlės ištvers. O jų laimingi veideliai, turtingos spalvos suteiks vartams pavasarinį akcentą.

Suradusi tinkamą vietą vazonams, išsitraukė savo užrašus ir susirašė viską, ką paėmė iš šiltnamio ir sandėlio. Kai baigs darbus, duomenis suves į kompiuterį.

Stela atsiklaupė ir ėmėsi malonaus darbo, kuris visada ją paguosdavo. Tokio, kuris visada turi prasmę.

Ji sodino.

Kai pirmas vazonas buvo baigtas, atsitraukė pažiūrėti į raudonus ir geltonus žiedelius, linksmai sumirgėjusius nykaus pilko vazono apsupty. Ir į antrą vazoną reikia panašiai sodinti.

Stela buvo bebaigianti darbuotis, kai žvyrą sutraškino padangos. Loganas, pagalvojo ji pakeldama galvą. Jis nuvažiavo prie medžiagų sandėlio, apsisuko ir atriedėjo prie įvažiavimo į aikštelę priešais parduotuvę.

Jis išlipo — nudėvėti batai, nutrinti džinsai, blogo vyruko juodi akiniai nuo saulės.

Stela pajuto nežulį tarp menčių.

— Sveika, — tarė jis.

— Labas, Loganai.

Jis stovėjo susikišęs nykščius į priekines darbinių kelnių kišenes, demonstruodamas šviežius įbrėžimus ant rankų.

— Atvažiavau sienojų ir juodo plastiko Dosono sodui.

— Pataikei ten, kur reikia.

— Krapštaisi. — Priėjo arčiau, apžiūrėjo jos darbą. — Gražu. Man irgi jos praverstų.

— Čia vietoj pavyzdžių.

— Gali pasodinti dar. Šias galėčiau nuvežti poniai Doson, ji akimirksniu nupirktų. Biznis yra biznis, raudonplauke.

— Aha, gerai. — Ji dar *nespėjo* prie jo priprasti. — Leisk bent užbaigti. Pasakyk jai, kad turės pasodinti kitų gėlių, kai pasidarys karšta. Našlaitės neatlaikys vasaros. O jei sugalvos pakeisti daugiamečiais, turės uždengti žiemai.

— Aš ir pats šį tą išmanau apie augalus.

— Noriu, kad pirkėjas liktų patenkintas.

Mandagus, pagalvojo Stela, netgi paslaugus. Juk atėjo paduoti jai medžiagų sąrašą? Turėtų atsakyti tuo pačiu.

— Jei pasiūlymas dėl Greislendo galioja, galėčiau pasiimti laisvą kitą ketvirtadienį. — Ji laikė žvilgsnį įsmeigtą į našlaites, o balsas buvo paprastas kaip saulučių puokštelė. — Jei tau tinka.

— Ketvirtadienį? — Loganas buvo paruošęs krūvą atsisakymo priežasčių, jei kartais ji užsimintų. Darbas spaudžia, gal kitą kartą.

Bet štai ji klūpo ant žemės, o tie prakeikti plaukai draikosi į visas puses ir atsispindi saulėje. Tos mėlynos akys, šaltas jankiškas balsas.

— Taip, ketvirtadienis tinka. Paimti tave iš čia, ar iš namo?

— Iš čia, jei nieko prieš. Kelintą valandą galėtum?

— Gal apie pirmą. Iš ryto dar padirbėčiau.

— Puiku. — Ji atsistojo, nusitraukė pirštines ir tvarkingai padėjo jas ant karučių. — Tik pasitikrinsiu vazonų kainą ir išrašysiu tau formą. Jei ponia Doson gėlių nenorės, parvežk atgal.

— Norės. Eik, rašyk formą. — Jis ištraukė iš kišenės kelissyk perlenktą dokumentą. — Čia tai, ką ketinu imti ir ką jau paėmiau. Einu krautis.

— Gerai. Puiku. — Stela pasuko į vidų. Niežulys nusileido nuo menčių iki bambos.

Tai ne pasimatymas, ne pasimatymas, priminė sau. Ir netgi ne iškyla. Tai tik gestas. Abipusis geros valios gestas.

Ir dabar, galvojo eidama į kabinetą, jie abu susiję.

DEVINTAS SKYRIUS

— NEŽINAU, KODĖL PASAKIAU „KETVIRTADIENIS“.

— Tai turėtų būti susiję su Toru, norvegų dievu. — Heilė droviai gūžtelėjo pečiais. — Žinau daugybę kvailų dalykų. Nenumanau, kodėl jais domiuosi.

— Klausiau ne apie žodžio kilmę, greičiau stebėjausi, kodėl ketvirtadienis taip greitai atėjo. Toru? — pakartojo Stela, atsisukdama nuo veidrodžio, kabančio darbuotojų vonios kambaryje.

— Ko gero.

— Patikėsiu tavim. Gerai. — Ji kilstelėjo rankas. — Kaip aš atrodau?

— Labai gražiai.

— Per puošniai? Na supranti, per daug oficialiai, pasiruošusi progai.

— Ne, tiesiog gražiai. — Tiesą sakant, Heilė pavydėjo to, kaip atrodė Stela su paprastomis pilkomis kelnėmis ir juodu megztuku. Elegantiška ir apvalumų neslepia. Ji pati buvo plokščia ir bekrūtė, iki kol tapo nėščia.

— Megztukas labai paryškina tavo linijas, — pridūrė ji.

— O Dieve! — Stela pasibaisėjusi sukryžiavo rankas ant krūtinės. — Linijas? Tokias, į kurias pažiūrėję žmonės sakytų: ei, žiūrėk, kokie papai?

— Ne, — Heilė juokdamasi atkryžiavo jos rankas. — Tik paryškina. O tavo papai tikrai gražūs.

— Aš nervinuosi. Juokinga, bet taip. *Nekenčiu* tokios būsenos, todėl retai kada nervinuosi. — Stela patampė megztuko rankoves, nusivalė nematomus pūkelius. — Kodėl žmogus daro tai, ko nekenčia?

— Tai tik paprasčiausia popiečio iškyla. — Heilė vengė žodžio P raide. Jos jau kalbėjo apie tai. — Tiesiog važiuok ir smagiai praleisk laiką.

— Taip. Žinoma. Kvailė aš. — Ji nusipurtė prieš išeidama iš kambario. — Tu turi mano mobiliojo numerį.

— Visi turi tavo mobiliojo numerį, Stela. — Ji metė žvilgsnį į Rubi, kuri atsakydama sukikeno. — Tikriausiai net meras turi skubių iškvietimų sąraše.

— Jei tik kils kokių problemų, iškart skambinkite. Norėsite paklausti, bet nerasite nei Rozos, nei Harperio, skambinkite man.

— Gerai, mama. Ir nesirūpink, alų atveš tik trečią. — Ji skubiai užsidengė burną. — Ar aš pasakiau alus? Sula, štai ką turėjau galvoje. Taip, sulą.

— Cha cha.

— O dėl vyrų striptizo dar nenusprendėme. — Rubi garsiai nusikvatojo, Heilė plačiai išsišiepė. — Taigi atvėsk.

— Nemanau, kad šiandien man tai pavyktų.

— Ar galiu paklausti, kada pastarąjį kartą buvai pasimatyme, norėjau pasakyti, iškyloje?

— Ne taip seniai. Prieš keletą mėnesių. — Kai Heilė išvertė akis, Stela atsakė tuo pačiu. — Buvau užsiėmusi. Reikėjo parduoti namą, susipakuoti daiktus, susirasti mokyklą ir gydytoją. Neturėjau laiko.

— Ir neturėjai žmogaus, kuris priverstų tave norėti surasti laiko. O šiandien radai.

— Viskas visiškai ne taip. Kodėl jis vėluoja? — piktai suraukė kaktą žiūrėdama į laikrodį. — Taip ir žinojau, kad vėluos. Ant jo kaktos parašyta „visada visur vėluoju“.

Įėjus pirkėjui, Heilė patapšnojo Stelai per petį.

— Mano eilė. Smagiai praleisk laiką. Kuo galiu padėti? — pasiteiravo ji, krypuodama prie pirkėjo.

Stela palaukė dar porą minučių, norėdama įsitikinti, kad Heilė susidoros su pirkėju. Rubi ėmėsi kitų dviejų. Darbas vyko įprastu ritmu, ir jai neliko nieko kita kaip laukti.

Nusprendusi laukti lauke, pasigriebė švarkelį ir nėrė pro duris.

Jos vazonai su gėlėmis atrodė gražiai. Tai todėl pastarosiomis dienomis jie pardavė tiek daug našlaičių. Galėtų pasodinti jų į dar keletą vazonų, porą nupjautų statinių ir keletą kabinamų vazonėlių.

Nerimdama vietoje ėmė vaikštinėti ir dairytis, kur būtų geriausia vazonus išdėstyti, kad patrauktų pirkėjų akį.

Kai Loganas privažiavo pavėlavęs penkiolika minučių, Stela sėdėjo ant laiptų ir rašėsi pastabas.

Atsistojo, kai jis išlipo iš sunkvežimio.

— Užtrukau.

— Nieko tokio. Radau kuo užsiimti.

— Nieko prieš, jei važiuosime sunkvežimiu?

— Ne pirmas kartas. — Ji įlipo, prisisegė diržu ir įsistebeilijo į krūvą užrašų, atmintinių, brėžinių ir skaičiavimų, užkištų už prietaisų skydelio.

— Čia tavo laikmenų sistema?

— Didesnė dalis. — Jis įjungė grotuvą ir iš jo pasigirdo Elvio daina. — Pagalvojau, kad tiks šiai progai.

— Esi didelis gerbėjas?

— Karalių reikia gerbti.

— Kiek kartų esi buvęs Greislende?

— Nežinau. Žmonės atvažiuoja iš užmiesčio, nori pamatyti jį. Jei važiuoji į Memfį, užsuki į Greislendą, Beilo gatvę, paragauji šonkauliukų, pasivaikštai parke.

Laikas atvėsti, pagalvojo Stela. Juk jie tik kalbasi kaip normalūs žmonės.

— Ką gi, tai bus pirmas įrašas mano sąraše.

Loganas nužvelgė ją. Nors akis dengė tamsūs akiniai, ji žinojo — iš to, kaip jis pakreipė galvą — kad jos mąsliai primerktos.

— Tu čia jau kiek laiko — mėnuo — ir nė karto neragavai šonkauliukų?

— Ne. Ar mane už tai areštuos?

— Tu vegetarė?

— Ne, ir aš mėgstu šonkauliukus.

— Mieloji, tu nežinai, ką reiškia šonkauliai, jei nesi valgiusi

Memfio šonkauliukų. Negi ten negyvena tavo tėvai? Rodos, buvau juos kartą sutikęs.

— Taip, mano tėvas ir jo žmona. Vilas ir Džolina Dūliai.

— Ir nevalgėte šonkauliukų?

— Ne. Ar *juos* už tai areštuos?

— Gali būti, jei kas nors sužinos. Bet aš pasigailėsiu jūsų ir kurį laiką niekam nesakysiu.

— Liekame tau skolingi.

Elvio dainą pakeitė kita, smarkesnė. Tėvo muzika, pagalvojo Stela. Buvo keista, tačiau kartu miela važiuoti į Memfį trepsint koja į taktą muzikos, kurios jos tėvas klausydavosi jaunystėje.

— Būtinai nusivežk vaikus į *Reunion* pavalgyti šonkauliukų, — tarė jai Loganas. — Iš ten galėsite nueiti į Beilo gatvę. Tačiau prieš valgydami užsukite į Pibodžio parką, kad jie pamatytų antis. Vaikai turi pamatyti antis.

— Mano tėvas jau buvo nusivedęs juos.

— Galbūt jam pavyks išvengti cypės.

— Tfu. — Buvo paprasčiau, nei tikėjosi. Susigėdo pagalvojusi, jog dėl visa ko buvo pasiruošusi keletą temų pokalbiui palaikyti. — Išskyrus tą laikotarpį, kai buvai išvykęs į šiaurę, visada gyvenai Memfyje?

— Taip.

— Keista, aš čia gimiau, o beveik nieko neprisimenu. Man čia patinka ir norėčiau tikėti — nepaisant, kad nesu ragavusi šonkauliukų — jog mano vieta čia. Žinoma, dar turiu išgyventi vasarą — jas aš prisimenu — bet man čia patinka. Patinka dirbti pas Rozą.

— Ji tikras brangakmenis.

Išgirdusi švelnumą jo balse, Stela atsisuko.

— Tą patį Roza galvoja ir apie tave. Tiesą sakant, iš pradžių maniau, kad judu...

Jo šypsena praplatėjo.

— Rimtai?

— Ji graži ir protinga, judu turite daug ką bendro.

— Tas tiesa. Tikriausiai dėl to ir susidarei tokį keistą įspūdį. Bet vis tiek ačiū.

— Labai ja žaviuosi. Man ji patinka, tačiau dar didesnį susižavė-

jimą kelia tai, ką ji padarė. Viena užaugino vaikus, išlaikė namą, nuo nulio sukūrė verslą. Ir visą laiką dirbo viena.

— Tu to nori?

— Verslo nenoriu. Prieš porą metų galvojau apie tai. Tačiau toks šuolis be parašiuto ir su dviem vaikais? — Stela papurtė galvą. — Roza drąsesnė už mane. Be to, supratau, jog ne to noriu. Man patinka dirbti kitam žmogui, šalinti problemas, kurti efektyvius tobulinimo ar plėtros planus. Tai sugebu geriausiai. — Ji sekundėlę patylėjo. — Jokių sarkastiškų komentarų?

— Tik mintyse. Tokiu būdu galėsiu pataupyti juos, kol vėl mane suerzinsi.

— Negaliu sulaukti. Man patinka kurti sodą nuo nulio — nuo tuščio žemės ploto. Bet dar labiau patinka imtis tokio sodo, kuris nėra gerai suplanuotas, prašosi patobulinamas ar pertvarkomas.

Ji tylėdama suraukė kaktą.

— Keista, ką tik prisiminiau. Prieš keletą naktų sapnavau sodą. Labai keistą sapną su... nežinau, jame buvo kažkas šiurpaus. Negaliu tiksliai prisiminti, bet jame buvo kažkas... tas milžiniškas, nepaprasto grožio mėlynasis jurginas. Jurginai — mano mėgstamiausia gėlė, o mėlyna — labiausiai patinkanti spalva. Vis dėlto jurginas neturėjo augti, jis netiko ten. Aš jo nesodinau, bet jis užaugo. Keista.

— Ką tu jam padarei? Tam jurginui?

— Neprisimenu. Lukas pažadino mane. Sodas su egzotišku jurginu išgaravo. — O kambarys, prisiminė ji, kambarys buvo toks šaltas. — Jis blogai jautėsi, skaudėjo pilvą.

— Dabar jau sveikas?

— Taip. — Dar vienas taškas jo naudai, pagalvojo Stela. — Ačiū, kad paklausei.

— O kaip dantis?

Oho, antras taškas. Šis vyras prisiminė, kad jos sūnus turi klibantį dantį.

— Parduotas Dantų fėjai už šiugždantį dolerį. Netrukus iškris dar vienas. Jis pradeda gražiai švepluoti.

— Ar vyresnysis išmokė jį spjaudyti pro švarplę?

Stela suraukė nosį.

— Kiek žinau, ne.

— Ko tu nežinai... lažinuosi, kad jis tebėra ten — tas stebuklingas jurginas — žydi sau sapnų karalystėje.

— Kokia graži mintis. — *Nužudyk jį*. Dieve, iš kur tai? — nusistebėjo ji pajutusi šaltuką. — Jis buvo tikrai įspūdingas, kiek pamenu.

Stela apsidairė, kai jis įsuko į automobilių aikštelę.

— Atvažiavome?

— Reikės pereiti į kitą gatvės pusę. Ten lankytojų centras, kur galima nusipirkti bilietų, o toliau nuveš autobusu.

Loganas išjungė variklį ir atsisuko į ją.

— Statau penkis žalius, kad išeisi iš ten atsivertusi.

— Atsivertusi į Elvį? Aš ir dabar neturiu nieko prieš jį.

— Penki žali. Po ekskursijos pulsi pirkti Elvio diskų.

— Lažinamės.

NAMAS BUVO MAŽESNIS, NEI JI ĮSIVAIZDAVO. TIKĖJOSI PAMATYTI didelį, ištaigingą, panašų į rūmus namą, bent jau tokį kaip Harperių. Tačiau šis namas buvo gana kuklus, o kambariai — bent jau tie, į kuriuos buvo įleidžiami lankytojai — nedideli.

Stela vaikštinėjo kartu su kitais turistais klausydamasi per ausines įrašytų Lizos Marijos Presli prisiminimų ir komentarų. Stebėjosi ankštu kambariu, kurio sienas nuo lubų dengė gelsvo, mėlyno ir tamsiai rudo audinio klostės, žaidimų kambariu, kuriame dominavo biliardo stalas. Paskui perėjo į džiungles imituojantį kambarį, kurio sienas puošė pieštas krioklys, laukinių gyvūnų figūros ir tiki genties trobelės aksesuarai, o grindis dengė minkštas žalias kilimas.

Kažkas taip gyveno, galvojo ji. Ir ne kažkas, o stabas — nepaprasto talento ir šlovės žmogus. Buvo miela klausytis moters, kuri buvo dar vaikas, kai neteko mylimo tėvo.

Stelą apstulbino trofėjų kambarys ir ji tučtuojau pamiršo savo priekabes dėl kitų kambarių stiliaus. Rodės, jog kiekvienas sienų centimetras jame, neišskiriant koridoriaus, buvo padengtas auksinėmis ir platininėmis Elvio plokštelėmis. Ir visa tai pasiekta per mažiau metų, nei ji gyvena.

Klausydamasi per ausines skambančių Elvio dainų, ji gėrėjosi jo

laimėjimais, žavėjosi puošniais, įmantriais sceniniais kostiumais. Vėliau įniko tyrinėti jo fotografijas, filmų plakatus ir interviu ištraukas.

VAIKŠTINĖDAMAS SU ŽMOGUMI PO GREISLENDĄ GALI DAUG KĄ APIE jį sužinoti, nusprendė Loganas. Kai kas kandžiai aptarinėjo senamadišką ir abejotino skonio kambarių dekoravimą. Kiti ašarotomis akimis garbino mirusį Karalių. Treti tiesiog slampinėjo glaustydamiesi ir plepėdami, nekantraudami apžiūrėti kambarius ir pereiti į suvenyrų parduotuves. Kad vėliau, grįžę namo, galėtų pasakyti: buvau ten, dariau tą ir tą.

Tačiau Stelai rūpėjo viskas. Ir ji klausėsi. Loganas matė, kad ji atidžiai klausosi įrašo, nes kartkartėmis palenkdavo galvą dešinėn. Klausosi rimtai, galvojo jis, galėčiau lažintis daugiau nei iš penkių žalių, kad klauso įrašo instrukcijų ir reikiamu momentu paspaudžia atitinkamą skaičių, kad išklausytų kitą informaciją.

Tiesą sakant, gana mielas vaizdas.

Kai jie išėjo į lauką, kad aplankytų Elvio kapą prie baseino, Stela pirmą kartą nusiėmė ausines.

— Kiek daug sužinojau, — pradėjo ji. — Iki šiol žinojau tik pagrindinius faktus. Parduota daugiau nei milijardas įrašų? Protu nesuvokiama. Negaliu įsivaizduoti, kaip galima tiek pasiekti, ir... ko šaipaisi?

— Galvą dedu, jei dabar dalyvautum viktorinoje apie Elvį, atsakytum į visus klausimus.

— Užsičiaupk. — Ji nusijuokė, bet tuoj vėl surimtėjo pamačiusi saulės nutviekstą Meditacijos sodą ir Karaliaus kapą.

Jis buvo nukrautas gėlėmis. Gyvos gėlės vyto saulėje, plastmasinės — blanko. Nedidelis kapas šalia baseino atrodė ekscentriškai, tačiau kartu savo vietoje. Aplinkui juos sužybsėjo fotoaparatų blykstės, kažkas tyliai kūkčiojo.

— Žmonės teigia štai ten matę jo vaiduoklį, — mostelėjo Loganas. — Tai yra jei jis iš tiesų miręs.

— Tu tuo netiki.

— O, aš tikiu, Elvis jau seniai apleido šį pasaulį.

— Turiu galvoje vaiduoklį.

— Na, jei jis kur nors vaidenasi, tai čia būtų tinkamiausia vieta.

Jie palengva ėmė skintis kelią autobuso link.

— Regis, žmonės čia įpratę prie vaiduoklių.

Akimirką jis nesusivokė.

— A, Harperių nuotaka. Jau matei ją?

— Ne. Bet galbūt todėl, kad ji neegzistuoja, kaip manai? Tikiuosi, neimsi tvirtinti, kad ir tu ją matei.

— Negaliu sakyti, kad mačiau. Daug kas sako matę, bet daug kas tvirtina matę ir Elvį, valgantį sumuštinį su riešutų sviestu ir bananais kokioje nors užkandinėje.

— Būtent! — Stela taip apsidžiaugė jo sveiku protu, kad nesusilaikiusi kumštelėjo jam į ranką. — Žmonės mato tai, ką nori matyti, ką išmoko matyti arba ką tikisi išvysti. Vaizduotė kartais įsisiūbuoja, ypač tam tikromis sąlygomis ar tam tikroje atmosferoje. Jie čia turėtų labiau pasirūpinti sodu, kaip manai?

— Neužvesk manęs.

— Tu teisus. Jokių kalbų apie darbą. Verčiau padėkosiu, kad atsivežei mane čionai. Nežinau, kada būčiau pati susiruošusi.

— Ką manai apie tai?

— Liūdna, miela ir žavu. — Įlipdama į autobusą Stela grąžino ausines gidui. — Kai kurie kambariai buvo nuostabiai dekoruoti.

Siaurose autobuso sėdynėse jų rankos lietėsi ir glaustėsi. Jos plaukai kuteno jam petį, kol ji neatmetė jų už nugaros. Loganas nusiminė, kai ji tai padarė.

— Pažįstu tokį vyruką, karštą Elvio gerbėją. Jis norėjo susikurti Greislendą savo namuose. Išmušė sienas tokiomis pačiomis medžiagomis kaip žaidimų kambaryje, išklojo grindis.

Stela atsisuko į jį ir išpūtė akis.

— Juokauji.

Loganas prisidėjo ranką prie širdies.

— Netgi įbrėžė biliardo stalą, kad šis atrodytų toks kaip Elvio. O kai ėmė kalbėti apie tuos geltonus daikčiukus...

— Derliaus auksą.

— Tegu bus taip. Taigi kai žmogelis užsimanė jų, žmona paskelbė ultimatumą — ji arba Elvis.

Stelos veidas buvo kupinas juoko, ir Loganas liovėsi girdėjęs kitų keleivių pašnekesius. Jos šypsena kažkuo ypatinga, smelkianti kūną.

— Ir ką jis pasirinko?

— A?

— Ką jis pasirinko? Žmoną ar Elvį?

— Kaip čia pasakius. — Loganas ištiesė kojas, tačiau negalėjo atitraukti nuo jos savo kūno. Saulės spinduliai pro langą padegė jos raudonas garbanas. — Jis perkėlė muziejų į rūsį ir ėmė įkalbinėti žmoną leisti jam pastatyti kieme Meditacijos sodo modelį.

Stela smagiai nusijuokė ir, kai atlošė galvą, jos plaukai vėl užkrito jam ant peties.

— Jei jam kada nors pavyks, tikiuosi, mes gausime darbo.

— Gali neabejoti. Jis mano dėdė.

Ji tol kvatojosi, kol neteko kvapo.

— Jergutėliau, nekantrauju susipažinti su tavo šeima. — Stela pasisuko sėdynėje, kad matytų jo veidą. — Turiu prisipažinti, jog šiandien atvažiavau tik todėl, kad nenorėjau sugadinti visko pasakydama „ne". Nesitikėjau, kad bus taip smagu.

— Ta mintis šovė man į galvą visai netikėtai. Tavo plaukai skaniai kvepėjo, ir jų kvapas aptemdė mano sveiką protą.

Linksmai šypsodamasi pasitaisė plaukus.

— Ir? Turėtum atsakyti, kad tau irgi buvo smagu.

— Tiesą sakant, taip.

Kai autobusas sustojo, Loganas pakilo ir praleido ją į priekį.

— Bet jie ir dabar kvepia, tai tikriausiai dėl to.

Stela metė per petį šypsnį, ir — prakeikimas — jis pajuto krustelėjimą pilve. Paprastai toks krustelėjimas reikšdavo galimybę pasilinksminti. Su ja krustelėjimas reiškė bėdą.

Bet Loganas buvo auklėjamas atlikti viską iki galo, be to, jo mama pašiurptų, jei sužinotų, kad jis nepavaišino moters, su kuria praleido popietę.

— Alkana? — paklausė jis išlipdamas paskui ją.

— Na... Vakarienei per anksti, pietums per vėlai. Turėčiau...

— Nusiženk taisyklėms. Pavalgyk ne laiku. — Sugriebė ją už rankos, ir Stela taip nustebo, jog nė nepagalvojo prieštarauti, kol buvo atitempta prie vienos iš netoliese esančių kavinių.

— Geriau važiuotume atgal. Pasakiau Rozai, kad grįšiu apie ketvirtą.

— Žinai, jei visą laiką vaikščiosi taip įsitempusi, sutriks kraujo apytaka.

— Aš neįsitempusi, — paprieštaravo ji. — Aš atsakinga.

— Roza neturi laikrodžio medelyne, o suvalgyti dešrainį ilgai neužtruks.

— Taip, bet... — Stela apstulbo pajutusi, jog šis vyras jai patinka. Kaip apstulbo tada, kai pajuto jo didelę tvirtą ranką, gniaužiančią josios. Jau senokai besimėgavo vyriška kompanija. Kam priešintis?

— Gerai. — Sutikimas buvo nereikalingas, nes Loganas jau sodino ją ant kėdės prie baro. — Ir kad jau esu čia, norėčiau minutėlei užsukti į parduotuves. Ar dviem.

Jis užsakė du dešrainius, dvi stiklines kokakolos ir nusišypsojo jai.

— Gerai, smarkuoli. — Iš rankinės išsitraukė piniginę ir išėmė penkių dolerių banknotą. — Perku diską. Beje, aš geriu dietinę kokakolą.

Ji suvalgė dešrainį, išgėrė kokakolą. Nusipirko diską. Tačiau, skirtingai nei kitos jo pažįstamos moterys, nejautė šventos pareigos apžiūrėti ir pačiupinėti kiekvieną daiktą parduotuvėje. Tiksliai žinojo ko nori ir negaišo laiko.

Jiems einant prie mašinos, jis pastebėjo, kaip Stela žvilgtelėjo į mobiliojo telefono ekraną. Vėl.

— Problemos?

— Ne. — Ji įsikišo telefoną į rankinę. — Tik tikrinau, ar nėra žinučių. — Bet, regis, šią popietę niekam jos neprireikė.

Nebent kas nors atsitiko telefonams. Gal jie pametė jos numerį. Ar...

— Žinoma, medelyną galėjo užpulti psichopatai, jaučiantys potraukį petunijoms. — Loganas atidarė keleivio pusės dureles. — Gali būti, kad visas personalas guli surištas ir užkimštomis burnomis, kol mes čia kalbamės.

Stela pabrėžtinai ramiai uždarė rankinę.

— Pažiūrėsim, ar juoksies, kai grįžę pamatysime, jog taip ir yra.

— Žinoma, juoksiuos.

Jis apėjo aplink sunkvežimį, atsisėdo prie vairo.

— Aš esu apsėsta, atkakliai siekianti tikslo ir iš kelio nenukrypstanti asmenybė, turinti organizacinių gabumų.

Jis minutėlę patylėjo.

— Džiaugiuosi, kad pasakei. Jau buvau bepradedąs manyti, kad esi išsiblaškėlė lengvabūdė.

— Pakaks apie mane. Kodėl...

— Kodėl tu vis taip darai?

Jos rankos sustingo ore.

— Ką darau?

— Kam kiši tuos smeigtukus į plaukus?

— Nes plaukai išsipešioja.

Loganas ištiesė ranką, ištraukė smeigtukus ir nusviedė ant sunkvežimio grindų. Stela spoksojo netekusi žado.

— Tai kam jie tada iš viso reikalingi?

— Dėl Dievo. — Ji liūdnai pažiūrėjo į smeigtukus. — Ar žinai, kad esi įžūlus ir nepakenčiamas?

— Esu girdėjęs. — Jis išvairavo iš aikštelės ir įsiliejo į automobilių srautą. — Turi seksualius plaukus. Palik juos ramybėje.

— Ačiū už patarimus stiliaus klausimais.

— Paprastai moterys nesirauko, kai vyras sako, jog jos seksualios.

— Nesiraukau, o tu nesakei, kad aš seksuali. Kalbėjai apie mano plaukus.

Loganas atitraukė žvilgsnį nuo gatvės ir nužvelgė ją.

— Kitos kūno dalys irgi.

Taip, kažkas negerai, nes tas ne iki galo išsakytas komplimentas įžiebė kibirkštį jos pilve. Geriausia bus grįžti prie saugių temų.

— Grįžkime prie mano klausimo, kuris buvo taip netikėtai nutrauktas: kodėl pasirinkai kraštovaizdžio dizainą?

— Padirbėjau vieną vasarą ir užkibau.

Stela luktelėjo sekundėlę, antrą, trečią.

— Nagi, Loganai, nejau iš tiesų turi taip smulkiai pasakoti ir įkyrėti man?

— Atleisk. Taip ir neišmokau laiku užsičiaupti. Užaugau ūkyje.

— Tikrai? Patiko ar nekentei?

— Buvau įpratęs. Man patiko dirbti lauko darbus, prakaituoti.

— Plepys, — sumurmėjo, kai jis vėl užsičiaupė.

— Kad daugiau nėra ką pasakoti. Žemės ūkiu nepanorau užsiimti, todėl prieš keletą metų mano tėvas pardavė žemę. Tačiau man

patinka žemės darbai ir man sekasi. Nėra prasmės dirbti, jei darbas nepatinka arba nesiseka.

— Pabandykime iš kito kampo. Kaip sužinojai, kad turi tam gabumų?

— Na, nė karto nebuvau atleistas. — Loganas nesuprato, kodėl ją tai domina, bet jei ji spiriasi, jis pasistengs. — Pavyzdžiui, mokykloje mokaisi istorijos. Jie ten kalba apie Hastingso mūšį, Rubikoną, taip toliau ir panašiai, — tarė kraipydamas galvą. — Aš įsimindavau tiek, kad išlaikyčiau testą, paskui viską pamiršdavau. Bet šiame darbe, jei bosas sako, kad akacijas sodinčiau šen, o raugerškius — ten, aš prisimenu. Žinau, kokie tai augalai, ko jiems reikia. Man patinka sodinti. Jaučiu pasitenkinimą kasdamas duobę, ruošdamas dirvožemį, keisdamas aplinką. Gražindamas ją.

— Taip, — sutiko ji. — Nori tikėk, nori netikėk, tačiau aš jaučiu tą patį tvarkydama dokumentus.

Jis kreivai žvilgtelėjo į ją, ir Stela vos pajėgė sulaikyti šypseną.

— Gali būti. Šiaip ar taip, kartais man šauna į galvą, jog akacijos atrodytų geriau ten, o vietoj raugerškių labiau tiktų koks kitas krūmokšnis, tada imuosi dizaino.

— Kažkada irgi svajojau apie dizainą. Tačiau nesu pakankamai gabi, — tarė ji. — Supratau, kad man sunku suderinti savo viziją su komandos — arba kliento — nuomone. Be to, pradedu per daug matematiškai ir moksliškai žiūrėti į tą reikalą, todėl man nepavyksta paversti jo menu.

— Kas tvarkė aplinką, kai gyvenai šiaurėje?

— Aš. Jei sugalvodavau kažką, kam reikėdavo mašinų ar daugiau raumenų nei mudu su Kevinu turėjome, sudarydavau planą. — Stela nusišypsojo. — Labai smulkų ir specializuotą planą, su brėžiniais ir visa kita. Tada laukdavau. Aš moku laukti.

— Niekas tavęs neįkišo į duobę ir nepalaidojo?

— Ne. Aš juk labai miela ir sukalbama. Gal kada nors, kai turėsiu savo namus, pakonsultuosi mane dizaino klausimais.

— Aš nesu nei mielas, nei sukalbamas.

— Jau pastebėjau.

— Argi nebūtų per didelis šuolis tokiai apsėstai, nuo tikslo nenu-

krypstančiai, smulkmeniškai maniakei pasitikėti manimi, kai matei tik vieną mano darbą, ir tą patį tik pradėtą?

— Prieštarauju dėl termino „maniakė“. Pavadinčiau save „pasišventėle“. Be to, mačiau keletą tavo baigtų darbų. Apžiūrėjau tuos namus. Aš taip darau, — pridūrė Stela, kai jis staiga sustojo prieš ženklą „Stop“ ir įsispoksojo į ją. — Stebėjau, kaip dirba Harperis, Roza, kiti darbuotojai. Todėl nusprendžiau pažiūrėti ir į tavo užbaigtus darbus. Man patiko.

— O jei būtų nepatikę?

— Būčiau nieko nesakiusi. Tai Rozos verslas, o *jai* akivaizdžiai patinka tai, kaip tu dirbi. Tačiau aš būčiau patyliukais apžiūrėjusi kitų dizainerių darbus, sudėjusi juos į aplanką ir pakišusi jai. Toks mano darbas.

— O aš maniau, kad tavo darbas vadovauti medelynui ir erzinti mane visais tais popieriais.

— Taip ir yra. Vadovaudama turiu įsitikinti, kad visi darbuotojai, subrangovai, tiekėjai ir įrengimai ne tik tinka medelynui, bet ir yra geriausi, ką Roza gali sau leisti. Tu brangus, — pridūrė ji, — bet tavo darbas tai pateisina.

Kai jis ir toliau niūrojo, Stela bedė pirštu jam į petį.

— Ir vyrai paprastai nesirauko, kai moteris giria jų darbą.

— Aha. Vyrai niekada nesirauko, jie tik niūriai tyli.

Tačiau ji teisi. Stela, suvokė jis, daug žino apie jį asmeninių dalykų. Pavyzdžiui, kiek jis uždirba. Paklausęs save, kaip dėl to jaučiasi, turėjo prisipažinti, kad nelabai patogiai.

— Mano darbas, uždarbis ir įkainiai liečia tik mane ir Rozą.

— Jau nebe, — linksmai atsiliepė ji. — Žinoma, jos žodis paskutinis, tačiau viskam vadovauju aš. Todėl sakau, kad, mano nuomone, Roza pademonstravo įžvalgumą ir verslininkės nuovokumą pasamdydama tave. Ji dosniai moka tau, nes esi to vertas. Kodėl negali priimti to kaip komplimento ir liautis dėbsojęs?

— Nežinau. Kiek ji moka tau?

— O *tai* tik tarp manęs ir jos, bet, aišku, gali paklausti Rozos. — Iš rankinės pasigirdo „Žvaigždžių karų“ melodija. — Geivinas, — tarė ji išsitraukdama telefoną. Skambutis iš namų. — Alio? Labas, mažuti.

Vis dar šiek tiek suirzęs pastebėjo, kaip nušvito jos veidas.

— *Tikrai?* Nuostabu. Aha. Būtinai. Iki.

Išjungė telefoną ir įsidėjo į rankinę.

— Geivinas gavo dešimtuką iš rašybos testo.

— Valio.

Stela nusijuokė.

— Tu *nesupranti*. Turiu parvežti *pepperoni* picą. Mūsų šeimoje motyvacija skatinama ne morkomis — ar paprasčiausiais kyšiais — o *pepperoni* pica.

— Tu papirkinėji vaikus?

— Dažnai. Be jokios sąžinės graužaties.

— Šaunu. Tai kaip jiems sekasi mokykloje?

— Gerai. Be reikalo nerimavau ir graužiausi. Teks tai pasilaikyti ateičiai. Jiems buvo didelis žingsnis — nauja vieta, mokykla, žmonės. Lukas greitai susidraugauja, o Geivinas kartais būna drovus.

— Man jis nepasirodė drovus. Vaikis turi kibirkšties. Abu turi.

— Pamatė tavyje draugą, nes mėgsti komiksus. Voražmogio draugas — jų draugas, todėl jiems buvo lengva su tavim bendrauti. Vaikams tikrai puikiai einasi. Galiu išbraukti iš sąrašo „Dalykai, dėl kurių reikia jaudintis" punktą dėl vaikų traumavimo atplėšus juos nuo draugų.

— Galvą dedu, kad iš tikrųjų sąrašą turi.

— Kiekviena motina turi. — Stela patenkinta atsiduso, kai jie įsuko į aikštelę prie medelyno. — Kokia puiki diena. Argi ne nuostabi ši vieta? Tik pažiūrėk. Darbas verda, akis grožisi, lankytojai svetingai sutinkami. Pavydžiu Rozai jos vizijos, ką jau kalbėti apie jos drąsą.

— Nepanašu, kad tau jos trūktų.

— Ar tai komplimentas?

Loganas truktelėjo pečiais.

— Pastebėjimas.

Stelai patiko, kad ją laiko drąsia, todėl nepasakė, kad dažniausiai visko baiminasi. Tvarka ir rutina buvo tvirta gynybinė siena, kuri malšino jos baimę.

— Ką gi, ačiū. Už pastebėjimą ir šią popietę. Man labai patiko. — Ji atsidarė dureles ir iššoko ant žemės. — Kitas punktas mano privalomų dalykų sąraše — kelionė į miestą šonkauliukų.

— Nepasigailėsi. — Loganas išlipo ir priėjo prie jos. Pats neži-

nodamas ko. Iš įpročio, nutarė. Motinos įkaltos manieros. Bet čia ne ta situacija, kai palydi merginą iki durų ir atsisveikindamas pabučiuoji.

Stela norėjo ištiesti ranką, bet pagalvojo, jog tai būtų šaltas ir juokingas gestas, todėl tik nusišypsojo.

— Leisiu berniukams pasiklausyti disko. — Ji pakratė rankinę. — Pažiūrėsiu, ką pasakys.

— Gerai. Iki pasimatymo.

Loganas žengė prie mašinos, tada tyliai nusikeikė, sviedė akinius ant gaubto ir atsisuko.

— Bet pirma viską užbaigsiu.

Ji nebuvo lėta ar naivi. Žinojo, ką vyras ketina padaryti, nors buvo per gerą žingsnį nuo jo, bet negalėjo pajudėti.

Išgirdo save išleidžiant kažkokį garsą — net ne žodį — ir tada Logano ranka paniro į jos plaukus, pirštai surakino kaklą ir ji, neišlaikiusi spaudimo, pasistiebė ant pirštų galiukų. Pamatė jo akis, kurių žalumoje žybčiojo auksiniai taškeliai.

Tada viskas susiliejo, ir jo reiklios, karštos lūpos prigludo prie josios. Be jokių dvejonių, neragaudamos ir ne itin draugiškos. Greičiau nekantriai ir reikliai. Kaip vyro, pagalvojo ji, kuris daro tai, ką ketino padaryti ir yra pasiryžęs atlikti iki galo, nors ir be didelio malonumo.

Vis dėlto jos širdis įsirėžė į gerklę, užslopindama žodžius, netgi kvėpavimą. Rankų pirštai, kuriuos tarsi mėgindama gintis buvo pakėlusi prie jo pečių, susigniaužė. Paskui bejėgiškai nuslydo prie jo alkūnių, kai jis pakėlė galvą.

Neištraukdamas rankos iš jos plaukų tarė:

— Velniai griebtų.

Šis vyras vėl privertė ją pasistiebti, kita ranka apkabindamas per liemenį, kad jos kūnas prisiglaustų prie jo. Kai Loganas vėl įsisiurbė į jos lūpas, Stela pajuto, kaip maloni šiluma užliejo nugarą ir apsisuko galva.

Ir kodėl jam šovė į galvą mintis pabučiuoti ją? Bet, kartą pradėjus, atrodė neprotinga nueiti ir viską taip palikti. O dabar, regis, pakliuvo į bėdą, įsipynė į nepaklusnius plaukus, seksualų kvapą, minkštas lūpas.

Kai jis pagilino bučinį, Stela išleido garsą — užkrečiamą tylią dejonę. Ką, velniai griebtų, vyrui daryti, kaip susilaikyti nenorėjus?

Jos plaukai buvo tarsi susivijusio šilko labirintas, o gražus, gundantis kūnas vibravo šalia lyg gerai suteptas mechanizmas, nekantraujantis pradėti veikti. Kuo ilgiau ją laikė, daugiau ragavo, tuo labiau tilo pavojaus varpai, primenantys, kad nenorėjo su ja susisieti. Jokiais ryšiais.

Kai pagaliau Loganas pajėgė paleisti ją ir atsitraukti, pamatė įraudusius skruostus, padidėjusias ir lyg ūku apsitraukusias akis. Panoro persimesti ją per petį ir nusivežti ten, kur galėtų užbaigti tai, ką pradėjo bučinys. Ir kadangi tas poreikis pilve vis didėjo, jis atsitraukė dar per žingsnį.

— Gerai. — Manė kalbąs ramiai, bet negalėjo būti tikras, nes smilkiniuose tvinkčiojo kraujas. — Iki pasimatymo.

Įlipo į sunkvežimį, tramdydamasis užvedė variklį, apsuko mašiną. Skubiai užmynė ant stabdžių, kai į akis plykstelėjo saulė.

Sėdėjo žiūrėdamas, kaip Stela prieina, pakelia nuo gaubto nukritusius akinius ir pasuka prie jo. Kai Stela priėjo, jis nuleido langą. Neatplėšdamas nuo jos akių, ištiesė ranką paimti akinius.

— Ačiū.

— Nėra už ką.

Užsidėjo akinius, pasuko vairą ir pajudėjo iš aikštelės.

Likusi viena Stela giliai iškvėpė ir vėl įkvėpė, versdama savo suglebusias kojas nešti ją į verandą. Vos pasiekusi laiptelius, susileido ant jų.

— Švenčiausia Dievo motina, — išspaudė ji.

Sėdėjo nekreipdama dėmesio į išeinančius ir įeinančius pirkėjus, o viduje viskas virpėjo ir trūkčiojo. Jautėsi lyg būtų nukritusi nuo uolos ir dabar pamažu — labai pamažu — koptų į viršų, prakaituotais pirštais kabindamasi į nelygų paviršių.

Ką galėjo daryti ar numatyti, jei neįstengė galvoti?

Ir dabar nemąstys, palauks, kol galva prablaivės. Stela atsistojo ir nusitrynė drėgnus delnus į kelnių šonus. Grįš prie darbo, užsakys picą, tada eis namo pas berniukus. Grįš į normalų gyvenimą, kur jai sekasi geriau.

DEŠIMTAS SKYRIUS

HARPERIS ĮBEDĖ KASTUVĄ Į ŽEMĘ PALEI METALINIUS VIJOKLINIŲ augalų strypus, ant kurių vijosi raganė. Šiame sodo gale buvo tylu. Krūmokšniai ir dekoratyviniai medžiai, takeliai ir lysvės skyrė svečių namelį nuo pagrindinio namo.

Skleidžiasi narcizai, savo ryškia geltona spalva pagyvindami pavasarišką žalumą. Netrukus sužydės ir tulpės. Būtent tai, ką jis labiausiai mėgsta pavasarį, todėl pasirūpino pasodinti lysvę jų svogūnėlių prie virtuvės durų.

Harperis gyveno rekonstruotoje ratinėje, kuri, pasak moterų, apsilankančių jo namuose, buvo žavinga. Paprastai jo namelį vadino „Lėlių namais". Jis dėl to nepyko. Nors pats mintyse vadino kotedžu, prižiūrėtojo nameliu su kedro gegnėmis ir smailiu stogu. Namas buvo patogus tiek iš vidaus, tiek iš išorės ir tenkino visus jo poreikius.

Vos per keletą pėdų nuo galinių durų buvo nedidelis šiltnamis, jo asmeninės valdos. Kotedžas buvo gana toli nuo pagrindinio namo, tad nereikėjo varžytis dėl naktinių svečių, dažniausiai moteriškos giminės. Kartu pakankamai arti, jei jo prireiktų motinai.

Harperiui nepatiko, kad mama viena namuose, nors Deividas po ranka. Ir ačiū Dievui už Deividą. Nesvarbu, kad mama tokia savarankiška, stipriausia asmenybė, kokią tik pažįsta. Jam nepatinka, kad motina vaikštinėja po didelį namą viena, diena iš dienos, naktis iš nakties.

Nors, žinoma, geriau taip nei su tuo mulkiu, už kurio buvo ištekėjusi. Jam neužteko žodžių išreikšti savo panieką Braisui Klarkui.

Tai įrodė, kad motina nėra neklystanti, tačiau tokia klaida neatleistina tai, kuri beveik niekada neklysta. Nors mama išspyrė sutuoktinį nesvyruodama ir be pasigailėjimo, Harperis nerimavo, kaip tas vyras gyvens toliau — atskirtas nuo Rozos, namo, pinigų ir padėties.

Pasirodė, kad jo nerimas turėjo pagrindą. Kartą, likus savaitei iki paskutinio skyrybų posėdžio, Braisas Klarkas bandė įsilaužti į namus. Harperis neabejojo, kad motina būtų susitvarkiusi, tačiau gerai, kad jis buvo netoliese. Jam buvo nepaprastai malonu išspirti tą gobšų, klastingą ir melagį niekšą.

Galbūt jau praėjo pakankamai laiko. Be to, dabar mama nebe viena tame name. Dvi moterys ir du vaikai sudaro jai draugiją. Būdama kartu su jais ir dirbdama savo darbą, ji užsiėmusi labiau nei bet kada.

Gal reikėtų pagalvoti apie nuosavą namą. Tik bėda, kad nemato priežasties. Jis taip myli šią vietą, kaip niekada nemylėjo jokios moters. Jaučia jai aistrą, pagarbą ir dėkingumą. Jo namai — šis sodas; ir reiškia daugiau nei pats namas ar kotedžas. Tereikia išeiti pro duris, žengti keletą žingsnių, ir jis darbe.

Dievas liudininkas, jis nenorėjo išsikelti į miestą. Ten triukšmas, daug žmonių. Memfis gera vieta praleisti vakarą — nueiti į klubą, susitikti su draugais. Tačiau uždustų jame per mėnesį. Ir priemiestyje nepatiktų. Nori gyventi ten, kur gyvena dabar. Nedideliame jaukiame namelyje su didžiuliu sodu, šiltnamiais ir čia pat esančia darbo vieta.

Harperis atsitūpė ir pasitaisė kepuraitę, kurią užsidėjo, kad plaukai nelįstų į akis. Artinasi pavasaris. Nieko nėra geriau kaip pavasaris namuose. Aplinkui kvepia, gražu, čiulba paukščiai.

Vakarop saulės šviesa sušvelnėjo. Kai saulė nusileis, oras atvės, tačiau žiemos kandumo jau nebus.

Kai baigs sodinti, nueis atsinešti alaus, tada atsisės tamsioje vėsumoje ir mėgausis vienuma.

Harperis išsitraukė iš dėžės ryškiai geltoną našlaitę ir pradėjo sodinti. Neišgirdo jos prieinant. Buvo taip susikaupęs, kad nepastebėjo šešėlio, užkritusio ant jo, todėl draugiškas pasisveikinimas privertė jį pašokti.

— Atsiprašau, — nusijuokė Heilė glostydama savo pilvą. — Spėju, kad buvai už milijono mylių.

— Tikrai. — Staiga pirštai tapo nerangūs, o smegenys liovėsi

dirbusios. Ji stovėjo nugara į saulę, todėl, kai prisimerkęs pažiūrėjo į ją, Heilės galva spinduliavo, o veidą gaubė šešėlis.

— Vaikštinėjau po sodą. Išgirdau muziką. — Ji linktelėjo į atvirus langus, pro kuriuos sklido grupės REM muzika. — Esu mačiusi jų koncertą. Nuostabu. Našlaitės? Dabar jos labai paklausios.

— Joms patinka vėsus oras.

— Žinau. Kodėl sodini čia? Tas vijoklis užgoš jas.

— Tai raganė. Ji mėgsta, kai šaknys pavėsyje. Todėl... na, supranti, sodinu ant jų vienmečius augalus.

— O. — Ji pritūpė, kad pažiūrėtų iš arčiau. — Kokios spalvos raganė?

— Tamsiai raudona. — Jis nebuvo tikras, ar nėščiai moteriai galima tupėti. Čia maža vietos. — Gal atnešti kėdę ar ką?

— Ne, viskas gerai. Man patinka tavo namas.

— Aha, man irgi.

— Čia kaip pasakoje, toks didelis sodas. Noriu pasakyti, kad didysis namas irgi nuostabus, bet truputį bauginantis. — Heilė šyptelėjo. — Nemanyk, kad esu nedėkinga.

— Ne, aš suprantu tave. — Gerai, kad turi kuo užsiimti. Ji nekvepia nėštumu. Kvepia seksualumu. O taip neturėtų būti. — Jis puikus, ir mano motinos nė su dinamitu ar laukiniais asilais neištemptum iš namo, bet labai didelis.

— Visą savaitę vaikščiojau ant pirštų galiukų ir kalbėjau pašnibždomis, kol apsipratau. Ar galiu pasodinti vieną?

— Tu neturi pirštinių. Galiu...

— Na ir kas, kad išsipurvinsiu pirštus. Šiandien buvo užėjusi tokia moteris. Sakė, kad nėščia moteris sodindama atneša laimę. Kažkas susiję su derlingumu, regis.

Harperis nenorėjo galvoti apie derlingumą. Kažkodėl jį tai bauginо.

— Prašom.

— Ačiū. Tik norėjau pasakyti... — Gerai, kad ir jos rankos užimtos. — Žinau, kaip viskas gali pasirodyti — atsirandu lyg iš giedro dangaus ant tavo mamos namų slenksčio. Bet aš neketinu naudotis jos gerumu. Nenoriu, kad manytum, jog bandau tai daryti.

— Žinau tik vieną žmogų, kuris bandė, tačiau neilgai.

— Antras vyras. — Heilė linktelėjo tapšnodama žemę aplink augalą. — Pasiteiravau Deivido apie jį, kad neleptelčiau ko nors kvailo. Jis sakė, kad tas tipas švaistė tavo mamos pinigus ir apgaudinėjo ją su kita moterimi. — Heilė išsirinko kitą našlaitę. — Ir kai Roza sužinojo, taip spyrė jam, kad tas nusileido kažkur netoli Memfio. Pasigėrėjimo vertas poelgis, nes, nors ir pyko, jai turėjo būti skaudu. Be to, pikta, kai kas nors — oi!

Ji prisispaudė ranką prie šono, ir Harperis išbalo.

— Kas? Kas yra?

— Nieko. Kūdikis sukrutėjo. Kartais išgąsdina mane.

— Tu geriau atsistok. Atsisėsk.

— Dar šią pasodinsiu. Namuose, kai mano pilvas ėmė ryškėti, kai kurie žmonės galvojo — na ką, prisidirbai, o vaikinas nežada vesti. Bet juk mes dvidešimt pirmame amžiuje, ar ne? Mane tai erzino, tačiau kartu buvo nesmagu. Iš dalies dėl to ir išvykau. Juk negali visą laiką gyventi ir jaustis nesmagiai. Štai. — Ji išlygino žemę. — Gražiai atrodo.

Harperis pašoko, kad padėtų jai atsistoti.

— Nori prisėsti? Palydėti tave į namą?

Ji patapšnojo sau per pilvą.

— Dėl jo nerimauji.

— Atspėjai.

— Aš irgi. Bet jaučiuosi gerai. Sodink, kol nesutemo. — Ji dar kartą nužvelgė gėles, namą, jį supantį sodą, ir tos pailgos ežero spalvos akys, rodės, apėmė viską.

Kai žvilgsnis sustojo ties jo veidu, Harperio gerklė staiga išdžiūvo.

— Man čia tikrai patinka. Pasimatysime darbe.

Harperis stovėjo it įkaltas, lydėdamas ją akimis takeliu į prieblandą.

Pavargau, suvokė jis, lyg būčiau dalyvavęs lenktynėse. Dabar išgers alaus, pasėdės. Paskui baigs sodinti našlaites.

KAI VAIKAI IŠVEDĖ PARKERĮ PASIVAIKŠČIOTI, STELA ĖMĖSI likviduoti netvarką, kokią tik vaikai gali padaryti valgydami.

— Kitą kartą mano eilė pirkti picą, — tarė Heilė kraudama stiklines į indaplovę.

— Sutarta. — Stela žvilgtelėjo į ją. — Kai laukiausi Luko, norėjau tik itališkų patiekalų: picų, makaronų, koldūnų. Nustebau, kad kai gimė neuždainavo „Tai Amore“.

— Aš nenoriu nieko ypatingo. Tik kad būtų ką valgyti. — Lauko žibintų nušviestame kieme ji matė bėgiojančius berniukus ir šunį. — Kūdikis dažnai juda. Tai normalu, ar ne?

— Žinoma. Geivinas daugiau snaudė, retkarčiais tingiai apsiversdavo. Turėdavau kumštelėti jam arba duoti gurkšnelį kokakolos, kad pabustų. O Lukas aktyviai mankštinosi tris mėnesius. Negali miegoti?

— Kartais, bet nieko tokio. Tik jaučiuosi taip, tarsi būtume dviese šiame pasaulyje. Tik aš ir jis, arba ji.

— Suprantu, ką nori pasakyti. Heile, jei nesimiega, apima nerimas ar blogai jautiesi, tiesiog pakviesk mane.

Gumulas gerklėje tučtuojau ištirpo.

— Tikrai? Tu rimtai?

— Žinoma. Kartais naudinga pasikalbėti su kuo nors, kas tai jau patyrė.

— Aš nesu viena, — tyliai ištarė Heilė, nenuleisdama akių nuo berniukų lauke. — Ne taip, kaip tikėjausi ir buvau pasiruošusi. — Kai akys prisipildė ašarų, ji skubiai sumirksėjo ir nusišluostė. — Hormonai. Dieve.

— Kartais gera ir paverkti. — Stela paglostė Heilei petį. — Ir jei norėsi, kad lydėčiau tave pas gydytoją, tik pasakyk.

— Gydytojas sakė, kad viskas atrodo gerai. Pagal grafiką. Turėčiau užsirašyti į užsiėmimus — tuos, padedančius pasiruošti gimdymui. Bet jie nori, kad ateičiau su partneriu.

— Pasiimk mane!

Heilė juokdamasi atsisuko.

— Tikrai? Nejuokauji? Tai didelis prašymas.

— Mielai padėčiau. Prisiminsiu, ką reiškia gimdyti.

— Gimdytum? Jei...

— Taip. Planavome du, bet kai gimė Lukas, pagalvojau: kodėl nepadarius to dar kartą — būtų smagu turėti mergaitę. Bet ir berniukas būtų puiku. — Stela persilenkė per spintelę ir pažiūrėjo pro langą. — Jie nuostabūs, ar ne? Mano berniukai.

— Taip.

— Kevinas taip didžiavosi jais, mylėjo. Manau, būtų norėjęs turėti jų kokius šešis.

Heilė išgirdo pasikeitusią gaidą jos balse ir šįkart paglostė Stelai petį.

— Tau skaudu apie jį kalbėti?

— Jau nebe. Ilgai buvo skaudu. — Stela pasičiupo pašluostę ir ėmė valyti stalą. — Bet dabar gera prisiminti. Širdžiai šilčiau. Reikia pakviesti berniukus.

Stela atsisuko išgirdusi kulniukų kaukšėjimą. Pamačiusi Rozą išsižiojo.

Jau per pirmą jų pasimatymą Stela nusprendė, kad Roza graži, tačiau dabar buvo pirmas kartas, kai pamatė Rozą visu grožiu.

Ji dėvėjo puošnią, dailiai kūno formas išryškinančią vario spalvos suknelę, nuo kurios oda, rodės, spindėte spindėjo. Ilgų lieknų kojų grakštumą dar labiau pabrėžė aukštakulniai bateliai. Tarp krūtų puikavosi dailus filigrano ašaros formos pakabukas su citrinu.

— Deividas? — Roza apsidairė po virtuvę, tada dramatiškai užvertė savo tamsias akis. — Aš per jį pavėluosiu.

Stela garsiai atsiduso.

— Turiu pasakyti — čia tai bent!

— Taigi. — Roza šyptelėjo, pasisuko šonu. — Tikriausiai protas buvo aptemęs, kai pirkau šiuos batelius. Jie mane į kapus nuvarys. Bet kai jau tenka pasirodyti labdaros vakarėlyje, noriu padaryti įspūdį.

— Jei tas įspūdis „aš karšta“, — įsikišo Heilė, — tai pataikei į dešimtuką.

— Toks buvo tikslas.

— Atrodai stulbinamai, seksualiai ir klasiškai. Vyrai ims grumtis, kuriam parvežti tave namo.

— Ką gi. — Roza juokdamasi papurtė galvą. — Gera turėti namuose moterų. Kas gali geriau įvertinti? Einu ieškoti Deivido. Jei nestovėsiu šalia ir nebambėsiu, jis pustysis dar pusvalandį.

— Puikiai praleisk laiką.

— Ji tikrai neprimena moters, kuri turi suaugusių vaikų, — tyliai sumurmėjo Stela.

* * *

KAIP JI ATRODYS PO DVIDEŠIMTIES METŲ? — SVARSTĖ HEILĖ.

Ji apžiūrinėjo save veidrodyje trindama pilvą ir krūtis kremu su vitaminu E. Ar sugebės taip puoštis ir žinoti, jog atrodo gražiai? Žinoma, niekada neprilygs Rozai. Senelė sakydavo, kad grožis — įgimtas dalykas. Pažiūrėjusi į Rozą supranti, ką tai reiškia. Niekada nebus pritrenkiamai graži kaip Roza ar patraukli kaip Stela, bet ji atrodo puikiai. Rūpinasi savo oda, išbando daugelį makiažų, apie kuriuos perskaito žurnaluose.

Vaikinų dėmesio jai netrūko. Akivaizdu, pagalvojo ji ironiškai šypteldama ir nužvelgdama savo pilvą. Netrūko anksčiau. Dauguma vaikinų nesidairo į nėščias moteris. Ir gerai, nes šiuo metu vyrai jos nedomina. Vienintelis dalykas, kuris rūpi, yra jos kūdikis.

— Dabar visas dėmesys tau, vaikeli, — tarė ji užsivilkdama plačius marškinėlius.

Įlipusi į lovą ir pasikamšiusi pagalves, siektelėjo vieną iš knygų, gulinčių ant staliuko šalia. Čia buvo leidinių apie gimdymą, nėštumą, kūdikių auginimą. Kas vakarą paskaitydavo vieną iš jų.

Kai akys ėmė merktis, Heilė užvertė knygą. Išjungė šviesą ir susirietė lovoje.

— Labanakt, mažuti, — sušnabždėjo.

Vos užsnūdusi pajuto keistą jausmą. Vėsumą, pojūtį, kad ji ne viena. Širdis ėmė plakti smarkiau, kol dūžiai ėmė skambėti ausyse. Sukaupusi drąsą prasimerkė. Pamatė figūrą, stovinčią šalia lovos. Šviesūs plaukai, gražus, bet liūdnas veidas. Heilė norėjo surikti kaip visados, kai pamatydavo tą moterį. Tačiau susitvardė, susikaupė ir ištiesė ranką.

Kai jos ranka praslydo pro moters ranką, Heilė dusliai riktelėjo. Kitą akimirką ji buvo viena, drebėdama lovoje ir karštligiškai graibydama jungiklio.

— Man nesivaidena. Nesivaidena!

* * *

STELA PASILYPĖJO ANT SUOLELIO IR PAKABINO DAR VIENĄ VAZONĄ reklamai. Peržiūrėjusi praeitų metų pardavimo duomenis — neguodžiančius skaičius — nutarė prekybą padidinti penkiolika procentų.

— Aš galėjau, — spyrėsi Heilė. — Juk nenukrisiu nuo to kvailo suolelio.

— Jokiu būdu. Paduok kitą. Begonijas.

— Kokios gražios. Vešlios.

— Roza ir Harperis pradėjo ruošti jas dar žiemą. Begonijos turi paklausą. Su tokiais augintojais kaip juodu galime paruošti didelius kiekius, o sąnaudos bus minimalios. Tokie augalai uždirba mums duoną kasdieninę.

— Žmonės galėtų užsiauginti patys. Jiems būtų pigiau.

— Žinoma. — Stela nulipo, perstatė suoliuką ir vėl užlipo. — Snapučiai, — tarė ji. — Žmonės sunkiai atsispiria šioms spalvoms ir žiedams. Net prisiekę sodininkai, kurie daugina augalus patys, sunkiai išgauna didelius gražius žiedus. O žiedai, mano jaunoji mokine, yra tai, už ką mokami pinigai.

— Todėl mes kabiname šiuos vazonus.

— Kad sugundytume. Palauk, kol išnešime į lauką kai kuriuos vienmečius augalus. Jų spalvos pritrauks pirkėjus kaip ir anksti pražystantys daugiamečiai.

Stela išsirinko dar vieną kabantį vazoną.

— Štai šis. Pakviesk Rozą, gerai? Noriu, kad apžiūrėtų šiuos vazonus ir duotų leidimą pakabinti keletą prie trečio šiltnamio. Išrink vieną iš tų didelių, kurių niekas nenupirko pernai. Mes jį paruošime ir pastatysime prie kasos. Aš prastumsiu tą bjaurybę. Žinai, išrink du. Nutrink kainas su nuolaida. Kai baigsiu, vazonai ne tik bus parduoti, jie bus parduoti pelningai.

— Supratau.

— Pasirūpink, kad vienas būtų su kobalto glazūra, — šūktelėjo Stela. — Žinosi kuris? Ir nekilnok jo pati.

Mintyse Stela jau planavo. Baltos gėlės — heliotropai, sprigės, laibeniai ir kitos suderintos su sidabriniais ar pilkšvais šalavijais. Kitas padėklas galėtų būti iš baltų petunijų. Kad tave kur, reikėjo pasakyti

Heilei, kad paimtų vieną akmens pilkumo vazoną. Būtų gražus kontrastas kobaltiniam. Prisodintų į jį ryškiai raudonų snapučių, lobelijų, verbenų.

Mintyse rinko, skirstė augalus, skaičiavo, kiek kainuos vazonai, augalai, dirvožemis. Ir šypsodamasi sau kabino kitą vazoną.

— Argi neturėtum tvarkyti dokumentų?

Stela vos nenuvirto nuo suolelio. Būtų nuvirtusi, jei ranka nebūtų atsidūrusi ant jos užpakaliuko ir sulaikiusi ją.

— Dirbu ne tik su popieriais. — Jau buvo benulipanti, tačiau suvokė, kad stovėdama ant suoliuko gali žiūrėti jam į akis. — Jau gali patraukti ranką, Loganai.

— Ji visai nieko prieš dar ten pabūti. — Tačiau nuleido ranką ir įsikišo į kišenę. — Gražūs krepšeliai.

— Pirks?

— Gali būti. Kai priėjau, tavo veide buvo tokia išraiška.

— Veidas tam ir yra.

— Ne, tokia išraiška paprastai būna, kai moteris galvoja, kaip priversti vyrą seilėtis.

— Iš tikrųjų? Gal paduotum? — Ji parodė į vazoną. — Nepataikei. Aš galvojau, kaip paversti du užsigulėjusius vazonus stulbinamais pavyzdžiais ir pelningai parduoti.

Kol Stela kabino vazoną, jis paprasčiausiai iškėlė rankas ir pakabino kitą.

— Tik pamanykit.

— Neūžauga.

Tarpduryje išdygo Heilė, skubiai apsisuko ant kulnų ir dingo.

— Heile.

— Kai ką pamiršau! — neatsigręždama šūktelėjo ji.

Stela atsipūtė ir ketino prašyti kito vazono, tačiau Loganas jau kabino jį.

— Buvai užsiėmęs, — tarė Stela.

— Taip, praeitą savaitę buvo vėsus ir sausas oras.

— Jei atvažiavai krūmokšnių Pito sodui, galiu paruošti dokumentus.

— Darbininkai jau krauna juos. Noriu vėl tave pamatyti.

— Matai.

Loganas nenuleido nuo jos žvilgsnio.

— Tu nesi nematoma.

— Ne, nesu. Nesu tikra...

— Ir aš ne, — nukirto jis. — Bet vis tiek noriu tave pamatyti. Mane erzina tai, kad galvoju apie tave.

— Ačiū. Man norisi atsidusti ir kristi tau į glėbį.

— Nenoriu, kad kristum man į glėbį. Jei aš pulčiau tau į glėbį, turbūt iš laimės pakiltum į orą.

Stela prisidėjo ranką prie širdies, suvirpino blakstienomis ir pasistengė nutaisyti kuo stipresnį pietietišką akcentą.

— Dievulėliau, šitos seilėtos meilės man jau per daug.

Jis neišlaikęs šyptelėjo.

— Patinki man, raudonplauke. Kartais. Užvažiuosiu tavęs septintą.

— Ką? Šįvakar? — Stelos žaisminga nuotaika tučtuojau virto panika. — Aš negaliu išeiti kada panorėjusi. Turiu du vaikus.

— O name dar trys suaugusieji. Negi nė vienas negali keletą valandų pasirūpinti tavo berniukais?

— Gali. Bet aš *nepaprašiau*, tačiau tau, regis, ši sąvoka nepažįstama. Ir... — Ji piktai pasitaisė plaukus. — Aš galiu turėti planų.

— O turi?

Stela pakreipė galvą ir dėbtelėjo į jį.

— Visada turiu planų.

— Neabejoju. Tai pakeisk juos. Jau nuvežei berniukus pavalgyti šonkauliukų?

— Taip, praeitą savaitę, po...

— Gerai.

— Ar žinai, kaip dažnai nutrauki mane vidury sakinio?

— Ne, bet pradėsiu skaičiuoti. Labas, Roza.

— Loganai, Stela darbuojasi puikiai. — Roza sustojo tarpdury ir pritariamai linkčiodama bei nerūpestingai plekšnodama purvinomis pirštinėmis per išterliotus džinsus nužvelgė iškabintus vazonus. — Nebuvau tikra, kad tokia gausi paroda atrodys gražiai, bet viskas puiku. Demonstruoja žiedų gausą.

Ji nusiėmė kepuraitę ir susikišo į kišenę, paskui į kitą sugrūdo purvinas pirštines.

— Sutrukdžiau?

— Ne.

— Taip, — pataisė Stelą Loganas. — Bet nieko tokio. Gali šįvakar pasirūpinti Stelos berniukais?

— Aš nepasakiau...

— Žinoma. Bus smagu. Judu kur nors einate?

— Vakarieniauti. Paliksiu važtaraštį ant tavo stalo, — tarė jis Stelai. — Pasimatysime septintą.

Pavargusi stovėti Stela atsisėdo ant suolelio ir niūriai pažvelgė į Rozą, kai Loganas neskubėdamas pasišalino.

— Tu nepadėjai.

— Manau, kad padėjau. — Roza iškėlė rankas ir pasuko vieną vazoną, tikrindama augalų simetriją. — Išeisi, prasiblaškysi. Tavo berniukams nieko nenutiks, o man smagu pabūti su jais. Jei nebūtum norėjusi eiti su Loganu, būtum nėjusi. Tu moki pasakyti „ne".

— Gal tu ir teisi, bet man norėtųsi truputį daugiau dėmesio. Truputį daugiau... ko nors.

— Jis toks, koks yra. — Roza patapšnojo Stelai per kelį. — O gerai yra tai, kad tau nereikia svarstyti, ką jis slepia, kokį žaidimą žaidžia. Loganas... negaliu sakyti, kad malonus tipas, nes kartais būna neįtikėtinai bjaurus, bet jis sąžiningas. Patikėk manim, tai verta dėmesio savybė.

VIENUOLIKTAS SKYRIUS

BŪTENT DĖL TO VERTA EITI Į PASIMATYMUS, GALVOJO STELA. Ji stovėjo priešais drabužių spintą vienais apatiniais ir suko galvą kuo apsirengus. Ji netgi nežino kur eina. *Nepakenčiama*, kai nežinai kur eini. Iš kur jai žinoti, kaip apsirengti? „Vakarienė" nepakankamai informatyvus žodis. Ar tai vakarienė, per kurią reikia dėvėti trumpą juodą suknelę, ar užteks puošnaus kostiumėlio, pirkto gatavų drabužių parduotuvėje? O gal tai džinsų, marškinėlių ir švarkelio vakarienė? Arba džinsų ir šilkinės palaidinės?

Be to, pasakęs, jog užvažiuos septintą, beveik nepaliko jai laiko persirengti, juo labiau pasvarstyti, ką dėvėti.

Pasimatymas. Kaip gali tai, kas buvo toks laukiamas, jaudinantis ir velniškai smagus dalykas paauglystėje, paprastas ir natūralus jaunystėje, tapti tokiu sudėtingu, netgi erzinančiu peržengus trisdešimt? Negali būti, kad ją sugadino santuoka ar aprūdijo pasimatymų „įrankiai". Suaugusiųjų pasimatymai tokie sudėtingi ir varginantys todėl, kad žmonės, įsivėlę į šį kvailą reikalą, yra turėję bent vienus rimtus santykius, patyrę išsiskyrimą ir nešiojasi tą papildomą bagažą ant savo pečių. Jų gyvenimo būdas beveik nusistovėjęs, jie jau žino ko nori gyvenime, ir yra kartoję socialinio poravimosi ritualą taip dažnai, kad iš tiesų jiems norisi baigti šį žaidimą arba eiti namo ir žiūrėti pokalbių šou.

Ką jau kalbėti apie vyrą, kuris numetė šį pasimatymą tarsi bombą iš giedro dangaus ir nė nesiteikė paaiškinti kas ir kaip, kad žinotum, kaip save pateikti. Nors ir pirmą kartą buvo neką geriau.

Ką gi, puiku. *Puiku.* Jis gaus tai.

Stela vilkosi trumpą juodą suknelę, kai pro vonios kambario duris įgriuvo Geivinas.

— Mama! Baigiau namų darbus. Lukas dar nepadarė, bet aš jau baigiau. Ar galiu eiti į apačią? Galiu?

Stela apsidžiaugė nusprendusi nesimauti kojinių, nes Parkeris atkakliai bandė kabintis į jos koją.

— Nieko nepamiršai? — paklausė ji Geiviną.

— Nea. Padariau visus pratimus.

— O pasibelsti?

— Ai. — Jis metė platų nekaltą šypsnį. — Tu graži.

— Saldžialiežuvis. — Ji pasilenkė ir pabučiavo sūnui į pakaušį. — Bet kai durys uždarytos, reikia pasibelsti.

— Gerai. Ar dabar jau galiu eiti į apačią?

— Po minutėlės. — Stela įsivėrė sidabrinius auskarus. — Pažadėk, kad būsi geras ir klausysi ponios Rozos.

— Mes valgysime sūrainius ir žaisime videožaidimus. Ji sako, kad suries mus į ožio ragą, bet aš taip nemanau.

— Ir nesipešk su broliu. — Pasvajok, pagalvojo Stela. — Žinau, kad tai tavo gyvenimo misija, tačiau šįvakar pailsėk.

— Galiu *eiti*?

— Bėk. — Lengvai pliaukštelėjo jam per užpakaliuką. — Jei ko nors reikės, skambink.

Jam išskubėjus, Stela įšoko į batelius ir užsimetė ant pečių ploną juodą megztuką. Atidžiai apžiūrėjusi save veidrodyje nusprendė, kad su aksesuarais jos suknelė atrodo paprasta, tačiau puošni, o to ji ir siekė.

Pasiėmė rankinę ir, tikrindama jos turinį, perėjo į kitą miegamąjį, kur ant grindų tysojo Lukas — savo mėgstama poza — ir gailiai suraukęs kaktą žiūrėjo į aritmetikos vadovėlį.

— Vargsti, gražuoliuk?

Jis pakėlė galvą. Veide atsispindėjo tokia kančia, kokią sugeba suvaidinti tik maži berniukai.

— Nekenčiu namų darbų.

— Aš irgi.

— Geivinas šokinėjo iškėlęs rankas, nes jis pirmas baigė.

Suprasdama padėties sunkumą, Stela prisėdo ant grindų šalia.

— Pažiūrėkim, ką čia turi.

— Iš kur aš galiu žinoti, kiek bus prie dviejų pridėjus tris?

— Kaip tada žinotum, kiek pirštų turi ant vienos rankos?

Jis susiraukė, bet tuoj patenkintas nusišypsojo.

— Penki!

Išvengus krizės, ji padėjo jam išspręsti kitus uždavinius.

— Na štai, baigta. Ne taip jau ir blogai.

— Vis tiek nekenčiu namų darbų.

— Gali būti, bet pergalės šokį gali sušokti?

Lukas sukikeno, pašoko ir ėmė tūpčioti po kambarį.

Ir viskas, pagalvojo ji, vėl gerai jo mažame pasaulyje.

— Kodėl tu nevalgysi su mumis? Mes valgysime sūrainius.

— Net nežinau, ką tau pasakyti. Būsi geras poniai Rozai?

— Uhu. Ji gera. Kartą atėjo į kiemą ir metė kamuolį Parkeriui. Ir nė nesupyko, kai šuo jį apseilėjo. Kai kurios mergaitės pyksta. Einu žemyn, gerai? Nes noriu valgyti.

— Žinoma.

Likusi viena Stela atsistojo ir ėmė automatiškai rinkti išmėtytus žaislus ir drabužius, kuriems nepavyko grįžti į spintą ar ant lentynos. Apžiūrėjo kai kuriuos sūnų lobius. Geivino numylėti komiksai, beisbolo pirštinė. Mėgstamiausias Luko sunkvežimis, nutriušęs meškutis, su kuriuo jis dar nesigėdijo miegoti.

Šiurpulys tarp menčių sustiprėjo. Rankos pašiurpo, nors buvo su megztuku. Akies kraštelių Stela pastebėjo kontūrus — atspindį, šešėlį — veidrodyje virš stalelio.

Kai atsigręžė, pro duris įgriuvo Heilė.

— Loganas ką tik įsuko į kiemą, — pradėjo ji ir užsikirto. — Kas tau? Atrodai išblyškusi.

— Nieko. Viskas gerai. — Tačiau ranka, kuria bandė pasitaisyti plaukus, virpėjo. — Tik pasirodė, kad... nieko. Nieko. Nors ir išblyškusi, kaip aš atrodau? — Stela prisivertė atsigręžti į veidrodį. Pamatė tik save ir Heilę, judančią už nugaros.

— Puikiai. Tavo plaukai nuostabūs.

— Tau lengva kalbėti, nes ne tu pabundi su jais kiekvieną rytą.

Ketinau susikelti plaukus į viršų, bet būčiau atrodžiusi per daug oficialiai.

— Viskas labai gerai. — Heilė prisiartino ir pakreipė galvą. — Kartą buvau nusidažiusi raudonai. Atrodžiau siaubingai. Mano oda atrodė geltona.

— Ši tamsiai ruda spalva labai tau tinka. — Tik pažiūrėkit į veidą, pavydžiai pagalvojo Stela. Nė raukšlelės.

— Taip, bet raudona dabar tokia madinga. Ką gi, einu žemyn. Užimsiu Loganą. Jei užtruksi, rasi mus virtuvėje. Mėsainių ir sūrainių fiestoje.

Stela nenorėjo vėluoti, kad į ją atkreiptų dėmesį. Bet Heilė jau buvo dingusi, o jai reikia pasidažyti lūpas ir nusiraminti. Bent jau jaudulys dėl pasimatymo — *šį* kartą tai pasimatymas — nuslūgo.

Veidrodyje buvo ne Heilės atspindys. Užteko trumpo akimirksnio, kad spėtų pamatyti moterį šviesiais plaukais.

Susitvardžiusi Stela išėjo iš kambario ir nužingsniavo koridoriumi. Laiptais atsklido Heilės juokas.

— Ji tuoj nusileis. Tikiuosi, kad jausies čia kaip namie. Einu į virtuvę. Pasakyk Stelai, kad atsisveikinsiu su visais už ją. Smagiai praleiskit laiką.

Ta mergaitė turbūt pašėlusi — pagalvojo Stela. Heilė puikiai apskaičiavo atsitraukimą ir dingo virtuvėje, kai Stela ėmė leistis laiptais.

Loganas nukreipė dėmesį į laiptus.

Gana puošnios juodos kelnės, pastebėjo ji. Gražūs mėlyni marškiniai, be kaklaraiščio, tačiau su sportinio stiliaus švarkeliu. Ir vis tiek šis vyras atrodė neprijaukintas.

— Gražiai atrodai, — tarė Loganas.

— Ačiū. Tu irgi.

— Heilė sakė atsisveikinsianti už tave. Pasiruošusi?

— Taip.

Stela išėjo su juo į kiemą ir įsistebeilijo į juodą „mustangą“.

— Tu turi automobilį?

— Tai daugiau nei automobilis; tavo požiūris labai moteriškas.

— O tai, ką tu sakai, yra lytinė diskriminacija. Gerai, jei ne automobilis, tai kas tada?

— Mašina.

— Supratau. Tu taip ir nepasakei, kur mes važiuojame.

Loganas atidarė jai dureles.

— Sužinokime.

VAŽIAVO Į MIESTĄ GROJANT MUZIKAI, KURIOS NEBUVO GIRDĖJUSI. Numanė, jog tai bliuzas, bent jau taip galvojo, tačiau nieko apie ją nežinojo. Kai Stela lyg tarp kitko užsiminė apie tai, Loganas ne tik nustebo, bet ir paskaitė paskaitą.

Kelionės metu sužinojo apie tokius muzikantus kaip Džonas Li Hukeris, Madis Votersas, Bi Bi Kingas ir Tadž Mahalas.

Kad ir kaip būtų keista, kalbos mums nepritrūksta, pagalvojo Stela, kai jie įvažiavo į miestą. Pastatęs mašiną, Loganas pasisuko sėdynėje ir įdėmiai nužvelgė ją.

— Tu tikra, kad gimei čia?

— Taip parašyta mano gimimo liudijime.

Jis papurtė galvą ir išlipo.

— Pasitikrink dar kartą, nes tavo žinios apie bliuzą labai menkos.

Loganas įsivedė ją į restoraną, kur stalai jau buvo nugulti klegančių lankytojų. Jiems atsisėdus, jis davė ženklą padavėjui palaukti, tada tarė:

— Gal pirma išgerkime, kol išsiaiškinsi, ko nori valgyti. Užsakysiu butelį vyno.

— Gerai. — Kadangi jis nebuvo nusiteikęs šnekučiuotis prieš vakarienę, Stela atsivertė valgiaraštį.

— Čia gardžiai gamina šamą. Esi valgiusi? — paklausė jis.

Stela pakėlė akis nuo valgiaraščio ir pažvelgė į jį.

— Ne. Ir nesvarbu, kad pavadinsi mane janke, tačiau aš valgysiu vištieną.

— Gerai. Galėsi paragauti iš mano lėkštės, suprasi ką praradai. Vynų sąraše yra puikaus kalifornietiško *Chardonnay*, kuris tiks ir prie žuvies, ir prie tavojo paukščio. Labai subtilaus skonio.

Stela padėjo valgiaraštį ir pasilenkė per stalą.

— Tu tikrai tai išmanai ar tik išsidirbinėji?

— Aš mėgstu vyną. Ir pasistengiu sužinoti kuo daugiau apie *tai*, ką mėgstu.

Stela vėl atsilošė, o jis pamojo padavėjui. Jiems užsisakius, Stela pakreipė galvą.

— Ką mes čia veikiame, Loganai?

— Bent jau aš ketinu paragauti gardaus šamo ir pasimėgauti taure gero vyno.

— Mes kalbamės beveik tik apie darbą.

— Mes dar ir ginčijamės, — pataisė jis.

— Teisybė. Ir dar mes buvome išvykoje, gana malonioje, kuri užsibaigė stebėtinai asmeniška gaida.

— Kartais man tikrai labai patinka klausytis tavęs, raudonplauke. Beveik tas pats, kas klausytis užsienio kalbos. Ar tu rikiuoji visus tuos dalykus kaip plyteles, bandai nukloti taką nuo vieno taško iki kito?

— Galbūt. Matai, taip jau yra, kad sėdžiu čia su tavimi. Dar vakar to nebuvo mano planuose. Mus sieja darbo santykiai.

— Uhu. Kalbant apie darbą, tavo sistemos vis dar erzina mane.

— Ką tu sakai. Kalbant apie tai, pamiršai palikti tą važtaraštį ant mano stalo.

— Tikrai? — Jis pajudino petį. — Matyt, kažkur nukišau.

— Aš noriu pasakyti, kad...

Ji nutilo, kai padavėjas atnešė vyną ir atsuko etiketę į Loganą.

— Taip, šis. Leiskime damai paragauti.

Ji neskubėdama paėmė taurę, nugėrė mažą gurkšnelį ir kilstelėjo antakius.

— Labai geras... subtilaus skonio.

Loganas nusišypsojo.

— Tada pradėkime.

— Aš noriu pasakyti, — vėl pradėjo ji, — kad nors aplinkybės palankios draugiškiems mudviejų santykiams, tikriausiai jiems nelemta pereiti į kitą lygį.

— Uhu. — Loganas paragavo vyno, nenuleisdamas nuo jos katės žvilgsnio. — Manai, kad daugiau tavęs nebučiuosiu, nes tai gali pakenkti mudviejų draugiškiems santykiams?

— Aš su vaikais gyvenu naujoje vietoje, dirbu naujame darbe. Mano vaikai man svarbiausi.

— Aš ir nesitikiu, kad būtų kitaip. Bet taip pat netikiu, kad tai tavo pirmoji vakarienė su kitu vyru nuo tada, kai netekai savojo.

— Aš atsargi.

— Niekada nebūčiau pagalvojęs. Kaip jis mirė?

— Lėktuvo katastrofa. Skrido namo iš komandiruotės. Aš žiūrėjau televizorių, kai paskelbė apie nukritusį lėktuvą. Jie nepaminėjo vardų, tačiau žinojau, jog tai Kevino lėktuvas. Žinojau, kad jo nebėra dar prieš jiems ateinant man pasakyti.

— Tu prisimeni, kuo vilkėjai, kai išgirdai žinią, ką darei, kur stovėjai. — Logano balsas buvo tylus, o žvilgsnis įsmeigtas į ją. — Atmeni apie tą dieną kiekvieną smulkmeną.

— Kodėl taip sakai?

— Nes tai buvo blogiausia diena tavo gyvenime. Tu neprisiminsi dienos prieš tai, dienos po to, bet niekada nepamirši to, kas įvyko tą dieną.

— Tu teisus. — Jo intuicija nustebino ir sujaudino Stelą. — Ar esi ko nors netekęs?

— Ne, ne taip kaip tu. Bet tokia moteris kaip tu? Ji neteka arba negyvena santuokoje, jei vyras nėra jos gyvenimo centras. Ir niekada nepamirš, jei staiga to centro nebelieka.

— Ne, nepamiršiu. — Jis išraižytas jos širdyje. — Tai pati įžvalgiausia, tiksliausia ir labiausiai paguodžianti užuojauta, kokią esu girdėjusi. Tikiuosi, neįžeisiu pasakydama, kad tai mane nustebino.

— Aš taip lengvai neįsižeidžiu. Tu netekai savo vaikų tėvo, tačiau sukūrei gyvenimą — ir, regis, neblogą. Tam reikia pastangų. Tu ne pirma mane dominanti moteris, kuri turi vaikų. Aš gerbiu motinystę ir jos prioritetus. Tačiau tai netrukdo man žiūrėti į tave ir galvoti, kada pamatysiu tave nuogą.

Stela prasižiojo ir vėl užsičiaupė. Krenkštelėjo, gurkštelėjo vyno.

— Nieko sau. Pritrenkiantis atvirumas.

— Kitokio tipo moterį tiesiog įsitempčiau į lovą. — Kai Stela sumišusi susijuokė, jis kilstelėjo vyno taurę. Luktelėjo, kol padavėjas padėjo patiekalus. — Tačiau tu esi... kadangi mes taip gražiai kartu vakarieniaujame, tai pasakysiu, kad esi atsargi moteris.

— Norėjai pasakyti, susikausčiusi.

Loganas kreivai šyptelėjo įvertindamas ją.

— Niekad nežinai. Be to, mes abu dirbame pas Rozą, ir aš nedaryčiau nieko, kas kenktų jos verslui. Bent jau tyčia. O tu turi du vaikus. Ir nežinau, ar žaizda dėl vyro netekties jau užsitraukė. Todėl, užuot tempęs tave į lovą, kalbuosi prie stalo.

Ji minutėlę svarstė. Giliai širdyje neprieštaravo jo samprotavimams. Netgi pritarė.

— Gerai. Pirmiausia Roza. Aš irgi nedaryčiau nieko, kas jai kenktų. Todėl, kad ir kas nutiktų, sutariame išlaikyti mandagius dalykinius santykius.

— Gali būti, jog ne visada mandagius, tačiau dalykinius.

— Pakankamai sąžininga. Man vaikai visada bus svarbiausi. Ne tik todėl, kad taip turi būti, — pridūrė ji, — bet ir todėl, kad aš taip noriu. Niekas to nepakeis.

— Jei taip atsitiktų, nejausčiau tau pagarbos.

— Ką gi. — Stela vėl minutėlę patylėjo, nes jo atsakymai buvo ne tik tiesmukiški, bet ir tokie, kokius norėjo išgirsti. — Keviną labai mylėjau. Netekusi jo suskilau į dvi dalis: viena dalis norėjo atsigulti ir numirti, kita skatino ištverti skausmą, pyktį ir gyventi toliau.

— Gyventi reikia drąsos.

Ašaros ėmė tvenktis akyse, ir ji lėtai atsiduso.

— Ačiū tau. Man teko suimti save į rankas. Dėl vaikų, dėl savęs. Niekada nejausiu kitam vyrui to, ką jaučiau Kevinui. Galbūt ir nereikia. Bet tai nereiškia, kad negaliu domėtis ar jausti potraukio kitiems vyrams ir kad man lemta nugyventi gyvenimą vienai.

Minutėlę tylėdamas žiūrėjo į ją.

— Kaip gali protinga moteris jausti emocinį potraukį važtaraščiams?

— Kaip gali talentingas vyras būti toks neorganizuotas? — Atsipalaidavusi labiau nei tikėjosi, ji ėmė skanauti salotas. — Aš vėl buvau užsukusi pas Dosonus.

— O, nejaugi?

— Suprantu, kad visus darbus užbaigsi tik praėjus šalnų pavojui, tačiau turiu pasakyti, kad puikiai pasidarbavai. Ne, ne taip pasakiau. Ne taip. Nepaprastai puikus darbas.

— Ačiū. Vėl fotografavai?

— Taip. Panaudosiu nuotraukas savo kuriamame interneto puslapyje apie žemėtvarką.

— Rimtai?

— Kuo rimčiausiai. Ketinu uždirbti Rozai dar daugiau pinigų, Loganai. Kuo daugiau uždirbs ji, tuo daugiau uždirbsi tu. Puslapis sudomins sodininkus ir pritrauks daugiau pirkėjų. Garantuoju.

— Sunku abejoti.

— Žinai, ko labiausiai tau pavydžiu?

— Mano trykštančio gyvybingumo?

— Ne, tu net nekibirkščiuoji. Tavo raumenų.

— Pavydi man raumenų? Nemanau, kad jie tiktų tau, raudonplauke.

— Kai imdavausi kokio nors darbo namuose — šiaurėje — negalėdavau visko atlikti pati. Aš turiu viziją — galbūt ne tokią kūrybingą kaip tavo, tačiau paprastai žinau ko noriu, turiu tam tikrų gabumų. Bet kai reikia atlikti ką nors fiziškai sunkaus, aš nuleidžiu rankas. Ir tai mane siutina, nes kai ką tikrai norėčiau padaryti pati. Bet negaliu. Todėl pavydžiu raumenų, kurie leidžia tau tai padaryti.

— Manau, tai neturi reikšmės. Dirbi pati ar tik nurodinėji, viskas vyksta taip, kaip tu nori.

Ji nusišypsojo žvelgdama į vyno taurę.

— Žinoma. Girdėjau, kad gyveni netoli Rozos namų.

— Už dviejų mylių.

Kai atnešė pagrindinius patiekalus, Loganas atpjovė gabalėlį šamo ir įdėjo jai į lėkštę.

Stela apžiūrėjo jį.

— Hm. Nagi.

— Kertu lažybų, kad sakai savo vaikams, jog jei neparagaus, tai nesužinos, ar jiems tai patinka, ar ne.

— Vienas iš suaugusiųjų gyvenimo privalumų yra tas, kad gali sakyti tokius dalykus netaikydamas jų sau. Bet tiek to. — Ji pasmeigė mažytį gabalėlį, pasiruošė blogiausiam ir įsidėjo į burną. — Įdomu, — ištarė po minutėlės, — skonis visai nieko. Net neprimena žuvies. Tiesą sakant, skanu.

— Galbūt pavyks pažadinti tavo pietietišką kilmę. Žiūrėk, kitą kartą jau valgysi kukurūzų košę.

— Aš taip nemanau. Kartą jau bandžiau. Taigi savo namų aplinką pats tvarkai?

— Beveik. Žemė mažai kalvota, gerai nusausinta. Iš šiaurės pusės yra senų gražių medžių. Pasodinau porą jovarų, keletą hikorijų, laukinių azalijų, kalnų laurų. Pietinė pusė atvira. Didelė veja priešais namą, pakrašty teka upeliūkštis.

— O namas?

— Ką?

— Namas. Koks jis?

— A. Dviejų aukštų. Karkasinis. Man šiek tiek per didelis, tačiau atiteko kartu su žeme.

— Po keleto mėnesių aš irgi pradėsiu dairytis panašaus. Jei išgirsi, kad kas nors parduoda, pasakyk man.

— Gerai. Vaikams patinka pas Rozą?

— Labai. Tačiau vis tiek kada nors reikės įsigyti savo namus. Tai svarbu vaikams. Nenoriu nieko įmantraus — šiaip ar taip, negalėčiau sau leisti. Nieko tokio, jei reikės paremontuoti. Aš sugebu. Ir norėčiau, kad jame nesivaidentų.

Stela nutilo pamačiusi jo klausiamą žvilgsnį. Tada papurtė galvą.

— Tikriausiai vynas kaltas. Nė nesuvokiau, kad galvoju apie tai.

— Kodėl?

— Mačiau — maniau, kad mačiau, — pasitaisė ji, — tą šmėklą, kuria garsėja Harperių namai. Veidrodyje, savo miegamajame, prieš pat tau atvažiuojant paimti manęs. Tai nebuvo Heilė. Ji įėjo po minutėlės. Pasistengiau įtikinti save, kad tai buvo Heilė. Bet tai netiesa. Niekas kitas negalėjo būti, nes... nes tai neįmanoma.

— Regis, vis dar bandai įtikinti save.

— Aš protinga moteris, pameni. — Ji pabaksnojo pirštu sau į galvą. — Protingos moterys nemato vaiduoklių, negirdi jų dainuojamų lopšinių. Ir nejaučia jų.

— O ką tu jauti?

— Vėsumą, *buvimą*. — Ji skubiai nusipurtė ir pabandė nusijuokti. — Negaliu paaiškinti, nes tai neprotinga. O šįvakar tas jausmas, kad kažkas yra šalia, buvo ypač stiprus. Trumpas, tačiau stiprus. Ir atmosfera buvo priešiška. Ne, ne taip sakau. Priešiška — per stiprus žodis. Priekaištinga.

— Kodėl nepasikalbi apie tai su Roza? Ji papasakotų ką žino.

— Galbūt. Tu sakei, niekada jo nematei?

— Ne.

— Ir nejautei?

— Negaliu sakyti, kad dažnai. Tačiau kartais dirbdamas, kasdamas žemę ar vaikštinėdamas po medelyną kažką jaučiu. Kai pasodini augalą, net jei jis nudžiūsta, žemėje kažkas lieka. Kodėl žmogus neturėtų kažko palikti po savęs?

Apie tai ji pagalvos vėliau, kai mintys nesisuks apie kitus dalykus. O šią minutę galvoje sukosi tai, kad patinka Logano kompanija. Be to, reikia atsižvelgti ir į primityvų kūnišką potraukį. Jei ir toliau mėgausis jo draugija ir tas potraukis neišblės, viskas baigsis lovoje.

Tai savo ruožtu sukels tam tikrų komplikacijų. Juk jie sukasi toje pačioje erdvėje. Dirba tam pačiam žmogui, tame pačiame darbe. Netrukus visi pastebėtų, kad tarp jų kažkas yra.

Vadinasi, jai teks pagalvoti apie *tai*, ir ar jausis patogiai žinodama, kad jos asmeninis gyvenimas išstatytas viešumai.

Po vakarienės jie nuėjo į Beilo gatvę pažiūrėti naktinio karnavalo. Turistai, miesto gyventojai, porelės ir jaunimo būriai vaikštinėjo gatve, nulieta neoninių iškabų šviesos. Iš tarpdurių sklido muzika, vieni žmonės plūdo iš parduotuvių, kiti — į jas.

— Čia buvo „Monarcho“ klubas. Tau nesunku vaikščioti su šiais bateliais?

— Ne.

— Tai gerai. Beje, gražios kojos.

— Ačiū. Jau seniai jas turiu.

— Taigi „Monarchas“. — tęsė jis. — Taip jau atsitiko, kad jis dalijosi vienu kiemu su laidojimo paslaugų namais. Savininkui nebuvo sunku atsikratyti nušautų aukų.

— Tai bent smagus vaizdelis iš Beilo gatvės gyvenimo.

— O, jų yra ir daugiau. Bliuzas, rokas — čia abiejų lopšys — vudu, lošimo namai, seksas, skandalai, kontrabandinis viskis, kišenvagiai ir žmogžudystės.

Jo balsą užgožė muzika, ūžtelėjusi iš klubo, smogusi Stelai tikru pietietišku karščiu.

— Viskas vykdavo štai čia, šioje gatvėje, — tęsė Loganas. — Bet dabar grožėkis karnavalu tokiu, koks jis yra.

Jie įsiliejo į minią ir ėmė stebėti, kaip trys berniūkščiai vartosi ir šokinėja gatvės vidury.

— Aš irgi taip moku. — Stela mostu parodė berniuką, vaikštantį ant rankų.

— Uhu.

— Tikrai. Dabar čia nedemonstruosiu, bet tikrai moku. Šešerius metus lankiau gimnastikos treniruotes. Galiu išlenkti savo kūną kaip riestainį. Na, dabar pusę riestainio, bet tuomet...

— Bandai mane sujaudinti?

Ji nusijuokė.

— Ne.

— Tada tai tik šalutinis poveikis. O kaip atrodo pusė riestainio?

— Gal kada nors parodysiu, kai būsiu tinkamiau apsirengusi.

— Tu *bandai* mane sujaudinti.

Stela vėl nusijuokė ir ėmė stebėti atlikėjus. Po kurio laiko Loganas įmetė pinigų į dėžutę, ir jie nužingsniavo tolyn.

— Kas ta Betė Peidž ir kodėl jos veidas ant tų marškinėlių?

Loganas sustojo it įkaltas.

— Tu turbūt juokauji.

— Ne.

— Spėju, kad gyvenai ne šiaurėje, o urve. Betė Peidž — legendinė penktojo dešimtmečio gražuolė ir sekso dievaitė.

— Iš kur tu žinai? Dar nė gimęs nebuvai.

— Aš domiuosi kultūros istorija, ypač jei tai susiję su gražiomis nusirenginėjančiomis moterimis. Pažiūrėk į tą veidelį. Ta mergina turi Veneros kūną.

— Ji tikriausiai negalėtų paeiti ant rankų, — tarė Stela ir lyg niekur nieko nužingsniavo, kai jis nusijuokė.

Jie nuėjo pro valgančius ir geriančius žmones iki gatvės pabaigos, paskui sugrįžo atgal kita gatvės puse. Loganas gundė užsukti į bliuzo klubą, tačiau Stela po trumpų vidinių debatų papurtė galvą.

— Tikrai negaliu. Jau ir taip išbuvome daugiau nei planavau. Rytoj laukia ilga diena, o šįvakar pakankamai ilgai piktnaudžiavau Rozos gerumu.

— Mes atsilyginsime jai.

— O bliuzo klubą įrašysiu į savo sąrašą. Pažymėsiu tai, ką jau nuveikiau. Sąraše jau yra Beilo gatvė ir šamas. Aš beveik jau vietinė.

— Nespėsi apsidairyti, kaip imsi kepti šamus ir dėti žemės riešutų į kokakolą.

— Kodėl turėčiau dėti į kokakolą žemės riešutų? A, tiek to. — Ji mostelėjo ranka. — Tai toks pietietiškas įprotis. Gal užteks, jei pasakysiu tik tiek, jog puikiai praleidau laiką?

— Užteks.

Nebuvo nei sudėtinga, nei nuobodu, suvokė ji. Stela nejautė jokios įtampos. Gal tik pirmąsias minutes. Buvo pamiršusi — ar beveik pamiršusi, ką reiškia būti įdomaus ir patrauklaus vyro draugijoje.

Nėra reikalo sau meluoti: svarstė ir apie tai, koks būtų jausmas pajusti tas rankas — dideles, nuo sunkaus darbo sudiržusias — ant savo kūno.

Roza buvo palikusi įjungtas šviesas — verandoje, fojė, Stelos miegamajame. Stela pastebėjo jas iš tolo ir pagalvojo, jog tai labai motiniškas gestas. Arba seseriškas, nes Roza nebuvo tokia sena, kad tiktų jai į motinas.

Jos pačios motina visada pernelyg rūpinosi savimi ir savo poreikiais, kad pagalvotų apie tokią smulkmeną kaip šviesa verandoje. Turbūt, galvojo Stela, tai viena iš priežasčių, kodėl ji tiek daug dėmesio skiria smulkmenoms.

— Koks gražus namas, — tarė Stela. — Naktį tiesiog spindi. Nenuostabu, kad Roza taip myli jį.

— Kito tokio nerastum. O kai pavasarį sužydi sodai, negali atsigrožėti.

— Turėtų rengti ekskursijas po namą ir sodus.

— Ji tai darydavo kartą per metus. Liovėsi po to, kai išspyrė mulkį Klarką. Tavim dėtas, neklausinėčiau, — suskubo jis Stelai dar neprasižiojus. — Jei Roza norės apie tai papasakoti, papasakos.

Jau žinodama jo manieras, Stela palaukė, kol priėjęs atidarė jai dureles.

— Nekantrauju pamatyti sodus visam gražume. Esu dėkinga, kad galiu čia gyventi ir parodyti savo vaikams šią tradiciją.

— Yra ir kita tradicija. Pabučiuoti merginą atsisveikinant.

Šį kartą Loganas priėjo lėčiau, leisdamas Stelai pasiruošti. Susijaudinimo šiurpulys perbėgo jos kūnu, kai lūpos susitiko.

Loganas susikaupė, kai ėmė neramiai virpčioti papilvėje. Stelos lūpos prasivėrė paklusdamos reikliam liežuviui. Jo rankos nuslydo Stelos plaukais ant pečių, tada žemyn ir tvirtai suspaudė klubus.

Raumenys, abejingai pagalvojo ji. Och, jis tikrai jų turi. Stela jautėsi it glaustųsi prie šilto lygaus plieno. Tada Loganas žengė į priekį, ir ji susvyravusi atsirėmė į duris. Įkalinta tarp jo kūno ir durų, deginama gyslose kunkuliuojančio kraujo, jautėsi trapi, apsvaigusi ir kupina geismo.

— Minutėlę, — išspaudė ji. — Palauk.

— Pirmiausia noriu tai užbaigti.

Jis norėjo žymiai daugiau nei bučinio, tačiau žinojo, jog teks apsiriboti juo, todėl neskubėjo. Šios moters lūpos buvo gundančios, o lengvai virpantis kūnas nepaprastai jaudino. Įsivaizdavo, kaip paima jį visą — negailestingai, godžiai. Arba ragauja po truputį, kol pakvaišta nuo skonio.

Kai atsitraukė, aptemusios Stelos akys pasakė jam, kad jis galėtų pasielgti kaip tinkamas. Kitą kartą, kitoje vietoje.

— Ar prasminga apsimetinėti, kad šiuo bučiniu ir baigsime?

— Aš negaliu...

— Ne šįvakar, — tarė jis, kai Stela dirstelėjo į duris.

— Tada ne, neprasminga.

— Gerai.

— Bet aš negaliu taip paprastai imti ir padaryti. Turiu...

— Suplanuoti, — užbaigė jis. — Organizuoti.

— Nelabai moku elgtis spontaniškai, o kai turi du vaikus, tai iš viso beveik neįmanoma.

— Tada planuok, organizuok, pranešk man. Aš galiu būti spontaniškas. — Jis vėl pabučiavo ją. Stela nebejautė kojų.

— Turi mano numerį, paskambink. — Jis atsitraukė. — Eik į vidų, Stela. Nes pagal tradiciją reikia ne tik pabučiuoti merginą, reikia palaukti, kol ji įeis vidun, o tada nueiti svarstant, ar toji galimybė pasitaikys dar kartą.

— Ką gi, tada labanakt. — Ji įėjo į vidų ir užsisvajojusi užlipo laiptais, pamiršusi išjungti šviesas.

Svaigdama nuo jausmų, nuplaukė koridoriumi, ir dainavimas pasiekė jos smegenis likus vos porai žingsnių iki sūnų miegamojo. Stela vienu šuoliu įveikė likusį atstumą. Ir *pamatė*, pamatė siluetą, šviesių plaukų spindesį, naktinės lempos šviesoje žėrinčias akis, įsmeigtas į ją.

Šaltis, tarsi piktas skaudus antausis, smogė Stelai. Kitą akimirką moteris dingo.

Virpančiomis kojomis Stela prišoko prie lovų, paglostė Geivino, Luko galvas, patikrino, ar šilti skruostai. Taip daro nervingos motinos, norėdamos įsitikinti, kad vaikas kvėpuoja.

Parkeris tingiai apsivertė, sveikindamasis tyliai viauktelėjo, krustelėjo uodegą ir vėl užmigo.

Jis užuodžia mane, pažįsta mane. Negi ją irgi? Kodėl jis neloja ant jos?

O gal aš kraustausi iš proto?

Nusipraususi pasiėmė pagalvę, antklodę ir nusinešė į sūnų kambarį. Atsigulė tarp vaikų ir praleido naktį saugodama juos nuo neįmanomo.

DVYLIKTAS SKYRIUS

ŠILTNAMYJE ROZA LAISTĖ VIENMEČIŲ AUGALŲ, UŽAUGINTŲ PER žiemą, lysves. Atėjo laikas augalus parduoti. Širdies gilumoje buvo liūdna, kad ne ji augalus sodins. Ir žinojo, kad ne visais jais bus tinkamai rūpinamasi. Kai kurie nunyks neprižiūrėti, kitiems saulės teks per daug, arba nepakankamai. Dabar jie vešlūs, tarpūs, pilni gyvybės.

Augalai jos.

Teks leisti jiems išeiti, kaip kad išleido savo sūnus. Belieka tikėtis, kad, kaip ir sūnūs, augalai suras savo vietą ir suvešės.

Pasiilgo savo sūnelių. Labiau nei suvokė, ypač kai namuose vėl bėgioja, klega ir šiukšlina vaikai. Gerai, kad Harperis šalia, jis labai jai padėjo, kai buvo sunku. Tačiau Harperis išaugo iš to amžiaus, kai vaikai priklauso tik tėvams. Nors gyvena visai šalia ir dažnai dirba kartu, jis jau niekada nebebus tik jos. Lieka tenkintis retais kitų sūnų vizitais, skambučiais ir elektroniniais laiškais. Žinojimu, kad jie visi laimingai kuria savo gyvenimą.

Pasodino juos, rūpinosi, globojo ir mokė, o paskui paleido.

Ji nebus viena iš tų perdėm valdingų, dusinančių motinų. Vaikams, kaip ir augalams, reikia erdvės ir oro. Bet kartais taip norėtųsi sugrįžti dešimt ar dvidešimt metų atgal ir palaikyti savo brangiuosius berniukus glėbyje šiek tiek ilgiau. Sentimentai tik dar labiau nuliūdins, priminė sau. Vos tik užsuko vandentiekio čiaupą, į šiltnamį įėjo Stela.

Roza giliai įkvėpė.

— Nieko nėra geriau už drėgnos žemės kvapą, ar ne?

— Taip. Tik pažiūrėk į šiuos serenčius. Jie tuoj išskris pro duris. Pasigedau tavęs šįryt.

— Norėjau anksčiau ateiti čionai. Po pietų turiu važiuoti į Sodininkų klubo susirinkimą. Paruošiu keletą vazonų centrinei aikštei papuošti.

— Puiki reklama. Aš tik norėjau padėkoti, kad pasirūpinai mano berniukais.

— Man buvo smagu. Labai. Ar gerai praleidai laiką?

— Puikiai. Ar bus problemų, jei mes su Loganu susitikinėsime ne darbo metu?

— Kodėl turėtų?

— Darbe...

— Suaugusieji turi gyventi savo gyvenimą bet kurioje situacijoje. Judu esate laisvi žmonės. Tikiuosi, kad pati pajusi, jei kils kokių neaiškumų dėl jūsų santykių.

— Mes abi suprantame, kad žodis „susitikinėti" yra eufemizmas.

Roza ėmė gnaibyti kai kurių petunijų lapus.

— Stela, jei nenorėtum mylėtis su tokiu vyru kaip Loganas, imčiau nerimauti dėl tavęs.

— Ką gi, tau nėra ko jaudintis. Vis dėlto noriu pasakyti... aš dirbu pas tave, gyvenu tavo namuose, todėl noriu pasakyti, kad nesu laisvo elgesio.

— Žinau, kad nesi. — Roza trumpam atplėšė akis nuo savo darbo. — Tu per daug atsargi, sąmoninga ir truputį per daug susisaisčiusi, kad būtum laisvo elgesio.

— Dar vienas būdas pavadinti mane susikausčiusia, — sumurmėjo Stela.

— Ne visai taip. Bet netgi jei būtum laisvo elgesio moteris, tai būtų tavo reikalas, ne mano. Tau nereikia mano pritarimo.

— Man jo reikia, nes dirbu pas tave ir gyvenu tavo namuose. Gerbiu tave.

— Ką gi, tada viskas gerai. — Roza perėjo prie sprigių. — Gavai jį. Pageidavau, kad gyventum čia, nes norėjau geriau tave pažinti kaip žmogų. Pasamdydama tave atidaviau tau gabalėlį to, kas labai svarbu man, asmeniškai svarbu. Todėl, jei po kurio laiko būčiau nusprendusi,

kad tu ne tokia, kurią galėčiau mėgti ir gerbti, būčiau atleidusi. — Ji nukreipė akis į gėles. — Kad ir kokia kompetentinga būtum. Kompetentingą žmogų ne taip sunku rasti.

— Ačiū. Tikriausiai.

— Manau, paimsiu keletą šių snapučių, kurie jau susodinti į vazonus. Sutaupysiu laiko ir pastangų — be to, jų mes turime pakankamai.

— Tik pasakyk kiek, kad galėčiau įtraukti į aprašą. Roza, yra dar kai kas, apie ką norėjau pasikalbėti.

— Kalbėk, — paragino Roza rinkdamasi augalus.

— Tai dėl vaiduoklio.

Roza kilstelėjo lašišos raudonio snaputį ir apžiūrėjo iš visų pusių.

— Kas yra?

— Jaučiuosi kvailai kalbėdama apie tai, bet... ar jautei, kad ji kada nors tau grasintų?

— Grasintų? Ne. Taip griežtai nepasakyčiau. — Roza pastatė snaputį ant padėklo ir išsirinko kitą. — Kodėl?

— Nes, ko gero, aš mačiau ją.

— Tai nėra netikėta. Harperių nuotaka mėgsta pasirodyti motinoms ir mažiems berniukams. Kartais mažoms mergaitėms. Kai buvau maža, kartais matydavau ją, o kai susilaukiau sūnų, ji pasirodydavo gana dažnai.

— Sakyk, kaip ji atrodo?

— Maždaug tavo ūgio. — Roza kalbėdama rinko snapučius Sodininkų klubui. — Liekna. Labai liekna. Nuo dvidešimties iki trisdešimties metų amžiaus, nors sunku tiksliai pasakyti. Nelabai gerai atrodo, nors ir vaiduoklis, — pridūrė ji šypteldama. — Man rodos, kažkada buvusi labai graži, tačiau, matyt, ilgokai sirgusi. Ji šviesiaplaukė, o akių spalva tarp žalios ir pilkos. Ir labai liūdna. Vilki pilką suknelę — arba ši atrodo pilka, kabanti ant jos kaip ant pakabo.

Stela iškvėpė.

— Ją ir mačiau. Tai buvo ji. Neįtikėtina, bet aš *mačiau*.

— Turėtum jaustis pamaloninta. Šis vaiduoklis retai pasirodo ne šeimos nariams — bent jau taip sako legenda. Neturėtum jos bijoti, Stela.

— Bet išsigandau. Vakar, kai grįžusi namo įėjau į berniukų kambarį, išgirdau ją dainuojant lopšines.

— „Mėlynąją levandą“. Galima sakyti, tai jos prekinis ženklas. — Roza išsitraukė nedideles žnyples ir nukirpo silpną stiebą. — Ji niekada nekalba, bent jau nesu girdėjusi, tačiau naktimis dainuoja namo vaikams.

— „Mėlynoji levanda“. Būtent. Išgirdau ir įbėgau į kambarį. Ji stovėjo tarp vaikų lovų. Atsisuko į mane. Viskas truko tik sekundę, tačiau pažiūrėjo į mane. Jos akys buvo ne liūdnos, Roza, jos buvo piktos. Pajutau šalčio bangą, tarsi būtų kažką metusi į mane. Viskas buvo ne taip, kaip kitais kartais, kai jausdavau tik vėsumą.

Susidomėjusi Roza įsistebeilijo į Stelą.

— Keletą kartų jaučiau tarsi būčiau ją supykdžiusi. Įspūdis pasikeisdavo. Panašiai kaip tu apibūdinai.

— Taip tikrai buvo.

— Aš tikiu tavim, tačiau paprastai ji niekada nedemonstruodavo savo buvimo. O tuos proveržius priimdavau kaip nuotaikos pasikeitimą. Tikriausiai ir vaiduokliams keičiasi nuotaika.

— Tu manai, kad ir vaiduokliams keičiasi nuotaika, — lėtai pakartojo Stela. — Aš tiesiog negaliu suprasti tokio teiginio.

— Žmonėms juk keičiasi, ar ne? Kodėl tai turėtų pasikeisti, kai jie miršta?

— Gerai, — kiek patylėjusi ištarė Stela. — Pamėginsiu priimti, tarsi tai nebūtų beprotybė. Gal jai nepatinka, kad aš esu čia?

— Per pastarąjį šimtmetį Harperių namuose gyveno daug žmonių, daug svečių. Vaiduoklis turėtų būti įpratęs. Jei norėtum persikelti į kitą flygelį...

— Ne. Nematau skirtumo. Vakar naktį išsigandau, todėl nusprendžiau miegoti su berniukais jų kambaryje, tačiau ji pyko ne ant jų. Pyko ant manęs. Kas ji buvo?

— Niekas tiksliai nežino. Visi mandagiai vadina ją Harperių nuotaka, tačiau manoma, kad ji buvo tarnaitė. Auklė ar guvernantė. Aš manau, kad vienas iš namo vyrų suvedžiojo ją ir galbūt atstūmė, jei ji pastojo. Harperių nuotaka reiškia savo prieraišumą vaikams, todėl manau, kad su jais susijusi. Niekas neabejoja, kad ji mirė šiose valdose arba pačiame name.

— Turėtų būti kokių nors dokumentų, kaip manai? Gal šeimos knyga, gimimo ir mirties įrašų, fotografijų, ferotipijų, ko nors.

— O, jų daugybė.

— Norėčiau juos peržiūrėti, jei tu nieko prieš. Sužinoti, kas ji buvo, su kuo turiu reikalų.

— Gerai. — Roza, nepaleisdama iš rankos žnyplių, įsirėmė į klubus. — Keista, kad niekas to nepadarė anksčiau, įskaitant mane. Aš tau padėsiu. Bus įdomu.

— SIAUBAS. — HEILĖ NUŽVELGĖ BIBLIOTEKOS STALĄ, APKRAUTĄ albumais, stora Biblija, senų dokumentų dėžėmis, tarp kurių gulėjo Stelos nešiojamasis kompiuteris ir keletas sąsiuvinių. — Mes it kokie pėdsekiai.

— Negaliu patikėti, kad irgi matei ją, bet nieko nesakei.

Heilė panarino galvą vaikščiodama po kambarį.

— Pamaniau, palaikysi mane išprotėjusia. Be to, mačiau ją tik kartą ir labai trumpai. Dar niekada nebuvau mačiusi tikro vaiduoklio. Nepaprastai įdomu.

— Džiaugiuosi, kad kam nors tai patinka.

Heilei iš tiesų buvo nepaprastai įdomu. Ji ir jos tėvas mėgo skaityti knygas; jų svetainė su daugybe lentynų ir dviem minkštais foteliais labiau priminė biblioteką nei gyvenamąjį kambarį.

Svetainė buvo miela ir jauki.

Tačiau šis kambarys buvo *biblioteka*. Dailios tamsaus medžio lentynos juosė ilgus langus, kilo į viršų sienomis, vienoje vietoje perskirtos pailgo stalo. Čia buvo šimtai knygų, tačiau dėl švelniai žalios spalvos sienų ir šviesaus grietinėlės spalvos granitinio židinio neužgožė erdvės. Heilei patiko didelės juodos žvakidės ir šeimos fotografijos, pastatytos ant židinio atbrailos.

Šen bei ten buvo daugiau fotografijų ir daiktų, žavių dalykėlių, tokių kaip dubenys, statulėlės ir kupolo formos krištolinis laikrodis. Žinoma, gėlės. Gėlių šiuose namuose pilna visur. Bibliotekoje buvo tulpių, tiesiančių savo tamsiai raudonas galvas iš plačios skaidraus stiklo vazos.

O kokios kėdės — plačios, minkštos kaip sviestas, odinės. Bibliotekoje stovėjo netgi odinė sofa. Nors prie lubų kabėjo didžiulis sietynas, o kiekviena lentyna turėjo savo apšvietimą, šen bei ten stovėjo

stalinės lempos su gražiais stikliniais gaubtais, kurie atrodė it vitražas. Kilimai tikriausiai labai seni, su įdomiais egzotiškų paukščių motyvais kampuose.

Heilė negalėjo įsivaizduoti, ką reiškia turėti tokį kambarį, juo labiau nežinojo, kaip reikėtų jį apstatyti, kad jis būtų nuostabus — kito žodžio ji nerado — bet kartu ir jaukus, kaip toji nedidelė biblioteka, kurią turėjo namuose.

Šeimininkė tai žinojo. Roza, Heilės nuomone, buvo nepakartojama moteris.

— Manau, šitas gražiausias kambarys visame name, — nutarė ji. — Žinoma, aš taip sakau apie kiekvieną kambarį pabuvusi jame penkias minutes. Tačiau tikrai manau, kad šis pranoksta visus. Jis tarsi paveikslas iš *Pietietiško gyvenimo būdo* ar kažkas panašaus, tačiau aš pabrėžčiau žodį *gyvenimo*. Mielai nusnausčiau ant šios sofos.

— Suprantu, ką nori pasakyti. — Stela padėjo į šalį peržiūrėtą albumą. — Heile, tik neprasitark apie tai vaikams.

— Nebijok. — Ji sugrįžo prie stalo ir pagaliau atsisėdo. — Ei, gal mums atlikti *seansą*? Būtų šiurpu ir smagu.

— Aš dar taip toli nenuėjau, — tarė Stela. Ji pakėlė akis, kai įėjo Deividas.

— Vaiduoklių medžiotojų užkandžiai, — paskelbė jis statydamas padėklą ant stalo. — Kava, arbata, sausainiai. Norėjau atnešti angelų maisto, bet pagalvojau, kad bus banalu.

— Šaipaisi?

— Tikrai taip. Bet mielai pasiraitočiau rankoves ir padėčiau. Būtų smagu, jei po tiek laiko galėtume duoti jai vardą. — Jis pabaksnojo į Stelos kompiuterį. — Ó šis kam?

— Užrašams, duomenims, faktams, prielaidoms. Nežinau. Dar tik pirma diena.

Įėjo Roza nešina dėže. Jos skruostas buvo išteptas, o ant plaukų blizgėjo voratinkliai.

— Namų išlaidų sąskaitos iš palėpės. Ten yra ir daugiau, bet pradžiai pakaks.

Ji numetė dėžę ant grindų ir šyptelėjo.

— Turėtų būti smagu. Nežinau, kodėl anksčiau nesugalvojau. Nuo ko norite pradėti?

— Manau, kad turėtume atlikti *seansą*, — pradėjo Heilė. — Gal ji paprasčiausiai pasakys mums, kas esanti ir kodėl jos siela įstrigusi šioje egzistencijos pusėje. Taip būna su vaiduokliais. Jie įstringa, kartais net nežino, jog yra mirę. Šiurpu, ar ne?

— Seansas. — Deividas pasitrynė rankas. — Kur mano turbanas?

Heilė garsiai nusikvatojo, o Stela pabeldė į stalą.

— Gal malonėtumėt kontroliuoti savo krykštavimus? Manau, reikėtų pradėti nuo nuobodesnių dalykų. Tarkim, nustatyti metus.

— Dar niekada nesu klausęs vaiduoklio, kiek jam metų, — garsiai samprotavo Deividas, — bet galiu pamėginti.

— Nustatyti laikotarpį, kada ji čia gyveno, — atrėžė Stela dėbtelėdama į Deividą. — Remiantis tuo, ką ji dėvi. Galbūt pavyktų nustatyti ar bent jau nuspėti amžiaus tarpsnį.

— Per madą, — linktelėjo Roza imdama sausainį. — Gera mintis.

— Protinga, — sutiko Heilė. — Bet aš nelabai įžiūrėjau, ką ji vilkėjo. Mačiau tik šmėstelėjimą.

— Pilką suknelę, — įsikišo Roza, — aukšta apykakle, ilgomis rankovėmis.

— Ar kas nors mokate piešti? — paklausė Stela. — Aš sugebu braižyti linijas ir kreives, bet žmonių piešti nemoku.

— Roza. — Deividas patapšnojo Rozai per petį.

— Ar gali nupiešti ją, Roza? Kokią tu ją matei?

— Galiu pamėginti.

— Atsinešiau sąsiuvinių. — Stela ištiesė vieną Rozai, ir ši nusišypsojo.

— Taip ir maniau. Ir, žinoma, tavo pieštukai nepriekaištingai nusmailinti. Kaip pirmą dieną mokykloje.

— Kitaip sunku jais rašyti. Deividai, gal papasakotum apie savo patirtį su... tikriausiai reikėtų ją vadinti Harperių nuotaka, kol Roza pieš.

— Buvau sutikęs ją keletą kartų, tačiau seniai, dar vaikystėje, kai augau čia su Harperiu.

— Koks buvo pirmas kartas?

— Pirmo karto niekada nepamiršti. — Deividas mirktelėjo Stelai, paskui atsisėdo ir įsipylė kavos. — Miegojome su Harperiu viename

kambaryje — tiksliau, apsimetinėjome, jog miegame, kad Roza neateitų ir nepradėtų riaumoti. Mes šnabždėjomės...

— Jie visada manydavo, kad šnabždasi, — tarstelėjo Roza pieš-dama.

— Rodos, buvo pavasaris. Pamenu, langai buvo atidaryti ir pūtė švelnus vėjelis. Man buvo devyneri. Susipažinau su Harperiu mokyk-loje, ir, nors jis buvo metais jaunesnis, iškart susidraugavome. Buvome pažįstami tik keletą savaičių, kai atėjau pas jį pernakvoti. Taigi gulėjo-me tamsoje ir šnabždėjomės. Harperis papasakojo man apie vaiduoklį. Maniau, kad viską išsigalvoja, nori pagąsdinti mane, bet jis prisiekė visais šventaisiais, kad tai tiesa ir kad jis matęs jį ne kartą.

— Paskui tikriausiai užmigome. Prisimenu, pabudau pajutęs, jog kažkas glosto man galvą. Pamaniau, kad tai Roza, ir sutrikau, todėl pramerkiau vieną akį pažiūrėti.

Deividas atsigėrė kavos, prisimerkė ir nuklydo į prisiminimus.

— Ir pamačiau ją. Ji nuėjo prie Harperio lovos ir pasilenkė, kaip daro motinos, norėdamos pabučiuoti vaiką. Tada perėjo per kambarį. Kampe stovėjo supamoji kėdė. Atsisėdo, pradėjo suptis ir dainuoti.

Deividas pastatė kavos puodelį.

— Nežinau, gal išleidau kokį garsą ar sukrutėjau, tačiau ji pažiū-rėjo tiesiai į mane. Maniau, verkia, tačiau ji šypsojosi. Pridėjo prie lūpų pirštą tarsi liepdama tylėti. Tada dingo.

— Ką tu darei? — Heilė, paveikta pasakojimo, irgi sušnabždėjo.

— Užsitraukiau ant galvos antklodę ir pratūnojau iki ryto.

— Išsigandai? — labiau teigdama nei klausdama tarė Stela.

— Man buvo devyneri, šalia vaiduoklis — be to, aš labai jautrios prigimties, todėl, aišku, taip. Bet iki ryto baimė išgaravo. Ryte viskas atrodė kaip sapnas — geras sapnas. Ji glostė man galvą ir dainavo. Buvo graži, jokių žvangančių grandinių ar kraują stingdančių klyksmų. Šiek tiek priminė angelą, todėl jos nebijojau. Kai papasakojau apie tai Har-periui, jis pasakė, kad mes tikriausiai broliai, nes niekam iš jo draugų nepavyko jos pamatyti.

Deividas nusišypsojo prisimindamas.

— Jaučiausi pamalonintas ir laukiau, kada vėl pasirodys. Paskui mačiau ją dar keletą kartų, bet, kai man sukako trylika, vaiduoklio ap-silankymai liovėsi.

— Ar ji kada nors kalbėjosi su tavim?

— Ne, tik dainavo. Tą pačią dainą.

— Ar matydavai ją tik miegamajame, naktimis?

— Ne. Kartą nusprendėme pastovyklauti. Buvo vasara, karšta ir pilna vabalų, bet mes zyzėme Rozai, kol ji išleido mus. Bet neištempėme nė iki ryto, nes Džeisonas susižeidė pėdą į akmenis. Prisimeni, Roza?

— Taip. Antra valanda ryto, o aš pakuoju keturis vaikus į mašiną, nes vieną iš jų reikia vežti medikams į priėmimo skyrių, kad susiūtų žaizdą.

— Mes išėjome į sodo pakraštį — vakarinėje pusėje — dar prieš nusileidžiant saulei. Dešimtą vakaro pusei mūsų jau buvo bloga nuo dešrainių ir zefyrų, kiti tirtėjo iš baimės prisiklausę kvailų istorijų apie vaiduoklius. Skraidė jonvabaliai, — sumurmėjo užsimerkdamas Deividas. — Pats vidurvasaris, tvankuma. Visi buvome išsirengę iki apatinių. Jaunesnieji užmigo, bet mes su Harperiu nemiegojome. Ilgai. Paskui tikriausiai užsnūdau, nes pašokau, kai Harperis papurtė mane už peties. „Štai ji", tarė jis, ir aš pamačiau ją vaikštančią sode.

— O Dieve, — išspaudė Heilė ir pasislinko arčiau Deivido. — Ir kas tada?

— Harperis šnypštė man į ausį, kad turėtume pasekti ją, o aš bandžiau jį atkalbėti, neaukodamas savo vyriškumo. Pabudo kiti du, ir Harperis pasakė, kad jis eisiąs, o mes galį pasilikti, jei esame geltonieji bailūs šunys.

— Kertu lažybų, kad tai tave paskatino, — įsiterpė Stela.

— Kitų berniukų kompanijoje nesinori būti geltonuoju bailiu šuniu. Mes visi ėjome. Meisonui buvo ne daugiau kaip šešeri, bet jis trepsėjo eisenos gale, stengdamasis neatsilikti. Švietė mėnulis, todėl mes galėjome ją matyti, bet Harperis liepė nesiartinti, kad ji nepamatytų mūsų.

— Galiu prisiekti, kad tą naktį nepūstelėjo nė menkiausias vėjelis, nesukrutėjo nė vienas lapelis. Ji be garso sklendė takais, per krūmokšnius. Tą naktį ji buvo kitokia. Bet aš tik gerokai vėliau tai supratau.

— Ką? — dusdama iš susijaudinimo, Heilė palinko į jį ir sugriebė už rankos. — Kodėl ji buvo kitokia?

— Buvo palaidais plaukais. Iki to karto ji visuomet būdavo su-

sikėlusi plaukus į viršų. Tik abipus veido krisdavo dailios garbanėlės. Bet tą naktį jos plaukai buvo palaidi ir krito ant pečių, nugaros. Dėvėjo kažką pūsta ir balta. Tą kartą aš bijojau jos labiau nei kada nors. Ji išklydo iš tako, perėjo per gėles nepaliesdama jų. Girdėjau savo paties kvėpavimą. Tikriausiai sulėtinau žingsnį, nes Harperis buvo toli priekyje. Ji ėjo senųjų arklidžių, o galbūt ratinės link.

— Ratinės? — beveik sucypė Heilė. — Kur gyvena Harperis?

— Taip. Tuomet jis ten negyveno, — pridūrė Deividas nusijuokdamas. — Jam dar nė dešimties nebuvo. Atrodė, kad ji sklendžia arklidžių link, tačiau jai reikėjo pračiuožti pro ratinę. Taigi ji sustojo ir atsigręžė. Sustingau vietoje, nes kraujas gyslose užšalo.

— Aš manau! — jausmingai pritarė Heilė.

— Atrodė kaip išprotėjusi, o tai blogiau nei mirusi. Nespėjus apsispręsti — bėgti paskui Harperį ar dumti atgal, tarsi geltonajam bailiam šuniui, suriko Meisonas. Pamaniau, kad vaiduoklis kažką padarė jam, ir pats vos nesurikau. Bet tą akimirką atbėgo Harperis. Meisonas persipjovė koją. Kai atsigręžiau į senąsias arklides, jos nebebuvo.

Deividas nutilo, nusipurtė ir tyliai susijuokė.

— Net dabar šiurpu.

— Man irgi, — sušnabždėjo Heilė.

— Jam prireikė šešių siūlių. — Roza pastūmė sąsiuvinį Stelai. — Štai kokia ji man atrodo.

— Tai ji. — Stela žiūrėjo į plonos liūdnaakės moters piešinį. — Deividai, ar tokią ją matei?

— Išskyrus tą vieną naktį, taip.

— Heile?

— Ką aš galiu pasakyti.

— Aš irgi ją tokią mačiau. Gana paprasta suknelė — įimtu liemeniu, aukšta apykakle, su sagomis priekyje. Taigi rankovės iki alkūnių papūstos, ties riešais prigludusios. Sijonas lygiai apgula klubus, toliau platėja. Plaukai garbanoti, daug garbanų, jos sukeltos į viršų. Paieškosiu internete, tačiau tai turėtų būti 1860-ųjų mada, ar ne? Tuo metu buvo labai madingi Skarlet O'Haros pūsti sijonai. Mada laikėsi iki 1920-ųjų, tada sijonai ėmė trumpėti.

— Manau, tai amžiaus pabaigos mada, — įsiterpė Heilė ir gūžtelėjo pečiais, kai žvilgsniai nukrypo į ją. — Aš žinau daug nenaudingų dalykų. Ši suknelė primena vadinamąjį smėlio laikrodžio stilių. Noriu pasakyti, nors ji ir plona, stilius panašus.

— Puiku. Gerai, pažiūrėkime. — Stelos pirštai perbėgo per klavišus.

— Turiu pasisioti. Neraskite nieko svarbaus, kol grįšiu. — Heilė išlėkė taip sparčiai, kiek leido jos padėtis.

Stela peržvelgė siūlomus puslapius ir išsirinko 1890-ųjų moterų madą.

— Vėlyvasis Viktorijos, — pareiškė ji skaitinėdama ir žiūrinėdama nuotraukas. — Smėlio laikrodis. Nuotraukose suknelės atrodo stilingesnės, tačiau idėja ta pati.

Ji perėjo į dešimtmečio pabaigą, peržiūrėjo ankstyvuosius dvidešimto amžiaus stilius.

— Ne, matote, šios rankovės yra praplatintos ties pečiais. Vadino jas avies koja, o dieniniai korsažai atrodo dar aptakesni.

Stela grįžo porą dešimtmečių atgal.

— Ne, ir čia niekas netinka. Manau, Heilė teisi. Tai turėtų būti 1890-ieji.

— 1890-ieji? — pakartojo atskubėjusi Heilė. — Taškas mano naudai.

— Neskubėkit. Jei ji buvo tarnaitė, — priminė jiems Roza, — negalėjo madingai rengtis.

— Prakeikimas. — Heilė suvaidino ištrinanti savo tašką.

— Nepaisydami to, galėtume teigti, kad laikotarpis būtų nuo 1890-ųjų iki — kelintų — 1920-ųjų? — pasiūlė Stela. — Jei sutiktume su tuo ir, tarkime, duotume jai dvidešimt penkerius metus, galėtume spėti, kad ji gimė tarp 1865 ir 1885-ųjų.

Ji giliai atsiduso.

— Per platus laikotarpis ir per didelė paklaidos galimybė.

— Plaukai, — prabilo Deividas. — Jei buvo tarnaitė, tegu jos drabužiai buvo nemadingi, tačiau niekas negalėjo jai uždrausti madingai šukuotis.

— Nuostabu. — Stela vėl perbėgo per klavišus, išsirinko puslapius.

— Štai. 1895 metais buvo populiarus Gibsono merginų stilius — *pompadour*. Jei pasitikėtume sėkme ir nutartume, kad ji šukavosi stilingai, susiaurintume paiešką nuo 1890 iki 1895-ųjų, arba, tarkim, iki 1898-ųjų, jei ji šiek tiek atsiliko nuo mados. Tada galėtume teigti, kad mirė tą dešimtmetį, pavyzdžiui, būdama... na, nuo dvidešimt dvejų iki dvidešimt šešerių.

— Pirma pažiūrėkime į šeimos knygą, — nusprendė Roza. — Joje turėtų būti įrašyta, ar kuri nors Harperių moteris, susijusi su šeima kraujo ar santuokos ryšiais, mirė tą dešimtmetį.

Roza prisitraukė knygą. Ji buvo įrišta į juodą odą, išraižytą ornamentais. Kažkas — Stela numanė, jog pati Roza — valė nuo jos dulkes ir tepė aliejais.

Roza atsivertė šeimos genealogiją.

— Pirmieji įrašai padaryti 1793-iaisiais, kai Džonas Endriu Harperis vedė Fioną Makroj. Čia išvardytos jų aštuonių vaikų gimimo datos.

— Aštuonių? — Heilė išpūtė akis ir užsidengė pilvą. — Jergutėliau.

— Taigi. Iš jų užaugo šeši, — tęsė Roza. — Vedė ir dauginosi, dauginosi, dauginosi. — Ji atsargiai pervertė keletą puslapių. — Štai Harperių mergaitės, gimusios tarp 1865 ir 1870-ųjų. O štai Alisa Harper Doil — mirė gimdydama 1893-iųjų spalį, būdama dvidešimt dvejų metų.

— Tai siaubinga, — tarė Heilė. — Ji buvo jaunesnė už mane.

— Ir jau du kartus gimdžiusi, — pareiškė Roza. — Tais laikais moterims buvo sunku.

— Ar ji galėjo gyventi šiame name? — susidomėjo Stela. — Mirti čia?

— Galėjo. Ji ištekėjo už Danieliaus Frensio Doilo 1890 metais. Galime patikrinti jos mirties įrašą. Mūsų tiriamu laikotarpiu mirė dar trys, tačiau neatitinka metai. Pažiūrėkime štai čia. Alisa buvo jaunesnioji Redžinaldo Harperio sesuo. Jis turėjo dar dvi seseris, brolių nebuvo. Vadinasi, namą ir žemes paveldėti turėjo jis. Tarp kitų seserų ir jo didžiulis metų skirtumas. Tikriausiai motina keletą kartų persileido.

Išgirdusi tylų Heilės atodūsį, Roza skubiai pakėlė galvą.

— Nenoriu, kad tai tave nuliūdintų.

— Nieko tokio, viskas gerai. Viskas gerai, — pakartojo ji ir giliai įkvėpė. — Tai Redžinaldas buvo vienintelis šios atšakos sūnus?

— Taip. Jis turėjo daug pusbrolių, ir dvaras būtų atitekęs vienam kuriam po jo mirties, tačiau Redžinaldas susilaukė sūnaus — iš pradžių kelių dukterų, o paskui, 1892-aisiais, berniuko.

— O jo žmona? — įsikišo Stela. — Gal tai ji.

— Ne, ji nugyveno iki 1925-ųjų. Mirė garbaus amžiaus.

— Ta pasidomėkime Alisa, — nutarė Stela.

— Pažiūrėkime, gal ką rasime apie to meto tarnus. Redžinaldas galėjo suvedžioti auklę ar tarnaitę, kol jo žmona gimdė. Juk jis buvo vyras.

— Ei! — pasipiktino Deividas.

— Atleisk, mielasis. Leisk man pasakyti kitaip: jis buvo Harperis ir gyveno tokiu laikotarpiu, kai jo padėties vyrai turėjo meilužių ir jiems nieko nereiškė nusitempti į lovą tarnaitę.

— Jau geriau. Bet nedaug.

— Ar mes žinome, kad jis su šeima gyveno šiame name tuo laikotarpiu?

— Kuris nors Harperis visada gyveno Harperių namuose, — tarė Roza Stelai. — Ir, jei gerai pamenu šeimos istoriją, Redžinaldas buvo pirmasis perėjęs nuo žibalinių lempų prie elektros. Jis gyveno čia iki savo mirties... — Ji pasitikrino knygoje. — 1919-aisiais, o tada namas atiteko jo sūnui, Redžinaldui jaunesniajam, kuris 1916 metais vedė Elizabet Harper Makinon — ketvirtos eilės pusseserę.

— Gerai, tada mums reikia išsiaiškinti, ar Alisa mirė čia. Patikrinti, ar buvo tokio amžiaus tarnaičių, kurios mirė tuo laikotarpiu. — Stela užsirašė punktus į sąsiuvinį. — Roza, kada tie — apsireiškimai, nes neturiu geresnio žodžio — ar žinai, kada jie prasidėjo?

— Ne, ir ką tik supratau, kaip tai keista. Turėčiau žinoti daugiau nei žinau. Harperių šeimos istorija perduodama iš kartos į kartą žodžiu ir raštu. O štai apie vaiduoklį, kuris klaidžioja po namus daugiau nei šimtmetį, beveik nieko nežinau. Mano tėtis paprasčiausiai vadino ją Harperių nuotaka.

— Tai ką tu žinai apie ją? — Stela pasiruošė užsirašyti.

— Kaip ji atrodo, kokias dainas dainuoja. Matydavau ją, kai buvau maža — ji ateidavo į mano kambarį padainuoti lopšinę, tačiau ir iki manęs ji daug kam dainuodavo. Tai... keistai ramindavo. Ji spinduliavo švelnumą. Keletą kartų bandžiau kalbinti, tačiau ji niekada neatsakydavo. Tik šypsodavosi. Kartais verkdavo. Ačiū, mielasis, — padėkojo ji Deividui, įpylusiam jai kavos. — Būdama paauglė nemačiau jos ir nelabai prisimindavau. Tuomet mane domino kiti dalykai. Bet prisimenu tą kartą, kai vėl pamačiau ją.

— Nekankink mūsų, — nekantravo Heilė.

— Buvo ankstyva vasara, birželio pabaiga. Mes su Džonu, neseniai susituokę, gyvenome čia. Buvo viena iš tų tvankių ramių naktų, kai oras apgaubia it drėgna antklodė. Bet aš negalėjau miegoti ir išėjau iš vėsaus namo į tvankų sodą. Mane kamavo nerimas. Maniau, kad galiu būti nėščia. Norėjau to — mes to taip norėjome, kad apie nieką kita negalėjau galvoti. Nuėjau į sodą, atsisėdau ant seno tikmedžio suolelio. Žiūrėdama į mėnulį meldžiausi, kad tai būtų tiesa ir mes būtume užmezgę kūdikį.

Roza tyliai atsiduso.

— Man buvo vos aštuoniolika. Taigi man besėdint atėjo ji. Nemačiau ir negirdėjau prieinant. Tiesiog išdygo ant tako. Šypsodamasi. Iš to, kaip šypsojosi, supratau, kad nešioju kūdikį. Sėdėjau ten vidury nakties ir verkiau iš džiaugsmo. Kai po poros savaičių nuėjau pas gydytoją, jau žinojau, kad laukiuosi Harperio.

— Kaip gražu. — Heilė sumirksėjo slėpdama ašaras. — Kaip miela.

— Vėliau retai matydavau ją, tačiau visuomet išvysdavau vos pastojusi, nors pati dar to nežinodavau. Pamatydavau ją ir suprasdavau, kad laukiuosi kūdikio. Kai jauniausias sūnus įžengė į paauglystę, lioviausi ją regėjusi.

— Vadinasi, tai susiję su vaikais, — nutarė Stela, dukart pabrauktdama žodį „nėštumas“. — Tai bendra jungtis. Ją mato vaikai, motinos, turinčios vaikų arba besilaukiančios. Teorija, kad mirė gimdydama, gali pasitvirtinti. — Ji tučtuojau susiraukė. — Atleisk, Heile, ne taip turėjau pasakyti.

— Žinau, ką norėjai pasakyti. Galbūt ji vardu Alisa ir nori, kad mes sužinotume jos vardą.

— Ką gi. — Stela pažiūrėjo į knygų ir kartoninių dėžių krūvą. — Bandykime kastis.

STELA, NEATSIKRAČIUSI KLAUSIMŲ APIE vaiduoklius, naktį vėl sapnavo tobulą sodą su mėlynuoju jurginu, kuris užsispyręs augo pačiame sodo viduryje.

Piktžolė yra gėlė, vešanti netinkamoje vietoje.

Stela girdėjo ne savo balsą.

— Tiesa. Tai tiesa, — sumurmėjo ji. — Bet jis toks gražus. Toks stiprus ir gyvybingas.

Dabar mėlynasis jurginas atrodo nuostabiai, tačiau tai apgaulingas įspūdis. Jei jį paliksi, jis viską pakeis. Šis augalas užgoš ir sugadins tai, ką sukūrei, atims viską, ką turi. Ar rizikuosi viskuo dėl vienos nuostabios gėlės? Tokios, kuri žus per pirmąsias šalnas?

— Nežinau. — Apžiūrinėdama sodą pasitrynė staiga pašiurpusias nuo blogos nuojautos rankas. — Galbūt galėčiau pakeisti planą, o šį augalą panaudoti kaip centrinį akcentą.

Jai stovint sode sudundėjo griaustinis, dangus pajuodo, kaip tada, kai ji stovėjo tą audringą vakarą savo virtuvėje. Skausmas it peilis perskrodė širdį.

Jauti? Ar norėtum dar kartą tai pajusti? Negi rizikuotum tuo dėl šios gėlės?

— Aš negaliu kvėpuoti. — Stela suklupo ant kelių, kai skausmas paaštrėjo. — Negaliu kvėpuoti. Kas man?

Prisimink tai. Pagalvok. Prisimink savo nekaltus vaikus ir sunaikink šį augalą. Iškask, kol dar ne per vėlu! Ar nematai, kaip jis vagia šviesą ir stengiasi užgožti visa kita? Grožis gali būti nuodingas.

Stela pabudo drebėdama nuo šalčio, smarkiai plakančia širdimi, tebejausdama skausmą, kuris pabudo kartu su ja. Žinodama, kad buvo ne viena, netgi sapne.

TRYLIKTAS SKYRIUS

PER LAISVADIENĮ STELA PASIĖMĖ VAIKUS IR IŠVAŽIAVO SUSITIKTI su tėvu ir jo žmona zoologijos sode. Po valandos berniukai jau tampėsi su savimi gumines gyvates, balionus ir godžiai dorojo ledus.

Stela jau seniai susitaikė su tuo, kad pirminis senelių darbas yra lepinti vaikus, ir kadangi likimas jos berniukams padovanojo tik šią vieną porą, ji davė jiems valią.

Kai atėjo eilė apžiūrėti roplių terariumą, ji pasišalino, perdavusi vadeles seneliui.

— Jūsų mama visada vengė gyvačių, — tarė Vilas berniukams.

— Ir nesigėdiju tai pripažinti. Jūs eikite. Aš palauksiu.

— Palaikysiu tau kompaniją. — Džolina pasitaisė žydrą beisbolo kepuraitę. — Geriau pabūsiu su Stela nei su boa smaugliu.

— Mergiotės. — Vilas supratingai susižvalgė su anūkais. — Eime, vyrai, pirmyn į gyvačių urvą!

Kovingai šaukdami jie puolė į pastatą.

— Kaip puikiai jis sugeba su jais bendrauti, — tarė Stela. — Natūraliai ir lengvai. Džiaugiuosi, kad dabar gyvename netoliese ir jie gali dažniau matytis.

— Mes dar labiau džiaugiamės. Prisiekiu, tas vyras pastarąsias porą dienų pats elgėsi kaip vaikas, velniškai nekantravo kuo greičiau susitikti. Jis taip didžiuojasi jumis visais.

— Mes abu daug ko netekome, kai aš buvau vaikas.

— Gerai, kad dabar judu galite atsigriebti.

Einant suoliuko link Stela dirstelėjo į Džoliną.

— Tu niekada nieko apie ją nesakai. Niekada nekritikuoji.

— Meduolėli tu mano, per šiuos dvidešimt septynerius metus susikandžiojau liežuvį į skutelius.

— Kodėl?

— Žinai, mieloji, kai esi antra žmona ir juo labiau pamotė, tai protingiausia, ką gali padaryti. Be to, tu užaugai stipria, protinga, gera moterimi, auginančia du gražiausius, gudriausius ir žaviausius berniukus šioje žemėje. Kokia prasmė kritikuoti?

Ji nepakartojama, pagalvojo Stela.

— Ar esu tau sakiusi, kad tu mano tėvui geriausia?

— Gal kartą ar du. — Džolina švelniai paraudo. — Bet aš nieko prieš, jei pakartotum.

— Pasakysiu dar kai ką: tu geriausia man ir vaikams.

— Oi. — Šį kartą Džolinos akys prisipildė ašarų. — Na va, pričiupai mane. — Ji pasirausė rankinėje ir išsitraukė nėriniuotą nosinaitę. — Tai pats mieliausias dalykas, ką galėjai pasakyti. Pats mieliausias. — Ji išsipūtė nosį ir šluostydamasi akis apkabino Stelą. — Aš tave labai myliu. Visada mylėjau.

— O aš visada tai jaučiau. — Neišlaikiusi Stela irgi puolė ieškoti nosinaičių. — Dieve, tik pažiūrėk į mus verksnes.

— Buvo verta. Kartais truputis ašarų atstoja seksą. Man tikriausiai nubėgo tušas?

— Ne. Tik truputį išsitepei... — Stela nosinaitės krašteliu nuvalė juodulį po Džolinos akimi. — Štai. Viskas gerai.

— Jaučiuosi it milijonas neapmokestintų dolerių. Dabar papasakok, kaip tau sekasi, kol vėl neapsiašarojau.

— Darbe viskas kuo puikiausiai. Tikrai, geriau ir būti negali. Ruošiamės pavasariniam antplūdžiui, ir aš nekantriai laukiu sezono pradžios. Berniukai patenkinti, jau turi draugų mokykloje. Tarp mūsų kalbant, man regis, kad Geivinas įsimylėjo mažą šviesiaplaukę garbanę iš klasės. Jos vardas Melisa, ir jo ausų krašteliai parausta, kai užsimena apie ją.

— Kaip miela. Nieko nėra rimčiau už pirmąjį susižavėjimą, ar ne? Prisimenu savąjį. Buvau pamišusi dėl to berniuko. Jis buvo straz-

danotas ir turėjo verpetą plaukuose. Vos nenumiriau iš laimės, kai jis padovanojo man mažą rupūžę batų dėžutėje.

— Rupūžę?

— Matai, mieloji, buvau aštuonerių ir kilusi iš kaimo, taigi dovana buvo parinkta atitinkamai. Jis vedė mano draugę. Dalyvavau vestuvėse ir turėjau vilkėti siaubingiausią rausvą suknią su tokiu plačiu sijonu, kad būčiau galėjusi paslėpti po juo arklį ir įjoti į bažnyčią. Sijonas buvo puoštas raukiniais, todėl atrodžiau kaip tortas.

Stela ėmė juoktis, ir Džolina sumojavo rankomis.

— Nežinau, kodėl pasakoju apie tai. Matyt, tokio traumuojančio įvykio negali pamiršti nė po trisdešimties metų. Dabar jie gyvena kitoje miesto pusėje. Kartais susitinkame, kartu vakarieniaujame. Jis vis dar strazdanotas, tačiau verpetas nuslinko su dauguma plaukų.

— Tu visą gyvenimą čia gyveni, tikriausiai pažįsti daug žmonių ir žinai šių apylinkių istoriją.

— Taip. Kiekvieną dieną prekybos centre sutinku mažiausiai pusę tuzino pažįstamų.

— Ką žinai apie Harperių vaiduoklį?

— Hmm. — Džolina išsitraukė veidrodėlį, lūpų dažus ir pasidažė. — Tik tiek, kad ji jau senokai klaidžioja ten — bent jau kiek prisimena žmonės. Kodėl klausi?

— Nuskambės kvailai, ypač iš mano lūpų, bet aš... aš mačiau ją.

— Jergutėliau. — Džolina skambiai uždarė pudrinę. — Papasakok.

— Nėra ką pasakoti.

Tačiau Stela papasakojo ką mačiusi ir ką mananti dėl to daryti.

— Kaip įdomu! Tu kaip kokia detektyvė. Gal mes su tavo tėvu galėtume padėti. Žinau, kaip jam patinka žaisti kompiuteriu. Stela! — Ji suspaudė Stelos ranką. — Galvą guldau, ji buvo *nužudyta*, tikriausiai užkapota kirviu ar dar kuo nors ir palaidota negiliame kape. Arba įmesta į upę — gabalais. Visada taip maniau.

— Turiu pasakyti — ji — jos vaiduoklis yra vieno kūno. Be to, mes radome vieną iš Harperių giminės, kuri mirė gimdydama, — pasakė jai Stela.

— A, taip. — Džolina, akivaizdžiai nepatenkinta, minutėlę niū-

riai tylėjo. — Ką gi, jei paaiškės, kad tai ji, bus liūdna, bet ne taip įdomu kaip žmogžudystė. Papasakok apie tai tėčiui, mes pažiūrėsime, kuo galime padėti. Turime marias laiko. Bus smagu.

— Man tai yra nukrypimas nuo normos, — atsiliepė Stela. — Pastaruoju metu dažnai tenka nukrypti.

— Gal bent dalis to susiję su vyru? Aukštu, plačiapečiu, su šelmiška šypsena?

Stela įtariai prisimerkė.

— Kodėl klausi?

— Mano trečios eilės pusseserė Liusilė. Kartą buvai sutikusi ją. Prieš keletą dienų Liusilė vakarieniavo mieste ir papasakojo man mačiusi tave tame pačiame restorane su labai patraukliu vyru. Ji nepriėjo prie jūsų staliuko, nes buvo su savo nauju gerbėju. O jis dar neišsiskyręs su savo antra žmona. Tiesą sakant, jau antri metai, kai jis ketina skirtis, bet Liusilė jau tokia — laukia.

Džolin numojo ranka.

— Taigi kas tas gražuolis?

— Loganas Kitridžas.

— Och. — Džolin ištarė tai trimis skiemenimis. — Tai *jis* tas gražuolis. Maniau, jis tau nepatinka.

— Ne tai, kad nepatiko, paprasčiausiai erzino ir sunkino mano darbą. Dabar mes sutariame darbe geriau ir — kažkaip — kartą susitikome. Bandau išsiaiškinti, ar noriu su juo susitikinėti.

— Ką čia aiškintis? Nori arba ne.

— Noriu, bet... Neturėčiau prašyti tave liežuvauti.

Džolin pasislinko artyn.

— Mieloji, jei negali prašyti manęs, tai ką gali?

Stela sukikeno, paskui žvilgtelėjo į roplių terariumą įsitikindama, kad berniukų dar nematyti.

— Man įdomu, prieš įsiveldama per giliai, noriu sužinoti, ar jis turi daug moterų.

— Nori sužinoti, ar jis laksto paskui sijonus?

— Tikriausiai.

— Sakyčiau, kad vyras, kuris turi proto, turi tai daryti, bet negirdėjau, kad žmonės kalbėtų „tas Loganas Kitridžas tikras eržilas“, kaip

kad kalba apie mano sesers sūnų Kurtį. Dažniausiai žmonės stebisi, kaip Logano žmona galėjo paleisti tokį vyrą iš rankų ir kodėl kokia nors kita protinga moteris dar nepasičiupo jo. Manai jį čiupti?

— Ne. Tikrai ne.

— Tai gal jis ketina čiupti tave.

— Sakyčiau, mes abu dar uostinėjamės. — Stela pastebėjo iš pastato išeinančius berniukus. — Ateina roplių medžiotojai. Neužsimink apie tai prie berniukų, gerai?

— Tylėsiu kaip žemė.

PERSONALAS MEDELYNĄ ATIDARĖ AŠTUNTĄ, PASIRUOŠĘS pavasariniam išpardavimui kaip karui. Stela patikrino karius, kartu su Roza peržiūrėjo atsargas. Jos pasirūpino ir pastiprinimu, sezoniniais rekrūtais, o kovos laukas — jos nuomone — buvo puikiai organizuotas ir paruoštas.

Dešimtą prasidėjo antpuolis. Pirkėjai užplūdo sales, lauko parodas, viešuosius šiltnamius. Kasos aparatai skambėjo tarsi bažnyčios varpai.

Stela žygiavo iš vietos į vietą, nerdama ten, kur, jos supratimu, reikėjo labiausiai. Ji atsakinėjo į darbuotojų ir pirkėjų klausimus, pildė naujais pavyzdžiais vagonėlius ir vežimėlius, jei darbuotojai nebespėdavo, padėjo pirkėjams nešti pirkinius į jų automobilius ar sunkvežimius. Ir, kaip pridera generolui, nešiojosi radijo ryšio priemonę.

— Panele? Jūs čia dirbate?

Stela atsisuko į moterį su plačiais džinsais ir apdribusiu bliuzonu.

— Taip, ponia. Aš Stela. Kuo galiu padėti?

— Nerandu sinavadų, rusmenių... nerandu pusės to, kas mano sąraše. Čia viskas pasikeitę.

— Taip, mes kai ką pertvarkėme. Eime, aš padėsiu jums rasti, ko ieškote.

— Mano vežimėlis jau pilnas. — Ji linktelėjo galva vežimėlio pusėn. — Nenoriu stumdyti jo po visą sodą.

— Ketinate rimtai padirbėti, ar ne? — linksmai tarė Stela. — Puikus pasirinkimas. Styvai! Nustumk šį vežimėlį prie parduotuvės ir pažymėk ponios... atsiprašau?

— Hagerti. — Ji papūtė lūpas. — Būtų puiku. Tik žiūrėkite, kad niekas nieko nepaimtų. Sugaišau daug laiko, kol išsirinkau.

— Žinoma. Kaip gyvuojate, ponia Hagerti?

— Puikiai. O kaip tavo mama su tėčiu?

— Irgi gerai. — Styvas čiupo vežimėlį. — Ponios Hagerti sodas vienas iš gražiausių apygardoje, — tarė jis Stelai.

— Ketinu pasodinti naujų augalų. Prižiūrėk mano vežimėlį, Styvai, jei kas — atsakysi. Tai kur, po galais, tie sinavadai?

— Štai ten. Atridensiu jums kitą vežimėlį, ponia Hagerti.

Stela čiupo pirmą pasitaikiusį pakeliui.

— Tu naujokė, kurią Rozalinda pasamdė?

— Taip, ponia.

— Iš šiaurės.

— Atspėjote.

Ji vėl papūtė lūpas ir apsidairė neslėpdama susierzinimo.

— Jūs čia viską sujaukėte.

— Taip. Tikiuosi, kad naujasis prekių išdėstymas padės pirkėjams sutaupyti laiko ir pastangų.

— Man nė kiek nepadėjo. Minutėlę. — Ji stabtelėjo ties vazonais su kraujažolėmis ir pasitaisė apšiurusią šiaudinę skrybėlę.

— Toji kraujažolė gera ir sveika, argi ne? Gerai atlaiko karštį ir ilgai žydi. Kad jau esu čia, parinksiu šį tą savo dukrai.

Ji išsirinko tris vazonus. Stela nesustodama kalbėjo apie medelyno planus ir sugebėjo įtraukti ponią Hagerti į pokalbį. Pamažu jos pripildė ir antrą vežimėlį, o vaikštinėdamos po daugiamečių augalų skyrių — pusę trečiojo.

— Matau, išmanai apie augalus.

— Tą patį norėčiau pasakyti ir apie jus. Pavydžiu jums sodinimo proceso.

Ponia Hagerti stabtelėjo ir dar kartą apsidairė, tik šįkart susimąsčiusi.

— Žinai, dabar, kai viską čia pakeitei, tikriausiai nusipirkau dvigubai daugiau nei planavau.

Stela plačiai nusišypsojo.

— Tikrai?

— Klastingas sumanymas. Man tai patinka. Tavo šeima gyvena šiaurėje?

— Ne, mano tėvas ir jo žmona gyvena Memfyje. Jie vietiniai.

— Štai kaip. Ką gi. Kada nors užsuk apžiūrėti mano sodo. Roza pasakys, kaip mane rasti.

— Mielai. Ačiū.

VIDURDIENĮ STELA PASKAIČIAVO NUŽINGSNIAVUSI DEŠIMT MYLIŲ.

Trečią po pietų liovėsi skaičiavusi, kiek mylių nuėjusi, kiek svarų pakėlusi, į kiek klausimų atsakiusi. Ėmė svajoti apie ilgą mėgavimąsi vėsiu dušu ir bedugnę taurę vyno.

— Tai nežmoniška, — stenėjo Heilė stumdama vežimėlius iš automobilių aikštelės.

— Kada pastarąjį kartą ilsėjaisi?

— Nesijaudink, aš daug sėdėjau. Dirbau prie kasos, plepėjau su pirkėjais. Tiesą sakant, panorau prasimankštinti.

— Po valandos užsidarysime, o ir pirkėjų srautas silpsta. Gal susirask Harperį arba kurį nors iš pagalbininkų ir pasirūpink, kad būtų papildyti pavyzdžiai?

— Gerai. Ei, ar ten ne pono šaunuolio sunkvežimis?

Stela pakėlė galvą ir pamatė Logano sunkvežimį.

— Ponas šaunuolis?

— Kas tiesa, tas ne melas. Einu dirbti.

Stelai irgi reikėjo grįžti prie darbo. Tačiau stovėjo stebėdama, kaip Loganas įvažiuoja į kiemą, apsuka kalnus maišų su dirvožemiu ir mulčiu. Jis išlipo pro vairuotojo dureles, o iš kitos pusės iššoko du darbininkai. Trumpai šnektelėjęs su jais, Loganas patraukė Stelos link.

Ji pajudėjo pasitikti.

— Mano klientas užsimanė to raudonojo kedro mulčio. Gali išrašyti ketvirtį tonos.

— Koks klientas?

— Džeimsonas. Turiu nuvežti dabar. Dokumentus paduosiu rytoj.

— Galėtum dabar paduoti.

— Dar neparuošiau. Reikia laiko; jei imsiu rašyti, tai nespėsiu nuvežti to nelemto mulčio. Klientas bus nepatenkintas.

Stela persibraukė ranka kaktą.

— Tavo laimė, neturiu jėgų bambėti.

— Karšta dienelė.

— Švelniai tariant. Velniškai karšta. Tikriausiai sumušėm visus rekordus. Mano kojos kaip pora rūkytų dešrų. Beje, norėčiau kurią dieną užsukti apžiūrėti tavo namą.

Loganas įsmeigė į ją akis ir žiūrėjo, kol jos nugarą išpylė šaltas prakaitas.

— Galėtum. Šįvakar aš laisvas.

— Šįvakar negaliu. Gal trečiadienį, kai užsidarysime? Jei Roza pasirūpins berniukais.

— Trečiadienis tinka. Rasi, kur gyvenu?

— Taip. Apie pusę septynių?

— Puiku. Iki.

Lydėdama jį akimis Stela pagalvojo, jog tai buvo keisčiausias pokalbis apie seksą, kokį kada nors turėjo.

TĄ VAKARĄ, KAI VAIKAI PAVALGĖ IR NUĖJO Į KAMBARĮ PAŽAISTI prieš miegą, Stela pagaliau palindo po dušu. Nusiplovusi dienos purvą ir nuovargį pajuto pergalės džiaugsmą.

Jie visiems parodė, pagalvojo ji.

Jai vis dar šiek tiek knietėjo didelis neparduotų atsargų kiekis kai kuriuose skyriuose, tačiau kituose jų trūko. Patenkinta dienos sėkme Stela liepė sau negalvoti apie Rozos, kaip sodininkės, instinktus. Jei ši diena ką nors reiškia, tai jų laukia labai sėkmingas sezonas.

Stela užsivilko minkštą chalatą, apsivyniojo plaukus rankšluosčiu ir šokio žingsniu išplaukė iš vonios kambario. Suspigo pamačiusi moterį miegamojo tarpduryje.

— Atleisk. Atsiprašau. — Roza suprunkštė. — Čia kūnas ir kraujas.

— Dieve! — Kadangi kojos atsisakė ją laikyti, Stela susmuko ant lovos krašto. — Jėrgutėliau. Vos širdis neplyšo.

— Turiu šį tą, kas padės tau atsigauti. — Roza ištraukė iš už nugaros butelį šampano.

— *Dom Perignon?* Ohoho. Jaučiu, kaip širdis vėl ima plakti.

— Reikia atšvęsti. Heilė laukia svetainėje. Duosiu jai pusę taurės. Ir kad negirdėčiau jokių pamokslų.

— Europoje moterims leidžiama, netgi patariama išgerti po taurę vyno kartą per savaitę. Mielai apsimesiu, jog esame Prancūzijoje, jei gausiu pilną taurę.

— Tada eime. Berniukus nusiunčiau pas Deividą. Jie užsiėmę videožaidimais.

— O! Ką gi, tegu. Jie turi pusvalandį. Tai ikrai? — paklausė ji įžengusi į svetainę.

— Roza sako, kad man negalima. — Heilė pasilenkė ir pauostė juoduosius ikrus sidabriniame dubenėlyje. — Mat kenkia kūdikiui. Nors nežinau, ar jie man patiktų.

— Tai gerai. Daugiau liks man. Šampanas ir ikrai. Jūs nepakartojama viršininkė, ponia Harper.

— Šiandien buvo didi diena. Visada pasitinku naująjį sezoną su nedideliu liūdesiu. — Ji iššovė kamštį. — Juk turiu atsisveikinti su savo kūdikiais. Vėliau nebelieka laiko apie tai galvoti. — Roza pripildė taures. — Baigiantis dienai prisimenu, kad mano verslas yra parduoti ir užsidirbti pelno. Grįžus namo ir vėl pasidaro liūdna. Bet ne šįvakar.

Ji išdalijo taures.

— Dar nežinau tikslių skaičių ir duomenų, tačiau žinau viena — tai buvo pati geriausia diena mano versle.

— Dešimt procentų daugiau, palyginti su praeitais metais. — Stela sveikindama kilstelėjo taurę. — Taip jau atsitiko, kad aš žinau skaičius.

— Na žinoma. — Roza juokdamasi apkabino Stelą per pečius ir pabučiavo į žandą, tuo labai ją nustebindama. — Kurgi tu neturėsi. Velniškai gerai pasidarbavai. Abi jūs. Visi. Pasakysiu atvirai. Tą dieną, kai pasamdžiau tave, padariau paslaugą sau ir medelynui.

— Oho! — Stela gurkštelėjo šampano, kad nurytų gumulą. — Nesiginčysiu. — Gurkštelėjo dar kartelį, šįsyk mėgaudamasi skoniu ir ruošdamasi paragauti ikrų. — Tačiau, nors ir labai norėčiau prisiimti nuopelnus už dešimtį procentų, negaliu to padaryti. Ruošiniai nuostabūs. Judu su Harperiu esate geriausi augintojai. Todėl prisiimsiu nuopelnus už penkis iš dešimties procentų.

— Buvo smagu, — įsiterpė Heilė. — Didžiąją dienos dalį virė tikras pragaras, bet vis tiek buvo smagu. Žmonės, triukšmas, automobiliai. Visi atrodė patenkinti. Tikriausiai todėl, kad žmonės perka augalų savo sodams, galvoja, įsivaizduoja kaip sodins, kaip viskas atrodys.

— Patenkinti pirkėjų veidai rodo gerą aptarnavimą. O tu, — Stela palietė taure Heilės taurę, — buvai nepakartojama.

— Mes turime šaunią komandą. — Roza atsisėdo, pajudino nuogus kojų pirštus. Šiandien nagai buvo nulakuoti abrikoso spalva. — Rytoj viską patikrinsime, pažiūrėsime, kur mes su Harperiu turime dar padirbėti. — Ji pasilenkė prie staliuko ir užsitepė ant skrebučio ikrų. — Bet šįvakar tiesiog švęskime.

— Tai geriausias darbas, kokį esu turėjusi. Norėjau tai pasakyti. — Heilė pažvelgė į Rozą. — Ir ne tik todėl, kad turiu galimybę gerti brangų šampaną ir žiūrėti, kaip jūs valgote ikrus.

Roza patapšnojo jai per ranką.

— Dabar pakalbėkime apie ką kita. Jau papasakojau Deividui. Teiravausi apie Alisos Harper Doil mirties liudijimą. Natčezas, — tarė ji. — Oficialūs įrašai sako, kad ji mirė Natčeze, namuose, kuriuose gyveno su savo vyru ir dviem vaikais.

— Prakeikimas. — Stela suraukė kaktą. — Tikriausiai tai buvo per paprastas sprendimas.

— Mes turėsime patikrinti visus įrašus, ypač pavardes tarnaičių, kurios dirbo čia tuo laikotarpiu.

— Tai didelis darbas, — atsiliepė Stela.

— Ei, mes sugebėsime. — Heilė jau buvo atsigavusi po dienos darbų. — Padarysime. Ir žinot, kokia mintis man šovė į galvą? Deividas sakė, jog matė ją einančią arklidžių link, taip? Tai gal ji susitikinėjo su kokiu arklininku. Paskui susipyko ir jis ją nužudė. Gal tyčia, gal netyčia. Sakoma, kad smurtinės mirtys neleidžia mirusiajam ramiai ilsėtis, dėl to jų sielos klaidžioja.

— Žmogžudystė, — pakartojo Roza. — Gali būti.

— Kalbi kaip mano pamotė. Kalbėjausi su ja apie tai, — tarė Stela Rozai. — Jiedu su mano tėvu mielai mums padėtų tirti šį reikalą. Tikiuosi, tu neprieštarauji.

— Ne. Aš svarsčiau, ar ji pasirodys kuriai nors iš mūsų, kad jau ėmėme aiškintis, kas ji tokia. Gal parodytų reikiamą kryptį.

— Aš sapnavau sapną. — Jausdamasi kvailai, jog kalba apie tai, Stela ištuštino taurę. — Su tęsiniu. Abu sapnai buvo nelabai aiškūs — kai kurių detalių neprisimenu. Tik žinau, kad jis... jie... susiję su sodu. Aš sodinau augalus sode, kai staiga pamačiau mėlynąjį jurginą.

— Ar būna mėlynųjų jurginų? — nusistebėjo Heilė.

— Būna. Jie nėra įprasti, tačiau sukryžminus galima išgauti mėlyną atspalvį, — paaiškino Roza.

— Dar nieko panašaus nebuvau mačiusi. Jurginas buvo... tarsi įelektrintas, gyvas. Sodrios mėlynos spalvos ir milžiniškas. Ji irgi buvo sapne. Nemačiau jos, bet jaučiau.

— Ei! — pagyvėjo Heilė. — Gal jos vardas buvo Deilija*.

— Gera mintis, — pastebėjo Roza. — Jei mes tyrinėjame vaiduoklius, negalima neigti, kad sapnas su tuo nesusijęs.

— Galbūt. — Stela vėl suraukė kaktą ir atsigėrė šampano. — Girdėjau ją, bet negalėjau matyti. Aiškiai jaučiau ją. Tame buvo kažkas tamsaus, bauginamo. Ji norėjo, kad aš atsikratyčiau jurgino. Primygtinai reikalavo, pyko ir... nežinau, kaip paaiškinti... bet ji buvo ten. Kaip ji galėjo būti sapne?

— Nežinau, — atsiliepė Roza. — Bet man tai nerūpi.

— Ir man ne. Tai per daug... intymu. Girdėti ją šnabždant savo galvoje. — Stela nusipurtė. — Kai pabudau, supratau, kad jos būta kambaryje, kaip ir sapne.

— Baugu, — pritarė Heilė. — Sapnai turi būti asmeniški, skirti tik mums, nebent mes norime pasidalyti jais. Manai, kad toji gėlė susijusi su ja? Nesuprantu, kodėl norėjo, kad atsikratytum jurginu?

— O, kad aš žinočiau. Tai galėjo būti kažkoks simbolis. Nežinau. Man jurginai ypač patinka, o ji norėjo, kad šį augalą išraučiau.

— Dar viena mintis šovė į galvą. — Roza nugėrė didelį gurkšnį šampano. — Palikime šįvakar tai ramybėje, kol galutinai neįsibauginome. Šią savaitę rasime laiko peržiūrėti pavardes.

— A, tiesa, trečiadienį po darbo turiu planų. Jei, aišku, sutiktum porą valandų pasirūpinti berniukais.

— Manau, kad su Heile sugebėsim, — sutiko Roza.

— Vėl pasimatymas su ponu šaunuoliu?

* Dahlia (*angl.*) — jurginas.

KETURIOLIKTAS SKYRIUS

KALTĖS KANKINAMA STELA PARSKUBĖJO NAMO PASIRUOŠTI pasimatymui su Loganu. Ne, ne pasimatymui, pasitaisė lįsdama po dušu. Tai ne pasimatymas, nes Loganas neįtrauktas į planus. Tiesiog užsuks pažiūrėti, kaip gyvena.

Taigi dabar jų sąskaitoje buvo išvyka, pasimatymas ir paprastas vizitas. Tai keisčiausi santykiai, kokius ji kada nors turėjo. Tačiau, kad ir kaip juos vadintų, Stela jautėsi kalta, nes ne ji paruoš vaikams vakarienę ir klausysis dienos nuotykių. Žinoma, neprivalo būti su sūnumis kiekvieną akimirką, pagalvojo iššokdama iš dušo kabinos. Tokia globa būtų jiems ne į naudą — jai irgi. Juk vaikai nemirs iš bado, jei ne ji paruoš vakarienę.

Vis dėlto savanaudiška atiduoti vaikus kitų globai, kad ji galėtų pabūti su vyru. Intymiai pabūti, jei viskas eisis taip, kaip tikisi.

Atleiskite, vaikučiai, šįvakar mama negali su jumis vakarieniauti. Ji ruošiasi užsiimti karštu, prakaituotu seksu.

Stela pasitepė veidą kremu, nesiliaudama kovoti su jauduliu ir kalte. Gal jai reikėtų viską atidėti. Be jokios abejonės, šį reikalą pati paspartino, o tai jai nebūdinga. Kai elgiasi ne taip, kaip įpratusi, dažniausiai pridaro klaidų.

Jai trisdešimt treji. Turi teisę į fizinį ryšį su vyru, kuris jai patinka, ją jaudina, su kuriuo turi daug ką bendro.

Trisdešimt treji. Rugpjūtį bus trisdešimt ketveri, priminė ji sau ir susiraukė. Trisdešimt ketverių metų moters negalima pavadinti ką tik įžengusia į trisdešimtuosius, greičiau trisdešimt kelerių. Prakeikimas.

Gerai, negalvos apie tai. Pamirš skaičius. Tarkim, tiesiog suaugusi moteris. Taip geriau.

Subrendusi moteris, pagalvojo ji patempdama žemyn chalatą, kad galėtų pasidažyti. Subrendusi vieniša moteris. Suaugęs vienišas vyras. Juos sieja bendri interesai, bičiuliški jausmai. Stiprus seksualinis potraukis.

Kaip galima blaiviai galvoti, kai sukasi tik viena mintis — koks bus jausmas pajutus Logano rankas ant savo kūno...

— *Mama!*

Ji įsispoksojo į pusiau padažytą veidą veidrodyje.

— Taip?

Beldimas į vonios duris priminė kulkosvaidžio kalenimą.

— Mama! Ar galiu įeiti? Galiu? Mama!

Atidarė duris, už kurių stovėjo Lukas — įraudęs iš pykčio, sugniaužęs kumščius.

— Kas atsitiko?

— Jis *žiūri* į mane.

— O, Lukai.

— Tokia veido išraiška, mama. Tokia... išraiška.

Stela gerai žinojo. Geivinas kankindavo brolį primerkęs akis ir piktai iššiepęs burną. Specialiai to mokėsi vaipydamasis prieš veidrodį.

— O tu nežiūrėk į jį.

— Tuomet jis šnypščia.

Geivinas įtraukdavo orą ir lėtai šnypšdamas išleisdavo. Galėdavo tai daryti ištisas valandas. Stela neabejojo, kad net kiečiausias CŽV agentas neatlaikytų tokio žiauraus kankinimo.

— Gerai. — Kaip, po galais, galima ruoštis seksui, jei reikia teisėjauti? Stela ištipeno iš vonios, perėjo per berniukų kambarį ir nuskubėjo į svetainę kitoje koridoriaus pusėje, kur, tikėjosi ji, kol ruošis, sūnūs draugiškai pažiūrės animacinius filmukus.

Kvaila boba, pagalvojo ji. Kvaila, kvaila boba.

Jai įėjus Geivinas pakėlė galvą nuo grindų. Jo veidelis po šviesių plaukų kupeta atrodė kaip nekaltumo įsikūnijimas.

Kitą savaitę į kirpyklą, nusprendė ji, pasižymėdama šį punktą atminties laikmenose.

Geivinas nerūpestingai važinėjo automobilio modeliuku, ne-

kreipdamas dėmesio į ekrane šėliojančius pieštus herojus. Ant kilimo gulėjo ir daugiau mašinėlių — ant šonų, aukštyn ratais, tarsi jos būtų patekusios į didžiulę avariją. Miniatiūriniai greitosios pagalbos ir policijos automobiliai buvo susidūrę kaktomuša.

Pagalba nebuvo pakeliui.

— Mama, tavo veidas atrodo kreivas.

— Taip, žinau. Geivinai, noriu, kad liautumeisi.

— Aš nieko nedarau.

Fiziškai pajuto aštrius skustuvo ašmenis gerklėje. Nuryk juos, įsakė sau. Nuryk. Nerėk ant savo vaikų taip, kaip rėkdavo tavo motina.

— Galbūt norėtum nieko nedaryti savo kambaryje — vienas, visą likusį vakarą.

— Aš nieko...

— Geivinai! — Ji neleido jam baigti, nes kitaip būtų pati pradėjusi rėkti. Įkvėpė oro ir nutaisė rūstų balsą. — Nežiūrėk į brolį. Nešnypšk. Tu žinai, kad jį tai erzina, todėl tyčia taip darai. Noriu, kad liautumeisi.

Nekaltas veidelis virto piktu, ir Geivinas įrėžė paskutinį automobilį į krūvą.

— Kodėl aš visada baramas?

— Tikrai, kodėl? — atšovė Stela vos tvardydama pyktį.

— Jis zyzla.

— Aš ne zyzla. O tu pimpagalvis.

— Lukai! — Plėšoma juoko ir pykčio Stela atsisuko į Luką. — Iš kur išmokai?

— Iš kažkur. Tai keiksmažodis?

— Taip, todėl daugiau nenoriu šio žodžio girdėti. — Nors ir tinkamas, pagalvojo ji pamačiusi, kaip Geivinas vėl išdarinėja grimasas.

— Geivinai, aš galiu atšaukti šio vakaro planus. Norėtum, kad taip padaryčiau ir likčiau namuose? — Kalbėjo ramiai, beveik meiliai. — Galėsime valandą, skirtą žaidimams, praleisti valydami tavo kambarį.

— Ne. — Jis buvo nugalėtas, todėl spyrė į mašinėlių krūvą. — Aš daugiau į jį nebežiūrėsiu.

— Tada, jei tu nieko prieš, eisiu baigti ruoštis.

Išeidama iš kambario išgirdo, kaip Lukas sušnabždėjo broliui: „Kas tas pimpagalvis“?, tačiau tik pastovėjo išpūtusi akis ir nuskubėjo į savo kambarį.

— ŠĮVAKAR JIE KOVINGAI NUSITEIKĖ, — STELA PERSPĖJO ROZĄ.

— Nebūtų broliai, jei retkarčiais nepasipeštų. — Ji pažvelgė pro langą į kiemą, kur bėgiojo berniukai su šunimi ir vaikštinėjo Heilė. — Dabar, rodos, viskas gerai.

— Tai tik vulkanas, prisidengęs ramia išore. Vienas iš jų laukia tinkamo momento apspjauti brolį.

— Pažiūrėsim, gal pavyks nukreipti jų dėmesį. Jei ir man nepavyks jų suvaldyti, prirakinsiu atskiruose kampuose, kol grįši. Panaudosiu antrankius, kuriais rakindavau savo sūnus. Sentimentai.

Stela nusijuokė ir kažkodėl nusiramino.

— Gerai. Bet jei vaikai labai išdykaus, paskambink man. Aš grįšiu juos paguldyti.

— Važiuok ir smaginkis. Mes susitvarkysime.

— Tavęs paklausius viskas atrodo taip paprasta, — tarė Stela.

— Nėra reikalo viską komplikuoti. Jau žinai, kaip ten nuvažiuoti?

— Taip. Tai lengviausia dalis.

Stela įsėdo į automobilį, pyptelėjo jiems ir pamojavo. Viskas bus gerai, pagalvojo stebėdama vaikus galinio vaizdo veidrodėlyje. Jie vaikėsi Parkerį ir vis griuvinėjo ant žemės. Nebūtų galėjusi nuvažiuoti, jei nebūtų buvusi tikra, kad vaikais bus tinkamai pasirūpinta.

Sunkiau įtikinti save, jog jai viskas bus gerai. Bent pasimėgaus kelione. Pavasarinis vėjelis taršė plaukus ir glostė veidą. Medžiai puošėsi švelniais žaliais lapeliais, raudonavo sedulų pumpurai.

Stela pravažiavo pro medelyną jausdama pasididžiavimą ir pasitenkinimą, nes dabar ji buvo to medelyno dalis.

Į Tenesį atėjo pavasaris, ir ji pamatys jį visu grožiu. Pro atvirus langus vėjas atnešė upės kvapą. Galingas ir stiprus, jis susigrūmė su švelniu magnolijų aromatu.

Kontrastai, galvojo ji. Laikas priprasti prie svajingos šios vietos, kuri tapo jos namais, šaltiniu elegancijos ir slaptos stiprybės, šilto oro,

stumiančio priekin pavasarį tuo metu, kai pasaulis, kurį paliko už savęs, dar kasa sniegą.

O ji pati — atsargi, praktiškos prigimties moteris — ketina nerti į lovą vyro, kurio dar gerai nė nepažįsta.

Tiesi linija išsikraipė. Mėlynieji jurginai. Jos gyvenime, kaip ir sapnuose, atsirado šie dideli augalai, keičiantys jos susikurto gyvenimo planą. Bent jau šiąnakt leis jiems žydėti.

Stela nukreipė mintis kita linkme ir ėmė galvoti, kaip pavyks susidoroti su savaitgalio skuba medelyne. Nors „skuba", pripažino ji, ne pats geriausias žodis. Nei darbuotojai, nei pirkėjai per daug neskubėjo — nebent skaičiuotų save. Pirkėjai ateina, lėtai vaikštinėja po sodus, dairosi, šnekučiuoja, stengiasi pamatyti kuo daugiau. Darbuotojai aptarnauja juos taip pat neskubėdami, šnekina, šypsosi. Kartais tas lėtas ritmas sukelia jai norą pulti ir viską greitai padaryti. Tačiau tai, kad, tarkim, užsakymai priimami dukart lėčiau nei derėtų — jos nuomone — nieko neerzina. Turi nepamiršti, kad jos, kaip vadybininkės, pareiga yra suderinti verslo, kuriam vadovauja, efektyvumą su vietine kultūra.

Dar vienas kontrastas.

Kad ir kaip būtų, darbo grafikas, kurį sudarė, užtikrins pakankamai rankų ir kojų pirkėjams aptarnauti. Su Roza jau paruošė tuziną betoninių vazonų, į kuriuos rytoj pasodins gėles. Leis sodinti ir Heilei. Mergiotė turi gerą akį.

Tėvas su Džolina ketina pasiimti berniukus šeštadienį, ir dėl *šito* nesijaučia kalta, nes abi pusės nekantriai to laukia.

Reikia patikrinti plastmasinių padėklų ir dėžių atsargas, o, ir dar apžiūrėti lauko sodinius, ir...

Mintys išgaravo pamačius namą. Nežinojo, ko tikėjosi, bet tik ne šito.

Namas buvo nuostabus. Truputį apiręs, pavargęs ties kampais, tačiau gražus, siūlantis glėbį galimybių.

Dviaukštis sidabrinio kedro medžio namas su plačiais langais stūksojo ant šlaito pakylos. Erdvioje verandoje stovėjo sena supamoji kėdė, suolas su aukšta atkalte ir kabėjo sūpynės. Tarp jų išdėstyti vazonai ir kabantys krepšeliai su gėlėmis.

Viename šone — laiptai, vedantys į dailų vidinį kiemą. Jame dar daugiau kėdžių, dar daugiau vazonų — o, ji pradeda įsimylėti — toliau kiemas pereina į pievą, nusidriekiančią iki gražios giraitės.

Terasa buvo apsodinta krūmokšniais: japoniškoji balžuva su urnos pavidalo žiedais jau krovė pumpurus, spindėjo laurų lapai, vešlios azalijos nekantravo išskleisti žiedus.

Kokia protinga mintis, galvojo ji lėtai slinkdama į priekį, kaip sumanu ir kūrybinga pasodinti flioksus, barzdeles ir kadagius ant apatinės terasos, kad jie sudarytų papėdę krūmokšniams.

Kieme buvo dar daugiau augalų — jauna ir grakšti magnolija, sėdula, pasipuošusi rausvais žiedais, tolimame kampe augo jauna vyšnaitė. Buvo tų medžių, dėl kurių Loganas užsipuolė ją pačią pirmą jų pažinties dieną. Prisiminusi tai, ji nusišypsojo.

Pastatė automobilį šalia sunkvežimio ir apsidairė.

Iš kiemo kelią verandos link žymėjo kuolai, surišti plona virvele. Taip, ji suprato, ką jis sumanęs. Tingus pasivaikščiojimas į verandą, tikriausiai lydint krūmams arba nykštukiniams medeliams. Kaip miela. Pastebėjo krūvelę akmenų ir pagalvojo, jog šis vyras tikriausiai planuoja daryti akmenų sodą. Ten, medžių pakrašty, būtų ideali vieta.

Namo papuošimus reikia perdažyti, pamatų akmenis nugramdyti. Štai ten pasodinčiau narcizų, pagalvojo ji išlipdama, o palei kelią — krūmokšnių, galbūt vienadienių lelijų arba irisų.

Verandos sūpynes irgi reikėtų perdažyti, be to, reikėtų pastatyti staliuką. Po vyšnaite pastatyti suolelį ir iš grindinio plokščių nutiesti dar vieną takelį, vedantį už namo. Arba takelį nutiesti iš nugludintų akmenų, apaugusių samanomis arba šliaužiojančiais čiobreliais.

Užlipusi į verandą, privertė save liautis planavus. Loganas turi savų minčių, priminė sau. Tai jo namas ir užmojai. Kad ir kaip patinka jai ši vieta — ji ne jos. Ji dar turi susirasti savąją.

Atsiduso, pasipureno plaukus ir pasibeldė.

Laukti teko ilgai, bent jau jai taip atrodė, nekantriai sukiojant laikrodžio apyrankę. Pilvo apačioje ėmė plazdenti nervingi drugeliai.

Kai Loganas atidarė duris, ji nutaisė nerūpestingą šypseną, nes jis atrodė toks vyriškas. Aukštas, raumeningas, apsitempęs nublukusiais džinsais ir baltais marškinėliais. Plaukai susivėlę; ji ir nebuvo mačiusi

kitokių. Jų per daug, galvojo ji, kad būtų tvarkingai sušukuoti. Ir tvarkinga šukuosena jam netiktų.

Ištiesė jam vazoną su pačios sodintais jurginais.

— Pamaniau, gal ir tau patiks jurginai, — tarė ji. — Tikiuosi, turėsi kur juos panaudoti.

— Žinoma. Ačiū. Įeik.

— Namas man nepaprastai patinka, — pradėjo ji, — ir tai, kaip tu tvarkaisi. Sugavau save mintyse besodinančią...

Stela nutilo. Durys vedė, jos manymu, į gyvenamąjį kambarį arba svetainę. Kad ir kas tai būtų, patalpa buvo visiškai tuščia. Plikos sienos, randuotos grindys ir aprūkęs plytų židinys be atbrailos.

— Taip?

— Puikiai atrodo. — Tai buvo viskas, ką ji sugebėjo sugalvoti, ir beveik tiesa. Pro langus atsivėrė gražūs vaizdai. Gaila, kad *vidus* toks liūdnas.

— Šis kambarys dar negyvenamas.

— Akivaizdu.

— Turiu sumanymų, kaip jį apstatyti, kai turėsiu laiko ir noro. Gal eime kitur, kol nepradėjai verkti.

— Toks ir buvo, kai pirkai?

— Vidus? — Loganas gūžtelėjo pečiais vesdamas ją pro duris į kitą kambarį, kuris tikriausiai buvo valgomasis. Šis irgi buvo tuščias, su nublukusiais besilupančiais tapetais. Ten, kur kažkada kabėjo paveikslai, likę šviesesni plotai.

— Šias ąžuolines grindis dengė kiliminė danga, — tarė jis. — Lubos buvo išmargintos dėmėmis, nes pro stogą lašėjo vanduo. Ir termitai neblogai pasidarbavę sienose.

— Koks čia kambarys?

— Dar nenusprendžiau.

Jis atidarė kitas duris, ir Stela aiktelėjo nustebusi.

— Pamaniau, čia tau bus jaukiau. — Jis pastatė gėles ant smėlio spalvos granitinio stalo ir pasitraukė į šoną, leisdamas jai apsidairyti.

Jo skonio virtuvė, neabejojo Stela, kuri buvo išskirtinai vyriška ir griežta. Gelsvi stalo ir spintelių viršaus tonai pasikartojo grindų plytelėse, o rausvai pilka sienų spalva buvo sodresnė. Spintelės iš tamsaus medžio su stiklo durelėmis. Ant plačių lentynų virš dvigubos kriauklės

stovėjo terakotos vazonai su vaistiniais ir prieskoniniais augalais, kampe — nedidelis akmeninis židinys.

Ilgas L formos stalas-baras, skiriantis virtuvę nuo didelio, erdvaus kambario, kur buvo nerūpestingai numetęs juodą odinę sofą ir porą milžiniško dydžio fotelių.

Tačiau geriausia tai, kad galinė siena buvo stiklinė. Gali sėdėti čia, galvojo Stela, ir gėrėtis sodu, kurį pats sukūrei. Vaikščioti tarp medžių ir gėlių plokštėmis grįstu terasos takeliu.

— Nuostabu. Labai gražu. Pats viską padarei?

Tą akimirką žiūrėdamas į jos svajingą veidą panoro pasakyti, jog net smėlį rinkęs pats, kad pagamintų stiklą.

— Kai ką. Žiemą, kai būna mažiau darbo, galiu pasikrapštyti viduje — jei turiu noro. Pažįstu žmonių, kurie išmano šį darbą. Samdau juos arba darome prekių mainus. Nori išgerti?

— Hmm. Taip. Ačiū. Tas kitas kambarys turi būti oficialus valgomasis, kai pasikvieti žmonių vakarienei. Žinoma, paskui visi susirenka čia. Tai neišvengiama.

Stela sugrįžo į virtuvę ir paėmė taurę vyno.

— Bus nuostabu, kai baigsi. Originalu, gražu ir jauku. Man patinka spalvos.

— Moteris, kuri buvo čia pastarąjį kartą, sakė, kad jos atrodo nykiai.

— Ką ji išmano. — Stela gurkštelėjo vyno ir papurtė galvą. — Ne, tai žemės spalvos, natūralios — tinka tau ir šiai erdvei.

Ji žvilgtelėjo į stalą, kur ant pjaustymo lentos gulėjo daržovės.

— Akivaizdu, kad gamini valgį, todėl erdvė turi tikti tau. Gal greitomis aprodytum likusią namo dalį, ir nebetrukdyčiau tau ruošti vakarienę.

— Tu nealkana? Gaila, vadinasi, tunas nueis niekais.

— O. — Jos širdis šoktelėjo. — Neketinau įsisiūlyti vakarienei. Aš tik...

— Mėgsti tuną, keptą ant grotelių?

— Taip. Mėgstu.

— Puiku. Nori valgyti prieš ar po?

Kraujas staiga suplūdo į skruostus ir taip pat staiga dingo.

— A...

— Prieš man aprodant namą ar po?

Balsas buvo pakankamai pašaipus, kad ji suprastų, jog Loganas suprato, apie ką ji pagalvojo.

— Po. — Ji drąsindamasi gurkštelėjo vyno. — Po. Gal pradėtume nuo lauko, kol dar šviesu.

Loganas išsivedė ją į terasą. Stela nusiramino, kai jis ėmė kalbėti apie savo planus.

Apžiūrėjo plytelėmis išklotą plotą ir pritariamai linkčiojo, kol jis pasakojo apie virtuvės sodus, akmenų sodus ir vandens sodus. Stelos širdis džiaugėsi.

— Ketinu pirkti senų šlakinių plytų, — pasakojo jis. — Turiu pažįstamą mūrininką. Paprašysiu jį pastatyti tripusę sieną aplink maždaug dvidešimties kvadratinių pėdų plotą.

— Darysi uždarą sodą? Dieve, aš tuoj apsiverksiu. Visada tokio norėjau. Tik mūsų namas Mičigane tam netiko. Pažadėjau sau, kad kai turėsiu kitą, būtinai pasidarysiu tokį sodą. Su mažu tvenkiniu, akmeniniais suolais ir slaptais kampeliais.

Lėtai apsisuko. Čia jau įdėta daug sunkaus, prakaito reikalaujančio darbo, žinojo ji. Ir dar daug reikės įdėti. Žmogų, kuris gali tai padaryti ir padarys, kuris nori tai padaryti, verta pažinti.

— Aš pavydžiu — žavėdamasi tavimi — kiekvieno čia esančio lopinėlio. Jei prireiks papildomos poros rankų, paskambink. Pasiilgau tokio darbo vien savo malonumui.

— Jei norėsi dar kada užsukti, atsivežk tas rankas ir vaikus, jiems irgi surasiu darbo. — Kai ji tylėdama kilstelėjo antakius, jis pridūrė: — Vaikai manęs neerzina, jei apie tai galvoji. Be to, nėra prasmės planuoti kiemą, jei nežadi įsileisti į jį vaikų.

— Kodėl tu neturi vaikų?

— Tikėjausi, kad turėsiu. — Jis ištiesė ranką ir palietė jos plaukus patenkintas, kad šį kartą jie nesuvaržyti smeigtukais. — Ne visada viskas vyksta taip, kaip tikiesi.

Jie pasuko atgal prie namo.

— Žmonės sako, kad skyrybos tarsi mirtis.

— Aš taip nemanau, — papurtė galvą Loganas. — Tai tarsi pabaiga. Padarai klaidą, ištaisai ją, padarai viskam galą ir vėl pradedi iš

pradžių. Mes abu suklydome. Tik gaila, kad supratome tai, kai jau buvome susituokę.

— Dauguma vyrų pasitaikius galimybei su malonumu savo buvusiąsias drabsto purvu.

— Bereikalingas energijos švaistymas. Mes liovėmės mylėję, o paskui ir mėgę vienas kitą. Dėl pastarosios dalies man labai gaila, — pridūrė jis atidarydamas plačias stiklo duris į virtuvę. — O tada liovėmės buvę sutuoktiniais, ir tai buvo mums abiem geriausia išeitis. Ji pasiliko ten, kur norėjo būti, aš grįžau ten, kur norėjau gyventi. Mes išgyvenome kartu porą metų, ir jie nebuvo visiškai blogi.

— Protingas požiūris. — Tačiau santuoka rimtas dalykas, pagalvojo ji. Tikriausiai rimčiausias. Todėl jos pabaiga turėtų palikti randų, ar ne?

Loganas dar pripylė vyno, tada paėmė ją už rankos.

— Aprodysiu kitus kambarius.

Jų žingsniai aidėjo tuščiame name.

— Čia ketinu įrengti biblioteką kartu su darbo vieta. Turėčiau vietą savo projektams kurti.

— Kur dabar savo darbus dirbi?

— Dažniausiai miegamajame arba virtuvėje. Kaip man atrodo patogiau. Ten vonios kambarys — kada nors reikės jį rekonstruoti. Laiptai tvirti, bet reikia juos nušlifuoti ir nupoliruoti.

Lipdama laiptais Stela įsivaizdavo sienų spalvas — geriausia būtų sumaišyti žemės atspalvius, kurie paryškintų medienos spalvą.

— Aš jau turėčiau krūvą medžiagos, sąrašų, iškarpų iš žurnalų. — Dirstelėjo į jį akies kampeliu. — Tu tikriausiai neturi.

— Aš turiu minčių, tik reikia laiko, kad jos subręstų. Užaugau ūkyje, pameni? Mano mama mėgo pirkti senus baldus ir juos taisyti. Per stalus nebuvo kur kojos pastatyti, mat ji turėjo silpnybę stalams. Todėl dabar mėgaujuosi erdve.

— Kur viską padėjo, kai išsikraustė? A, kažkas sakė, kad jie išsikėlė į Montaną, — pridūrė ji, pamačiusi jo klausiamą žvilgsnį.

— Taip, jie turi nedidelį gražų namuką Helenoje. Tėtis, pasak mamos, kiekvieną prakeiktą dieną eina žvejoti. O ji pasiėmė mėgstamiausius baldus su savimi, prikimšo pilną furgoną. Kitus pardavė, atidavė mano seseriai, primetė man. Tebeturiu juos. Reikės kurią dieną peržiūrėti, gal kas nors tiks naudoti.

— Jei išsirinktum ką nors tinkamo, galėtum spręsti, kokia spalva nori išdažyti sienas, kaip apstatyti kambarius. Turėtum atramos taškus.

— Atramos taškus. — Jis atsirėmė į sieną ir nusišypsojo.

— Kraštovaizdžio dizainas ir namų dekoravimas remiasi tais pačiais pagrindiniais dalykais — kaip panaudoti erdvę, kur išdėlioti svarbiausius akcentus — ir tu tai labai gerai žinai, kitaip neturėtum tokios virtuvės. Todėl geriau patylėsiu.

— Kalbėk, aš nieko prieš.

— Šią minutę daugiau neturiu ką pasakyti, todėl galime judėti toliau.

— Ką gi, ši patalpa atstoja darbo kambarį. — Loganas mostu parodė duris. — Bet nemanau, kad norėtum jį pamatyti.

— Aš ištversiu.

— Nesu tikras, ar aš ištversiu. — Jis nusitempė ją prie kitų durų. — Imsi aiškinti apie laikmenų sistemas ar dar ką nors. Sugadinsi ritmą. Koks tikslas aprodyti namus vietoj glamonių, jei sugadinčiau nuotaiką parodydamas tai, kas įžeistų tavo jautrią sielą.

— Tai ši ekskursija po namą yra įvadas į seksą?

Loganas tik nusišypsojo ir įsitraukė ją pro duris.

Tai buvo miegamasis, kuris, kaip ir virtuvė, atspindėjo šeimininką. Paprastas, erdvus, vyriškas, su vaizdu į pavasarine žaluma pasidengusius medžius. Sienos nudažytos blyškia gelsva spalva, pagyvintos ryškesniais rėmų apvadais ir šiltais grindų tonais. Pro tris stoglangius smailėjančiose lubose sklido vakaro šviesa.

Lova plati. Tokiam vyrui reikia vietos, nusprendė ji. Miegui ir seksui. Lovos galai buvo iš juodos geležies, šokolado spalvos užtiesalas.

Ant sienų rėmeliuose kabėjo nespalvoti, pieštuku atlikti piešiniai. Priėjusi arčiau Stela pamatė parašą kampe.

— Juos nupiešei tu? Jie nuostabūs.

— Mėgstu įkūnyti projektus vizualiai, todėl kartais pirmiausia nupiešiu. Kartais neblogai pavyksta.

— Šie piešiniai daugiau nei neblogi, ir tu tai žinai. — Stelai buvo sunku įsivaizduoti, kad tos didelės kietos rankos galėtų nupiešti tokius elegantiškus, žavius ir originalius piešinius. — Nesiliauji mane stebi-

nęs, Loganai. Dar vienas kontrastas mano apmąstymams. Šįvakar važiuodama pas tave mąsčiau apie kontrastus — dalykus, kurie rikiuojasi ne taip, kaip aš tikėjausi. Arba kaip turėtų.

Stela atsisuko į jį, mostelėjo ranka į piešinius.

— Jie dar vienas mėlynasis jurginas.

— Atsiprašau, nelabai supratau. Kalbi apie tą, kurį matei sapne?

— Sapnuose. Jų buvo du, ir abu kažkokie nerimą keliantys. Tiesą sakant, bauginantys. O svarbiausia, tas jurginas — toks įžūlus, gražus, netikėtas. Bet ne toks, kokio norėjau. Ne toks, kokį įsivaizdavau. Kaip ir visa kita.

— Nesvarbu ko norėjai, ką įsivaizdavai, aš norėjau, kad atvažiuotum.

Ji nugėrė gurkšnelį vyno.

— Ir štai aš čia. — Ji giliai įkvėpė ir iškvėpė. — Gal turėtume pasikalbėti... ko mes tikimės ir kaip...

Loganas prisiartino prie jos, apkabino ir prisitraukė.

— O gal tiesiog pasodinkime dar vieną mėlynąjį jurginą ir pažiūrėkime, kas bus.

Arba pamėginkime, pagalvojo ji, kai jo lūpos prisilietė prie josios lūpų. Lengvas virpėjimas pilve pasklido, ir galvoje liko viena mintis: ačiū Dievui.

It šokėja pasistiebė ant pirštų galiukų pasitikdama jį, arčiau priglusdama, leisdama jam paimti taurę iš rankos.

Logano pirštai paniro į jos plaukus, naršė ir gniaužė. Stela surakino rankomis jo kaklą.

— Man sukasi galva, — sušnabždėjo ji. — Kažkas svaigina mane.

Jo kraujas užvirė, pasiųsdamas geismo kamuolį į pilvo apačią.

— Tokiu atveju tau reikia prigulti.

Vienu greitu judesiu paėmė ją ant rankų. Ji tokia moteris, galvojo jis, kurią norisi nešioti ant rankų. Moteriška, lengva, minkšta. Laikydamas ją glėbyje jautėsi neįtikėtinai stiprus ir neįprastai švelnus.

— Aš noriu liesti tave visą. Tada grįžti ir vėl pradėti iš pradžių. — Nešdamas ją į lovą jautė, kaip aistringai trūkčioja jos kūnas. — Man norisi liesti tave net tada, kai erzini mane.

— Tada tikriausiai tau norisi manęs visą laiką.

— Kaip pirštu į akį. Tavo plaukai veda mane iš proto. — Jis paguldė ją ant lovos ir įsikniaubė veidu į plaukus.

— Mane irgi. — Jos kūnas virto vienu virpančiu nervu, kai lūpos nuslydo jos kaklu. — Bet tikriausiai dėl kitų priežasčių.

Jis lengvai krimstelėjo jautrią odą, kaip žmogus, ragaudamas pirmą kąsnį. Stelos kūnu pasklido karštis.

— Mes suaugę žmonės, — pradėjo ji.

— Ačiū Dievui.

Ji susijuokė.

— Noriu pasakyti, kad mes... — Jo dantys švelniai nuslydo virš raktikaulio, ir jos smegenis apgaubė svaiginanti migla. — A, tiek to.

Lietė ją kaip žadėjęs. Ilgais švelniais prisilietimais nuo pečių iki pirštų galiukų. Tada ranka tingiai brūkštelėjo per klubus, šlaunis, tarsi mėgautųsi forma, kaip mėgavosi skoniu.

Logano lūpos, karštos ir godžios, vėl įsisiurbė į josios lūpas, o rankos nesiliovė gloščiusios kūno, versdamos virpėti ir sproginėti nervų galiukus po įkaitusia oda. Kietos rankos įdiržusiais delnais glamonėjo ją sumaniai ir reikliai.

Taip, kaip ji įsivaizdavo. Taip, kaip norėjo.

Geismas ir aistra, kuriuos buvo negailestingai palaidojusi po paviršiumi, atgijo ir suliepsnojo. Pasiduodama kūno geiduliams ėmė atseginėti jo marškinius, kol po delnais pajuto karštą nuogą kūną.

Vyras ir jo raumenys.

Jis išvadavo krūtį iš liemenėlės ir švelniai suėmė dantimis spenelį. Stela išsirietė; kraujas ėmė pasiutiškai pulsuoti gyslose, o viskas viduje sunoko, subrendo ir pasiruošė.

Pojūčiai varžėsi vienas su kitu, susipynė į kamuolį, ir ji atsidavė jiems, atsidavė jam. Nekantravo patirti palaimą, kurios taip ilgai troško, nes savininkiški kietų rankų prisilietimai ir nepasotinamos lūpos įelektrino kūną iki begalybės. Troško, geidė patirti tą skausmingą virpulį, beprotišką poreikį kito kūno ir po to ateinantį išsivadavimą.

Kilo ir leidosi kartu su juo, judėjo kūnas į kūną. Balta oda, gundantys išlinkiai varė Loganą į pamišimą. Prieblandoje, tamsaus užtiesalo fone, ji atrodė neįtikėtinai graži — spindintys plaukai susivėlę, vasaros mėlynės akys padūmavusios nuo aistros.

Ši moteris spinduliavo geismą, prilygstantį jo troškimui, todėl

norėjo duoti daugiau ir paimti daugiau, paskęsti siautėjančioje audroje. Jos kvapas gaubė jį iš visų pusių. Sumurmėjo jos vardą, nesiliaudamas ragauti ir tyrinėti kūną. Ir tai dar ne viskas, suvokė, gali pasiūlyti daugiau nei tikėjosi. Šiurkščios rankos suėmė ją už klubų ir pasodino ant stataus troškimų skardžio. Stelos širdis suspurdo pajutus šiltą pabrinkimą jo viršūnėje. Išsirietė ir šūktelėjo sugniaužda jo rankas savosiose, vos suspėdama su vis greitėjančiu pulsu.

It pamišusi įsisiurbė jam į lūpas, o protas reikalavo tik vieno — dar!

Stipriai laikė ją, kol ji kilo į viršūnę, ir jos nekantrus veržlumas vertė jį drebėti. Kūnas, širdis, protas skausmingai troško palaimos.

Ir kai nebegalėjo ilgiau kentėti, pasidavė.

Ji vėl šūktelėjo, iš nuostabos ir triumfuodama, įnirtingai judindama kartu su juo klubus, glostydama veidą. Stebėjo jį, stebėjo išsklindančiomis mėlynomis akimis, kaip sulig kiekvienu kvėptelėjimu suvirpa geidulingos lūpos, krenta ir kyla jų kūnai.

Per visą savo gyvenimą Loganas nebuvo matęs tokio nuostabaus žydėjimo. Kai akys aptemo, užsimerkė kartu su išsprūdusia trūkčiojančia dejone ir leido sau išsilieti.

JIS BUVO SUNKUS. LABAI SUNKUS. STELA GULĖJO PO LOGANU nejudėdama ir mąstė, kaip malonu būti prispaustai, jaustis bejėge. Jautėsi visiškai atsipalaidavusi ir tirpstanti iš malonumo. Jai rodės, kad iš kojų ir rankų pirštų galiukų liejasi švelni rožinė šviesa.

Logano širdis tebesitrankė. Kuri moteris nebūtų patenkinta žinodama, kad tai ji privertė tokį didelį ir stiprų vyrą netekti kvapo? Murkdama kaip katė perbraukė ranka jam per nugarą.

Jis suniurnėjo ir nusirito nuo jos.

Stela tučtuojau pasijuto nuoga ir pažeidžiama. Ištiesė ranką ir timptelėjo užtiesalo kraštą, norėdama nors truputėlį prisidengti. Tada jis padarė kai ką, kas privertė ją sustingti, o širdį susvyruoti. Loganas paėmė jos ranką ir pabučiavo pirštus.

Jis nieko nepasakė, neištarė nė žodžio, ir ji gulėjo nejudėdama, mėgindama sugrąžinti į vietą širdį.

— Tikriausiai jau reikėtų tave pamaitinti, — pagaliau ištarė jis.

— Aa, turėčiau paskambinti ir pasiteirauti, kaip vaikai.

— Skambink. — Jis atsisėdo, paplekšnojo ją per nuogą šlaunį, tada išsirito iš lovos ir pasikėlė nuo grindų džinsus. — Eisiu į virtuvę ir paruošiu vakarienę.

Jis nesivargino užsivilkti marškinius. Prie durų sustojo ir atsigręžė į ją.

— Kas yra? — Stela lyg niekur nieko kilstelėjo ranką, kad prisidengtų krūtis.

— Man patinka, kaip tu atrodai. Susivėlusi ir įkaitusiais žandais. Norisi dar labiau tave suvelti ir įkaitinti.

— Och. — Ji pamėgino suregzti atsakymą, tačiau Loganas švilpaudamas jau lipo laiptais žemyn.

PENKIOLIKTAS SKYRIUS

TAS VYRAS MOKĖJO GAMINTI VALGĮ. TRUPUTĮ PADEDAMAS STELOS pagalba Loganas iškepė tuno kepsnį, paruošė rudųjų ryžių su prieskoniais, šalia įdėjo pakepintų paprikų ir grybų. Loganas buvo toks virėjas, kuris viską dėjo iš akies arba instinktyviai, ir, regis, jam tai patiko.

Rezultatas buvo nuostabus.

Stela irgi mokėjo gaminti, tačiau viską tiksliai matuodavo ir valgio gaminimas jai buvo vienas iš dienos darbų.

Jiedu sudaro puikią analogiją, nusprendė ji, tad nėra prasmės aiškintis, kodėl valgo šioje virtuvėje ar guli nuoga jo lovoje.

Seksas buvo... nepakartojamas. Nėra reikalo to neigti. Po gero sveiko sekso ji turėjo jaustis atsipalaidavusi ir rami, tačiau buvo įsitempusi ir nerangi.

Loganas aistringai su ja mylėjosi, o paskui jie paprasčiausiai išsirito iš lovos ir ėmėsi ruošti vakarienę. Taip pat sėkmingai būtų galėję užbaigti teniso partiją. Išskyrus tai, kad pabučiavo jos pirštus — tas meilus ir žavus gestas it strėlė nulėkė tiesiai į širdį.

Tai jos problema, priminė sau. Amžinai per daug analizuojanti, siekianti išlaikyti pusiausvyrą. Bet jei neanalizuos, kaip žinos ko nori?

— Kaip valgis?

Stela išniro iš savo vidinių debatų ir pamatė įdėmų žvilgsnį — kaip laukinės katės.

— Nuostabus.

— Tu beveik nevalgai.

Stela tyčia pasmeigė didesnį gabalėlį.

— Niekada nesupratau žmonių, kurie gamina kaip tu. Įmeta to, ano, viską sumaišo, dar žiupsnelį šio bei to. Iš kur žinai, kad tai gerai?

Jei ji iš tiesų galvojo apie tai čiaupydama savo seksualias lūputes, jis išeis į lauką ir praris saują mulčio.

Galbūt jis negali prasiskverbti į jos mintis, tačiau supranta, kad jos sukosi apie seksą. Ką gi, kurį laiką teks žaisti pagal šios moters taisykles.

— Nenoriu kiekvieną vakarą praleisti restorane, todėl jei gaminu, stengiuosi, kad būtų smagu. Taisyklės ir receptai mane žudo.

— Jei aš nukrypstu nuo taisyklių, imu nervintis. Bus be skonio ar persūdyta. Perkepta, ne visai iškepta. Palūžčiau dar nė nebaigusi vakarienės. — Jos veide šmėstelėjo susirūpinimas. — Man čia ne vieta, ar ne?

— Apibrėžk „čia".

— Čia, čia. — Ji skėstelėjo rankomis. — Šalia tavęs, valgant tikrai skanų ir išradingai pagamintą maistą tavo puikiai įrengtoje virtuvėje, kuri yra keistai žaviame ir apleistame name, po pamišėliško sekso tavo „aš esu vyras ir tai žinau" miegamajame.

Loganas atsilošė nusprendęs praskaidrinti mintis ilgu vyno gurkšniu. Nuspręsta teisingai, tačiau jis niekada iki galo neperkanda Stelos.

— Nesu girdėjęs tokio apibrėžimo. Tikriausiai taip sako šiaurėje.

— Tu supranti, ką noriu pasakyti, — atšovė ji. — Tai nėra... nėra...

— Efektyvu? Tvarkinga? Organizuota?

— Nekalbėk tėvišku tonu su manim.

— Tai ne tėviškas tonas, tai — nevilties šūksnis. Kas yra, raudonplauke?

— Tu *trikdai* mane.

— O. — Jis truktelėjo pečiais. — Jei tik tiek. — Ir ėmė vėl valgyti.

— Tau juokinga?

— Ne. Aš alkanas, be to, nelabai kuo galiu padėti, jei tu sutrikusi. Beje, man visai patinka, kad esi sutrikusi, nes kitaip imtum viską rikiuoti abėcėlės tvarka.

Mėlynos akys virto plyšeliais.

— A — tu arogantiškas ir antipatiškas, B — besmegenis, o C — tu...

— Esi susivaržiusi ir prieštaringa, bet manęs tai jau nebeerzina kaip anksčiau. Manau, tarp mūsų vyksta kai kas įdomaus. Nė vienas iš mūsų to nesitikėjome, bet dabar mielai pasiduočiau srovei. O tu ją drumsti. Nesuprantu, kodėl, velniai rautų, pradedi man patikti.

— Aš labiau rizikuoju negu tu.

Jis tučtuojau surimtėjo.

— Aš neketinu skriausti tavo vaikų.

— Jei tikėčiau, kad esi toks, kuris galėtų ir norėtų, nebūčiau atėjusi iki šio lygio.

— Kokio „lygio"?

— Sekso ir vakarienės virtuvėje.

— Atrodo, kad su seksu susidorojai geriau nei su vakariene.

— Tu visiškai teisus. Nes dabar nežinau, ko tikiesi iš manęs, o aš nesu tikra, ko tikiuosi iš tavęs.

— Toks, tavo supratimu, būtų produktų maišymas puode.

Stela atsidūsėjo.

— Matyt, tu supranti mane geriau nei aš tave.

— Aš nesu toks sudėtingas.

— O, prašyčiau. Tu tikras labirintas, Loganai. — Ji palinko per stalą ir pažiūrėjo į auksines kibirkštėles jo žaliose akyse. — Prakeiktas labirintas be jokio geometrinio plano. Profesine prasme esi vienas kūrybingiausių ir profesionaliausių kraštovaizdžio dizainerių, su kokiais esu dirbusi, bet pusę savo darbų ir planų kuri ant popierėlių, gulinčių tavo sunkvežimyje arba kišenėse.

Jis pakabino ryžių.

— Man taip patogiau.

— Akivaizdu, bet niekam kitam nepavyktų. Tu klesti chaose, tai aiškiai iliustruoja šis namas. Niekas neišgyventų chaose, juo labiau neklestėtų.

— Palauk. — Šį kartą jis pamojavo šakute. — Kur matai chaosą? Čia beveik nėra jokio suknisto baldo.

— Būtent! — Stela bedė į jį pirštu. — Turi nuostabią virtuvę, patogų ir stilingą miegamąjį...

— Stilingą? — Logano veide atsirado neslepiamas pasibaisėjimas. — Jergutėliau.

— Ir tuščius kambarius. Turėtum rautis plaukus galvodamas, ką su jais daryti, bet nesirauni. Tu tiesiog... — ji sumojavo rankomis, — slampinėji.

— Niekada gyvenime neslampinėju. Kartais lengvai žingsniuoju, — nusprendė jis. — Bet niekada neslampinėju.

— Kaip pasakysi. Išmanai apie vynus, skaitai komiksus. Ką tai sako?

— Daug ką sako, jei traktuoji tai kaip *pomėgį* vynams ir komiksams.

— Buvai vedęs ir, matyt, pakankamai mylėjai, jei išvažiavai iš namų.

— Jei nesi pasiruošęs įsipareigoti ir nenori daryti to, kas kitą žmogų padarytų laimingą, kokio velnio tada vesti? Arba bent jau pamėginti?

— Tu ją mylėjai, — linktelėjo Stela. — Skyrybos nepaliko didelio rando. Santuoka iširo, labai gaila, todėl padarei tam galą. Vieną minutę tu šiurkštus ir staigus, kitą — paslaugumo įsikūnijimas. Tu žinojai, ko šįvakar atvažiavau, vis dėlto pasirūpinai paruošti vakarienę, tai civilizuotas — čia tau C raidė — ir dėmesingas gestas.

— Klausyk, raudonplauke, tu mane žudai. Jei rinkčiausi raidę I, pasakyčiau, kad tu išvaizdi, bet dabar turiu pasakyti, kad išprotėjusi.

Nepaisydama, kad jis juokėsi, Stela įsikarščiavo ir nebegalėjo sustoti.

— Mes karštai pasimylime — toks seksas galėtų stogą nukelti — tada tu iššoki iš lovos, tarsi mes darytume tai kiekvieną vakarą. Aš nesuspėju su tavim.

Nusprendęs, jog ji jau baigė, Loganas pasiėmė vyno taurę ir susimąstęs gurkštelėjo.

— Pažiūrėkim, ar man pavyks grįžti atgal. Nors turiu pasakyti, kad jokio geometrinio plano neapčiuopiau.

— O, užsičiaupk.

Loganas sugavo ją už rankos anksčiau nei Stela spėjo atsistoti.

— Ne, niekur neisi. Dabar mano eilė. Jei dirbčiau kitaip nei dabar dirbu? Tikrai žinau, kad man velniškai nepatiktų. Sužinojau tai šiau-

rėje. Mano santuoka nenusisekė. Niekas nemėgsta nusivilti, bet niekas nenugyvena gyvenimo nors kartą nesuklupęs. Mes suklupome, bet nieko nesužeidėme. Tik save. Pasiglostėme mėlynes ir patraukėme toliau.

— Bet...

— Patylėk. Esu šiurkštus ir staigus, nes taip jaučiuosi. Jei tampu paslaugus, vadinasi, noriu toks būti — arba suvokiu, kad privalau.

Velniop viską, pagalvojo jis užsiversdamas taurę. Ji beveik nepalietė savosios.

— Kas toliau? A, taip, tavo apsilankymas. Taip, žinojau kodėl. Mes ne vaikai, o tu esi gana tiesmukiška moteris — savaip. Norėjau tavęs ir neslėpiau to. Tu nebūtum atvažiavusi, jei nebūtum tam pasiruošusi. O vakarienę nulėmė dvi priežastys. Pirma, aš mėgstu pavalgyti. Antra, norėjau, kad pabūtum. Norėjau pabūti su tavim štai taip. Prieš, po ar per vidurį. Kaip būtų išėję.

Stela, klausydamasi Logano, aprimo.

— Kaip tau pavyksta viską taip blaiviai paaiškinti?

— Aš dar nebaigiau. Linkęs sutikti su tavimi dėl mūsų sekso, tačiau prieštarauju dėl žodžio „iššokti". Aš nešokinėju ir neslampinėju. Išlipau iš lovos, nes jei būčiau dar ilgiau kvėpavęs tavimi, būčiau paprašęs pasilikti. O tu negalėtum ir nepasiliktum. Ir tiesa ta, kad nežinau, ar esu pasiruošęs tam, kad pasiliktum. Jei esi tokia moteris, kuriai po sueities reikia pasikalbėti, tipo „mažute, buvo nuostabu"...

— Nesu. — Stela užgniaužė lūpose suvirpusią šypseną. — Save pažįstu ir, turiu pasakyti, ten, viršuje, nugalėjau aš.

Logano ranka nuslydo jos riešu, paskui sugniaužė pirštus.

— Pergalė buvo abipusė.

— Gerai. Abipusė. Pirmas kartas su vyru — manau, kad daugelis moterų tai patvirtintų — yra jaudinantis, tačiau kartu nervinantis dalykas. Moterį labiau paveikia tai, kas būna po to. Tu kažką sujudinai manyje. Tai mane gąsdina.

— Tiesmukiška, — pastebėjo jis.

— Palyginus su tavo labirintu, taip. Sudėtinga kombinacija. Suteikia daug peno apmąstymams. Atsiprašau, kad iš viso to išpūčiau burbulą.

— Raudonplauke, tu gimusi tam, kad iš visko išpūstum burbulą. Įdomiausia tai, kad aš jau imu priprasti.

— Gali būti, man įdomu tai, jog tavo būgnininkas muša būgnu visiškai skirtingą melodiją. Dabar padėsiu tau sutvarkyti virtuvę. Paskui reikės važiuoti namo.

Loganas atsistojo kartu su ja, tylėdamas suėmė už pečių ir prispaudė ją prie šaldytuvo. Jo bučinys atėmė jai žadą — jame išsiliejo tramdytas pyktis, troškimas, neviltis ir ilgesys.

— Turėsi dar apie ką galvoti, — tarė jis.

— Tai jau tikrai.

ROZA NEKIŠO NOSIES Į KITŲ ŽMONIŲ REIKALUS. JI BUVO NIEKO prieš pasiklausyti gandų, jei atsklisdavo iki jos, bet nesmalsavo. Nemėgo to daryti ir neleido kitiems kištis į jos gyvenimą, atsilygindama tuo pačiu. Jos galvoje sukosi daugybė klausimų, tačiau nieko neklausinėjo Stelos. Roza stebėjo.

Jos vadybininkė dirbo su įprasta ramybe ir efektyvumu. Rozos nuomone, Stela būtų galėjusi ramiai dirbti netgi būdama viesulo sūkury. Stebėtinas, tačiau truputį bauginantis bruožas.

Ji labai pamėgo Stelą ir — be jokios abejonės — tapo priklausoma nuo jos sugebėjimų organizuoti veiklą, kad pati galėtų daugiau laiko skirti savo, kaip gėlių augintojos, pareigoms ir malonumams. Roza dievino Stelos vaikus. Neturėjo kitos išeities. Vaikai tokie žavūs, protingi, gudrūs, triukšmingi, linksmi ir reikalaujantys dėmesio. Roza jau buvo įpratusi prie Stelos su Heile, tad vargiai galėjo įsivaizduoti gyvenimą be jų. Ji nieko neklausinėjo Stelos, kai ši grįžo iš Logano patenkinta veido išraiška.

Tačiau Roza netildė ir nevarė į šoną Heilės, kai mergina imdavo apie tai plepėti.

— Ji nepasakoja jokių smulkmenų, — skundėsi Heilė ravėdama su Roza gėlių lysvę prie namo. — Man labai patinka, kai žmonės pasakoja smulkiai. Ji tik tarstelėjo, kad Loganas pagamino jai vakarienę. Man atrodo, jei vyras gamina, jis arba stengiasi įsitempti tave į lovą, arba įsimylėjo.

— Gal jis paprasčiausiai alkanas.

— Kai vyras alkanas, užsisako picą. Bent jau tie, kuriuos aš pažinojau. Manau, kad įsimylėjo ją. — Ji truputį patylėjo laukdama Rozos

atsakymo. Kai ši neatsakė, Heilė išpūtė orą. — Na? Tu juk jį seniai pažįsti.

— Keletą metų. Bet nežinau, ką jis galvoja. Tik galiu pasakyti, jog man jis valgio negamino.

— Ar jo žmona buvo tikra kalė?

— Nežinau. Nepažinojau jos.

— Man norėtųsi, kad ji būtų buvusi tokia. Bjauri kalė, kuri suplėšė jo širdį ir paliko kraujuojantį, nekenčiantį visų moterų. Paskui pasirodo Stela, sujaukia mintis, apsuka galvą, tačiau kartu ir išgydo.

Roza atsitūpė ant kulnų ir nusišypsojo.

— Tu siaubingai jauna, mieloji.

— Nereikia būti jaunai, kad mėgtum meilės romanus. Hm... tavo antras vyras... jis buvo siaubingas žmogus, ar ne?

— Jis buvo... yra... melagis, apgavikas ir vagis. O šiaip labai žavus vyriškis.

— Jis sudaužė tau širdį?

— Ne. Jis įžeidė mano išdidumą ir užkniso mane. O tai, manau, yra blogiau. Bet tai vakarykštės naujienos, Heile. Šiose kišenėse pasodinsiu naktižiedžių, — tęsė ji. — Jos ilgai žydi ir puikiai čia tiks.

— Atsiprašau.

— Nereikia atsiprašinėti.

— Tiesiog šįryt čia buvo tokia moteris — regis, ponia Pybls?

— O taip, Rozana. — Iššvalgiusi plotą, Roza pasičiupo kastuvėlį ir ėmė kasti žemę priešais mišriais augalais apsodintą lysvę. — Ar ji ką nors pirko?

— Svarstė visą valandą, tada pasakė, kad sugrįš kitą kartą.

— Jai tai būdinga. Ko ji norėjo? Galvą dedu, ne augalų.

— Taip ir nesupratau. Ji iš tų, kurie visur kiša nosį, bet tas jų smalsumas — neorus. Ji atvažiavo paskalų — kad paskleistų jas arba pasirinktų. Dažnai sutinki tokių žmonių.

— Ko gero.

— Taigi. Ji iš kažkur nugirdo, kad aš čia gyvenu, esu giminaitė ir ėmė kamantinėti. Mane ne taip paprasta iškvosti, bet aš leidau jai pamėginti.

Roza šyptelėjo lenkdamasi augalo.

— Šaunuolė.

— Įtariu ją norėjus, kad perduočiau tau žinią, jog tas Braisas Klarkas grįžo į Memfį.

Rozos ranka truktelėjo, ir augalo stiebelis lūžo per pusę.

— Tikrai? — labai ramiai pasiteiravo ji.

— Jis laikinai apsistojo viešbutyje, ketina imtis kažkokio verslo. Ji nepasakė aiškiai. Tik paminėjo, kad jis planuoja persikelti čionai visam laikui ir atidaryti biurą. Sakė, kad atrodo it klestintis verslininkas.

— Gali būti, kad jis pakabino dar vieną besmegenę moteriškę.

— Tu nesi besmegenė, Roza.

— Buvau, nors ir trumpai. Šiaip ar taip, nesvarbu kur jis ir ką daro. Tuo pačiu sulinkusiu degtuku dukart neapsideginsiu.

Roza pasodino augalą ir siektelėjo kito.

— Šita žolelė liaudyje vadinama nelabai gražiai. Jauti lipnias vietas ant koto? Jos gaudo muses. Tai įrodo, kad gražus daiktas gali būti pavojingas arba bent jau sukelti didelį skausmą subinėje.

ROZA VISKĄ UŽKASĖ IR PALAIDOJO. JAI NEBERŪPI NIEKŠELIS, UŽ kurio buvo ištekėjusi iš kvailumo. Moteris turi teisę padaryti keletą klaidų, net jei daro jas iš vienišumo ar kvailumo, arba — velniop viską — iš tuštybės.

Turi teisę, galvojo Roza, jei tik klaidas ištaiso ir nebekartoja.

Užsisegė švarų sijoną, perbraukė pirštais drėgnus plaukus ir apžiūrėjo save veidrodyje. Dar sugeba atrodyti gerai, velniškai gerai, kai pasistengia. Jei norėtų vyro, galėtų turėti. Ne todėl, kad vyras manytų, jog ji buka ar turi neišsenkamą pinigų šaltinį. Galbūt tai, kas atsitiko su Braisu, truputį sudrebino jos pasitikėjimą savimi ir pamynė savigarbą, bet dabar viskas tvarkoj. Geriau nė negali būti.

Rozai nereikėjo vyro, kuris užpildytų jos gyvenimo kerteles. Ir dabar nereikia. Šiuo metu viskas stojo į savo vietas, ir jai tai patinka. Vaikai laimingi, gabūs, verslas klesti, namai saugūs. Ji turi draugų ir mėgaujasi pažintimis, kurias gali toleruoti. Šiuo metu turi papildomą užsiėmimą — sužinoti, kas buvo jų šeimos vaiduoklis.

Dar kartą paskubomis pirštais brūkštelėjusi per plaukus, nulipo žemyn į biblioteką. Pasiekusi laiptų apačią išgirdo beldimą, tad pirmiausia nuėjo atidaryti durų.

— Loganai, koks malonus netikėtumas.

— Heilė nepasakė, kad ateisiu?

— Ne, bet nesvarbu. Užeik.

— Šiandien susidūriau su Heile medelyne, ji paprašė užsukti ir padėti jums tirti tą reikalą. Niekaip negalėjau atsispirti progai pabūti vaiduoklių medžiotoju.

— Suprantu. — Ji iš tiesų suprato. — Geriau bus, jei įspėsiu tave, kad mūsų Heilė turi romantišką polėkį ir šiuo metu mato tavyje Ročesterį, o Steloje — Džeinę Eir.

— Oho. Vajė.

Roza nusišypsojo.

— Džeinė dar su berniukais, ruošia juos nakčiai. Kodėl tau nenuėjus į vakarinį flygelį? Tiesiog keliauk triukšmo link. Gali pasakyti jai, kad mes neliūdėsime, kol ateis.

Roza nuėjo nespėjus jam nei sutikti, nei paprieštarauti. Ji nesikiša į kitų žmonių reikalus, bet tai nereiškia, kad kartais nepasėja tam tikrų sėklų.

Kurį laiką Loganas stovėjo barbendamas pirštais sau per šlaunį. Nesiliaudamas barbenti ėmė lipti laiptais.

Dėl triukšmo Roza buvo teisi. Dar nepasiekęs viršaus išgirdo juoką, klyksmus, kojų trepsėjimą. Klausydamasis garsų nužingsniavo koridoriumi, paskui stabtelėjo tarpduryje.

Prieš jį — akivaizdžiai berniukų kambarys. Jame nebuvo griežtos tvarkos, nors neabejotinai tvarkingesnis, kai Loganas buvo tokio amžiaus. Ant grindų mėtėsi žaislai, ant stalo ir lentynų gulėjo knygų ir įvairių popiergalių. Kambaryje kvepėjo muilu, šampūnu, pašėlusia vaikyste ir kreidelėmis.

Stela sėdėjo ant grindų negailestingai kutendama pižama vilkintį Geiviną, o nuogas Lukas keturiomis rėpliojo po kambarį leisdamas keistus garsus.

— Tai koks mano vardas? — tardė Stela, o sūnus bejėgiškai raitėsi iš juoko.

— Mama!

Ji šaižiai suzvimbė ir bedė pirštą jam tarp šonkaulių.

— Bandyk dar kartą, nenaudėli. Koks mano vardas?

— Mama, mama, mama, mama! — Jis pamėgino nušliaužti į šoną, tačiau buvo sučiuptas ir apverstas ant pilvo.

— Negirdžiu.

— Valdovė, — išspaudė jis žagsėdamas iš juoko.

— Ir? Sakyk visą vardą, nes kitaip užkankinsiu.

— Visos Visatos Didžioji Valdovė!

— Ir nepamiršk to. — Ji įspaudė garsų bučinį į pižama aptemptą užpakaliuką ir atsisėdo. — Dabar tavo eilė, neūžauga varliūkšti. — Ji atsistojo ir pasitrynė delnus, o Lukas sukrykštė iš džiaugsmo.

Stela vos vėl neatsisėdo nuo savo klyksmo, kai pamatė tarpduryje Loganą.

— O Dieve! Mirtinai mane išgąsdinai!

— Atsiprašau, aš tik stebėjau spektaklį, jūsų didenybe. Sveikas, vaike. — Jis linktelėjo Geivinui, kuris tebegulėjo ant grindų. — Kaip sekasi?

— Ji nugalėjo mane. Dabar turėsiu eiti į lovą, nes toks šios žemės įstatymas.

— Girdėjau. — Loganas pakėlė nuo grindų pižamą su Iksmenų piešinukais ir kilstelėjo antakius. — Čia tavo mamos? — pasiteiravo jis Luką.

Vaikas skambiai nusikvatojo šokinėdamas iš laimės ir džiaugdamasis savo nuogumu.

— Nea. Ji mano. Man nereikia pižamos, kol mama manęs nepagavo.

Lukas ėmė sėlinti vonios kambario link, tačiau buvo sugautas vienu rankos mostu.

Stipresnė nei atrodo, pagalvojo Loganas, kai ji iškėlė sūnų virš galvos.

— Kvailuti, tu niekada nuo manęs nepabėgsi. — Ji nuleido Luką ant grindų. — Lįsk į pižamą, o tada į lovą. — Ji dirstelėjo į Loganą. — Ar kas...

— Buvau pakviestas į... susirinkimą apačioje.

— Ar tai koks vakarėlis? — norėjo žinoti Lukas, kai Loganas padavė jam pižamines kelnes. — Su sausainiais?

— Tai susirinkimas, suaugusiųjų susirinkimas, o jei ten bus sausainių, — tarė Stela klodama Luko lovą, — tu gausi jų rytoj.

— Deividas kepa labai skanius sausainius, — įsiterpė Geivinas. — Skanesnius nei mamos.

— Jei tai būtų netiesa, turėčiau žiauriai nubausti tave. — Ji priėjo prie lovos, kur jis sėdėjo išsišiepęs, ir atgalia ranka švelniai paguldė jį.

— Bet užtat tu gražesnė.

— Protingas vaikas. Loganai, gal galėtum jiems pasakyti, kad netrukus ateisiu? Tik pirmiausia truputį paskaitysiu.

— O jis moka skaityti? — paklausė Geivinas.

— Moku. Kokia knyga?

— Šįvakar skaitome *Kapitonas Apatinės Kelnaitės*. — Lukas pagriebė knygą ir skubiai įbruko ją Loganui.

— Jis superdidvyris?

Luko akys tapo didelės kaip lėkštės.

— Tu nežinai *Kapitono Apatinių Kelnaičių*?

— Ne, nežinau. — Jis vartė rankose knygą, tačiau žiūrėjo į berniuką. Niekada nebuvo skaitęs vaikams. Gali būti smagu. — Tikriausiai turėčiau ją perskaityti, tada sužinočiau. Jei Valdovė nieko prieš.

— O, aš ne...

— Mama, prašau! Prašau!

Pasigirdus vieningam chorui, Stela atsitraukė patirdama keisčiausią jausmą širdyje.

— Gerai. Aš tuo metu sutvarkysiu vonią.

Stela nuėjo į vonios kambarį ir, šluostydama grindis, rinkdama žaislus, klausėsi gilaus, šiek tiek ironiškai linksmo Logano balso.

Ji padžiovė šlapius rankšluosčius, sumetė žaislus ant plastmasinių grotelių, kad nudžiūtų, čiupinėjosi, krapštėsi. Staiga pajuto aplinkui save kylantį šaltuką. Kietą, smaigstantį šaltį, prasiskverbiantį iki kaulų.

Kremų ir losjonų buteliukai išsivartė ant lentynos, tarsi juos būtų pastūmusi pikta ranka. Krūptelėjo ir prišokusi spėjo sugriebti juos, kol nenukrito ant grindų. Kiekvienas buteliukas jos rankoje buvo tarsi ledo gabalas.

Matė, kaip jie krestelėjo. O Dieve, ji matė buteliukus *judančius*.

Skubiai sustačiusi buteliukus į vietą, ji instinktyviai pasisuko link durų, jungiančių vonios kambarį su sūnų miegamuoju, kad apsaugotų juos nuo šalčio ir įniršio, kurį jautė tvyrantį ore.

Loganas sėdėjo tarp lovų ir lėtu, ramiu balsu skaitė apie kvailus

Kapitono Apatinių Kelnaičių nuotykius, o berniukai gulėjo lovose ir snūduriavo.

Stela stovėjo jausdama į nugarą besiplakantį šaltį, neleisdama jam praslysti į kambarį, kol Loganas baigė skaityti ir kilstelėjo galvą.

— Ačiū. — Pati nustebo, koks ramus buvo jos balsas. — Berniukai, palinkėkite ponui Kitridžui labos nakties.

Vaikai mieguistai sumurmėjo palinkėjimus, ir Stela įžengė į kambarį. Šaltis nesekė paskui ją. Paėmė knygą, išspaudė šypseną.

— Aš nusileisiu po minutėlės.

— Gerai. Iki pasimatymo, vyrai.

Šis epizodas Logano širdyje paliko šiltą ir gerą jausmą. Pasirodo, skaityti vakarines istorijas yra visai smagu. Kas galėjo įtarti? *Kapitonas Apatinės Kelnaitės.* Tik pagalvokit.

Jis būtų nieko prieš dar kada nors paskaityti, ypač jei pavyktų įkalbėti mamą leisti paskaityti jiems rimtą romaną.

Loganui patiko žiūrėti, kaip ji raičiojosi ant grindų su berniukais. Visatos Valdovė, su šypsena pagalvojo jis.

Staiga kažkokia jėga užgniaužė jam kvapą. Šaltas smūgis atūžė it potvynio banga ir paskandino savyje.

Loganas susvyravo laiptų viršuje, galva ėmė svaigti. Pasvirdamas į priekį jis spėjo sugriebti turėklus, tada užsikniaubė ant jų ir įsikabino abiem rankomis. Akyse plaukiojo juodi taškeliai. Jam atrodė, kad tuoj persivers per turėklus ir nulėks žemyn. Akies krašteliu pastebėjo figūrą, neryškią lyg per miglą, tačiau suprato, kad tai buvo moteris. Pajuto iš jos sklindantį neslepiamą įniršį. Paskui viskas dingo.

Loganas girdėjo savo sunkų, trūkčiojantį kvėpavimą, jautė lipnų prakaitą, tekantį nugara. Nors ant kojų vos laikėsi, sukaupė jėgas, kad nesukluptų, kol iš kambario pasirodė Stela.

Šypsena išblėso vos pamačius jį.

— Kas atsitiko? — Ji atskubėjo prie jo. — Kas yra?

— Ji — tas jūsų vaiduoklis — kada nors yra išgąsdinusi berniukus?

— Ne. Atvirkščiai. Ji... guodžia, netgi saugo juos.

— Gerai. Eime žemyn. — Loganas tvirtai suspaudė jos ranką, pasiruošęs apginti, jei prireiktų.

— Tavo ranka šalta.

— Gali nė nesakyti.
— Tai tu pasakyk.
— Taip ir padarysiu.

LOGANAS PAPASAKOJO VISKĄ, KAI JIE SUSĖDO BIBLIOTEKOJE aplink stalą, nukrautą aplankais ir užrašais, prieš tai kliūstelėjęs gerą dozę brendžio į kavą.

— Visą šį laiką, — pradėjo Roza, — nebuvo atvejo, kad ji grasintų. Žmonės išsigąsdavo, sutrikdavo, tačiau nė vienas nebuvo fiziškai užpultas.

— Ar vaiduokliai gali fiziškai užpulti? — suabejojo Deividas.

— Neklaustum, jei būtum stovėjęs šalia manęs laiptų viršuje.

— Dvasios, bildukai gali priversti daiktus judėti, — pastebėjo Heilė. — Bet paprastai jie rodosi paaugliams, kažkodėl dvasias aktyvina paauglių brendimas. Bet tai ne šis atvejis. Gali būti, kad jai ką nors padarė Logano protėviai, todėl ji keršija.

— Esu buvęs šiame name šimtą kartų. Ji niekada nekreipdavo į mane dėmesio.

— Vaikai, — tyliai prakalbo Stela vartydama popierius. — Viskas sukasi aplink juos. Ją traukia vaikai, ypač maži berniukai. Ji juos saugo. Ir, galima sakyti, pavydi man jų, bet nepyksta. Daugiau liūdi. Tačiau tą vakarą, kai ruošiausi vakarieniauti su Loganu, ji pyko.

— Nes suteikei pirmenybę vyrui, o ne vaikams. — Roza kilstelėjo ranką. — Nesakau, kad aš taip galvoju. Turime galvoti taip, kaip ji. Mes jau kalbėjome apie tai, Stela, ir aš kai ką prisiminiau. Vieninteliai kartai, kai ji pykdavo ant manęs, būdavo tada, kai ruošdavausi susitikti su vyrais, kol vaikai buvo maži. Bet niekada neužpuolė manęs tiesiogiai. Žinoma, tarp manęs ir tų vyrų nieko rimto nebuvo. Aš nejaučiau jiems stiprių jausmų.

— Nesuprantu, iš kur ji gali žinoti, ką jaučiu ar galvoju.

Sapnai, pagalvojo Stela. Ji buvo mano sapnuose.

— Nepraraskime sveiko proto, — įsiterpė Deividas. — Viską ištirkime. Tarkim, ji tiki, kad ryšys tarp tavęs ir Logano rimtas arba krypsta ta linkme. Aišku, jai tai nepatinka. Vieninteliai žmonės, patyrę grėsmę, esate judu. Kodėl? Ar tai ją pykdo? O gal ji pavydi?

— Pavydus vaiduoklis. — Heilė pabarbeno pirštais į stalą. — Čia tai bent. Ji tarsi užjaučia tave, supranta, kaip sunku būti vienišai motinai su vaikais. Padeda tau prižiūrėti vaikus, tam tikra prasme rūpinasi netgi tavimi. Bet jei ekrane pasirodo vyras, ji suirzta. Tarsi norėtų pasakyti, kad tau negalima turėti gražios, normalios šeimos — mamos, tėčio, vaikų — nes aš jos neturėjau.

— Vargu ar tarp manęs ir Logano... Jis tik skaitė vaikams knygą.

— Taip elgtųsi tėvas, — pastebėjo Roza.

— Aš... kol jis skaitė, aš tvarkiau vonios kambarį. Ji atėjo ten. Jaučiau. Paskui kažkas atsitiko mano daiktams, kuriuos laikau ant lentynos. Jie buvo nublokšti. Aš pašokau.

— Prakeikimas, — sumurmėjo Heilė.

— Priėjau prie durų. Berniukų kambaryje viskas buvo ramu. Jaučiau šilumą. Tuo metu man į nugarą plūstelėjo šaltis. Ji nenorėjo išgąsdinti vaikų. Tik mane.

Mintyse Stela pagalvojo apie naują pirkinį — vaikų monitorių. Nuo šiol ji norės girdėti, kas vyksta tame kambaryje, kai berniukai nemiega, o jos nėra šalia.

— Gerai pastebėta, Stela, manau, kad turėtume ištirti šią versiją. — Roza uždėjo rankas ant bibliotekos stalo. — Tai, ką turime, neįrodo, jog vaiduoklis yra viena iš Harperių moterų, kaip buvo manoma visus šiuos metus. Tačiau kažkas ją pažinojo, žinojo, jog ji mirė. Tai kodėl niekas apie tai nekalbėjo? Kad ir kas būtų, tėra vienas paaiškinimas. Jei ši tema nebuvo aptarinėjama arba net ignoruojama, logiškiausia manyti, jog tai buvo tarnaitė, meilužė arba išlaikoma moteris.

— Esu tikra, kad ta moteris turėjo vaiką. — Heilė irgi uždėjo ranką ant stalo. — Galbūt mirė gimdydama arba turėjo atiduoti kūdikį ir mirė iš skausmo. Manau, kad į tą vargą ją įvėlė vienas iš Harperių vyrų. Kodėl ji nepalieka šių namų? Todėl, kad tikriausiai čia gyveno arba...

— Mirė čia, — užbaigė Stela. — Tuo metu, kai, mūsų nuomone, ji mirė, namams vadovavo Redžinaldas Harperis. Roza, kaip mums sužinoti, ar jis turėjo meilužę ir nesantuokinį vaiką?

ŠEŠIOLIKTAS SKYRIUS

LOGANAS BUVO MYLĖJĘS DU KARTUS. SUSIŽAVĖJĘS — KELETĄ KARTŲ. Žinojo, ką reiškia susidomėjimas ar aistra, bet meilė buvo parklupdžiusi jį tik du kartus. Pirmas kartas buvo ankstyvoj jaunystėj, kai jis ir jo svajonių mergina buvo per jauni, kad susidorotų su jausmu. Jų meilę sudegino aistra, pavydas ir pamišėliška energija. Dabar jis su sentimentalia nostalgija ir švelnumu prisimindavo tuos laikus ir Lizą Aną Lauer.

Paskui atsirado Raja. Tada jis jau buvo vyresnis, protingesnis. Jie neskubėjo, draugavo apie porą metų ir tik tada susituokė. Abu to norėjo, nors kai kurie draugai buvo nustebinti ne tik to, kad jie susižadėjo, bet ir jo sutikimo išvykti su ja į šiaurę. Loganas nesistebėjo. Mylėjo ją, o Raja norėjo gyventi šiaurėje. Veržėsi ten gyventi, pasitaisė jis, ir naiviai, kaip pasirodė, tikėjo, kad ten pritaps. Loganas patikėjo vestuvių planus Rajai ir jos motinai, tik retkarčiais išreikšdavo savo nuomonę. Jis nebuvo pamišęs, bet jam patiko didelės, puošnios ir pompastiškos vestuvės.

Šiaurėje jis gavo gerą darbą. Bent jau teoriškai. Tačiau jautėsi neramus ir nepatenkintas miesto gyvenimu — šurmulys jį trikdė.

Mažo miestelio vaikas, galvojo jis, kartu su savo darbininkais dengdamas lentomis dvylikos pėdų aukščio pavėsinės stogą. Per daug mažas, kad prisitaikytų dideliame mieste.

Nei jis, nei jų santuoka nesuklestėjo. Iš pradžių erzino smulkme-

nos, nereikšmingi dalykai, kuriuos — dabar, žiūrėdamas atgal, žinojo — jie turėjo spręsti, ieškoti kompromisų, nugalėti. Tačiau leido viskam plėstis, didėti, kol erzinančios smulkmenos juos ne tik išskyrė, bet ir nustūmė į priešingas puses.

Raja jautėsi savo vietoje, o jis — ne. Širdies gilumoje Loganas buvo nelaimingas, o ji buvo nelaiminga, kad jis neprisitaiko. Nepasitenkinimas it liga — jei negydai, apraizgo net šaknis.

Ne vien ji ir ne vien jis buvo kaltas. Pagaliau abu įgavo pakankamai proto arba tapo nelaimingi, kad viską užbaigtų.

Buvo skaudu, kad santuoka nepavyko, buvo skaudu, jog kažkada išgyventa meilė išnyko. Stela klysta sakydama, kad skyrybos nepaliko randų. Jų yra, tik reikia su jais susigyventi.

Klientas norėjo pavėsinę apsodinti visterijomis. Loganas davė nurodymus darbininkams, o pats patraukė prie nedidelio tvenkinio, kurį klientas norėjo papuošti vandens augalais.

Jautėsi prislėgtas, o tokiais atvejais mėgdavo dirbti vienas. Užsitraukęs guminius botus, įbrido į vandenį panardinti indų su švendrais. Laukinėje gamtoje švendrai tučtuojau imtų daugintis ir užgožtų kitus augalus, o konteineriuose jie sudarys gražų akcentą. Tą patį padarė su trimis vandens lelijomis, paskui įsmeigė keletą geltonųjų vilkdalgių. Šie augalai mėgsta drėgmę ir puikiai derinasi su kitomis tvenkinio augalų spalvomis.

Darbas teikė pasitenkinimą, ramino. Dabar galėjo spręsti kitas problemas. Ar bent jau apmąstyti jas.

Galbūt reikėtų uždarame sode, kurį planuoja įrengti prie savo namų, iškasti tvenkinį. Tik be švendrų. Geriau su nykštukiniais lotosais ir vandens kanapėmis. Jam atrodė, kad tai labiau patiktų Stelai.

Esu mylėjęs du kartus, pagalvojo Loganas. O dabar švelnūs meilės daigai vėl ieško jame vietos, kur galėtų sudygti. Galėtų juos nupjauti. Gal net turėtų.

Ką darys su tokia moterimi kaip Stela ir tais dviem keistai jaudinančiais vaikais? Jie išvarys vienas kitą iš proto su savo absoliučiai skirtingais požiūriais į viską. Gal per smarkiai nenudegins vienas kito, nors, siaube, kai jis turėjo ją lovoje, jautėsi svilinamas. Bet gali nuvysti, kaip nuvyto jiedu su Raja. O tai, žinojo jis, yra žymiai skaudžiau nei greitas žybsnis.

Be to, šį kartą reikia atsižvelgti į porą mažų berniukų.

Gal todėl vaiduoklis taip stipriai spyrė jam į užpakalį? Sunku patikėti, kad jis, prakaituodamas tvankiame ore po apsiniaukusiu dangumi, galvoja apie susidūrimą su vaiduokliu. Iki šiol manėsi esąs plačių pažiūrų — kol, taip sakant, nesusidūrė su juo akis į akį.

Tiesa ta, suvokė Loganas, tempdamas prie tvenkinio mulčią, kad jis netikėjo vaiduokliais. Jam tai tebuvo močiučių pasakos arba legendos. Seni namai privalėjo turėti vaiduoklių, nes tada yra apie ką pasakoti, o pietuose gyvenantys žmonės mėgsta geras istorijas. Jis priėmė tai kaip dalį kultūros ir galbūt kaip kažką, kas atsitiko kitam. Ypač jei tas kažkas kitas buvo truputį girtas ar turėjo lakią vaizduotę.

O jis nebuvo nei girtas, nei jautrus. Bet jautė jo kvėpavimą, šaltį, įniršį, galią. Vaiduoklis norėjo pakenkti jam, siekė, kad jis išeitų. Kuo toliau nuo vaikų ir jų motinos.

Taigi dabar jis padeda aiškintis, kas vaikšto tų namų koridoriais.

Loganas svarstė: ar tikrai visiems būtų geriau, jei jis atsitrauktų?

Supypsėjo telefonas prie diržo prisegtas. Kadangi buvo bebaigiąs darbą, nusprendė atsiliepti ir, nusitraukęs purvinas darbines pirštines, ištraukė telefoną iš dėklo.

— Kitridžas.

— Loganai, čia Stela.

Greitas ir nelauktas virpulys paširdžiuose supykdė jį.

— Taip. Tie prakeikti popiergaliai mano sunkvežimyje.

— Kokie popiergaliai?

— Dėl kurių bambi.

— Deja, skambinu ne tam, kad dėl ko nors bambėčiau. — Jos balsas tapo šaltas ir dalykiškas, o tai dar labiau padidino virpulį paširdžiuose ir susierzinimą.

— Ką gi, aš irgi neturiu laiko plepėti. Dirbu.

— Tai žinodama skambinu susitarti dėl konsultacijos laiko. Turiu klientę, kuri nori pasitarti su tavimi. Ji dabar čia, tad jei pasakytum, kokie tavo šiandienos planai, galėčiau informuoti ją, ir kada galėtum su ja susitikti.

— Kur?

Ji skubiai padiktavo adresą. Nuvažiuoti galėtų per dvidešimt minučių. Loganas nužvelgė savo darbo plotą ir paskaičiavo.

— Antrą valandą.

— Puiku. Pasakysiu jai. Klientė — Marša Filds. Ar dar reikia kokios informacijos?

— Ne.

— Puiku.

Jis išgirdo trakštelėjimą ragelyje ir dar labiau suirzo, kad nepagalvojo pirmas padėti ragelio.

TĄ VAKARĄ LOGANAS VAŽIAVO NAMO PAVARGĘS, SUPLUKĘS IR geresnės nuotaikos. Sunkus fizinis darbas visada padėdavo nusiraminti, o šiandien triūsė daug. Iš pradžių darbavosi smaugiamas tvankumos, vėliau merkiant trumpai pavasarinei liūčiai. Per pačią liūtį jis su darbininkais pasislėpė įkaitusiame vagonėlyje, žiūrėjo, kaip lietus plakasi į langus, ir valgė sumuštinius užsigerdami saldžia arbata.

Darbas pas Fildsus buvo tikras iššūkis. Viskam vadovavo ponia Filds, o ji turėjo labai įdomių minčių. Kadangi Loganas pritarė daugumai jų, nekantravo perkelti viską ant popieriaus ir pažiūrėti, ką galima padaryti.

Paaiškėjus, jog Maršos pusbrolis iš motinos pusės buvo Logano antros eilės pusbrolis iš tėvo pusės, konsultacija užtruko ilgiau nei tikėtasi ir vyko gana linksmai. Juk jam tik geriau, jei ponia Filds, kaip žadėjusi, atsiųs pas jį ir daugiau klientų.

Išnirus iš paskutinio posūkio prie savo namų, maloni minčių tėkmė nutrūko pamačius kieme Stelos automobilį.

Šią akimirką Loganas neturėjo jokio noro jos matyti. Jis dar nieko nenutarė, o ta moteris suniauks nedidelį progresą, kurį jis pasiekė. Grįžęs namo norėjo nusiprausti, išgerti alaus, pabūti tylumoje, paskui pavalgyti vakarienę viena ausimi klausydamasis žinių, kita žvilgčiodamas į ištiestus ant stalo popierius. Šiame scenarijuje moters vaidmuo nenumatytas.

Jis įsuko į kiemą ir sustojo pasiryžęs jos atsikratyti. Stelos nebuvo nei automobilyje, nei verandoje. Kažin, ar pasimylėjimas gali pastūmėti tokią moterį kaip ji manyti, kad galinti įeiti į namus, kai juose nėra šeimininko. Nusprendęs jog ne, Loganas išgirdo laistymo žarnos šnypštimą sode.

Susikišęs rankas į kišenes, jis pamažu nužingsniavo už namo.

Stela buvo namo vidaus kieme. Pilkos glaudžiai aptemptos kelnės baigėsi tuoj virš kulkšnių, laisvi mėlyni marškiniai slėpė apvalumus. Jos garbanoti plaukai buvo surišti į uodegą, kuri dėl jam nežinomų priežasčių atrodė velniškai seksualiai. Kadangi į pavakarę išlindo saulė, Stela buvo su tamsiais akiniais. Ji nepriekaištingai atrodė. Stengėsi nesušlapti savo pilkų drobinių batelių.

— Šiandien lijo! — šūktelėjo jis.

Ji toliau laistė augalus vazonuose.

— Nepakankamai.

Stela baigė darbą, atsuko nuo žarnos purkštuvą, tačiau nepaleido jų iš rankų, tada atsigręžė į jį.

— Suprantu, kad turi savo stilių, nuotaikas, ir tai tavo reikalas. Tačiau aš nepakęsiu, kad kalbėtum su manimi tokiu tonu kaip šįryt. Man nepatinka, kai su manimi elgiamasi kaip su kvaila sene, kuri skambina savo vaikinui vidury darbo dienos, kad pačiulbėtų su juo, nesu ir koks pedantiškas bendradarbis, kuris trukdo savo skambučiais, kad pasitartų dėl smulkmenų. Nei tai, nei tai.

— Nesi mano mergina ir bendradarbė?

Loganas matė, kaip sujudėjo jos žandikaulis, kai sukando dantis.

— Jei skambinu tau darbo dienos metu, yra priežastis. Kaip kad šįryt.

Buvo teisi, bet jam nereikėjo to sakyti.

— Mes gavome Fildsų užsakymą.

— Valio.

Jis įsikando sau į žandą, kad nesusijuoktų iš Stelos rūgščios reakcijos.

— Ruošiu jiems projektą pagal užsakovo siūlomą kainą. Tu gausi kopijas. Tinka?

— Taip. Kas netinka...

— Kur vaikai?

Klausimas išmušė ją iš vėžių.

— Šiandien mano tėvas ir jo žmona pasiėmė vaikus po pamokų. Jie vakarieniaus ir nakvos pas senelius, nes aš lydėsiu Heilę į gimdymo užsiėmimą.

— Kelintą?

— Kas kelintą?

— Užsiėmimas?

— Pusę devynių. Loganai, atvažiavau ne tam, kad paplepėčiau. Esu įsitikinusi, kad... — Jos akys išsiplėtė, paskui susiaurėjo, ir ji žengė žingsnį atgal. Loganas, lėtai nusišypsodamas, žengė į priekį.

— Net negalvok apie tai. Šią minutę bučiavimasis manęs nedomina.

— Tada aš tave pabučiuosiu, galbūt susidomėsi.

— Rimtai sakau. — Ji nukreipė į jį žarną. — Nesiartink. Aš nejuokauju.

— Suprantu, ką sakai. Pirmyn, šauk, — pasiūlė jis. — Šiandien išliejau toną prakaito, dušas būtų ne pro šalį.

— Baik. — Ji vėl atšoko keletą žingsnių atgal, kai jis ėmė artintis. — Tai ne žaidimas, ir visiškai nejuokinga.

— Aš visada susijaudinu, kai tavo balsas įgauna grėsmingą toną.

— Kokį toną?

— Jankės mokytojos. Man bus labai gaila, jei kada nors jo atsikratysi. — Loganas pasviro į priekį ketindamas pagriebti žarną, ir ji instinktyviai nuspaudė purkštuką.

Srovė šovė tiesiai jam į krūtinę, ir Stela neišlaikiusi suprunkštė.

— Nesiruošiu žaisti. Aš rimtai, Loganai.

Varvantis puolė ją dar kartą, šįkart iš kairės. Stela cyptelėjo, numetė žarną ir pasileido bėgti.

Loganas pasivijo ją kiemo gale, sugriebė už liemens ir pakėlė nuo žemės. Negalėdama patikėti tuo, kas vyksta, Stela ėmė spardytis, raitytis, tada netekusi kvapo pargriuvo su juo ant žolės.

— Paleisk mane, mulki.

— Kodėl turėčiau? — Dievę, kaip gera išsitiesti. Dar geriau, kai ji tyso šalia. — Tu peržengei nuosavybės ribas, laistei mano augalus, drožei pamokslus. — Jis užsirito ant jos. — Savo žemėje turiu teisę daryti ką noriu.

— Liaukis. Aš dar nebaigiau pykti ant tavęs.

— Kertu lažybų, kad vėliau atsigriebsi. — Žaismingai krimstelėjo jai į smakrą, o paskui dar kartą.

— Tu šlapias ir prakaituotas. Aš išsitepsiu savo...

Likę žodžiai užslopo gerklėje, ir būtų galėjusi prisiekti, kad abu ėmė garuoti.

— Aš negaliu... mes negalime... — Bet priežastys taip ir liko neaiškios. — Kieme.

— Nori lažintis?

Jis negali liautis troškęs jos, tad kodėl ji priešinasi? Jis nori šios tvirtos, protingos moters šerdies ir saldžių pakraščių. Nori moters, kuri apsėsta visokiausių dokumentų ir gali raičiotis ant grindų su vaikais. Nori moters, kuri laisto jo augalus, tuo pačiu metu žodžiais dirdama jam kailį. Tos, kuri virpa po juo ant žolės, kai liečia ją.

Ir jis lietė ją; rankos nekantriai susirado krūtis, paskui nuslydo ant klubų. Jis ragavo ją. Lūpos godžiai puotavo ant moters kaklo, pečių, krūtų.

Stela tirpo po juo, tačiau tas tirpalas, rodės, atgijo, įkaito ir ėmė rangytis.

Beprotybė. Nepagalvota ir kvaila, tačiau Stela negalėjo sustoti. Jie raičiojosi ant žolės kaip du padūkę šuniukai. Jis atsidavė prakaitu, darbu ir drėgme. Ir, o Dieve, vyru. Aitriu, nuostabiu ir seksualiu.

Stela panėrė rankas į banguotų plaukų kupetą, jau vietomis nušviesėjusią nuo saulės, ir prisitraukė jo lūpas prie savųjų.

Ji kramtė jo lūpas, liežuvį.

— Tavo diržas. — Stela vos galėjo įkvėpti oro. — Jis smeigia...

— Atsiprašau.

Loganas kilstelėjo klubus, atsisegė diržą, tada sustingo ir įsmeigė į ją akis.

Jos plaukai buvo išsivadavę iš kaspino; akys geidulingai primerktos, oda paraudusi. Jis pajuto, kaip daigai jo širdyje išleidžia šaknis.

— Stela.

Jis nežinojo, ką būtų pasakęs, žodžiai buvo susipynę galvoje, susipainioję su jausmais, kurių nemokėtų išreikšti jokiais žodžiais.

Tačiau ji tik nusišypsojo geidulinga, kaip ir jos akys, šypsena.

— Leisk, padėsiu.

Stela atsegė jo džinsų sagą, užtrauktuką. Jos ranka it aksominiai spaustuvai apglėbė jo vyriškumą. Penis tapo kietas kaip plienas, o protas ir širdis bejėgiai.

Ji palinko virš Logano nuogos krūtinės, lūpomis perbėgo per odą,

dantimis švelniai brūkštelėjo per pilvo apačią, per karštą ploną liniją, per plauką nuo skausmo.

Tada užvaldė jį, apsupo savimi ir naikino.

Stela girdėjo paukščių čiulbėjimą, užuodė žolės ir drėgno kūno kvapą. Užuodė ką tik palaistytų gėlių aromatą. Jautė jo raumenis, įsitempusius kaip virvė, plačius pečius, švelnias plaukų bangas.

Žiūrėdama jam į veidą matė, kad jis skęsta joje. Atlošė galvą ir ėmė ritmingai judinti klubus, kol atūžusi banga nusinešė ją kartu.

STELA TYSOJO ANT JO. JAUTĖSI DRĖGNA, NUOGA IR APDUJUSI. Dalelė smegenų užregistravo, kad Logano rankos laiko ją surakinusios, tarsi jie būtų du žmonės, išgyvenę po laivo katastrofos.

Pasuko galvą ir padėjo jam ant krūtinės. Galbūt jie paskandino vienas kitą. Ką tik ji nevaržomai mylėjosi su vyru kieme, vidury dienos.

— Tai beprotybė, — sumurmėjo, tačiau negalėjo prisiverst pajudėti. — Na, o jei kas nors būtų atėjęs?

— Žmonės, ateinantys be kvietimo, bando savo laimę.

Priešingai nei tvirtai ją spaudžiančios rankos, jo balsas skambėjo tingiai. Stela kilstelėjo galvą. Jis buvo užsimerkęs.

— Tai čia laimės šulinys?

Jo lūpų kampučiai suvirpėjo.

— Regis, šiame šulinyje buvo daug laimės.

— Jaučiuosi it šešiolikametė. Kur ten, net šešiolikos taip nedarydavau. Grąžinkite man protą. Kur mano drabužiai?

— Minutėlę. — Loganas stumtelėjo ją į šoną ir atsistojo.

Akivaizdu, galvojo ji, kad jam nė motais, jog vaikšto nuogas kaip elniukas.

— Aš atvažiavau pasikalbėti su tavim, Loganai. Rimtai.

— Atvažiavai išspardyti man užpakalį, — pataisė jis. — Rimtai. Ir tau puikiai sekėsi.

— Bet aš nebaigiau. — Ji apsivertė ant šono ir susirado žolėje kaspiną. — Bet būtinai baigsiu, kai tik apsirengsiu ir...

Ji sukliko tarytum žudoma virtuviniu peiliu. Ir sugargaliavo, nes kai Loganas ją perliejo, jo pateko ir į burną.

— Pamaniau, kad abiem ne pro šalį atvėsti.

Net ir tokiomis aplinkybėmis ji negalėjo leisti sau bėgti nuogu užpakaliu per kiemą. Todėl atsisėdo, apkabino rankomis kelius ir ėmė įnirtingai bei išradingai plūsti jį.

Jis juokėsi, kol, rodės, pilvas plyšo.

— Iš kur ši miela mergaitė moka tokių žodžių? Kaip galiu paskui bučiuoti tokią burną?

Stela persmeigė jį žvilgsniu. Loganas, laikydamas žarną sau virš galvos, pylė vandenį ir mėgavosi dušu.

— Kaip gera. Nori alaus?

— Ne, aš nenoriu alaus. Tikrai nenoriu jokio sušvinkusio alaus. Reikalauju rankšluosčio. Tu, pakvaišęs idiote, dabar mano drabužiai šlapi.

— Įmesime juos į džiovyklę. — Jis nusviedė žarną ir pakėlė nuo žemės drabužius. — Eime į vidų, duosiu tau rankšluostį.

Kadangi jis nužirgliojo per kiemą nuogas nė kiek nesidrovėdamas, jai neliko nieko kito, kaip sekti iš paskos.

— Ar turi chalatą? — piktai iškošė ji.

— O kam man jis? Palūkėk, raudonplauke.

Jis paliko ją varvančią ir drebančią virtuvėje. Sugrįžo po keleto minučių nešinas nudėvėtomis sportinėmis kelnėmis ir dviem milžiniškais rankšluosčiais.

— Turėtų užtekti. Nusišluostyk, įmesiu tavo drabužius į džiovyklę.

Loganas išėjo pro kitas duris. Skalbykla, pagalvojo Stela apsigaubdama rankšluosčiu. Kitu išsitrynė plaukus — nors dabar tai buvo beviltiškas reikalas.

— Gal vyno? — pasiteiravo jis įeidamas. — Kavos ar dar ko.

— Paklausyk manęs...

— Raudonplauke, prisiekiu, kad klausiausi tavęs daugiau nei bet kurios kitos moters savo gyvenime. Niekaip nesuprantu, kodėl imu tave įsimylėti.

— Tau nepatinka... Ką tu pasakei?

— Viskas prasidėjo nuo plaukų. — Atidarė šaldytuvą ir išsitraukė butelį alaus. — Bet tai buvo tik masalas. Paskui balsas. — Atsikimšo alų ir godžiai užsivertė. — Bet tai tik juokai. Tiesiog viskas krovėsi į

krūvą, pastebėjau žymiai svarbesnių dalykų. Nežinau, kas tai, bet kiekvieną kartą, kai pamatau tave, pasislenku arčiau bedugnės.

— Aš... tu... tu manai, kad pradedi įsimylėti, ir parodai tai sviesdamas mane ant žolės, užsipuldamas kaip sekso maniakas, o kai pasimylime, aplieji mane vandeniu iš žarnos?

Jis nugėrė dar gurkšnį, šįkart lėčiau, susimąstęs, paskui pasitrynė nuogą krūtinę.

— Tuo metu man tai pasirodė tinkama.

— Kaip žavinga.

— Ne, argi žavinga. Netvirtinu, kad norėjau įsimylėti tave. Tiesą sakant, dėl to pastarosiomis dienomis buvau toks bjaurus.

Iš jos didelių akių liko tik siauri plyšeliai.

— Tikrai?

— Bet dabar jaučiuosi geriau.

— O, tai puiku. Kaip miela. Atnešk mano drabužius.

— Jie dar neišdžiūvo.

— Nesvarbu.

— Žmonės iš šiaurės visada taip skuba. — Jis atsilošė ir patogiai atsirėmė į spintelę. — Šiandien galvojau dar apie kai ką.

— Man tai nerūpi.

— Galvojau apie tai, kad esu mylėjęs — nuoširdžiai — du kartus. Ir abu kartus... nedailinsiu žodžių: sušikau. Gali būti, kad ir šį kartą taip baigsis.

— Gali būti, kad mes jau baigėme.

— Ne. — Jo lūpos suvirpėjo. — Tu pikta ir išsigandusi. Aš ne toks, kokio ieškojai.

— Aš nieko neieškojau.

— Aš irgi. — Jis pastatė butelį ant stalo, priėjo prie Stelos ir suėmė jos veidą į delnus. — Galbūt galėčiau sustabdyti tai, kas vyksta manyje. Turėčiau pabandyti. Bet žiūriu į tave, liečiu, ir tie dygliai švelnėja, tampa vis mielesni.

Palietė lūpomis jos kaktą, o paskui paleido ir atsitraukė.

— Kiekvieną kartą, kai manau perpratusi kurią nors tavo dalį, tu išleidi ūglį į kitą pusę, — tarė Stela. — Aš nuoširdžiai mylėjau tik kartą. Toji meilė davė man viską, ko norėjau. Dabar nežinau ko noriu...

be to, ką jau turiu. Nežinau, Loganai, ar man užteks drąsos dar kartą žengti tuo taku.

— Sprendžiant iš to, kas vyksta manyje, jei tu nežengsi, galiu tave pastūmėti.

— Mane ne taip lengva pastūmėti, Loganai. — Dabar Stela priėjo prie jo ir paėmė jį už rankos. — Mane labai sujaudino tai, ką pasakei. Viduje kažkas verda, tačiau man reikia laiko suvokti kas.

— Būtų gerai, — patylėjęs nusprendė jis, — jei suvoktum kuo greičiau.

JOS DRABUŽIAI BUVO SAUSI, TAČIAU SUSIGLAMŽĘ, PLAUKAI pasipūtę ir, Stelos nuomone, dvigubai didesnės apimties nei paprastai.

Ji iššoko iš automobilio. Širdis nusirito į kulnus pamačius Rozą ir Heilę sėdinčias ant sūpynių ir geriančias kažką iš aukštų taurių.

— Tik persirengsiu, — šūktelėjo ji. — Aš tuoj.

— Laiko turime, — atsišaukė Heilė ir papūtė lūpas stebėdama vidun skuodžiančią Stelą. — Žinai, — pradėjo ji, — ką reiškia, kai moteris pasirodo susiglamžiusiais drabužiais ir žole išteptu kelnių užpakaliu?

— Manau, ji buvo pas Loganą.

— Pasimylėjimą gamtoje.

Roza užspringo arbata ir suprunkštė.

— Heile, dėl Dievo.

— Ar esi dariusi tai gamtoje?

Roza atsiduso.

— Seniai seniai praeityje.

STELAI UŽTEKO PROTO SUVOKTI, KAD JOS KALBASI APIE JĄ. TODĖL, kai įbėgo į miegamąjį, raudonas buvo ne tik veidas, bet ir visas kūnas. Skubiai nusitraukė drabužius ir sumetė į skalbinių krepšį.

— Nėra ko čia gėdytis, — sumurmėjo sau atidarydama spintą. — Visiškai nėra ko. — Išsitraukė švarias kelnaites, liemenėlę ir tučtuojau pasijuto geriau.

Tačiau siekdama palaidinės pajuto vėsumą. Įsitempė tikėdamasi pamatyti per kambarį atskriejančią vazą arba lempą.

Vis dėlto sukaupė drąsą, atsisuko ir pamatė Harperių nuotaką. Pirmą kartą taip aiškiai, nors blankioje šviesoje ji atrodė tarsi būtų iš dūmų. Stela matė jos veidą, kūną, vešlias garbanas, liūdnas akis.

Nuotaka stovėjo tarpduryje, jungiančiame vonios kambarį su berniukų miegamuoju.

Veide nebuvo pykčio ar nepritarimo. Ore tvyrojo didelis skausmas.

Stelos baimė virto gailesčiu.

— Norėčiau tau padėti. Tikrai. — Prispaudusi prie krūtinės palaidinę, Stela žengė jos link. — Norėčiau žinoti, kas esi, kas tau atsitiko. Kodėl tokia liūdna?

Moteris pasuko galvą ir išsklidusiomis akimis apžvelgė kambarį.

— Berniukai niekur neišėjo, — išgirdo save Stela. — Niekada neleisčiau jiems išeiti. Jie — mano gyvenimas. Dabar vaikai su mano tėvu ir jo žmona — pas senelius. Jiems tai šventė. Šį vakarą mano sūnūs bus lepinami, galės valgyti ledų kiek tik nori. O rytoj grįš.

Stela žengė dar vieną atsargų žingsnį, nors išdžiūvusi burna degte degė.

— Jiems patinka būti su mano tėvu ir Džolina. Čia taip tylu, kai jų nėra, ar ne?

Dieve švenčiausias, ji kalbasi su vaiduokliu. Bando įtraukti vaiduoklį į pokalbį. Negi jos gyvenimas *taip* pasikeitė?

— Kodėl negali man ko nors pasakyti, bent ko, kas padėtų? Mes visi stengiamės sužinoti, kas tu, ir kai sužinosime... Ar gali pasakyti savo vardą?

Stela ištiesė virpančią ranką į orą. Liūdnos akys įsmigo į jos akis, ir Stelos ranka perskrodė orą. Pajuto šaltį, keistą šaltą gnybtelėjimą. Ir viskas dingo.

— Tu gali kalbėti, — tarė Stela į tuščią kambarį. — Jei gali dainuoti, gali ir kalbėti. Tai kodėl nekalbi?

Stela jautėsi sukrėsta. Šiaip ne taip apsirengė, susitvarkė plaukus. Tebesidaužančia širdimi pasidažė, beveik tikėdamasi pamatyti veidrodyje skausmo iškreiptą veidą. Apsiavė batelius ir nusileido žemyn. Tegu mirtis lieka, galvojo ji, o aš eisiu ruoštis naujam gyvenimui.

SEPTYNIOLIKTAS SKYRIUS

NORS LAIKAS SLINKO ĮPRASTU ŽINGSNIU, VALANDOS RIJO valandas. Pavasaris suvešėjo sodria žaluma, temperatūra pakilo, ir sodų puoselėtojai būriais plūdo į medelyną tiek pirkti, tiek pasidairyti ar pasišnekučiuoti su darbuotojais. Kiekvieną dieną pro vartus išriedėdavo vežimėlių su sodinukais, daugiamečių gėlių vazonais, krūmokšniais ir dekoratyviniais medeliais.

Stela stebėjo krepšiuose ir maišuose dingstančias lauko atsargas ir skubėjo užpildyti tuščias vietas šiltnamio produkcija. Vos dingus vienam ar kitam vazonui, kabančiam krepšeliui ar betono loveliui, ji sodindavo gėles iš naujo. Beveik nesitraukė nuo telefono prašydama tiekėjų dar daugiau trąšų, vejų sėklų, daugiau visko.

Nepaleisdama iš rankų užrašų knygutės, aštria akimi tikrindama inventorių, ji maldavo Rozą išstatyti į prekybą kai kuriuos jaunesnius sodinukus.

— Jiems dar per anksti. Kitais metais.

— Jei taip ir toliau, mes pritrūksime sinavadų, astilbių, melsvių. — Ji mostelėjo ranka į lentą. — Roza, mes jau pardavėme per trisdešimt procentų savo daugiamečių augalų. Mums pasiseks, jei su tuo, kas liko, ištempsime gegužę.

— Netrukus pirkimas sumažės. — Roza gnaibė gvazdikų auginius. — Jei imsiu pardavinėti neparuoštus augalus, pirkėjai nebus patenkinti.

— Bet...

— Šie gvazdikai kitais metais nežydės. O pirkėjai nori žiedų, Stela, tu tai žinai. Jie nori sodinti žydinčius arba netrukus pražydėsiančius augalus, nenori laukti iki kitų metų.

— Žinau. Vis dėlto...

— Tave įsuko verpetas. — Pirštinėta ranka Roza pasikasė nežtinčią panosę. — Kaip ir visus kitus. Tik pamanyk, Rubi švyti it vėl būtų tapusi močiute, o Styvas reikalauja suploti rankomis kiekvieną kartą, kai susitinku jį.

— Jie myli šią vietą.

— Aš irgi. Tiesą sakant, tai geriausi metai, kokius esame turėję. Žinoma, oras labai palankus. Nepaprastas pavasaris. Tačiau dar mes turime našiai dirbančią ir energingą vadybininkę, kuri labai padeda. Kad ir kaip būtų, net ir dienai pasibaigus kokybė čia išlieka pagrindiniu rodikliu. Kiekybė — antroje vietoje.

— Tu teisi. Žinoma. Tiesiog mane gąsdina mintis, jog ko nors pritrūksime ir man teks siųsti pirkėją kitur.

— Tikiuosi, taip neatsitiks, ypač jei subtiliai įkalbėsime juos įsigyti puikų pakaitalą.

Stela atsiduso.

— Teisybė.

— O jei tektų rekomenduoti kitą medelyną...

— Pirkėjai liks patenkinti ir sužavėti mūsų pastangomis vykdyti jų norus. Štai kodėl tu esi tokios vietos kaip ši savininkė, o aš — vadybininkė.

— Nereikia pamiršti, kad aš čia gimiau ir užaugau. Po keleto savaičių pavasarinis pirkimas ir sodinimas baigsis. Gegužei baigiantis pirkėjai užsuks tam, kad papildytų atsargas. Galbūt nusipirks vieną kitą krepšelį ar paruoštą lovelį, porą kitų augalų, kad pakeistų neprigijusius ar nužydėjusius. O stojus birželiui pati skubėsi išparduoti užsilikusius pavasarinius augalus ir vasarinius žiedus, nes prasidės ruošimasis rudens sezonui.

— O Mičigane net gegužės vidury didelė rizika ką nors sodinti.

Roza pasislinko prie kito lovelio su auginiais.

— Ilgiesi?

— Norisi sakyti antraip, kitaip pasirodyčiau nelojali. Tačiau iš tiesų ne. Nieko, išskyrus prisiminimus, ten nepalikau.

Būtent prisiminimai ir nedavė jai ramybės. Ji turėjo gerą gyvenimą, vyrą, kurį mylėjo. Netekus jo, gyvenimas sutrupėjo į šukes. Tuomet ji tapo silpna ir neryžtinga. Stengėsi neparodyti to dėl vaikų, tačiau širdyje susikaupė ne tik skausmas. Susikaupė ir baimė.

Stela kovojo su baime ir puoselėjo prisiminimus.

Neteko ne tik vyro. Vaikai liko be tėvo. Geivino prisiminimai apie jį blėso sulig kiekvienais metais, tačiau jie buvo mieli. Lukas buvo per mažas, kad aiškiai prisimintų tėvą. Taip nesąžininga. Jei ji tęstų savo santykius su Loganu, kol jie tokie maži...

Tai ne namų ilgesys, suvokė ji. Tai tam tikra neištikimybė.

Įėjusi į prekybos salę, ji pamatė būrelį pirkėjų su vežimėliais, lėtai besistumiančius tarp stalų, ir Heilę, besilenkiančią kelti didelę dėžę su pasodintomis braškėmis.

— Nekelk!

Žmonės sužiuro išgirdę jos valdingą balsą, tačiau Stela, nekreipdama dėmesio į smalsuolius, prasiyrė pro minią, įsirėmė rankomis į klubus ir piktai pažiūrėjo į Heilę.

— Ką tu sau galvoji?

— Mes pardavėme visus lovelius, buvusius šalia kasos. Pamaniau, pasistatysiu šitą.

— Kurgi ne. Ar žinai, kad esi nėščia?

Heilė žvilgtelėjo į apvalainą kaip krepšinio kamuolys pilvą.

— Sunku nepastebėti.

— Jei nori perkelti lovelį, paprašyk kieno nors.

— Aš stipri kaip jautis.

— Ir esanti aštuntą mėnesį nėščia.

— Klausyk jos, mieloji. — Viena iš pirkėjų paplekšnojo Heilei per ranką. — Nereikia rizikuoti. Prisitampysi, kai pagimdysi. O dabar naudokis savo padėtimi ir leisk kitiems tave truputį palepinti.

— Turiu stebėti ją kaip vanagas, — tarė Stela. — Nuostabi lobelija, ar ne?

Moteris pažiūrėjo į lovelį.

— Man nepaprastai patinka toji tamsiai mėlyna spalva. Galvoju, kad reiktų šalia pasodinti raudonųjų šalavijų, o juos pagyvinti kosmėjomis?

— Būtų nuostabu. Žavinga, spalvinga ir žydėtų visą sezoną.

— Lysvėje lieka dar vietos, bet nežinau ką pridėjus. — Ji prikando lūpą ir nužvelgė gausiai nukrautus stalus. — Gal patartumėt, jei turite laiko.

— Tam mes čia ir esame. Turime puikių piliarožių — jos aukštos, tad galima sodinti už kosmėjų. Jei norite pabrėžti šalavijus, siūlyčiau šiuos nuostabius serenčius. O ar matėte periles?

— Net nežinau, kas tai yra, — nusijuokė moteris.

Stela parodė jai augalą tamsiai raudonais lapais, liepė Heilei išrinkti keletą serenčių. Taip jos užpildė dar vieną lovelį.

— Džiaugiuosi, kad išsirinkote laibenį. Matote, kaip balta spalva išryškėja tarp kitų? Tiesą sakant, dabar neturėsite jokių problemų perkeldama gėles į lysvę. — Stela parodė į lovelius. — Žiūrėkite, kaip jos dera viena prie kitos, papildo viena kitą.

— Nekantrauju greičiau jas pasodinti. Mano kaimynės *pažaliuos* iš pavydo.

— Tiesiog atsiųskit jas pas mus.

— Tai nebūtų pirmas kartas. Perku čia nuo tada, kai atsidarėte. Anksčiau gyvenau vos per mylią nuo čia, bet prieš porą metų persikėlėme į Memfį. Dabar susidaro penkiolika mylių, bet aš visuomet randu čionai ką nors ypatinga, todėl atvažiuoju.

— Malonu girdėti. Gal Heilė arba aš dar kuo nors galėtume padėti? Gal reikia trąšų, mulčio?

— Su tuo pati susitvarkysiu. Nors, tiesą sakant, — ji nusišypsojo Heilei. — Kadangi vežimėlis pilnas, gal kuris iš jaunų stiprių vyrukų nustumtų jį prie kasos, o paskui iki automobilio?

— Aš tuo pasirūpinsiu. — Stela dar kartą griežtai pažiūrėjo į Heilę. — Tu man žiūrėk.

— Jūs seserys? — pasiteiravo moteris Heilę.

— Ne. Ji — mano bosė. Kodėl klausiate?

— Kažkodėl priminėte mano seserį ir mane. Aš vis dar baru savo jaunesniąją seserį taip, kaip ji barė tave, ypač kai nerimauju dėl jos.

— Tikrai? — Heilė nulydėjo Stelą akimis. — Ta prasme, manau, taip.

* * *

NORS STELA PRITARĖ TAM, KAD BESILAUKIANČIOS MOTERYS TURI mankštintis, ji nenorėjo, kad Heilė šiuo nėštumo etapu dirbtų visą dieną, paskui eitų pusę mylios namo. Heilė niurnėjo, tačiau kiekvieną vakarą Stela nuvarydavo ją prie automobilio ir parveždavo.

— Man *patinka* eiti.

— Kai grįšime ir tu pavalgysi, galėsi pasivaikščioti po sodą. Bet visą šį kelią viena per miškelį tikrai neisi.

— Ar taip persekiosi mane visą likusį nėštumo laiką?

— Tikrai taip.

— Pameni ponią Tailer? Tą, kuriai padėjome išsirinkti vienmečių augalų?

— Mm.

— Ji manė, kad mes seserys, nes bari mane, kaip kad ji bara savo jaunesnę seserį. Tuo metu pagalvojau, kad tai labai miela. Bet dabar jau erzina.

— Labai gaila.

— Aš pati moku savimi pasirūpinti.

— Taip, aš irgi.

Heilė atsiduso.

— Tai, kad tu rūpiniesi, dar nieko, blogiau, kai Roza ima pamokslauti. Žmonės ims manyti, kad ji mano motina.

Stela pastebėjo, kaip Heilė ištraukė kojas iš batelių.

— Skauda?

— Nieko baisaus.

— Turiu puikaus pėdų gelio. Kai grįšime namo, išsitrink juo ir leisk kojoms pailsėti, gerai?

— Aš jų beveik nepasiekiu. Jaučiuosi...

— Stora, nerangi nevėkšla, — užbaigė Stela.

— Ir kvaila bambeklė. — Ji nusibraukė sudrėkusias garbanas ir pagalvojo, jog reiktų jas nukirpti. Išvis nusikirpti. — Suprakaitavusi ir bjauri.

Stela ištiesė ranką ir įjungė kondicionierių. Heilės akys prisipildė graužiančių atgailos ir nuovargio ašarų.

— Tu tokia gera man — visi geri — o aš tik bambu. Ir jaučiuosi, tarsi būčiau buvusi nėščia visą gyvenimą ir tokia liksianti.

— Galiu patikinti, kad neliksi.

— Ir aš... Stela, kai pamačiau tą vaizdajuostę, kur moteris gimdė... Nežinau, ar aš sugebėsiu. Tikrai nemanau, kad galėsiu.

— Aš būsiu šalia. Viskas bus gerai, Heile. Nesakau, kad bus lengva, tačiau jausmas nepakartojamas.

Ji įsuko į keliuką. Kieme dūko berniukai su šuniu ir Harperiu.

— Tai verta pajusti, — pridūrė ji. — Tą minutę, kai paimsi ant rankų kūdikį, suprasi.

— Tiesiog neįsivaizduoju savęs mama. Anksčiau galėjau, o dabar, į pabaigą, nebegaliu.

— Natūralu. Niekas negali įsivaizduoti stebuklo. Turi teisę nerimauti. Ir privalai.

— Tuomet man puikiai sekasi.

Automobiliui sustojus, pribėgo berniukai.

— Mama, mama! Mes žaidžiame su kamuoliu, ir aš jau *milijoną* kartų sugavau jį.

— Milijoną? — išlipdama išpūtė akis į Luką. — Tai tikriausiai rekordas.

— Eime pažaisti, mama. — Geivinas nusitvėrė ją už rankos, o Parkeris pašokęs letenomis apkabino kelius. — Prašau!

— Gerai, bet aš tikriausiai nesugausiu kamuolio milijoną kartų.

Harperis priėjo prie keleivio durelių. Jo drėgni plaukai buvo susiraitę po kepurėle, o marškiniai išmarginti žolės ir purvo dėmėmis.

— Padėti?

Heilė nebegalėjo apsiauti batelių. Pėdos buvo įkaitusios ir sutinusios. Piktos ašaros smaugė gerklę.

— Aš nėščia, — atkirto ji, — o ne invalidė.

Ji paliko batelius ant kilimėlio ir ėmė ropštis lauk. Nesusivaldžiusi tėškė per ištiestą Harperio ranką.

— Palik mane ramybėje, gerai?

— Atleisk. — Jis susikišo rankas į kišenes.

— Aš jau dūstu nuo jūsų nesibaigiančio rūpesčio. — Ji nužingsniavo namo link, stengdamasi nekrypuoti į šonus.

— Ji tik pavargusi, Harperi. — Stela lydėjo Heilę akimis, kol ši įžengė į namą. — Pavargusi ir nusiminusi. Tiesiog nėščia.

— Gal jai nereikėtų dirbti.

— Jei pasiūlyčiau, ji sprogtų. Darbas padeda jai užsimiršti. Mes visi ją prižiūrime, kad nepersidirbtų, o tai ją erzina. Manau, ji jaučiasi it būtų apsuptyje.

— Mama!

Stela kilstelėjo ranką ramindama nekantraujančius berniukus.

— Heilė pyksta ant visų, kas bando jai padėti. Nepriimk tai asmeniškai.

— Žinoma. Ką gi, einu praustis. — Jis atsigręžė į berniukus, kurie nekantriai minkė kamuolį. — Vėliau. Ir kitą kartą abu jus sudorosiu.

POPIETĖ BUVO TVANKI, VYLINGAI PRIMENANTI APIE LAUKIANČIĄ už kampo vasarą. Stela duso savo kabinete; nepadėjo net kondicionierius. Pasidavusi orui, ji dėvėjo pilvą apnuoginančią palaidinę ir plonas medvilnines kelnes. Plaukai buvo susegti į kuodą ir užkelti ant viršugalvio.

Buvo ką tik baigusi planuoti kitos savaitės darbus ir ruošėsi atnaujinti vieną iš savo skaičiuoklių, kai kažkas pasibeldė į duris.

— Įeikite. — Ji automatiškai siektelėjo termosą su šalta arbata, kurią pradėjo gamintis kiekvieną rytą. Širdis šoktelėjo pamačius įeinant Loganą. — Labas. Maniau, kad šiandien dirbi pas Fildsus.

— Lietus išvarė.

— O? — Ji pasisuko į mažą langelį ir pamatė už jo lietaus uždangą. — Nė nepastebėjau.

— Tie skaičiai ir stulpeliai atima visą dėmesį.

— Taip, iš kai kurių žmonių.

— Gera diena patinginiauti. Gal taip ir padarom, raudonplauke?

— Negaliu. — Ji skėstelėjo rankomis. — Darbas.

Loganas prisėdo ant stalo krašto.

— Iki šiol pavasaris neleido tinginiauti. Nemanau, kad Roza prieštarautų, jei pasiimtum porą laisvų valandų lietingą popietę.

— Turbūt ne. Bet aš prieštaraučiau.

— Taip ir maniau. — Jis paėmė keistos formos ir akivaizdžiai vaiko darytą pieštukinę, apžiūrėjo. — Geivinas ar Lukas?

— Geivinas, kai buvo septynerių.

— Tu vengi manęs, Stela?

— Ne. Truputį, — prisipažino ji. — Bet nevisiškai. Mes tikrai neturėjome kada atsipūsti nei čia, nei namuose. Heilei liko trys savaitės, ir man norisi ją prižiūrėti.

— Kaip manai, ar penktadienio vakarą rastum porą laisvų valandėlių? Tarkim, kinui.

— Penktadienio vakarais paprastai stengiuosi pramogauti su vaikais.

— Tai gerai. Kaip tik rodomi naujieji Disnėjaus filmukai. Galiu paimti jus visus šeštą. Iš pradžių nuvažiuosime picos.

— O, aš... — Stela atsisėdo, suraukė kaktą. — Koks tu klastingas.

— Kartais tenka.

— Loganai, ar esi nors kartą buvęs kine su pora mažamečių vaikų penktadienio vakarą?

— Ne. — Jis pakilo nuo stalo ir šyptelėjo. — Bus nauja patirtis.

Loganas apėjo aplink stalą ir, suėmęs ją už alkūnių, lyg niekur nieko iškėlė iš kėdės.

— Jau ėmiau ilgėtis tavęs.

Jis karštomis lūpomis palietė Stelą, tada palengva leido jos kūnui slysti žemyn, kol ji kojomis palietė žemę. Stelos rankos liko apkabinusios jo kaklą, ir galų gale ji išlemeno:

— Regis, ir aš tavęs pasiilgau. Aš mąsčiau.

— Nė kiek neabejoju. — Jis timptelėjo išsipešusią jos plaukų sruogą. — Iki penktadienio.

Loganui išėjus, ji klestelėjo į kėdę.

— Bet neprisimenu apie ką mąsčiau.

JIS BUVO TEISUS. JAM TAI BUVO NAUJAS IŠŠŪKIS. STELA PRIPAŽINO, kad Loganas susidorojo geriau, nei ji tikėjosi. Su berniukais rado bendrą kalbą. Tiesą sakant, valgant picą ją apėmė keistas jausmas, kad pašalinė čia ji. Paprastai galėdavo dalyvauti pokalbiuose apie komiksų

knygeles ir beisbolą, tačiau šis pokalbis vyko visai kitu lygiu. Vienu metu ėmė galvoti, kad Iksmenai pasirašė sutartį su „Atlanta Breivs" beisbolo komanda.

— Aš galiu suvalgyti penkiasdešimt gabaliukų, — pareiškė Lukas, kai pica buvo supjaustyta. — Paskui dar praryti penkis *galonus* spragintų kukurūzų.

— Apsivemtum!

Stela žiojosi priminti Geivinui, kad negražu valgant kalbėti apie vėmimą, tačiau Loganas lyg niekur nieko įsivertė gabalą picos į savo lėkštę.

— Jau geriau vemti po picos, tada turėsi vietos spragėsiams.

Berniukai vos neužspringo iš juoko išgirdę tokį išmintingą ir juokingą pastabą.

— Ei! — ėmė maištauti Lukas. — Geivinui teko daugiau dešros. Aš turiu du skritulėlius, o jis tris!

Kai Geivinas tik prunkštelėjo ir apsimetė negirdįs, Loganas linktelėjo.

— Žinai, tu teisus. Taip nesąžininga. Ištaisykime neteisybę. — Jis pačiupo dešros skritulėlį iš Geivino lėkštės ir įsimetė sau į burną. — Dabar judu turite po lygiai.

Vėl nuskardėjo juokas. Berniukai valgė kaip krovikai, darė siaubingą netvarką ir, kai atėjo laikas eiti į kiną, jie buvo tokie įsiaudrinę, kad ji beveik tikėjosi maišto.

— Prisiminkite, kad salėje reikia sėdėti tyliai, — perspėjo Stela. — Nes kiti žmonės ims piktintis.

— Pasistengsiu, — rimtai pažadėjo Loganas. — Nors kartais tiesiog negaliu užsičiaupti.

Berniukai visą kelią kikeno.

Stelai teko sutikti vyrų, kurie stengdavosi įtikti moters vaikams, kad gautų moterį. Bet, galvojo ji įsitaisydama kėdėje su skrudintais kukurūzais, sutiko ir tokių, kurie nuoširdžiai stengėsi sužavėti vaikus, nes jiems tai buvo kažkas nauja.

Tačiau jam, regis, nekyla jokių sunkumų su jais, be to, reikia duoti pliusą vien už tai, kad trisdešimtmetis vyras sutinka žiūrėti filmą apie kalbančias beždžiones.

Filmui įpusėjus, kaip ji ir tikėjosi, Lukas ėmė krutėti. Du indeliai

kukurūzų, paskaičiavo ji, viena maža pūslė. Jis nenorės eiti, nenorės nieko praleisti. Teks pašnibždomis pasiginčyti.

Ji palinko į Loganą pasiruošusi tam, bet Loganas aplenkė ją. Stela negirdėjo, ką jis pasakė Lukui, tačiau šis sukikeno ir jie abu atsistojo.

— Tuoj grįšime, — sumurmėjo jis Stelai vesdamas už rankos Luką.

Viskas, pakaks, nutarė ji apsiašarojusi. Tas vyras veda jos sūnelį pasisioti.

Ji žuvusi.

DU LABAI PATENKINTI BERNIUKAI ĮSITAISĖ ANT UŽPAKALINĖS sėdynės. Vos prisisegę saugos diržus, jie ėmė šokinėti ir pasakoti vienas kitam labiausiai patikusias filmo dalis.

— Ei, vyručiai. — Loganas atsisėdo prie vairo, užmetė ranką ant sėdynės atlošo ir atsigręžė į vaikus. — Gal geriau pasiruoškite, nes aš ketinu pabučiuoti jūsų mamą.

— Kodėl? — panoro sužinoti Lukas.

— Na, kaip galėjote pastebėti, ji graži ir skaniai kvepia.

Linksmai žybčiodamas akimis, jis palinko prie Stelos. Ji būtų pasiūliusi jam skruostą, bet jis atsuko jos veidą į save ir meiliai pakštelėjo į lūpas.

— Bet tu tai negražus, — suprunkštė Lukas. — Kodėl ji bučiuoja tave?

— Todėl, sūnau, kad esu toks šaunus. — Loganas mirktelėjo į galinio vaizdo veidrodėlį ir pastebėjo, jog Geivinas mąsliai stebi jį.

LUKAS JAU SNAUDĖ, KAI JIE PASIEKĖ NAMUS; JO GALVA SIŪBAVO Į šonus, nors jis pats iš visų jėgų stengėsi neužmigti.

— Leisk, aš jį nunešiu.

— Aš pati. — Stela atsegė saugos diržus. — Įpratusi. Ir nežinau, ar bus gerai, jei vėl pasirodysi viršuje.

— Jai teks priprasti prie manęs. — Jis stumtelėjo Stelą į šoną ir paėmė Luką ant rankų. — Eikš, picų karaliau, eime pajodinėti.

— Aš nepavargau.

— Žinoma, ne.

Žiovaudamas Lukas padėjo galvą Loganui ant peties.

— Tu kvepi kitaip nei mama. Ir tavo oda šiurkštesnė.

— Na ką tu pasakysi!

Jiems įėjus, fojė pasirodė Roza.

— O, regis, visi puikiai pasilinksminote. Loganai, gal užeik išgerti po to, kai paguldysite berniukus. Norėčiau pasikalbėti su jumis abiem.

— Gerai. Netrukus ateisime.

— Aš pati galiu, — prasižiojo Stela, bet jis jau gabeno Luką laiptais.

— Atnešiu vyno. Labanakt, gražuoliuk, — tarė Roza Geivinui ir nusišypsojo Stelai pavymui, kai ši nusekė paskui Loganą.

Jis jau traukė nuo Luko kojų sportinius batelius.

— Loganai, aš jį nurengsiu. Eik pas Rozą.

Jis lyg negirdėdamas tęsė ką pradėjęs ir svarstė, ar nerimas jos balse susijęs su vaiduokliu, ar su juo. Tačiau jo dėmesys nukrypo į Geiviną, kuris neįprastai tylus stovėjo šalia motinos.

— Gerai, tada guldyk jį. Mudviem su Geivinu reikia pasikalbėti. Ar ne, vaike?

Geivinas truktelėjo pečiais.

— Turbūt. Tikriausiai.

— Mes ilgai neužtruksime. Gal užeik į mano kabinetą? — tarė jis Geivinui, mosteldamas ranka į vonios kambarį, ir berniuko lūpų kampučiai truktelėjo.

— Loganai, — pradėjo Stela.

— Vyriškas pokalbis. Prašau mums atleisti. — Ir uždarė duris jai prieš pat nosį.

Nusprendęs, kad bus lengviau kalbėtis, jei jų akys bus viename lygyje, Loganas prisėdo ant vonios krašto.

— Tau nepatiko, kad pabučiavau mamą?

— Nežinau. Nelabai. Kartą, kai buvau mažas, mačiau, kaip mamą bučiavo kitas vyras. Ji buvo su juo vakarieniauti, o mus prižiūrėjo auklė, bet aš pabudau ir pamačiau, kaip jis tai daro. Man jis nelabai patiko, nes *visą* laiką šypsojosi. — Geivinas išsišiepė ir demonstratyviai parodė dantis.

— Ir man jis nepatinka.

— Ar tu bučiuoji visas merginas, nes jos gražios? — išrėžė Geivinas.

— Hm. Esu bučiavęs merginų, tačiau tavo mama — ypatinga.

— Kodėl?

Berniukas nori tiesaus atsakymo, nusprendė Loganas. Todėl jis pasistengs atsakyti.

— Nes kai pamatau ją, mano širdis ima keistai plakti ir būna gera. Merginos dažnai verčia vyrus keistai jaustis, bet kai paliečia širdį, tada jos tampa ypatingomis.

Geivinas žvilgtelėjo į uždarytas duris.

— Mano tėtis bučiuodavo ją. Aš prisimenu.

— Labai gerai, kad prisimeni. — Loganas pajuto stiprų norą paglostyti Geivinui plaukus. Bet pagalvojo, kad tam dabar netinkamas metas.

Šiame name sklando ne vienas vaiduoklis, suprato jis.

— Manau, kad tavo tėtis labai mylėjo mamą, o ji mylėjo jį. Ji sakė man, kad mylėjo.

— Mano tėvelis negali sugrįžti. Maniau, kad galės, nors mama sakė, kad ne. Galvojau, kad jei toji moteris gali ateiti, tai ir tėtis galės. Bet neatėjo.

Ar gali būti kas nors sunkiau vaikui, nei susitaikyti su kurio nors iš tėvų netektimi? Jis, suaugęs vyras, negali įsivaizduoti, kad netektų savųjų.

— Tai nereiškia, kad tėtis jus apleido. Tikiu, kad jis stebi jus. Kai žmonės, kuriuos mes mylime, išeina, jie vis tiek rūpinasi mumis. Tavo tėtis visada rūpinsis tavimi.

— Tada jis matė, kaip bučiavai mamą, nes tėtis stebi ir ją.

— Ko gero, — linktelėjo Loganas. — Tik norėčiau tikėti, kad jis nepyksta, nes turėtų žinoti, kad aš noriu, jog tavo mama būtų laiminga. Gal kai mes geriau pažinsime vienas kitą, tu irgi taip nebepyksi.

— O mamos širdis irgi keistai plaka, kai pamato tave?

— Labai to tikiuosi, nes būtų nesmagu, jei tik aš vienas tą jaučiau. Nežinau, ar supranti, ką noriu pasakyti. Dar niekam neteko apie tai aiškinti ar galvoti. Bet jei mes nutarsime būti laimingi kartu — visi mes — tavo tėtis visada liks tavo tėčiu, Geivinai. Visada. Noriu, kad suprastum, jog aš tai žinau, ir gerbtum kaip vyras vyrą.

— Gerai. — Jis iš lėto nusišypsojo, kai Loganas ištiesė ranką. Paspaudus tą ranką, šypsena praplatėjo. — Šiaip ar taip, tu patinki man labiau nei anas vyras.

— Malonu girdėti.

Kai jie sugrįžo į kambarį, Lukas buvo apkamšytas antklode ir miegojo. Atsakydamas į klausiamą Stelos žvilgsnį, Loganas tik kilstelėjo antakius ir pasitraukė į šoną, kol ji ruošė Geiviną miegui.

Išėjus į koridorių, Loganas tyčia paėmė ją už rankos.

— Jei nori žinoti, paklausk Geiviną, — tarė jis, nespėjus jai prasižioti. — Tai jo reikalas.

— Aš tik nenoriu, kad jis liūdėtų.

— Ar jis atrodė liūdnas, kai guldei?

— Ne. — Stela atsiduso. — Ne.

Laiptų aikštelėje juos pasivijo šalčio gūsis. Loganas tučtuojau apkabino Stelą per liemenį ir tvirtai prisitraukė prie savęs. Gūsis praūžė, nuliejęs juos šalčio banga.

Po akimirkos jie išgirdo tylų dainavimą.

— Ji pyksta ant mūsų, — sušnabždėjo Stela, kai jis atsigręžė pasiruošęs pulti į vaikų kambarį. — Bet ne ant jų. Ji neskriaus vaikų. Tegu būna. Apačioje turiu monitorių, tad girdėsiu, jei vaikams manęs prireiks.

— Kaip tau čia sekasi miegoti?

— Keistai. Iš pradžių todėl, kad netikėjau. Dabar žinau, nors ir keista, bet vaiduoklis myli mano berniukus. Tą naktį, kai jie miegojo pas mano tėvus, ji atėjo į mano kambarį ir verkė. Skaudu buvo žiūrėti.

— Kalbate apie vaiduoklį? — pasiteiravo Roza. — Aš apie tai ir norėjau pasikalbėti. — Ji pasiūlė jiems vyno, kurio jau buvo įpylusi į taures. Papūtė lūpas, kai Stela įjungė monitorių. — Keista vėl tai girdėti. Jau seniai begirdėjau.

— Turiu prisipažinti, — tarė Loganas, žiūrėdamas į monitorių, — kad tai man kelia šiurpą. Gana didelį, tiesą sakant.

— Pamažu pripranti. Daugiau ar mažiau. Kur Heilė? — paklausė ji Rozą.

— Ji jautėsi pavargusi — truputį liūdna, truputį pikta, manyčiau. Įsitaisė viršuje su knyga ir didele taure dietinės kolos. Aš jau kalbėjausi

su ja apie tai, todėl... — Ji pakvietė juos sėstis. Ant kavos staliuko buvo žaliųjų vynuogių, plonų trapučių ir pusė gabalo „Brie“ sūrio.

Roza irgi atsisėdo, nusignybo vynuogę.

— Nusprendžiau imtis aktyvesnių veiksmų dėl mūsų nuolatinės viešnios.

— Egzorcizmo? — tarė Loganas, akies kampeliu dirsteldamas į monitorių, iš kurio sklido švelnus balsas.

— Ne tiek aktyvių veiksmų. Mes norime sužinoti apie jos istoriją ir ryšį su šiuo namu. Regis, nepasistūmėjome nė per žingsnį, nes iš tiesų nežinome, kuria linkme eiti.

— Ir laiko neturime, — pastebėjo Stela.

— Dar viena priežastis. Mes užsiėmę ir esame tiesiog mėgėjai. Tad kodėl mums nepaprašius pagalbos to, kas tai išmano ir turi laiko?

— Vakaro koncertas baigėsi. — Loganas parodė į nutilusį monitorių.

— Kartais ji sugrįžta du ar net tris kartus. — Stela ištiesė jam traputį. — Tu ką nors pažįsti, kas galėtų imtis šio reikalo, Roza?

— Dar nežinau. Bet pasidomėjau sakydama, kad noriu atlikti oficialų mūsų šeimos genealoginį tyrimą. Internete radau vieną pavardę. Tas žmogus gyvena Memfyje. Mičelas Karnegis. Daktaras Mičelas Karnegis, — pridūrė ji. — Jis dėstė Šarloto universitete, čia atsikėlė prieš porą metų. Regis, semestrą ar du dėstė Memfio universitete, galbūt dar ir dabar kartais skaito paskaitas. Tačiau pagrindinis užsiėmimas — knygų rašymas. Biografijos ir panašiai. Jis pasižymėjo kaip patyręs šeimų istorikas.

— Būtent tokio žmogaus mums ir reikia. — Stela užsitepė sūrio ant trapučio. — Kuris išmanytų, ką reikia daryti, o ne graibytųsi tamsoje, kaip kad mes darome.

— Priklauso nuo to, — įsikišo Loganas, — kaip jis žiūri į vaiduoklius.

— Paskambinsiu jam ir susitarsiu dėl susitikimo. — Stela kilstelėjo taurę vyno. — Tada ir sužinosime.

AŠTUONIOLIKTAS SKYRIUS

HARPERIS, JAUSDAMASIS LYG GYVENIMAS SLYSTŲ JAM IŠ RANKŲ, pakluso nurodymams ir surado Heilę prie kasos. Ji sėdėjo ant kėdės apsupta vazonų ir lovelių ir aptarnavo paskutinius pirkėjus. Jos marškiniai — suknelė, o gal tunika — jis nė velnio neišmanė, kaip reikėtų vadinti nėščiųjų aprangą — buvo ryškiai raudonos spalvos.

Keista, bet būtent spalva patraukė jo dėmesį. Žaisminga, seksuali. Po smailiais kirpčiukais jos akys atrodė didžiulės, ausyse tilindžiavo dideli sidabriniai auskarai.

Aukštas prekystalis užstojo vaizdą, tad niekas nebūtų nuspėjęs, kad ji nėščia. Tik akys atrodo pavargusios, pagalvojo jis. Ir veidas patinęs — tikriausiai dėl svorio, o gal dėl miego stokos. Tačiau apie tai geriau neužsiminti nes šiomis dienomis kiekvienas jo žodis, ypač ištartas jos akivaizdoje, susilaukia audringos reakcijos.

Harperis neturėjo vilties, kad ir šis susitikimas pavyks. Bet buvo pažadėjęs pakišti galvą po kardu dėl bendro reikalo.

Jis palaukė, kol ji atsisveikino su pirkėjais, ir sukaupęs drąsą prisiartino prie kasos.

— Labas.

Ji pažiūrėjo į jį ne itin maloniai.

— Labas. Ką čia veiki, išlindai iš savo urvo?

— Šiandien jau baigiau darbą. Tiesą sakant, skambino mano motina. Prašė, kad parvežčiau tave namo.

— Bet aš dar nebaigiau, — irzliai atšovė Heilė. — Sode klajoja dar mažiausiai du pirkėjai, o šeštadieniais mano eilė užrakinti parduotuvę.

Su pirkėjais ji taip nekalbėjo, pastebėjo jis. Harperiui jau ėmė atrodyti, kad šį toną ji saugo specialiai jam.

— Taip, bet mama sakė, kad tu reikalinga namuose kaip galima greičiau ir kad Bilas su Lariu uždarys parduotuvę.

— Ko ji nori, kodėl nepaskambino man?

— Nežinau. Aš tik pasiuntinys. — Harperis žinojo, kas dažnai atsitinka pasiuntiniams. — Pasakiau Lariui. Jis aptarnaus tuos atsilikėlius.

Heilė pajudėjo nuo kėdės, bet, nors Harperiui rankos niežtėjo jai padėti, ji, ko gero, nukirstų rankas ties riešais.

— Aš galiu pareiti.

— Liaukis, ką čia šneki. — Jis susikišo rankas į kišenes ir susiraukęs pažiūrėjo į Heilę. — Kodėl nori mane pražudyti? Jei leisiu tau eiti, mama užgrius mane kaip penkios tonos plytų. O kai sulygins su žeme, imsis tavęs, tad verčiau važiuojam.

— Gerai. — Tiesa ta, kad Heilė nežinojo, kodėl jaučiasi tokia bjauri, kandi ir pavargusi. Ji baiminosi, jog kažkas negerai jai arba kūdikiui, nors visi gydytojai tvirtino priešingai.

Vaikas gims ligotas arba deformuotas, nes ji... Nežinojo kodėl ir kokia, bet tai bus jos kaltė.

Heilė pasigriebė rankinę ir pasistengė kuo žvaliau praeiti pro stypsantį Harperį ir pro duris.

— Man buvo likęs pusvalandis, — sumurmėjo ji atplėšdama automobilio dureles. — Kas jau tokio nutiko, kad negalima palaukti pusvalandžio.

— Nežinau.

— Mama dar nesikalbėjo su genealogu?

Harperis įsėdo į mašiną, užvedė variklį.

— Ne. Kai susiruoš, tai ir pakalbės.

— Tavęs, žinoma, tai nedomina. Kodėl neateini, kai mes susirenkame pasikalbėti apie Harperių nuotaką?

— Gal ir ateisiu, kai turėsiu ką pasakyti.

Heilė kvepėjo gaivumu, ypač tokioje uždaroje erdvėje kaip auto-

mobilio salonas. Gaivumu ir seksualumu, ir tai vertė jį įsitempti. Gerai, kad kelias neilgas.

Apstulbęs, jog prakaitas per veidą nežliaugia, įzvimbė į kiemą ir sustojo priešais namą.

— Taip greitai lakstydamas tokia mašinyte prašyte prašaisi baudos.

— Čia ne mašinytė. Tai gerai sukonstruotas ir patikimas sportinis automobilis. Važiavau ne taip jau greitai. Kas, velniai rautų, yra, kad tu kiekvieną kartą pasiruošusi įsikibti man į gerklę?

— Aš nekimbu tau į gerklę, tik išsakiau savo nuomonę. Mašina bent jau ne raudonos spalvos. — Heilė atsidarė dureles ir sunkiai iškėlė kojas. — Dauguma vyrukų renkasi raudonus automobilius, kad visi matytų. Tavo juodas, tikriausiai todėl neturi tiek baudos kvitų, kad netilptų daiktadėžėje.

— Jau antri metai negaunu baudos už greitį.

Ji paniekinamai prunkštelėjo.

— Gerai, aštuoniolika mėnesių, bet...

— Gal užsičiauptum bent minutėlę ir padėtum išlipti iš tos prakeiktos mašinos? Negaliu atsistoti.

Harperis puolė aplink automobilį tarsi bėgikas nuo starto linijos. Jis nežinojo nuo ko pradėti, ypač kai ji sėdi įraudusiu veidu ir blykčiojančiomis akimis. Jau norėjo imti Heilę už rankų ir tempti, bet pagalvojo, kad gali... kai ką sukrėsti. Todėl pasilenkė, pakišo rankas jai po pažastimis ir kilstelėjo.

Heilės pilvas atsitrenkė į jį, ir Harperio nugara nuvarvėjo prakaito srovelė.

Jis pajuto tai, kas buvo pilve. Sujudėjo ir kelis kartus stipriai spyrė.

Tai buvo... kažkas nepaprasto.

Tada Heilė atstūmė jį.

— Ačiū.

Siaubinga, pagalvojo Heilė. Ji ką tik nesugebėjo atsiplėšti nuo traukos centro ir išlipti iš tos kvailos mašinos. Žinoma, jei Harperis nebūtų spyręsis parvežti ją tuo žaisliuku, nebūtų apsikvailinusi.

Heilė tenorėjo suvalgyti vanilinių ledų, panirti į vėsią vonią ir mirkti joje visą likusį gyvenimą.

Ji pastūmė duris ir įsvyravo į vidų.

Širdis pašoko iki gerklės, kai išgirdo šūksnius *Siurprizas*! Ji vos suvaldė vis labiau kamuojančią pūslę.

Svetainėje nuo lubų raitėsi įmantriai iškarpyti rožiniai ir žydri kaspinai, kampuose šokinėjo dideli balti balionai. Ant stalo pūpsojo didžiulė gražiai supakuotų dovanų krūva. Kambarys buvo pilnas moterų — Stela, Roza, merginos, dirbančios medelyne, netgi keletas nuolatinių pirkėjų.

— Ko taip išsigandai, mergyt? — Roza priėjo ir apkabino Heilę per pečius. — Negi manei, kad leisime tau gimdyti neapdovanoję kūdikio?

— Dovanos kūdikiui. — Ji nepajuto, kaip plačiai nusišypsojo, nors akyse kaupėsi ašaros.

— Eikš, prisėsk. Tau leidžiama išgerti taurę stebuklingojo šampano punšo, kurį ruošė Deividas, tada galėsi apžiūrėti dovanas.

— Tai... — Vidury kambario stovėjo kėdė, papuošta muslinu ir balionais — it sostas. — Nežinau ką pasakyti.

— Tada sėsiu šalia tavęs. Aš Džolina, mieloji, Stelos pamotė. — Ji patapšnojo Heilei ranką. — Ir aš visada turiu ką pasakyti.

— Štai, prašom. — Stela padavė jai taurę punšo.

— Ačiū. Labai ačiū. Tai pats mieliausias dalykas, kokį esu patyrusi. Per visą savo gyvenimą.

— Taip, paverk truputėlį. — Džolina ištiesė jai nėriniuotą nosinaitę. — Tada pradėsime švęsti.

Taip jos ir darė. Aikčiojo, dūsavo apžiūrinėdamos neįtikėtinai mažus drabužėlius, švelnias it debesys antklodes, rankomis megztus batukus, žavėjosi barškučiais ir minkštais žaisliukais. Tai buvo kvailas žaidimas, kuriuo tik moterys, sveikindamos būsimą kūdikį, gali mėgautis. Šį žaidimą pasaldino daugybė punšo ir pyragaičių.

Mazgas, paskutiniu metu gniaužęs Heilės širdį, atsipalaidavo.

— Tai buvo smagiausias vakarėlis. — Heilė sėdėjo apdujusi ir išsekusi. Žiūrėjo į dovanas, kurias Stela vėl tvarkingai buvo sudėjusi ant stalo. — Žinau, kad visa tai padarėte dėl manęs. Ir man viskas patiko, bet juk visiems buvo smagu, ar ne?

— Juokauji? — Stela sėdėjo ant grindų ir kruopščiai lankstė išmėtytus vyniojamojo popieriaus lakštus. — Vakarėlis buvo kaip reikiant.

— Tu ką, ruošiesi išsaugoti visą šį popierių? — paklausė Roza.

— Kada nors Heilei prireiks, o aš renku tik tai, kas nesuplėšyta į skutelius.

— Negalėjau susilaikyti. Buvo taip įdomu. Reikia nusipirkti padėkos atvirukų ir pamėgint prisiminti, kas ką dovanojo.

— Aš sudariau sąrašą, kol tu plėšei.

— Na žinoma. — Roza įsipylė dar punšo ir ištiesė kojas. — Dieve, aš kaip sumušta.

— Jūs visos taip stengėtės. Buvo nuostabu. — Jausdama, jog vėl tuoj apsiverks, Heilė sumojavo rankomis. — Visi buvo tokie — tikriausiai aš pamiršau, kokie geri, kokie dosnūs gali būti žmonės. Jūs tik pažiūrėkit į šiuos nuostabius daiktus. Tas geltonas drabužėlis su meškučiu! Ir kepurytė. Vaikiškos sūpuoklės. Stela, nė nežinau, kaip tau atsidėkoti už sūpuokles.

— Kadaise būčiau pražuvusi be sūpuoklių.

— Tai taip miela, ką jūs abi padarėte dėl manęs. Aš nė neįtariau. Negaliu išreikšti savo nuostabos ir dėkingumo.

— Gali spėti, kas viską suplanavo, — tarė Roza linkteldama į Stelą. — Deividas jau vadina ją generolu Rotčaildu.

— Turiu padėkoti jam už skanius valgius. Negaliu patikėti, kad suvalgiau du gabalėlius pyrago. Jaučiu, tuoj sprogsiu.

— Nesprok, nes dar nebaigėme. Eik į viršų ir apžiūrėk mano dovaną.

— Bet vakarėlis buvo...

— Organizuotas bendromis pastangomis, — užbaigė Roza. — Tačiau viršuje tavęs laukia dar viena dovana ir tikiuosi, kad ji tau patiks.

— Aš aprėkiau Harperį, — pradėjo Heilė, joms lipant į viršų.

— Jam tai ne pirmas kartas.

— Bet aš gailiuosi. Harperis padėjo jums nustebinti mane, o aš jį taip išbariau. Jūsų sūnus sakė, kad aš vis kimbu jam į gerklę, ir jis teisus.

— Pasakyk jam, kad apgailestauji. — Roza pasuko į vakarų pusę, praėjo pro Stelos, o paskui Heilės kambarį. — Štai, prašom, mieloji.

Ji atidarė duris ir įleido Heilę.

— O Dieve. O Dieve. — Heilė užsidengė rankomis burną ir apsidairė.

Kambarys buvo išdažytas švelnia gelsva spalva, ant lango kabėjo nėrinių užuolaidos.

Ji tučtuojau suprato, kad lovelė antikvarinė. Jokia kita negali būti tokia graži, prabangi, tik senas ir brangintas daiktas. Mediena spindėjo raudonais atšvaitais. Heilė atpažino naujagimio kraitelį, matytą žurnale, kurio, žinojo ji, niekada nebūtų galėjusi nusipirkti.

— Lovyte naudosies, kol gyvensi čia. Aš užauginau joje savo vaikus, mano mama užaugino mus — ja naudojamasi jau daugiau nei aštuoniasdešimt penkeri metai. Tačiau patalai tavo, pervystymo stalelis irgi. Stela pridėjo kilimėlį ir lempą. O Deividas su Harperiu, laimink jų širdis, nudažė sienas ir atitempė iš palėpės lovą.

Negalėdama atgauti amo, Heilė tik papurtė galvą.

— Kai atnešime čionai visas dovanas, turėsi gražų vaikų kambarį. — Stela paglostė Heilei nugarą.

— Jis toks gražus. Gražesnis nei kada svajojau. Aš... aš taip pasiilgau savo tėvo. Kuo labiau artėja gimdymas, tuo labiau ilgiuosi jo. Todėl man taip skaudu, buvo liūdna, baisu ir gailėjausi savęs.

Ji nusišluostė ašaras nuo veido.

— Bet šiandien visa tai... aš pasijutau... ir ne tik dėl daiktų. Man jie be galo patinka, viskas patinka. Bet svarbiausia, kad jūs tai padarėte, jūs abi padarėte tai dėl manęs.

— Tu nesi viena, Heile. — Roza uždėjo ranką ant Heilės pilvo. — Jis irgi.

— Žinau. Manau... aš manau, mes būtume nepražuvę. Sunkiai dirbčiau, kad pasirūpinčiau juo. Nesitikėjau vėl turėti tikrą šeimą. Neturėjau vilties, kad sutiksiu žmonių, kurie šitaip rūpinsis manimi ir mano kūdikiu. Kokia aš kvaila.

— Ne, — tarė jai Stela. — Tik nėščia.

Heilė susijuokė ir nurijo likusias ašaras.

— Tikriausiai tai daug ką paaiškina. Bet jau nebeilgai galėsiu naudotis šiuo pretekstu. Ir niekada negalėsiu atsidėkoti jums ar atsilyginti. Niekada.

— Na, manau, jei pavadinsi kūdikį mūsų vardais, būsime atsiskaitę, — nerūpestingai tarė Roza. — Ypač jei gims berniukas. Kaip Rozalindai Stelai jam gali kilti šiokių tokių sunkumų mokykloje, bet tai būtų teisinga.

— Ei, aš norėjau, kad būtų Stela Rozalinda.

Roza kilstelėjo antakius žiūrėdama į Stelą.

— Čia vienas tų retų atvejų, kai apsimoka būti vyriausia.

TĄ NAKTĮ HEILĖ NUTIPENO Į VAIKŲ KAMBARĮ, KAD PALIESTŲ, pauostytų, pasėdėtų supamajame krėsle glostydama pilvą.

— Atleisk, kad buvau tokia pikta pastaruoju metu. Dabar jaučiuosi geriau. Viskas bus gerai. Turi dvi krikštamotes, vaikeli. Geriausias moteris, kokias kada nors esu sutikusi. Gal ir negalėsiu joms atsilyginti už tai, ką jos padarė dėl mūsų, bet prisiekiu, kad padarysiu viską, ko tik jos paprašys. Čia aš jaučiuosi saugi. Kokia aš kvaila, kad pamiršau apie tai. Mes esame komanda — tu ir aš. Neturėjau bijoti tavęs ar dėl tavęs.

Ji užsimerkė ir ėmė suptis.

— Taip trokštu paimti tave ant rankų, kad net skauda. Noriu aprengti mažyčiais drabužėliais, nešioti, jausti tavo kvapą, supti šioje kėdėje. O Dieve, tikiuosi, žinau ką darau.

Staiga oras kambaryje atvėso, ir Heilei pašiurpo oda. Tačiau ji atsimerkė ne iš baimės, o iš gailesčio. Įsistebeilijo į moterį, stovinčią šalia lovelės.

Šį kartą jos auksiniai plaukai buvo palaidi ir susivėlę. Ji dėvėjo baltus naktinius marškinius, kurių apačia buvo purvina. O akyse, Heilės nuomone, atsispindėjo pamišėliška išraiška.

— Tu neturėjai kas tau padėtų, ar ne? — Heilės rankos virpėjo, tačiau nesiliovė glosčiusi pilvą ir kalbėjusi. — Tikriausiai tu neturėjai nieko, į ką būtum galėjusi atsiremti, kai pasidaro baisu. Kaip man buvo. Jei būčiau likusi viena, ko gero, irgi būčiau išprotėjusi. Ir nežinau, ką daryčiau, jei kas atsitiktų mano kūdikiui. Nežinau, ar ištverčiau, jei kas atimtų jį iš manęs. Net būdama mirusi negalėčiau to pakelti. Manau, kad suprantu tave.

Sulig tais žodžiais Heilė išgirdo raudą primenantį garsą, garsą, draskantį sielą.

Kitą akimirką ji liko viena.

* * *

PIRMADIENĮ HEILĖ VĖL SĖDĖJO ANT KĖDUTĖS PRIE KASOS. Kai suskausdavo nugarą, ji nekreipdavo dėmesio. Kai prireikdavo nukrypuoti į tualetą, paversdavo tai pokštu.

Jos pūslė, rodės, buvo susitraukusi iki žirnio didumo.

Žingsniuodama atgal nusprendė išeiti į lauką ne tik tam, kad pramankštintų kojas, bet ir pamatyti Stelą.

— Ar galiu padaryti pertrauką? Noriu susirasti Harperį ir atsiprašyti. — Ji visą rytą baiminosi šio momento, bet ilgiau atidėlioti nebegalėjo. — Sekmadienį jo niekur neradau, o dabar jis tikriausiai savo urve.

— Žinoma. Beje, ką tik buvau sutikusi Rozą. Ji paskambino profesoriui Karnegiui. Susitarė šią savaitę susitikti. Gal pagaliau pajudėsime į priekį.

Stela griežtai nužvelgė Heilę.

— Štai ką pasakysiu. Rytoj kuri nors iš mūsų lydės tave pas gydytoją. Nenoriu, kad vairuotum.

— Aš dar telpu prie vairo. Vos vos.

— Gali būti, bet rytoj aš arba Roza nuvešime tave. Ir manau, kad tau laikas pradėti dirbti pusę dienos.

— Tai gal patupdyk mane į ančių peryklą? Liaukis, Stela, daugelis moterų dirba iki galo. Be to, aš dažniausiai sėdžiu. Ieškodama Harperio bent pasivaikščiosiu.

— Vaikščiok, — sutiko Stela. — Tik nieko nekilnok.

— Zyzi ir zyzi, — nusijuokė Heilė pasukdama link augalų skiepijimo skyriaus.

Sustojo šalia šiltnamio. Norėjo parepetuoti, ką sakys. Reikia viską apgalvoti. Harperis priims jos atsiprašymą. Roza puikiai jį išauklėjo, be to, jis labai geros širdies. Tačiau Heilė labai norėjo, kad jis suprastų, jog kalta buvo jos nuotaika.

Atidarė duris. Koks malonus kvapas. Eksperimentai, galimybės. Vieną dieną, tikėjosi ji, Harperis arba Roza išmokys ją šio darbo.

Harperis buvo šiltnamio gale, tūnojo užsikniaubęs stalą. Buvo su ausinėmis ir trepseno koja į klausomos muzikos taktą.

Vaje, koks jis dailus. Jei būtų sutikusi šį vaikiną knygyne prieš

pasikeičiant jos gyvenimui, būtų užkalbinusi arba padariusi taip, kad jis užkalbintų. Tamsūs netvarkingi, susivėlę plaukai, aiški žandikaulio linija, svajingos akys, meniškos rankos.

Tikriausiai paskui jį sekioja pulkas merginų, o kitas pulkas laukia eilėje.

Pajudėjo link jo ir nustebusi sustojo, kai jis staiga pakėlė galvą ir puolė pasitikti.

— Viešpatie su viešpačiukais, Harperi! Maniau, kad išgąsdinsiu tave.

— Ką? Ką? — pastėrusiomis akimis jis nusitraukė ausines. — Ką?

— Nesitikėjau, kad išgirsi mane.

— Aš... — Jis ir neišgirdo. Užuodė. — Tau ko nors reikia?

— Taip. Noriu atsiprašyti, kad pastarąsias dvi savaites buvau pasiruošusi pasmaugti už kiekvieną tavo pasakytą žodį. Elgiausi kaip bjauri kalė.

— Ne. Na taip. Nieko tokio.

Heilė nusijuokė ir pasislinko arčiau norėdama pamatyti, ką jis daro. Ant stalo gulėjo keletas surištų kamienų.

— Tai dėl to, kad bijojau. Ką darysiu, kaip darysiu? Kodėl turiu jaustis tokia stora ir bjauri?

— Tu nestora. Ir tikrai nesi negraži.

— Labai miela tai girdėti. Tačiau nėštumas akių negadina, ir aš žinau, ką matau veidrodyje kiekvieną nelemtą dieną.

— Tuomet žinai, kad esi graži.

Ji nusišypsojo, ir akys suspindo.

— Tikriausiai aš visai beviltiška, jei jauti pareigą flirtuoti su blogai nusiteikusia nėščia moterimi.

— Aš ne... neflirtuoju. — Nors jam labai norėjosi. — Spėju, kad jautiesi geriau.

— Žymiai geriau. Blogiausia buvo tai, jog gailėjausi savęs, nors iš tiesų negaliu pakęsti to „oi, aš vargšė" mėšlo. Įsivaizduoji, tavo mama ir Stela surengė naujagimio vakarėlį. Aš net apsiverkiau. Stela irgi. Bet paskui mes šauniai pasilinksminome. Kas galėjo pagalvoti, kad naujagimio vakarėlis gali būti toks linksmas? — Ji apsikabino pilvą ir nusijuokė. — Ar pažįsti Stelos pamotę?

— Ne.

— Ji tikras juokų maišelis. Taip juokiausi, kad maniau, jog pagimdysiu vietoje. O ponia Hagerti...

— Ponia Hagerti? Mūsų ponia Hagerti irgi dalyvavo?

— Ne tik dalyvavo, bet ir laimėjo dainos pavadinimo konkursą. Reikėjo sugalvoti kuo daugiau dainų pavadinimų, kuriuose būtų žodis, susijęs su vaikais, kūdikiais. Neatspėsi, kokį ji sugalvojo.

— Pasiduodu.

— „Mažytė sugrįžo".

Harperis prunkštelėjo.

— Eik tu. Ponia Hagerti žinojo repo dainos pavadinimą?

— Dar ir parepavo ją.

— Meluoji.

— *Tikrai*. Porą eilučių. Vos neprileidau į kelnes. Bet aš nukrypau nuo reikalo. Taigi tu tiesiog stengeisi padėti joms paruošti siurprizą, o aš svaidžiausi žodžiais ir inkščiau. Kibau tau į gerklę, kaip tu sakei. Atsiprašau.

— Nieko tokio. Turiu draugą, kurio žmona pagimdė prieš keletą mėnesių. Į pabaigą jai net iltys ėmė lįsti.

Heilė vėl nusijuokė ir prisidėjo ranką prie šono.

— Tikiuosi, taip blogai man nebus...

Nutilo, o veide atsirado keista išraiška. Tarsi joje būtų kažkas spragtelėję. Garsiai, suvokė ji, kaip švelnus kamuoliuko pokštelėjimas.

Tada tarp jos kojų susidarė vandens balutė.

Harperis irgi išleido garsą kaip žmogus, kuriam žodžiai užstrigo gerklėje. Paskui pašoko ir ėmė balbatuoti, o Heilė tylėdama spoksojo į grindis.

— Ach... och, — ištarė ji.

— Um, nieko tokio, viskas gerai. Gal reikėtų... gal turėtum...

— Dėl Dievo, Harperi. Aš juk neapsisisiojau. Man nubėgo vandenys.

— Kokie vandenys? — Harperis sumirksėjo, paskui išblyško kaip lavonas. — *Tie* vandenys. O Dieve. O Jėzau. Och. Sėskis. Sėskis arba... aš pakviesiu...

Greitąją, jūrų pėstininkus.

— Motiną.

— Geriau eisiu su tavim. Truputį per anksti prasideda. — Heilė prisiversdama nusišypsojo, kad nepradėtų rėkti. — Porą savaičių. Tikriausiai vaikelis nekantrauja išlįsti ir pažiūrėti, kas čia dedasi. Duok man ranką, gerai? O Jėzau, Harperi, aš mirtinai bijau.

— Viskas gerai. — Jis apkabino ją. — Remkis į mane. Kur nors skauda?

— Ne. Dar ne.

Harperiui atrodė, kad jis blykšta ir alpsta, tačiau ranka tvirtai laikė Heilę, o kai atsisuko, šypsena buvo nerūpestinga.

— Ei. — Jis švelniai palietė pilvą jai. — Laimingo gimtadienio, mažyli.

— O Dieve. — Heilės veidas nušvito, kai jie išėjo į lauką. — Tai *nepakartojama.*

JI NEGALI PAGIMDYTI, GALVOJO STELA, TAČIAU GALI PADARYTI visa kita — arba pasirūpinti, kad kiti padarytų. Heilė nebuvo susikrovusi ligoninės krepšelio, bet Stela turėjo sąrašą. Skambutis Deividui, ir reikalai pajudėjo, nors ji tuo metu jau vežė Heilę į ligoninę. Stela paskambino gydytojui ir pranešė apie dabartinę Heilės būklę, paliko žinutę tėvo mobiliajame telefone ir dar vieną namų telefone, kad pasirūpintų jos vaikais, tuo pačiu metu instruktuodama Heilę kaip kvėpuoti, kai šiai prasidėjo pirmieji sąrėmiai.

— Jei kada nors tekėsiu, pirksiu namą ar išeisiu į karą, tikiuosi, tu pasirūpinsi smulkmenomis.

Stela dirstelėjo į Heilę.

— Aš ta, kurios tau reikia. Kaip tu?

— Gerai. Nerimauju ir jaudinuosi ir... vaje, aš gimdau!

— Tu turėsi nuostabų kūdikį.

— Knygose rašoma, kad gimdymo metu visko atsitinka, tad jei imsiu rėkti ant tavęs ar keikti...

— Aš visa tai jau praėjau. Nepriimsiu to asmeniškai.

Kai atvažiavo Roza, Heilė jau buvo palydėta į gimdymo palatą. Per televizorių rodė seną „Draugų" seriją. Po televizoriumi stovėjo spintelė, ant kurios puikavosi baltų rožių puokštė. Stelos darbas, neabejojo Roza.

— Kaip sekasi mamytei?

— Jie sako, kad viskas vyksta sparčiai. — Įkaitusiais skruostais ir blizgančiomis akimis Heilė ištiesė ranką Rozai. — Viskas puiku. Sąrėmiai dažnėja, bet nelabai skausmingi.

— Ji atsisakė nuskausminamųjų, — tarė Stela.

— A. — Roza patapšnojo Heilei per ranką. — Kaip nori. Jei ims labiau skaudėti, gal apsigalvosi.

— Galbūt kvaila, gailėsiuos, tačiau aš noriu jausti tai. Oho! Jaučiu.

Stela padėjo jai kvėpuoti. Pagaliau Heilė iškvėpė paskutinį kartą ir užsimerkė, tačiau tą akimirką į palatą įėjo Deividas.

— Ar čia vyksta vakarėlis? — Jis padėjo krepšius, pastatė vazą su geltonomis saulutėmis, tada pasilenkė ir pabučiavo Heilei į žandą. — Juk neišspirsite manęs tik todėl, kad esu vyras?

— Tu nori pasilikti? — Heilės skruostai paraudo iš džiaugsmo. — Tikrai?

— Juokauji? — Jis išsitraukė iš kišenės mažą skaitmeninį fotoaparatą. — Skelbiu save oficialiu fotografu.

— O. — Heilė prikando lūpą ir pasiglostė pilvą. — Nežinau, ar tai gera mintis.

— Nesijaudink, mieloji, nefotografuosiu nieko, kas pažymėta S raide. Šypsokis.

Jis spragtelėjo porą kartų, paskui paliepė Rozai ir Stelai atsistoti šalia lovos ir dar kartą spragtelėjo.

— Beje, Stela, Loganas paims vaikus iš mokyklos ir nusiveš pas save.

— Ką?

— Tavo tėvai dalyvauja golfo turnyre. Jie norėjo grįžti, bet pasakiau, kad nereikia, nes aš pasirūpinsiu vaikais. Tada, matyt, Loganas atvažiavo į medelyną, sutiko Harperį. Jis netrukus atvažiuos.

— Loganas? — paklausė Heilė. — Jis atvažiuoja čionai?

— Ne, Harperis. Loganas perima rūpinimąsi vaikais. Sakė, kad nusivešiąs juos į savo namus ir pristatysiąs prie darbo. Prašė perduoti, kad nesirūpintumėte. Mes turime pranešinėti jam apie gimdymo eigą.

— Nežinau, ar... — Stela nutilo, nes Heilei vėl prasidėjo sąrėmiai.

Gimdymo trenerės darbas užpildė jos mintis, tačiau giliai pasąmonėje neramiai knibždėjo mintis — kaip Loganui seksis su vaikais. Ką reiškia „pristatysiąs prie darbo“? Ką jis darys, jei vaikai ims muštis. O berniukai, aišku, susimuš. Kaip galės rūpintis, jei turės darbo? Jie gali įsmukti į griovį ar išdribti iš medžio, įsipjauti, neduok Dieve, kokiu nors aštriu įrankiu.

Kai atėjo gydytojas, Stela išlėkė į koridorių paskambinti Loganui.

— Kitridžas.

— Čia Stela. Mano vaikai...

— Taip, viskas gerai. Jie šalia manęs. Ei, Geivinai, nesivaikyk brolio su tuo pjūklu. — Stela pasibaisėjusi kvyktelėjo, ir Loganas garsiai nusijuokė. — Juokauju. Jie kasa duobę, abu patenkinti kaip paršiukai purve, tik murzinesni. Jau turime kūdikį?

— Ne, gydytojas dabar apžiūri ją. Kai tikrino aną kartą, gimdos kaklelis buvo išsiplėtęs aštuonis centimetrus, vadinasi, septyniasdešimt procentų jau atsidarė.

— Neturiu nė menkiausio supratimo, ką tai reiškia, bet numanau, kad tai gerai.

— Labai gerai. Atrodo, lyg ji gimdytų kas savaitę. Ar vaikams tikrai viskas gerai?

— Paklausyk.

Jis tikriausiai ištiesė ragelį jų link, nes Stela išgirdo kikenimą ir įnirtingą ginčą, ką jie turėtų laidoti toje duobėje. Dramblį. Brontozaurą. Storąjį poną Kelsą iš bakalėjos.

— Jie neturėtų vadinti pono Kelso storuliu.

— Mes neturime laiko plepėti su moterimis. Paskambink, kai gims kūdikis.

Jis padėjo ragelį. Stela niūriai spoksojo į telefoną. Apsisukusi eiti vos neįsirėžė į Harperį. Tiksliau, į mišką raudonųjų lelijų.

— Harperi? Čia tu?

— Kaip ji? Kas vyksta? Aš pavėlavau?

— Viskas gerai. Dabar ją apžiūri gydytojas. O tu nė kiek nepavėlavai.

— Gerai. Pamaniau, atnešiu lelijų, nes jos tokios egzotiškos, o Heilei patinka raudona spalva. Manau, kad patinka.

— Lelijos nepaprastai gražios. Eime į palatą.

— Gal man neiti. Tu nunešk gėles.

— Nebūk kvailas. Ten paprasčiausias vakarėlis. Ji mėgsta bendrauti, besi-kalbėdama pamiršta apie skausmą. Kai išėjau, Deividas dėjo *Red Hot Chilly Peppers* kompaktinį diską į grotuvą ir šaldė šampaną.

Stela įstūmė jį į palatą. Iš tiesų grojo muzika, o Deividas atsuko fotoaparatą į duris ir nufotografavo Harperį, nervingai trypčiojantį už raudonųjų lelijų puokštės.

— O! O! Tai nuostabiausios gėlės pasaulyje! — truputį išblyškusi, tačiau švytinti Heilė sunkiai atsisėdo lovoje.

— Puikus akcentas. — Stela padėjo Harperiui pamerkti gėles. — Galėsi susikoncentruoti į jas per sąrėmius.

— Gydytojas sako, kad jau prasideda. Galiu pradėti stumti.

Harperis prisiartino prie lovos.

— Kaip tu?

— Truputį pavargau. Tai didelis darbas, bet ne toks baisus, kaip maniau. — Staiga ji įsikibo jam į ranką. — Oi, Stela.

Roza atsistojo galvūgaly, žiūrėjo į sūnų, laikantį Heilės ranką, stebėjo jo veidą. Kažkas joje susigniaužė, paskui skausmingai atsileido. Atsiduso ir ėmė trinti Heilei pėdas, o Stela murmėjo patarimus ir padrąsinimus.

Skausmas stiprėjo. Stela stebėjo sąrėmių kreivę monitoriuje, ir jos pačios pilvas ėmė užjaučiamai temptis. Geležinė mergina, pagalvojo ji. Dabar Heilė buvo išbalusi, oda pasidengusi prakaito lašeliais. Kartais Heilė taip stipriai suspausdavo jai ranką, kad Stela stebėjosi, kaip atlaiko jos pirštai. Heilė susikaupusi kvėpavo malšindama sąrėmius.

Praslinko valanda, kita, sąrėmiai beveik nesiliaudavo. Heilė pūškavo kaip traukinys. Stela šluostė ją drėgnu rankšluosčiu, o Roza masažavo pečius.

— Harperi! — generolas Rotšildas ėmė dalyti įsakymus. — Trink jai pilvą.

Šis išvertė akis, tarsi ji būtų paprašiusi jį pagimdyti.

— Ką daryti?

— Švelniai, sukamaisiais judesiais. Tai padeda. Deividai, muzika...

— Ne, man patinka muzika. — Heilė vėl įsikibo Stelai į ranką, pajutusi milžinišką skausmo bangą. — Gali pagarsinti, Deividai, kad nesigirdėtų, kaip rėksiu. O Viešpatie! Noriu stumti. Noriu išstumti viską lauk, *dabar*!

— Dar ne. Dar ne. Susiimk, Heile, tau puikiai sekasi. Roza, gal pakvieskime gydytoją.

— Aš jau čia, — pasigirdo balsas.

Kai atėjo laikas stumti vaisių ir gydytojas įsitaisė tarp Heilės kojų, Stela pastebėjo, kaip pažaliavo vyrų veidai. Ji padavė Heilei vieną rankšluosčio galą, kitą paėmė pati ir ėmė skaičiuoti iki dešimties.

— Harperi! Stok už jos ir prilaikyk iš nugaros.

— Aš... — Jis jau slinko durų link, tačiau motina pastojo jam kelią.

— Negi ruošiesi praleisti stebuklą. — Stumtelėjo savo sūnų į priekį.

— Tau puikiai sekasi, — drąsino Stela. — Tu nuostabi. — Ji linktelėjo, kai gydytojas liepė Heilei stumti. — Pasiruošk. Giliai įkvėpk. Stumk!

— Dieve. Visagali. — Deivido aimana buvo girdima net per balsų šurmulį. — Nieko panašaus nesu matęs. Reikia paskambinti mamai. Velniai rautų, reikia nusiųsti jai vagoną gėlių.

— Jėzau! — Harperis švokštė kartu su Heile. — Matyti galvutė.

Heilė ėmė juoktis, nors veidu tekėjo ašaros.

— Tik pažiūrėkit į tuos plaukus! O Dieve, jergutėliau, ar greitai išlįs visas?

— Dabar pečiai, mieloji, tada bus viskas. Pasistenk dar kartą stipriai stumtelėti, gerai? Girdi? Jis jau verkia. Heile, tai tavo kūdikis verkia. — Ir Stela pati apsiverkė, kai sulig paskutiniu pavargusiu stumtelėjimu į kambarį atėjo nauja gyvybė.

— Mergytė, — švelniai ištarė Roza šluostydamasi drėgnus skruostus. — Tu turi dukrytę, Heile. Ir ji nuostabi.

— Mergytė. Mažutė mergytė. — Heilė jau tiesė rankas. Kai paguldė naujagimę jai ant pilvo, kad Roza galėtų nukirpti virkštelę, Heilė, nesiliaudama juoktis, ėmė glostyti mergytę nuo galvos iki kojų. — Tik pažiūrėkit į ją. Ne, nepaimkit.

— Jie tik nuvalys ją. Užtruks porą sekundžių. — Stela pasilenkusi pabučiavo Heilei viršugalvį. — Sveikinu, mamyte.

— Tik paklausykit. — Heilė sugriebė Stelos, o paskui Harperio rankas. — Ji netgi verkia gražiai.

— Šeši svarai aštuonios uncijos, — paskelbė seselė atnešdama jau suvystytą ryšulėlį. — Aštuoniolika colių.

— Girdi? — Heilė paėmė kūdikį ant rankų, pabučiavo į kaktą, skruostelius, mažytę burnytę. — Išlaikei savo pirmąjį testą. Ji žiūri į mane. Labas. Labas, aš tavo mama. Labai džiaugiuosi tave matydama.

— Šypsokitės! — Deividas padarė dar keletą kadrų. — Ar jau turi vardą?

— Sugalvojau stumdama. Ji bus Lili, nes gimdydama žiūrėjau ir uosčiau lelijas. Taigi ji bus Lili Roza Star. Roza Rozalindos garbei, Star* — Stelos.

* Stella (*lot.*) — žvaigždė; Star (*angl.*) — žvaigždė

DEVYNIOLIKTAS SKYRIUS

PAVARGUSI, BET DŽIUGI STELA ĮŽENGĖ Į NAMUS. NORS JAU BUVO metas, kai vaikai turėjo miegoti, tikėjosi, kad atbėgs jos pasitikti, tačiau teko pasitenkinti paklaikusiu iš ilgesio Parkeriu. Stela paėmė jį ant rankų ir pabučiavo į nosį, o šuo bandė nuprausti ją liežuviu.

— Žinai ką, mažasis plaukuotas drauguži? Šiandien sulaukėme kūdikio. Mūsų pirmosios mergaitės.

Stela nusibraukė nuo veido plaukus ir pajuto kaltės smigtelėjimą. Roza anksčiau jos išvažiavo iš ligoninės ir dabar tikriausiai rūpinasi vaikais.

Pasuko prie laiptų ir susidūrė su Loganu.

— Svarbi diena.

— Svarbiausia, — sutiko ji. Nepagalvojo, kad jis galėtų čia būti, todėl tik dabar suvokė, kad prakaitas bus nuplovęs jos makiažą, o ir kvepia ji ne per šviežiausiai.

— Nežinau, kaip atsidėkoti tau, kad pasirūpinai berniukais.

— Jokių problemų. Jie iškasė dvi gana dideles duobes. Bet jų drabužius tikriausiai teks sudeginti.

— Jų turi pakankamai. Ar Roza viršuje su vaikais?

— Ne. Ji virtuvėje. Deividas ten kažką plaka — girdėjau, kad bus šampano.

— Dar šampano? Ligoninėje mes beveik maudėmės jame. Geriau eisiu pažiūrėti į savo karius.

— Jie jau išsijungę. Užmigo dar prieš devynias. Duobių kasimas vargina.

— O. Sakei, kad parveši juos, kai skambinau, bet nesitikėjau, kad paguldysi juos miegoti.

— Jie vos laikėsi ant kojų. Mes vyriškai nusiprausėme, paskui jie nušliaužė į lovas ir tučtuojau užmigo.

— Aš skolinga tau.

— Atsilyginк.

Loganas priėjo prie jos, apkabino ir įsisiurbė į lūpas, kol jai ėmė svaigti galva.

— Pavargai? — paklausė jis.

— Taip. Bet tai pats geriausias nuovargis.

Viena ranka laikydamas už liemens, laisvąja pakedeno jai plaukus.

— Kaip gyvuoja naujoji gyventoja ir jos mamytė?

— Puikiai. Heilė nepakartojama. Išliko stipri kaip uola visas septynias gimdymo valandas. Ir nors kūdikis porą savaičių paskubėjo, ji šauniai su tuo susitvarkė. Mergytė sveria beveik tiek pat, kiek svėrė Geivinas, tačiau jį įkalbinėt išlįsti man teko dvigubai ilgiau.

— Tai gal kilo noras turėti dar vieną?

Stela pablyško.

— Oi. Nežinau.

— Išgąsdinau tave. — Loganas šypsodamasis apkabino ją per pečius. — Eime pažiūrėti, ko bus prie šampano.

NEGALIMA SAKYTI, KAD JI IŠSIGANDO. TAČIAU ŠIRDYJE SUVIRPĖJO nerimas. Dar tik pratinasi prie santykių su vyru, o jis staiga užsimena apie vaikus.

Žinoma, šiomis aplinkybėmis tai galėjo būti paprasčiausia natūrali pastaba. Arba pokštas.

Kad ir kokie jo ketinimai, Stela susimąstė. Ar ji nori daugiau vaikų? Išbraukė šią galimybę iš savo sąrašo po Kevino mirties ir negailestingai nutildė savo biologinį laikrodį. Žinoma, fiziškai ji gali turėti dar vieną vaiką. Tačiau mažo žmogaus atėjimui į pasaulį reikia ne tik fizinių pastangų.

Turi du sveikus ir šaunius vaikus. Ir yra visiškai atsakinga už juos

— emociškai, finansiškai, moraliai. Svarstyti galimybę turėti dar vieną reiškia svarstyti apie nuolatinį ryšį su vyru. Apie santuoką, ateitį, dalijimąsi ne tik tuo, ką turi, bet ir kurti kažką daugiau — ir kita kryptimi.

Atvyko į Tenesį, kad aplankytų savo šaknis, pasodintų šeimą į gimtąjį dirvožemį. Kad būtų šalia tėvo, leistų vaikams džiaugtis seneliais, kurie nori juos pažinti.

Jos motina niekada per daug nesidomėjo anūkais, nesidžiaugė būdama senele. Tai gadina jaunatviškumo įvaizdį, mąstė Stela. Jei toks vyras kaip Loganas patektų į jos motinos radarą, tučtuojau būtų nutvertas.

Ir jei dvejoja būtent dėl to, tada reikalai liūdni. Bent jau dalis jų. Antraip ji apie tai nė negalvotų.

Stela neturėjo nieko prieš savo patėvių atžvilgiu. Tačiau nei jie, nei ji neieškojo sąlyčio taškų ir nesusidraugavo. Kiek jai buvo metų, kai motina ištekėjo antrą kartą? Geivino amžiaus, prisiminė ji. Taip, maždaug aštuonerių. Ją išrovė iš vienos mokyklos, persodino į kitą; pratinosi prie naujų namų, naujos kaimynystės, o motina tuo metu džiūgavo turėdama naują vyrą.

Toji santuoka tęsėsi kiek? Trejus, ketverius metus? Panašiai, nusprendė ji, nes dar apie metus motina rinko skyrybų šukes ir šiukšles, o paskui pradėjo viską iš naujo. Ir Stela vėl pateko į naują mokyklą.

Paskui motina dažnai keitė vyrus. Stelai teko išgyventi ne vieną beprotišką motinos šuolį į meilę ir karčius atsisveikinimus su ja.

Atsisveikinimai visada būdavo kartūs, prisiminė Stela.

Kai motina tekėjo trečią kartą, ji jau mokėsi koledže. Gal todėl ši santuoka truko net dešimtmetį. Nebuvo vaiko, kuris trukdytų, tačiau ir šis ryšys pasibaigė skaudžiomis skyrybomis, kurios beveik sutapo su jos pačios našlyste.

Tai buvo siaubingi metai — visomis prasmėmis — per juos motina suspėjo dar kartą sukurti trumpą audringą santuoką.

Keista, jog net dabar, būdama suaugusi, Stela negalėjo atleisti motinai už tai, kad visuomet buvo jai tik antroje ar trečioje vietoje.

Ji taip nesielgs su savo vaikais, patikino save. Negalvoja tik apie save ir rūpinasi sūnumis, nenugrūda jų į giliausią širdies kampelį, nors turi Loganą, kurį pradeda įsimylėti.

Vis dėlto įvykiai klostosi per daug sparčiai. Būtų protingiau sulėtinti tempą, kol pamatys vaizdą aiškiau.

Be to, dabar ji bus per daug užsiėmusi, kad galvotų apie santuoką. Ir nereikia pamiršti, kad šis vyras dar nepasipiršo ir nepaprašė turėti vaikų, Dieve, ji išpūtė didžiulį burbulą iš paprastos pastabos.

Laikas grįžti į realybę. Stela atsistojo ir pasuko prie durų. Jos atsidarė jai dar nepriėjus.

— Kaip tik ėjau tavęs ieškoti, — tarė ji Rozai. — Važiuoju parsivežti naująją šeimą.

— Gaila, kad negaliu važiuoti kartu. Vos neatidėjau susitikimo, kad galėčiau. — Ji dirstelėjo į laikroduką, tarsi svarstytų.

— Kai grįši iš susitikimo su daktaru Karnegiu, jie jau bus įsitaisę ir pasiruošę susipažinti su tetule Roza.

— Turiu prisipažinti, jog nekantrauju pamatyti kūdikį. Tai kas neduoda ramybės?

— Neduoda ramybės? — Stela atidarė stalčių ir išsitraukė rankinę. — Kodėl manai, kad kažkas neduoda man ramybės?

— Tavo laikrodukas apsuktas, vadinasi, sukiojai jį. O tai reiškia, kad galvojai apie kažką. Kas nors vyksta, o aš nežinau?

— Ne. — Supykusi ant savęs, Stela atsuko laikroduką atgal. — Ne, tai nesusiję su darbu. Galvojau apie Loganą ir savo motiną.

— Ką bendro turi Loganas su tavo motina? — Roza paėmė nuo stalo Stelos termosą, atidarė, pauostė ir įsipylė į dangtelį porą gurkšnių šaltos kavos.

— Nieko. Nežinau. Nori puodelio?

— Ne, bus gerai dangtelis. Noriu tik paragauti.

— Aš manau, jaučiu, svarstau... ir kalbu kaip kvaiša. — Stela išsiėmė iš kosmetinio krepšelio lūpų dažus, nuėjo prie veidrodžio ir ėmė gražintis. — Reikalai tarp manęs ir Logano darosi rimti, Roza.

— Turiu akis ir pati matau. Nori, kad pasakyčiau, ar kad nekiščiau nosies kur nereikia?

— Nežinau, aš nepasiruošusi rimtiems santykiams. Man rodos, jis irgi. Stebina vien tai, kad patikome vienas kitam, ką jau kalbėti... — Ji atsigręžė. — Nė vienam vyrui nejaučiau nieko panašaus. Nereikėjo jaudintis, erzintis ir nerimauti.

Įkišo lūpų dažus į kosmetinę ir užsegė rankinę.

— Su Kevinu viskas buvo aišku. Mes buvome jauni ir įsimylėję, pasiruošę įveikti visas kliūtis. Žinoma, mes pykomės, turėjome problemų, tačiau viskas buvo gana paprasta.

— Kuo ilgiau gyveni, tuo sudėtingesnis tampa gyvenimas.

— Taip. Bijau vėl įsimylėti, peržengti liniją nuo „mano" į „mūsų". Skamba neįtikėtinai savanaudiškai, kai sakau garsiai.

— Galbūt, bet, sakyčiau, tai gana normalu.

— Gali būti. Roza, mano motina buvo... yra... vaikščiojanti painiava. Giliai savyje žinau, kad daugelį sprendimų priėmiau tik tam, kad padaryčiau priešingai nei ji. Tai patetiška.

— Nesakyčiau taip, ypač jei sprendimai buvo teisingi tau.

— Teisingi. Bet aš nenoriu atsisakyti to, kas gali būti nuostabu vien todėl, kad žinau, jog mano motina pultų nė nepagalvojusi.

— Mieloji, žiūriu į tave ir prisimenu save, o dabar mes abi galime žiūrėti į Heilę ir stebėtis, iš kur ji turi drąsos auginti vaiką viena.

Stela susijuokė.

— Tiesa.

— Ir kadangi taip jau atsitiko, kad mes tapome draugėmis, galime visokeriopai paremti viena kitą, patarti viena kitai ir ištiesti pagalbos ranką, kai reikia nubraukti ašarą. Tačiau iš tiesų kiekviena iš mūsų turi išgyventi tai, kas jai skirta. Tikiuosi, tu gana greitai išsiaiškinsi, kokio gyvenimo nori ir ar jis bus tau geras.

Roza užsuko termoso dangtelį ir švelniai patapšnojo Stelai per skruostą.

— Ką gi, lekiu namo apsitvarkyti.

— Ačiū, Roza. Nuoširdžiai. Jei Heilė gerai jausis, kai parvešiu jas namo, paliksiu ją Deivido globai. Žinau, kad šiandien mums trūksta žmonių.

— Ne, pasilik su ja ir Lili. Harperis susitvarkys. Ne kiekvieną dieną veži naujagimius namo.

BŪTENT APIE TAI GALVOJO ROZA, IEŠKODAMA KUR PASTATYTI automobilį miesto centre. Harperių namuose jau daugelį metų nebuvo kūdikių. Kaip į tai reaguos Harperių nuotaka?

Kaip jie visi reaguos?

Kaip susidoros su mintimi, kad jos pirmagimis linksta prie tos mielos vienišos motinos ir jos dukrytės? Roza abejojo, kad Harperis suvokia, jog slysta ton pusėn, o ir Heilė aiškiai nenutuokia. Bet motina visada žino tokius dalykus; motina gali įskaityti juos sūnaus veide.

Pagalvosiu kitą kartą, nusprendė ji riebiai nusikeikdama, nes vietos automobiliui neatsirado.

Jį teko palikti už trijų kvartalų, ir Roza nusikeikė dar kartą — šį kartą dėl to, kad nusprendė apsiauti aukštakulnius. Dabar paskaus kojas, *ir* jai teks gaišti laiką, kad persirengtų patogiau, kai susitikimas baigsis.

Ji vėluos — Roza tai laikė smerktinu dalyku — ir ateis suplukusi.

Būtų mielai perleidusi susitikimą Stelai. Tačiau tai ne toks klausimas, kurį galėtum pavesti vadybininkei. Jis susijęs su jos namais, jos šeima. Tai svarbu.

Stabtelėjo laukdama žalios šviesoforo šviesos.

— Roza!

Užteko išgirsti balsą, kad įsiustų. Kai atsisuko, jos veidas buvo šaltas it užšalęs pragaras. Įsmeigė akis į liekną, gražų ir išsidabinusį vyriškį, kuris skubiai artinosi prie jos.

— Taip ir maniau, kad čia tu. Niekas kitas nesugeba taip dailiai atrodyti karštą popietę.

Jis ištiesė rankas — vyras, už kurio ji, kvailė, buvo ištekėjusi — ir sugriebė jos ranką.

— Šauniai atrodai!

— Paleisk ranką, Braisai, nes kitaip tuoj laižysi dulkes nuo šaligatvio. Vienintelis nukentėjęs šioje situacijoje būsi tu.

Lygiai įdegęs ir gražus veidas sustingo.

— Tikėjausi, kad po šitiek laiko galėtume būti draugais.

— Mes ne draugai ir niekada jais nebūsime. — Roza tyčia pabrėžtinai išsitraukė nosinaitę ir nusivalė jo paliestą ranką. — Tarp mano draugų nėra melagių ir niekšingų apgavikų.

— Tokia moteris kaip tu niekada neatleistų vyrui už padarytą klaidą.

— Tu visiškai teisus. Manau, kad tai pirmas kartas tavo apgailėtiname gyvenime, kai esi teisus.

Roza susiruošė eiti per gatvę, tačiau jis neatsiliko. Ji nenustebo,

tik tvirčiau sukando dantis. Jis vilkėjo pilkšvą itališką kostiumą. *Canali*, pagalvojo ji. Bent jau tuo metu, kai mokėdavo Braiso sąskaitas, tai buvo jo dizaineris.

— Nesuprantu, kodėl vis dar pyksti, Roza, mieloji. Nebent tavyje likę jausmų man.

— O, jausmų dar liko, Braisai, liko. Stipriausias iš jų — pasišlykštėjimas. Eik šalin, kol nepakviečiau policijos ir tavęs neareštavo už priekabiavimą.

— Aš tik norėčiau dar vieno šanso...

Roza staiga sustojo.

— To niekada nebus — nei šiame gyvenime, nei tūkstantyje kitų. Dėkok už tai, kad gali vaikščioti gatvėmis savo brangiais batais, Braisai, ir už tai, kad dėvi dizainerio kostiumą, užuot vilkėjęs kalinio uniformą.

— Nesuprantu, kodėl šitaip kalbi su manim. Gavai, ko norėjai, Roza. Išmetei mane be cento kišenėje.

— Ir į tai įeina tie penkiolika tūkstančių šeši šimtai penkiasdešimt aštuoni doleriai ir dvidešimt du centai, kuriuos persivedei iš mano sąskaitos savaitę prieš išspiriant tavo apgailėtiną užpakalį iš mano namų? O taip, aš žinojau apie tai, — tarė ji, kai Braisas sukluso. — Bet nutylėjau, nes nusprendžiau, jog nusipelniau susimokėti už savo kvailumą. Dabar eik, dink man iš akių ir niekada daugiau nesirodyk, nes pasigailėsi.

Roza nukaukšėjo šaligatviu ir netgi pavymui mestas „frigidiška kalė“ nesutrikdė jos žingsnio.

Tačiau kūnas virpėjo. Kai pasiekė reikiamą adresą, virpėjo keliai ir kojos. Ji nekentė savęs už tai, kad leidosi išmušama iš vėžių. Kad jį pamačiusi parodė jausmus, net jei tai buvo įniršis.

Ją smaugė gėda.

Roza buvo priėmusi jį į savo širdį ir į namus. Leidosi sužavima, suvedžiojama ir... apgaudinėjama. Šis vyras pavogė iš jos daugiau nei pinigus, žinojo Roza. Jis pavogė jos išdidumą. Todėl dabar apstulbo suvokusi, kad po šitiek laiko dar nesusigrąžino išdidumo. Bent jau ne visą.

Lengviau atsiduso patekusi į vėsų pastato vidų ir pasikėlė liftu į trečią aukštą.

Buvo per daug suirzusi ir sutrikusi, kad prieš pasibelsdama pasitvarkytų plaukus ar pasitikrintų makiažą. Tik laukė, nekantriai trepsėdama koja, kol durys atsidarė.

Jis buvo patrauklus vyras, toks, kokį matė ant jo knygų viršelių — prieš organizuodama šį susitikimą Roza perskaitė arba pervertė keletą knygų. Jis dėvėjo galbūt kiek per daug susiglamžiusius marškinius atraitotomis rankovėmis ir džinsus. Tačiau Roza priešais save matė aukštą, liekną vyriškį su akiniais raginiuose rėmeliuose, uždėtais ant tiesios ir siauros nosies. Po stiklais butelio žalumo akys atrodė išsiblaškiusios. Tankūs susivėlę durpių spalvos plaukai rėmino valingą kaulėtą veidą, o palei žandikaulį tamsavo mėlynė.

Pamačiusi, jog jis basas, Roza pasijuto netinkamai apsirengusi ir sukaitusi.

— Daktaras Karnegis?

— Taip. Ponia... Harper. Atleiskite. Praradau laiko nuovoką. Prašom, įeikite. Ir į nieką nežiūrėkite. — Jo veide švystelėjo skubi nuginkluojanti šypsena. — Net pamiršau, jog turėčiau apsitvarkyti. Todėl eisime į mano kabinetą, kur dėl netvarkos kaltę galėsiu suversti kūrybiniam procesui. Ko galėčiau jums pasiūlyti?

Jo pietietiška tarmė rodė, kad jis kilęs nuo pakrantės. Lengvai tęsiami balsiai čiurleno šilta srove.

— Nesvarbu ko, svarbu, kad šalto.

Žinoma, Roza spėjo apsidairyti, kol jis vedė ją per svetainę. Milžiniška ruda sofa buvo apkrauta laikraščiais ir knygomis, dar viena krūva pūpsojo ant kavos staliuko, kur stovėjo žema balta žvakė. Ant nuostabaus turkiško kilimo gulėjo krepšinio kamuolys ir pora tokių nudėvėtų sportinių batelių, kad net jos sūnūs nebūtų jų norėję, o prie sienos stovėjo įspūdingo dydžio televizorius.

Nors jis ėjo gana sparčiai, Roza spėjo pamatyti dalį virtuvės. Sprendžiant iš lėkščių kalno ant spintelės, čia neseniai buvo vakarėlis.

— Aš dabar pačiame rašymo įkarštyje, — paaiškino jis. — O kai stabteliu pailsėti, tikrai nepuolu tvarkytis. Mano valytojų komanda paliko mane, kaip ir jų pirmtakai.

— Neįsivaizduoju kodėl, — mandagiai nusistebėjo ji stebeilydama į kabinetą.

Jame nebuvo kur kojos pastatyti, ore tvyrojo cigarų dūmų tvaikas.

Ant palangės įskilusiame vazone vyto difenbachija. Virš viso šio chaoso kyšojo plokščias kompiuterio ekranas ir ergonominė klaviatūra.

Jis atlaisvino vieną kėdę nerūpestingai numesdamas viską ant grindų.

— Minutėlę.

Išlėkė iš kabineto, o ji išpūtusi akis nužvelgė stalą, ant kurio tarp šiukšlių gulėjo pusiau suvalgytas sumuštinis ir stiklinė — tikriausiai arbatos. Ji net nusivylė, kai ištiesusi kaklą pažiūrėjo į monitorių ir pamatė užsklandą. Bet ir ji gana įdomi, pagalvojo Roza, nes užsklandoje keletas animacinių figūrėlių žaidė krepšinį.

— Tikiuosi, arbata tiks, — tarė jis sugrįžęs.

— Puiku, ačiū. — Ji paėmė stiklinę tikėdamasi, kad ši buvo plauta pastarąjį dešimtmetį. — Daktare Karnegi, jūs žudote augalą.

— Kokį augalą?

— Difenbachiją ant palangės.

— O? O. Nežinojau, kad turiu augalą. — Jis suglumęs pažiūrėjo. — Įdomu, iš kur jis? Neatrodo labai sveikas, a?

Jis paėmė vazoną ir Roza su siaubu pastebėjo, jog ruošiasi įgrūsti į šiukšlių maišą, numestą šalia stalo.

— Dėl Dievo, tik neišmeskite. Negi laidotumėt gyvą katę?

— Aš neturiu katės.

— Duokite jį man. — Ji pakilo nuo kėdės ir pagriebė vazoną jam iš rankų. — Augalas miršta iš troškulio ir karščio, jo šaknys džiūsta. Ši žemė kieta kaip plyta.

Roza pasidėjo vazoną šalia kėdės ir vėl atsisėdo.

— Aš juo pasirūpinsiu, — tarė ji piktai sukryžiuodama kojas. — Daktare Karnegi...

— Mičas. Jei norite išsinešti mano augalą, turite vadinti mane Miču.

— Kaip jau sakiau telefonu, norėčiau prašyti, kad sudarytumėt mano šeimos genealoginį medį. Ypač mane domina informacija apie vieną žmogų.

— Taip. — Dalykiška, nusprendė jis atsisėsdamas. — O aš sakiau, kad tiriu šeimų genealogiją tik tuo atveju, jei šeimos istorija domina mane. Šiuo metu — akivaizdu — esu knygos viduryje ir nelabai turiu laiko genealoginiams tyrimams ir pranešimams.

— Jūs nepasakėte įkainių.

— Penkiasdešimt dolerių už valandą, plius išlaidos.

Ji pajuto gnybtelėjimą pilve.

— Tai gero advokato mokestis.

— Paprastai tyrimas ilgai netrunka, jei žinai, ką darai ir kur ieškoti. Dažniausiai užtenka keturiasdešimties valandų, priklausomai nuo to, kaip toli reikia eiti. Jei atvejis sudėtingesnis, galima tartis dėl kainos tyrimui pasibaigus. Bet kaip sakiau...

— Manau, jums nereikėtų eiti toliau nei šimtmetis.

— Tai daug ką keičia. Ir jei jus domina šimtas metų, tikriausiai galėtumėt ištirti jį pati. Mielai parodyčiau, kaip tai daroma. Nemokamai.

— Man reikia eksperto, koks, tikiu, jūs esate. Ir aš linkusi derėtis. Kadangi sutikote mane priimti nepaisydamas įtemptos darbotvarkės, manyčiau, kad išklausysite prieš išstumdamas mane pro duris.

Tikrai dalykiška, vėl pagalvojo jis, ir įžeidi.

— Neketinau jūsų išstumti. Žinoma, išklausysiu. Jei jums neskubu gauti tyrimo rezultatus, galėčiau padėti jums po keleto savaičių.

Kai Roza palenkė galvą, jis ėmė kuistis ant stalo ir po juo.

— Leiskite man... kaip, velniai rautų, jis ten pateko?

Jis ištraukė geltoną lapelį užrašams, tada susirado rašiklį.

— Rozalinda, taip? Iš filmo *Kaip jums patogiau*?

Jos lūpose švystelėjo šypsena.

— Mano tėtis jį labai mėgo.

Užsirašė jos vardą lapo viršuje.

— Sakėte šimtmetis. Manyčiau, kad tokia šeima kaip jūsų galėtų turėti užrašų, žurnalų, dokumentų — ir ganą plačią žodinę istoriją, perduodamą iš kartos į kartą.

— Galėtų turėti, ar ne? Tiesą sakant, šis tas yra, tačiau tam tikri dalykai verčia manyti, kad žodinė istorija neteisinga arba joje trūksta informacijos. Tačiau mielai pasidalysiu su jumis tuo, ką turime. Mes jau daug ką peržiūrėjome.

— Mes?

— Aš ir kiti, gyvenantys mano namuose.

— Taigi jūs ieškote informacijos apie protėvį.

— Nežinau, ar ji buvo mano giminaitė, bet esu tikra, kad gyveno mūsų namuose. Ir kad mirė juose.

— Yra įrašas apie jos mirtį?

— Ne.

Jis pasitaisė akinius.

— Kapas?

— Ne. Yra jos vaiduoklis.

Ji romiai nusišypsojo, kai daktaras nustebęs sumirksėjo.

— Negi žmogus, kuris nagrinėja šeimų istorijas, netiki vaiduokliais?

— Niekada nesu su jais susidūręs.

— Jei imsitės šio darbo, susidursite. Tai koks būtų mokestis, daktare Karnegi, už šeimos istorijos ištyrimą ir šeimos vaiduoklio identifikavimą?

Jis atsilošė kėdėje ir pabaksnojo rašikliu sau per smakrą.

— Jūs nejuokaujate.

— Tikrai nesiryžčiau juokauti už penkiasdešimt dolerių per valandą, plius išlaidos. Neabejoju, kad sukurtumėt labai įdomią knygą apie Harperių šeimos vaiduoklį, jei aš pasirašyčiau leidimą ir bendradarbiaučiau.

— Ir aš neabejoju, — atsiliepė jis.

— Man regis, galėtumėt traktuoti mano norą tai išsiaiškinti kaip tyrimą. Tokiu atveju jūs turėtumėt man mokėti.

Jis šyptelėjo.

— Prieš imdamasis kito darbo, turiu užbaigti šią knygą. Nors įkalčiai liudija prieš mane, aš baigiu tai, ką pradedu.

— Tada turėtumėt suplauti indus.

— Juk sakiau nežiūrėti. Pirma, turiu pasakyti, kad tikimybė, jog jūsų namuose gyvena vaiduoklis, yra... o... viena iš dvidešimties milijonų.

— Mielai statyčiau po dolerį už tą tikimybę, jei norite rizikuoti dvidešimčia milijonų.

— Antra, jei imsiuos šio darbo, reikalausiu priėjimo prie visų šeimos dokumentų — asmeninių šeimos dokumentų, ir jūs turėsite duoti raštišką sutikimą, leidžiantį man naudotis viešomis publikacijomis apie jūsų šeimą.

— Žinoma.

— Galėčiau atsisakyti mokesčio, tarkim, už pirmas dvidešimt valandų. Kol pamatysiu, ką turime.

— Keturiasdešimt valandų.

— Trisdešimt.

— Sutarta.

— Ir norėsiu pamatyti jūsų namus.

— Gal norėtumėt pavakarieniauti pas mus? Kuri savaitės diena jums tiktų?

— Nežinau. Minutėlę. — Jis pasisuko į kompiuterį, perbėgo pirštais per klavišus. — Antradienį?

— Septintą. Apranga paprasta, tačiau batų reikės. — Roza paėmė vazoną ir atsistojo. — Ačiū už jūsų laiką, — tarė ištiesdama ranką.

— Jūs tikrai imate šį daiktą?

— Tikrai. Ir neketinu grąžinti jo prie mirties durų. Ar žinote kelią į Harperių namus?

— Surasiu. Regis, kartą važiavau pro šalį. — Jis palydėjo ją prie durų. — Žinot, protingos moterys netiki vaiduokliais. Praktiškos moterys nesutinka mokėti už vaiduoklio asmenybės nustatymą. O jūs darote protingos, praktiškos moters įspūdį.

— Protingi vyrai paprastai negyvena kiaulidėse ir nesirodo per susitikimus basi. Mums abiem teks rizikuoti. Uždėkite ledo ant tos mėlynės. Ji atrodo skausminga.

— Taip ir yra. Prakeiktas mažas... — Jis nutilo. — Atiminėjau kamuolį. Per krepšinį.

— Suprantu. Laukiu jūsų antradienį, septintą.

— Atvažiuosiu. Viso geriausio, ponia Harper.

— Daktare Karnegi.

Jis ilgai neuždarė durų tenkindamas savo smalsumą. Buvo teisus. Vaizdas iš nugaros tokios pat elegantiškos ir seksualuios kaip ir iš priekio, o abi puses vienija metalinis pietų gražuolės balsas.

Klasiška, nuo galvos iki kojų, nutarė jis uždarydamas duris.

Vaiduokliai. Jis papurtė galvą ir susijuokė vingiuodamas pro išmėtytus daiktus į kabinetą. Čia tai bent.

DVIDEŠIMTAS SKYRIUS

LOGANAS ŽVILGSNIU TYRINĖJO MAŽĄ KŪNELĮ, MIRKSINTĮ PRO debesis prasiskverbusiai saulei. Jis buvo matęs kūdikių, netgi buvo laikęs ant rankų. Naujagimiai keistai priminė žuvis. Tikriausiai dėl akių, galvojo jis. O šis turėjo juodus plaukus, todėl priminė žmogišką jūrų būtybę. Tokią egzotišką, iš kito pasaulio.

Jei šalia būtų Geivinas, o Heilė negirdėtų, jis pasakytų, kad šis kūdikis panašus į žmogaus iš vandens ir stebuklingos moters atžalą. Vaikis būtų supratęs.

Kūdikiai visada jam kėlė baimę. Jie žiūri į tave taip, tarsi žinotų daug daugiau už tave ir ketintų toleruoti, kol paaugs ir galės gyventi savaip.

Tačiau, suprato jis, reikia sugalvoti ką nors geriau nei palyginimą su superherojais, nes motina stovi šalia ir nekantriai laukia, ką jis pasakys.

— Ji atrodo lyg būtų nukritusi iš Veneros, kur žolė safyro mėlynumo, o dangus padengtas aukso dulkėmis. — Tai beveik tiesa, nutarė Loganas, ir šiek tiek poetiškiau nei teorija apie žmogų iš vandens.

— Oi, tik paklausykit. Nagi. — Heilė lengvai kumštelėjo jam. — Gali paimti ją ant rankų.

— Gal palauksiu, kol ji įgaus didesnius matmenis.

Heilė sukikeno ir iškėlė Lili iš vežimėlio.

— Tokie dideli vyrai kaip tu neturėtų bijotis mažyčio kūdikėlio. Štai. Tik prilaikyk galvutę.

— Kaip tokia maža, turi gana ilgas kojas. — Lili, perduodama iš rankų į rankas, ėmė spardytis. — Graži kaip paveiksliukas. Daug kas joje tavo.

— Dar negaliu patikėti, kad ji mano. — Heilė pataisė dukrytės kepuraitę, nes negalėjo liautis jos lietusi. — Ar galiu pažiūrėti dovaną?

— Žinoma. Saulė jai nekenkia?

— Mes deginame kūdikį, — tarė Heilė, tampydama blizgantį raudoną kaspiną, kuriuo buvo perrišta Logano dovana.

— Atsiprašau?

— Ji turi nestiprią geltą. Saulė jai į naudą. Stela sakė, kad Lukas irgi turėjo, todėl keletą kartų per dieną laikydavo prieš saulę. — Ji ėmėsi išvynioti dovaną. — Regis, ji ir Roza viską žino apie kūdikius. Galiu užduoti kvailiausių klausimų, ir viena iš jų žinos atsakymą. Mums su Lili labai pasisekė.

Trys moterys, vienas kūdikis. Loganas numanė, kad vos Lili suknirkia, visos puola prie jos.

— Loganai, kaip manai, ar gyvenime viskas vyksta todėl, kad taip buvo lemta, ar todėl, kad tu taip nori?

— Manau, kad tu taip nori, nes taip buvo lemta.

— Aš mąsčiau. Dabar turiu daug laiko apmąstymams, kai naktį reikia keltis du ar tris kartus. Išvažiavau iš Litl Roko tam, kad išvažiuočiau — man to reikėjo, ir atvykau čionai, nes tikėjausi, kad Roza duos man darbo. Bet juk galėjau nusibelsti į Alabamą. Ten turiu artimesnių nei Roza giminių — kraujo giminių. Tačiau atvažiavau čia ir manau, kad taip buvo lemta. Lili turėjo gimti čia ir turėti savo gyvenime Rozą su Stela.

— Mums būtų kažko trūkę, jei būtum pasukusi mašiną kita kryptimi.

— Čia jaučiuosi kaip šeimoje. Labai ilgiuosi šio jausmo nuo tada, kai mirė tėtis. Noriu, kad Lili turėtų šeimą. Žinau, mes būtume nepražuvusios ir vienos. Bet aš nebenoriu kovoti už išlikimą. Noriu gyventi geriau.

— Vaikai viską keičia.

Heilė plačiai nusišypsojo.

— Tikrai. Aš jau nebe tokia, kokia buvau prieš metus, netgi prieš

savaitę. Aš motina. — Ji nutraukė likusį popierių ir išleido garsą, kurį Loganas mintyse apibūdino kaip grynai moterišką.

— O, kokia graži lėlė! Tokia minkšta. — Ji išėmė lėlę iš dėžės ir pasiguldė ant rankų taip, kaip Loganas laikė Lili.

— Didesnė už ją pačią.

— Neilgam. O kokia rausva ir graži, o kokia skrybėlaitė!

— Jei truktelsi už skrybėlės, pasigirs muzika.

— Tikrai? — Heilė smagiai truktelėjo smailią skrybėlę, ir iš lėlės suskambo lopšinė. — Nuostabu. — Ji pasistiebė ir pakštelėjo Loganui į žandą. — Mano dukrytei ji patiks. Ačiū, Loganai.

— Pamaniau, kad mergaitei lėlė visada pravers.

Jis atsisuko į kiemą, kur trinktelėjo durys. Pro jas išpuolė Parkeris, genamas dviejų šūkaujančių berniukų.

Jie irgi kažkada buvo maži, staiga suvokė jis. Tokie maži, kad tilptų rankos įlinkyje, bejėgiai kaip žuvys, ištrauktos iš vandens.

Vaikai pribėgo prie Logano, o Parkeris lakstė ratu pamišęs nuo laisvės.

— Pamatėme tavo sunkvežimį, — pranešė Geivinas. — Važiuosime su tavim į darbą?

— Šiandien darbą jau baigiau. — Abu veideliai akivaizdžiai nuliūdo, ir Logano širdį užliejo šiluma. Jis nusprendė pakeisti savaitgalio planus. — Bet rytoj savo kieme statysiu pavėsinę. Pora šeštadieninių vergų man praverstų.

— Mes galime būti vergais. — Lukas timptelėjo Loganą už kelnių. — Žinau, kas yra pavėsinė. Ten prisodinama visokių medžių.

— Puiku, man pasisekė, gavau porą patyrusių vergų. Tik pažiūrėsime, ką pasakys jūsų mama.

— Ji neprieštaraus. Mama privalo dirbti, nes Heilė turi kūdikystės atostogas.

— Motinystės, — pataisė Heilė.

— Supratau.

— Ar galiu pažiūrėti? — Lukas vėl timptelėjo Loganą už kelnių.

— Žinoma. — Loganas pritūpė su kūdikiu ant rankų. — Mažutė, ar ne?

— Ji dar nieko nemoka. — Geivinas mąsliai suraukė kaktą ir pirštu palietė Lili skruostą. — Tik verkia ir miega.

Lukas pasislinko prie Logano ausies.

— Heilė maitina ją, — suokalbiškai sušnabždėjo jis, — pienu iš savo papo.

Loganas linktelėjo žavėtinai rimtu veidu.

— Regis, kažkur girdėjau apie tai. Sunku patikėti.

— Tai tiesa. Todėl jos ir turi juos. Mergaitės. Berniukai neturi papų, nes jie negali prigaminti pieno, kad ir kiek jo gertų.

— A. Tada aišku.

— Storulis ponas Kelsas turi papus, — tarė Geivinas, ir jo brolį ištiko juoko priepuolis.

Stela priėjusi prie durų pamatė Loganą laikant ant rankų kūdikį ir berniukus šalia jo. Visi trys buvo plačiai išsišiepę. Saulė švietė pro skaisčiai spalvingus raudonojo klevo lapus, mesdama ant grindinio įvairiausių formų šešėlius. Jau pražydusios lelijos demonstravo savo spalvas ir formas. Ji užuodė jų, ankstyvųjų rožių, šviežiai nupjautos žolės ir verbenų kvapus.

Girdėjo paukščių giesmę, berniukų kikenimą ir tylią varpelių ant klevo šakos muziką.

Jautėsi tarsi būtų įžengusi į neįmatomus paveikslo rėmus ir pirmoji mintis, pažadinusi ją iš sustingimo, buvo „čia tai bent".

Tikriausiai Stela ištarė tai garsiai, nes Loganas atsigręžė. Kai jų akys susitiko, jo kvailas šypsnys virto lengva ir šilta šypsena.

Atrodo toks didelis, kai tupi, pagalvojo ji. Per didelis, per šiurkštus su tuo mažyčiu kūneliu rankose, per *vyriškas* tarp josios brangiųjų berniukų.

Ir toks... keistai žavus . Įdegęs, tvirtas ir stiprus.

Jam reikėtų gyventi miške, skintis kelią per akmenuotą žemę. Ne čia, šioje elegantiškoje aplinkoje tarp gėlių, su snaudžiančiu kūdikiu ant rankų.

Jis atsistojo ir priėjo prie jos.

— Tavo eilė.

— O. — Ji paėmė Lili. — Eikš, mano gražuole. Štai taip. — Stela priglaudė lūpas prie Lili kaktos ir įkvėpė jos kvapo. — Kaip ji šiandien? — paklausė Heilę.

— Auksinis vaikas. Pažiūrėk, Stela, ką nupirko Loganas.

Taip, tikrai moteriškas, pagalvojo Loganas, kai Stela išleido tokį patį garsą kaip Heilė.

— Argi ji ne gražuolė?

— Dabar žiūrėk. — Heilė truktelėjo skrybėlaitę, ir pasigirdo melodija.

— Mama! Mama! — Lukas atsiplėšė nuo Logano ir įsikibo į motiną.

— Minutėlę, vaikeli.

Jos aikčiojo žavėdamosi lėle ir Lili, o Lukas vartė akis ir trypčiojo.

— Mes su Lili eisime pamiegoti. — Heilė paguldė dukrytę į vežimėlį ir pasiėmė lėlę. — Dar kartą ačiū, Loganai. Tu labai mielas.

— Džiaugiuosi, kad patiko. Sėkmės tau.

— Lėlės kvailos, — pareiškė Geivinas, tačiau buvo pakankamai mandagus palaukti, kol Heilė įeis vidun.

— Tikrai? — Stela ištiesė ranką ir užtraukė jam ant akių kepuraitę. — O tie žmogeliukai, kuriais nukrautos tavo lentynos ir stalas?

— Ten ne lėlės. — Geivinas pasibaisėjo, kiek tai buvo įmanoma aštuonmečiui. — Ten filmų herojų figūrėlės. Žinai *ką*, mama.

— Atleiskite.

— Mes norime būti šeštadieniniais vergais ir statyti pavėsinę. — Lukas truktelėjo ją už rankos prašydamas dėmesio. — Gerai?

— Šeštadieniniais vergais?

— Rytoj statysiu pavėsinę, — paaiškino Loganas. — Reikėtų pagalbos, o čia pasisiūlė du savanoriai. Girdėjau, kad jie dirba už sūrio sumuštinius ir limonadą.

— O. Tiesą sakant, aš ketinau vestis juos į darbą.

— *Pavėsinę*, mama. — Lukas spoksojo į ją maldaujamu žvilgsniu, tarsi jam būtų duotas šansas statyti kosminį laivą ir vėliau skristi juo į Mėnulį. — Aš dar niekada, niekada nesu statęs pavėsinės.

— Nežinau...

— Gal pasidalykime? — pasiūlė Loganas. — Tu pasiimk vaikus iš ryto, o aš užsuksiu jų apie vidurdienį.

Stela pajuto susitraukiant skrandį. Tai nuskambėjo kaip įprastas dalykas. Tarsi tėvai dalytųsi vaikais. Šeimyniškai. Pro ūžesį ausyse vos girdėjo maldaujamus vaikų balsus.

— Puiku, — išspaudė ji. — Jei esi įsitikinęs, kad jie tau netrukdys.

Loganas pakreipė galvą išgirdęs įsitempusį ir oficialų toną.

— Jei trukdys, pašalinsiu iš tako. Kaip dabar. Vaikai, bėkit pažiūrėti, ką veikia šuo, kad galėčiau minutėlę pasikalbėti su jūsų mama.

Geivinas suraukė nosį.

— Eime, Lukai. Jis tikriausiai bučiuos ją.

— Vaje, tas vaikis kiaurai permato mane, — tarė Loganas. Jis suėmė Stelą už smakro ir prisilietė lūpomis prie jos lūpų stebėdamas, kaip ji stebi jį. — Labas, Stela.

— Labas, Loganai.

— Ar pasakysi, kas sukasi tavo galvelėje, ar turėsiu spėti?

— Daug dalykų. Ir nieko ypatinga.

— Atrodei pritrenkta, kai išėjai pro duris.

— Pritrenkta. Ne kiekvieną dieną girdi tą žodį.

— Eime pasivaikščioti?

— Gerai.

— Nori sužinoti, ko atvažiavau?

— Kad įteiktum Lili lėlę. — Jie žingsniavo šalia vienas kito takeliu. Tolėliau girdėjosi berniukų balsai, šuns lojimas, paskui pasigirdo kamuolio tekštelėjimas. Kurį laiką jie turės ką veikti.

— Tam ir kad pažiūrėčiau, ar įmanoma įsiprašyti pas Rozą vakarienės, o tai reikštų pavakarieniauti su tavim. Nemanau, kad artimiausiu metu man pavyktų atplėšti tave nuo kūdikio.

Stela nusišypsojo.

— Matyt, aš irgi permatoma. Taip smagu turėti kūdikį namuose. Jei man pavyksta pavogti ją valandai iš Heilės — ir suspėti anksčiau už Rozą — galiu žaisti su ja kaip su lėle. Tie nuostabūs drabužėliai. Kadangi niekada neturėjau mergaitės, nesupratau, kokie kerintys gali būti tie drabužiai.

— Kai paklausiau, ar pamačius Lili nekilo noras turėti dar vieno kūdikio, tu supanikavai.

— Visai ne.

— Tarkim, įsitempei.

— Kas čia keista, jei mano metų moteris, turinti du paaugusius vaikus, įsitempia išgirdusi apie dar vieną kūdikį.

— Aha. Kai užsiminiau, kad norėčiau rytoj pasiimti vaikus, vėl įsitempei.

— Ne, tik aš jau viską suplanavusi...

— Neišsisukinėk, raudonplauke.

— Viskas vyksta taip greitai ir ne į tą pusę, kaip planavau.

— Jei tau reikia planuoti kiekvieną sumautą dalyką, gal turėčiau žemėlapį nupiešti?

— Galiu pati nusipiešti, ir nereikia pykti. Tu paklausei. — Stela stabtelėjo prie bokštelio, aplipusio kryžiažiedėmis. — Maniau, kad pietuose viskas vyksta lėčiau.

— Tu suerzinai mane patį pirmą kartą, kai pamačiau tave.

— Labai tau ačiū.

— Tai turėjo būti perspėjimas, — tęsė jis. — Buvai tarsi nežulys tarpumentyje. Toje vietoje, kurios niekaip negali pasiekti, kad ir kaip kraipytumeisi. Būčiau mielai judėjęs lėčiau. Paprastai aš nematau reikalo skubėti. Bet žinai, Stela, negali suplanuoti, kada įsimylėsi. O aš įsimylėjau tave.

— Loganai.

— Matau, kad tave tai velniškai gąsdina. Gali būti dvi priežastys. Pirma, tu nieko nejauti man ir bijai, kad įskaudinsi mane. Arba jauti man labai daug, ir tai gąsdina tave.

Jis nuskynė kryžiažiedę baltais žiedlapiais, pailgais mėlynais kuokelių koteliais ir įkišo jai į garbanas. Nerūpestingai romantiškas gestas, visiškai prieštaraujantis nusivylimui jo balse.

— Aš renkuosi antrą variantą. Ne tik todėl, kad man labiau patinka, bet ir todėl, jog žinau, kas vyksta tarp mūsų, kai bučiuoju tave.

— Tai potraukis. Chemija.

— Suprantu sumautą skirtumą. — Jis suėmė ją už pečių ir atsuko į save. — Tu irgi. Nes abu jau esame ten buvę. Esame mylėję, todėl žinome skirtumą.

— Gal tu ir teisus. Tai iš dalies paaiškina, kodėl viskas vyksta per greitai. — Ji uždėjo rankas Loganui ant pečių, pajuto tvirtą kūną. — Turėjo praeiti visi metai po mūsų pažinties su Kevinu, kad suprastume, jog tai rimta, ir dar metai, kol pradėjome kalbėti apie ateitį.

— Man panašiai buvo su Raja. Ir štai mes čia, Stela. Tu, patyrusi

tragediją, aš — skyrybas. Mes abu žinome, kad jokių garantijų nėra, nesvarbu kaip ilgai ar rūpestingai viską planuotum.

— Ne, nėra. Bet dabar aš ne viena. Turiu atsižvelgti ne tik į save.

— Priimu visą komplektą. — Jis paglostė jai rankas, paskui atsitraukė. — Nesu bukas, Stela. Ir ne tam stengiuosi susidraugauti su tavo berniukais, kad gaučiau tave. Tiesa ta, kad jie man patinka. Man smagu su jais.

— Žinau. — Ji spustelėjo jam ranką ir paleido. — Žinau, — pakartojo. — Matau, kai kas nors apsimetinėja, bet ne tu. Aš.

— Tai jau kvaila.

— Tu teisus, bet tai, ką sakau, irgi tiesa. Žinau, ką reiškia būti vaiku ir turėti motiną, puldinėjančią nuo vyro prie vyro. Aš taip nedarau, — suskubo ji iškeldama delnus, kai jo veide šmėstelėjo neslepiamas pyktis. — Tarp mudviejų viskas kitaip. Bet tiesa ta, kad mano gyvenimas sukasi apie sūnus. Taip turi būti.

— Manai, kad manasis negalėtų? Jei galvoji, kad negalėčiau būti jiems tėvu, nes ne aš juos sukūriau, tada tai tavo bėda.

— Reikia laiko...

— Ar žinai, ką reikia daryti, kad stiprus, sveikas augalas augtų ir dar labiau stiprėtų? — Loganas bedė nykščiu į kryžiažiedę. — Gali padauginti atlanka, tada gautum naują augalą. O sukryžmindama padarytum jį stipresnį ir galbūt išvestum naują rūšį.

— Taip. Bet tam reikia laiko.

— Turi kada nors pradėti. Aš nemyliu berniukų tokia meile, kokia myli tu. Bet manau, kad galėčiau, jei tik duotum šansą. Noriu to šanso, noriu vesti tave.

— O Dieve. Negaliu... mes ne... — Ji prispaudė prie širdies ranką ir įkvėpė. Tačiau oro, regis, nepateko į plaučius. — Vedybos. Loganai. Man trūksta oro.

— Puiku. Tai reiškia, kad kurį laiką patylėsi. Aš myliu tave. Noriu, kad tu ir berniukai būtumėt mano gyvenime. Jei kas nors prieš keletą mėnesių būtų pasakęs, kad norėsiu vesti aikčiojančią raudonplaukę su pora triukšmingų vaikų, būčiau tik nusijuokęs. Bet štai, prašom. Pasiūlyčiau kurį laiką pagyventi kartu, kol apsiprasi, bet žinau, kad nesutiksi. Todėl nesuprantu, kas trukdo mums paprasčiausiai padaryti tai ir pradėti gyventi.

— Paprasčiausiai padaryti, — išspaudė ji. — Kaip nueiti ir nusipirkti naują sunkvežimį?

— Naujas sunkvežimis yra geresnė garantija nei vedybos.

— Nuo tokios romantikos man svaigsta galva.

— Galėčiau nupirkti žiedą, priklupti ant vieno kelio. Kaip nors panašiai, bet dabar yra kaip yra. Tu myli mane, Stela.

— Pradedu stebėtis kodėl.

— Tu visada svarstai kodėl. Manęs tai neerzintų, jei svarstytum teisingai. Mudu galėtume susikurti puikų gyvenimą. Sau. — Jis kryptelėjo galvą ton pusėn, iš kur sklido berniukų balsai. — Vaikams. Galiu būti geru tėvu. Niekada neskaudinčiau nei tavęs, nei jų. Galbūt erzinčiau, pykdyčiau, bet niekada neskaudinčiau.

— Žinau. Nemylėčiau tavęs, jei būtum blogas žmogus. Tu esi labai geras. Bet santuoka. Abejoju, ar tai išeitis.

— Anksčiau ar vėliau įkalbėsiu tave. — Jis vėl prisiartino prie Stelos ir apvyniojo jos plaukų sruogą aplink savo pirštą. Jo nuotaika akimirksniu pasikeitė. — Galėsi nuspręsti, kaip norėtum apstatyti tuos plikus kambarius. Kurią nors dieną, kai lis, ketinu vieno iš jų imtis.

Stela primerkė akis.

— Smūgiuoji žemiau juostos.

— Vardan tikslo. Būk mano, Stela. — Lūpomis švelniai prisiglaudė prie josios. — Būkime šeima.

— Loganai. — Stelos širdis linko prie jo, nors kūnas traukėsi. — Grįžkime atgal. Apie šeimą. Mačiau tave su Lili.

— Ir?

— Man jau per trisdešimt, Loganai. Turiu aštuonmetį ir šešiametį. Darbą, reikalaujantį daug laiko ir pastangų. Noriu padaryti karjerą. Nežinau, ar noriu turėti daugiau vaikų. Tu neturi savo vaikų, todėl nusipelnai turėti.

— Galvojau apie tai. Turėti kūdikį su tavimi. Ką gi, būtų puiku, jei abu nuspręstume. Tačiau šiuo metu, regis, gaunu daugiau nei nusipelniau. Tave ir du žvitrius berniūkščius, kurie jau gerai išauklėti. Man nebūtina numatyti, kas bus, Stela. Nenoriu žinoti jokių sumautų smulkmenų. Man užtenka žinoti, kad myliu tave ir noriu jų.

— Loganai. — Laikas racionaliems apmąstymams, nutarė ji. —

Mums reikia susėsti ir pasikalbėti apie tai. Mes dar nė nesusipažinome su vienas kito šeimomis.

— Tai lengvai ištaisoma, bent jau su tavąja. Galime pakviesti juos vakarienės. Išsirink dieną.

— Tu neturi *baldų*. — Ji išgirdo spigią gaidelę savo balse ir prisivertė nusiraminti. — Tai nesvarbu.

— Man.

— Esmė ta, kad mes bandome peršokti daugybę pagrindinių laiptelių. — Šią akimirką jos mintyse viskas buvo susigrūdę ir neryšku.

Santuoka. Vėl pasikeitimai berniukų gyvenime. Galimybė turėti dar vieną vaiką. Kaip viską aprėpti?

— Tu pasiruošęs priimti du vaikus. Neįsivaizduoji, ką reiškia gyventi su pora mažų berniukų vienuose namuose.

— Raudonplauke, aš *irgi* buvau mažas. Sudaryk man pagrindinių laiptelių sąrašą. Lipsime jais iš eilės, jei tau to reikia. Bet noriu, kad pasakytum man — čia ir dabar — ar tu mane myli?

— Tu jau pasakei, kad myliu.

Jis apkabino Stelą per liemenį, prisitraukė ir kilstelėjo nuo žemės.

— Sakyk.

Ar jis žino, ar gali žinoti, kokie nepaprastai reikšmingi yra jai tie žodžiai? Žodžiai, kurių nesakė jokiam vyrui, išskyrus tą, kurio neteko? O jis laukia, žiūri nenuleisdamas akių, kada ji patvirtins tai, ką jis jau žino.

— Myliu tave. Myliu, bet...

— Kol kas užteks. — Jis užčiaupė jai burną bučiniu, kuriuo išliejo viduje siautėjančią jausmų audrą. O paskui atsitraukė. — Sudaryk sąrašą, raudonplauke. Ir pradėk galvoti, kokios spalvos sienų nori svetainėje. Pasakyk berniukams, kad rytoj pasimatysime.

— Bet... tu norėjai pasilikti vakarienės?

— Turiu reikalų, — tarė jis nueidamas. — Tu irgi. — Jis dirstelėjo į ją per petį. — Jaudintis dėl manęs.

VIENAS IŠ TŲ REIKALŲ BUVO IŠLIETI NUSIVYLIMĄ. KAI JIS PASIPIRŠO Rajai, jo pasiūlymas buvo priimtas akimirksniu ir su džiaugsmu.

Žinoma, pažiūrėkit, kas iš to išėjo.

Tačiau vyro savimeilei sunku susitaikyti su tuo, kad mylima moteris, su kuria jis nori praleisti visą likusį gyvenimą, priešinasi kiekvienam jo ėjimui, priešina savo atkaklų ir nepalenkiamą *protą*.

Loganas valandą laiko prakaitavo ant treniruoklių maukdamas vandenį ir keikdamas dieną, kai turėjo nelaimės įsimylėti kietakaktę raudonplaukę.

Žinoma, jei ji nebūtų kietakaktė, užsispyrusi ir protinga, jis tikriausiai nebūtų įsimylėjęs. Viskas per ją.

Jautėsi toks laimingas, iki kol ji pasirodė. Namas neatrodė tuščias, kol ji neapsilankė jame. Ji ir tie triukšmingi vaikai. Nuo kada jis savo noru aukoja brangų šeštadienį, ramų šeštadienį savo namuose į vaikų triukšmą?

Prakeikimas. Reikės pasirūpinti limonadu.

Esu pasmerktas, nusprendė lįsdamas į dušą. Netgi išrinko vietą sūpuoklėms galiniame kieme, padarė pavėsinės brėžinį.

Pradėjo galvoti kaip tėvas.

Tai kas, kad jam patiko laikyti ant rankų tą kūdikį? Turėti savo vaiką būtų pražūtis. Iš kur žinoti, kaip jie jausis, tarkim, po metų?

Viskas atsitinka todėl, prisiminė jis Heilės žodžius, kad tam lemta atsitikti.

Nes, pasitaisė užsitempdamas švarius džinsus, žmogus pasistengia, kad tai įvyktų.

Jis pasistengs.

Po penkiolikos minučių, skubiai žvilgtelėjęs į telefonų knygą, Loganas jau sėdėjo savo automobilyje ir važiavo į Memfį. Jo plaukai tebebuvo drėgni.

VILAS DAR NEBUVO SPĖJĘS IŠGERTI KAVOS BE KOFEINO, KURIĄ paprastai gerdavo po vakarienės, ir suvalgyti mažyčio citrinų pyrago gabalėlio, kurį teikėsi atpjauti Džolina, kai kažkas pasibeldė į duris.

— Ką čia velnias neša?

— Nežinau, mielasis. Gal nueitum ir pažiūrėtum.

— Jei jie norės to pyrago, tada aš imu storesnį gabalą.

— Jei tai Bauerių berniukai, atėję pjauti vejos, pasakyk jiems, kad turiu šaltos kokakolos.

Kai Vilas atidarė duris, už jų stovėjo ne išstypėliai Bauerių berniūkščiai, o plačiapetis vyras niūroka veido išraiška. Vilas instinktyviai užstojo durų plyšį.

— Ko nors ieškote?

— Taip. Aš Loganas Kitridžas. Ką tik pasipiršau jūsų dukrai.

— Kas ten, mielasis? — Džolina, tvarkydamasi plaukus, priėjo prie durų. — O, tai juk Loganas Kitridžas, ar ne? Kartą ar du buvome susitikę pas Rozą. Nors tai buvo gana seniai. Truputį pažįstu jūsų mamą. Įeikite.

— Jis sako, kad pasipiršo Stelai.

— Tikrai? — Džolinos veidas nušvito kaip saulutė, o akyse sužibo smalsumas. — Tai nuostabu. Įeikite, pavaišinsiu pyragu.

— Jis nepasakė, ar dukra tarė „taip", — pastebėjo Vilas.

— Ar ji iš viso moka pasakyti paprastą „taip"? — piktai pasiteiravo Loganas, ir Vilas patenkintas nusišiepė.

— Mano mergaitė.

Jie susėdo, valgė pyragą ir kalbėjosi apie Logano motiną, Stelą ir naująjį kūdikį, apeidami pagrindinį klausimą.

Pagaliau Vilas atsilošė.

— Taigi ar turėčiau paklausti, kaip ketinate rūpintis mano dukra ir anūkais?

— Tai jūs man pasakykite. Paskutinį kartą to klausė mano merginos tėvas ir paskui porą metų graužė mane. Nemaniau, kad būdamas tokio amžiaus turėsiu dar kartą tai patirti.

— Žinoma, ne. — Džolina lengvai pliaukštelėjo vyrui per ranką. — Jis tik erzina. Stela puikiausiai gali pasirūpinti savimi ir berniukais. O tu nesėdėtum čia toks suirzęs, jei nemylėtum jos. Vienintelis klausimas būtų, jei nieko prieš — ką jauti dėl to, kad tapsi jos berniukų patėviu?

— Tikriausiai tą patį, ką jaučiate jūs būdama jų netikroji močiutė. Jei man pasiseks, jie jaus man tą patį, ką jaučia jums. Žinau, kad vaikams labai patinka leisti laiką su jumis, ir girdėjau, kad močiutė Džo kepa tokius pat skanius sausainius kaip Deividas. Tai rimtas komplimentas.

— Jie mums labai brangūs, — tarė Vilas. — Brangūs Stelai. Jie buvo brangūs Kevinui. Jis buvo geras žmogus.

— Man tikriausiai būtų lengviau, jei jis nebūtų buvęs toks. Verčiau jis būtų buvęs kalės vaikas ir ji būtų išsiskyrusi su juo, o ne per anksti miręs geras žmogus. Nežinau, nes ne tai svarbu. Džiaugiuosi, kad ji turėjo gerą vyrą ir puikią santuoką. Vaikai turėjo gerą tėvą, kuris mylėjo juos. Galiu gyventi su šiuo vaiduokliu, jei apie tai galvojate. Tiesą sakant, netgi galiu būti jam dėkingas.

— Mano nuomone, puikus atsakymas. — Džolina pritariamai paplekšnojo Loganui ranką. — Ir manau, kad tai rodo gerą charakterį. Ar ne, Vilai?

Vilas išsisuko nuo atsakymo neaiškiai sunarnėdamas ir įtraukė viršutinę lūpą.

— Kai vesi mano mergaitę — ar gausiu šeimos nuolaidą sodo darbams?

Logano lūpose šmėstelėjo šypsena.

— Galime įtraukti šį punktą į sandorį.

— Ketinu pertvarkyti vidaus kiemą.

— Pirmą kartą girdžiu, — sumurmėjo Džolina.

— Žiūrėjau laidą, kurioje rodė plytelių klojimo būdus. Man patiko eglutė. Moki tai daryti?

— Esu daręs keletą kartų. Galiu dabar pažiūrėti, jei norite.

— Būtų puiku. — Vilas atsistūmė nuo stalo.

DVIDEŠIMT PIRMAS SKYRIUS

STELA KRAMTĖ IR VIRŠKINO TAI, KĄ PASAKĖ LOGANAS. JI BUVO pasiruošusi pradėti naują diskusiją apie santuokos privalumus ir trūkumus, kai vidurdienį Loganas atvažiavo paimti berniukų.

Žinojo, jog jis pyksta ant jos. Jaučiasi įskaudintas. Kad ir kaip būtų keista, ji neabejojo, kad Loganas užsuks apie vidurdienį paimti vaikų. Jei jis pasakė berniukams, kad atvažiuos, vadinasi, atvažiuos.

Didelis pliusas jo naudai, nutarė Stela. Ji gali patikti jam vaikus.

Žinoma, jie ginčysis. Abu per daug įsiaudrinę, kad ramiai aptartų tokį opų klausimą. Bet Stela nebijojo ginčo. Geras ginčas paprastai iškelia į dienos šviesą visus faktus ir jausmus. O jai to reikia, jei nori priimti visiems geriausią sprendimą.

Tačiau, kai Loganas susirado vaikus ten, kur buvo liepusi surinkti išblaškytus vežimėlius — penkiolika centų už vežimėlį, — jis atrodė visiškai patenkintas. Tiesą sakant, beveik švytintis.

— Pasiruošę vyriškam darbui? — pasiteiravo jis.

Berniukai, pritariamai šūkčiodami, pamiršo vežimėlius ir pasiruošė įdomesniam darbui. Lukas išdidžiai parodė jam plastmasinį plaktuką, užkištą už šortų kilpos.

— Pravers. Man patinka vyrai, kurie nešiojasi savo įrankius. Vėliau parvešiu juos.

— Kada, tavo nuomone, tai...

— Priklauso nuo to, kaip ilgai atlaikys darbą. — Loganas pačiupinėjo Geivino rankų raumenis. — Šis turėtų neblogai paplušėti.

— Pačiupinėk mano! Mano! — Lukas įsikibo jam į ranką.

Loganas apčiupinėjo Luko raumenis, pritariamai švilptelėjo ir linktelėjo Stelai.

— Iki pasimatymo.

Ir viskas.

Stela kramtė ir virškino tai visą likusią dieną. Ir, būdama nekvaila, suprato, jog būtent to šis vyras ir siekė.

KAI STELA GRĮŽO IŠ DARBO, NAMUOSE BUVO NEĮPRASTAI TYLU. JAI tai nelabai patiko. Nusiprausė, pažaidė su kūdikiu, išgėrė taurę vyno ir slampinėjo iš kampo į kampą, kol suskambo telefonas.

— Alio?

— Sveiki, ar čia Stela?

— Taip, kas...

— Čia Trudi Kitridž. Logano mama. Loganas sakė, kad paskambinčiau maždaug šiuo metu, nes tuomet būsite grįžusi iš darbo.

— Aš... — O Dieve, o.. Logano *motina*?

— Loganas pranešė man ir savo tėčiui, kad paprašė jūsų tekėti už jo. Vos iš koto neišvirtau.

— Taip, aš irgi. Ponia Kitridž, mes dar nenusprendėme... tiksliau, aš nenusprendžiau...

— Moteris turi teisę pagalvoti, ar ne? Turiu įspėti tave, mieloji, kai tas vaikinas ko nors užsimano, užsispiria kaip avinas. Jis sakė, kad norėtum susipažinti su jo šeima prieš pasakydama „taip" arba „ne". Manau, tai labai miela. Žinoma, dabar, kai gyvename taip toli, nėra taip paprasta, ar ne? Bet mes ketiname atvažiuoti per atostogas. Pas Loganą tikriausiai atvyksime per Padėkos dieną, o per Kalėdas — pas dukrą. Šarlote turime anūkų, supranti, tad norime per Kalėdas būti ten.

— Žinoma. — Stela nieko nesuprato ir nežinojo ką pasakyti. Visiškai nepasiruošusi šiam pokalbiui.

— Bet Loganas sako, kad turi du mažus berniukus. Sako, kad jie gyvas sidabras. Tai gal turėsime anūkų ir Tenesyje.

— Oi. — Niekas nebūtų labiau suvirpinęs Stelos širdies. — Kaip miela girdėti. Dar nė nepažįstate jų nei manęs ir...

— Loganas pažįsta, o aš gerai pažįstu savo sūnų. Jei jis myli tave ir tuos berniukus, tai ir mes mylėsime. Girdėjau, dirbi pas Rozalindą Harper.

— Taip. Ponia Kitridž...

— Vadink mane Trudi. Kaip judvi sutariate?

Stela dvidešimt minučių prašnekėjo su Logano motina ir padėjo ragelį suglumusi, su nedrąsia šypsena veide, sujaudinta ir išsekinta.

Paskui paprasčiausiai sudribo ant sofos tarsi, pagalvojo ji, apsvaiginta auka, patekusi į pasalą.

Netrukus pasigirdo Logano sunkvežimio burzgimas.

Tramdė save, kad nepultų prie durų. Jis tikriausiai to tikisi. Užuot tai padariusi, ji įsitaisė svetainėje su sodininkystės žurnalu rankose ir prie kojų snaudžiančiu šuniu, tarsi jai niekas kitas pasaulyje nerūpėtų.

Gal paminės — šiaip, lyg tarp kitko, kad kalbėjosi su jo motina. O gal geriau neužsiminti — tegu dabar jis kunkuliuoja.

Taip, buvo labai gražu ir miela pasirūpinti tuo savo motinos skambučiu, bet dėl Dievo — negi Loganas negalėjo jos įspėti, kad jai nebūtų reikėję pirmas penkias minutes vapčioti kaip pamišėlei?

Įėjo vaikai — grakščiai it armijos batalionas per priverstinį žygį.

— Mes pastatėme *visą* pavėsinę. — Suplukęs, murzinas Geivinas pripuolė prie Parkerio. — Ir pasodinome tuos augalus.

— Jėzuminą.

Karolinos jazminą, suprato Stela Luko pastangas pranešti. Puikus pasirinkimas.

— Ir aš įsivariau rakštį. — Lukas ištiesė ranką, kur ant rodomojo piršto buvo užklijuotas pleistras. — *Didelę*. Jau manėme, kad turėsime iškapoti ją *peiliu*. Bet nereikėjo.

— Fu, kaip tau nutiko. Reikia patepti vaistais.

— Loganas jau patepė. Ir aš neverkiau. Mes valgėme suvožtinius, tik kad Loganas sako, jie nekokie, nors aš nesuprantu kodėl, nes juose buvo *daugybė* visko. Gėrėme limonadą.

— Ir važinėjomės karučiais, — perėmė pasakojimą Geivinas. — O aš dirbau su tikru plaktuku.

— Oho. Karšta buvo diena. Ar Loganas ateis?

— Ne, jis sakė, kad dar turi reikalų. Ir žiūrėk. — Geivinas pasirausė kišenėje ir ištraukė suglamžytą penkių dolerių banknotą. — Mes

abu gavome po tokį, nes jis sakė, kad dirbome taip gerai, kad galime būti pigi darbo jėga, o ne vergai.

Stela neišlaikiusi nusijuokė.

— Tai bent paaukštinimas. Sveikinu. Ką gi, eime praustis.

— Paskui galėsime ėsti kaip geri paršiukai. — Lukas įsikibo jai į ranką. — Taip Loganas sakė, kai atėjo metas pietauti.

— Gal geriau būkite paršiukai, kai dirbate.

Vaikai tik ir tekalbėjo apie Loganą — prausdamiesi, vakarieniaudami. O paskui pasijuto tokie pavargę, kad nė nepasinaudojo papildoma žaidimų valanda, kurią ji paprastai skirdavo šeštadienio vakarais.

Devintą jie jau kietai miegojo, ir pirmą kartą, kiek Stela prisiminė, ji neturėjo ką veikti. Bandė skaityti, dirbti, bet negalėjo susikaupti.

Apsidžiaugė išgirdusi verkiant Lili.

Išėjusi į fojė pamatė Heilę, lipančią žemyn ir bandančią paguosti spygaujančią mažylę.

— Ji alkana. Pamaniau, maitindama pasėdėsiu svetainėje, gal pažiūrėsiu kokį filmą.

— Gal reikia kompanijos?

— Dar klausi. Šiandien buvo taip tylu — Deividas prie ežero, tu ir Roza darbe, berniukai išvažiavę. — Ji atsisėdo, prasisagstė marškinius ir atkišo Lili krūtį. — Štai. Taip jau geriau, ar ne? Šiandien mes buvome išėjusios pasivaikščioti.

— Abiem į naudą. Ką norėjai žiūrėti?

— Man tas pat. Tik norėjau girdėti žmonių balsus.

— Gal dar vienas nesukliudys? — Roza įėjo į svetainę ir pasilenkusi nusišypsojo Lili. — Norėjau pažiūrėti, kaip ji. Tik pažvelkit, kaip valgo!

— Apetitu nesiskundžia, — patvirtino Heilė. — Šiandien ji man nusišypsojo. Žinau, sako, kad tai tik dėl vidurių pūtimo taip atrodo, bet...

— Ką jie išmano! — Roza klestelėjo į fotelį. — Juk neįlįsi į vaiko galvelę.

— Loganas man pasipiršo.

Stela nežinojo, kaip tai išsprūdo. Nesuvokė, jog stumia šią mintį nuo smegenų ant liežuvio.

— Jergutėliau! — net pašoko Heilė, tučtuojau nuramino Lili ir nuleido balsą. — Kada? Kaip? Kur? Čia tai bent. Tai bent naujiena. Papasakok viską.

— Kad nėra ką pasakoti. Jis pasipiršo vakar.

— Po to, kai mes su Lili nuėjome prigulti? Taip ir žinojau, kad kažkas bus.

— Nemanau, kad jis tai planavo. Tiesiog taip išėjo, paskui suirzo, kai pamėginau paaiškinti jam labai racionalias priežastis, dėl kurių mes neturėtume skubėti.

— Kokios tos priežastys? — nerimo Heilė.

— Jūs pažįstami tik nuo sausio mėnesio, — prakalbo Roza stebėdama Stelą. — Augini du vaikus. Buvai ištekėjusi ir turi tam tikros patirties.

— Taip. — Stela atsiduso. — Būtent.

— Bet kai žinai, tai žinai, — ginčijosi Heilė. — Nesvarbu, pažįstami penkis mėnesius ar penkerius metus. Loganas puikiai elgiasi su tavo vaikais. Jie pakvaišę dėl jo. O tai, kad buvai ištekėjusi, turėtų padėti geriau suprasti santuoką — kas joje gero, kas blogo. Nieko nesuprantu. Tu jį myli, ar ne?

— Taip. Ir į kitus klausimus atsakymas — taip, bet... viskas kitaip, kai esi jauna ir laisva. Tada gali rizikuoti. Aš rizikuoti negaliu. Kas, jei jis norės vaikų, o aš ne? Turiu apgalvoti tai. Turiu žinoti, ar galėsiu svarstyti šią mintį būdama tokio amžiaus, kokio esu, ar mano vaikai bus laimingi ir saugūs su juo. Mes su Kevinu žaidėme pagal taisykles.

— Ir tu pralaimėjai, — tarė Roza. — Nelengva apsispręsti, ar tekėti dar kartą. Aš laukiau gana ilgai ir vis tiek suklydau. Tačiau manau, kad jei, būdama tavo amžiaus, būčiau įsimylėjusi vyrą, šalia kurio jaučiuosi laiminga, kuris linksmai leidžia šeštadienius su mano vaikais, jaudina mane lovoje, būčiau tekėjusi, ir su džiaugsmu.

— Bet tu ką tik išvardijai priežastis, dėl kurių tai daryti per anksti.

— Ne, išvardijau tavąsias priežastis — ir aš jas suprantu, Stela. Bet yra dar kai kas, ką mes suprantame — arba turėtume suprasti. Meilė yra brangus dalykas. Ją per dažnai iš mūsų pavagia. Atsirado galimybė dar kartą tai turėti. Ir, sakyčiau, tau labai pasisekė.

* * *

STELA VĖL SAPNAVO SODĄ IR MĖLYNĄJĮ JURGINĄ, LINKSTANTĮ NUO storų, išsipūtusių pumpurų, pasiruošusių pražysti. Stiebo viršuje lengvai siūbavo vienas stulbinamai mėlynas žiedas. Jos sodas, nors netvarkingas ir be aiškaus plano, driekėsi į visas puses, žavingai maišydamas spalvas ir formas.

Staiga šalia atsirado Loganas, ir jo rankos, šiltos ir kietos, apkabino ją. Lūpos reikliai įsisiurbė į josios. Tolumoje girdėjo savo vaikų juoką ir linksmą šuns amsėjimą.

Gulėjo ant žalios žolės sodo pakraštyje, skendėdama spalvų ir kvapų apsuptyje, jausdama vyro svorį.

Jie mylėjosi saulės šviesoje. Ji glostė vyro veidą. Ne pasakiškai gražų, ne tobulą, tačiau mylimą. Jos oda virpėjo kūnams liečiantis ir susiliejant.

Kaip gali jie tikti vienas kitam, kaip gali sudaryti tokią nepaprastą visumą, kai jie tokie skirtingi?

Tačiau jos kūnas lydėsi, virpėjo, liesdamasis į Logano kūną.

Gulėjo su juo saulės spinduliuose, ant žalios žolės sodo pakraštyje ir girdėjo savo pačios širdies plakimą, jautė palaimą.

Jurgino pumpurai prasiskleidė. Jų buvo tiek daug. Per daug. Žiedai užgožė kitus augalus. Sodas tapo brūzgynu, visi tai galėjo matyti. Mėlynasis jurginas buvo per daug agresyvus ir vaisingas.

Tegu jis lieka savo vietoje. Tiesiog pakeiskime planą.

Nespėjus ką nors atsakyti Loganui, pasigirdo kitas balsas, šaltas ir kietas.

Tai jo planas. Ne tavo. Jo norai. Ne tavo. Iškask jurginą, kol jis neišplito.

Ne, tai ne jos planas. Žinoma, ne jos. Šis sodas turėjo būti žavi, rami vietelė.

Jos rankose atsirado kastuvas ir ji pradėjo kasti.

Teisingai. Iškask jį, iškask.

Oras atvėso, tapo šalta kaip žiemą, ir Stela drebėdama bedė kastuvą į žemę.

Loganas dingo. Ji liko sode viena su Harperių nuotaka, kuri sto-

vėjo vilkėdama naktiniais marškiniais, susivėlusi ir linkčiojo, o jos akys buvo pamišusios.

— Aš nenoriu būti viena. Nenoriu jo atsisakyti.

Kask! Paskubėk. Negi nori skausmo, nuodų? Nori, kad užsikrėstų tavo vaikai? Greičiau! Augalas viską sugadins, viską sunaikins, jei leisi jam pasilikti.

Ji iškas jurginą. Taip bus geriausia. Paskui pasodins kur nors kitur, galvojo, kur būtų geriau.

Bet kai iškėlė augalą, atsargiai prilaikydama šaknis, žiedai pajuodo, mėlynasis jurginas nuvyto ir jos rankose subyrėjo į dulkes.

DARBAS BUVO GERIAUSIAS BŪDAS ATSIKRATYTI BLOGŲ MINČIŲ. O jo buvo daug, nes mokslo metai ėjo į pabaigą, medelyne prasidėjo daugiamečių augalų išpardavimas, o geriausia Stelos pardavėja rūpinosi naujagimiu.

Ji neturi laiko narplioti keisto, nerimą keliančio sapno ar jaudintis dėl vyro, kuris vieną minutę pasipiršo, o kitą dingo. Reikia vadovauti verslui, rūpintis šeima ir išsiaiškinti vaiduoklio tapatybę.

Stela pardavė paskutinius tris laurų krūmus ir ėmė planuoti, ką užsakius krūmokšnių skyriui.

— Argi neturėtum stumdyti popierius, užuot stumdžiusi kamelijas?

Stela atsitiesė puikiai žinodama, kad ji suprakaitavusi, kelnės žemėtos, o plaukai veržte veržiasi iš po kepuraitės. Atsisuko į Loganą.

— Aš čia vadybininkė. Mano pareiga — tikrinti, kaip išdėstytos atsargos. Ko nori?

— Turiu naują užsakymą. — Jis pamojavo dokumentais, ir ji vos susilaikė garsiai nesudejavusi. — Man reikia prekių.

— Puiku. Gali palikti dokumentus ant mano stalo.

— Niekur aš neisiu. — Jis įgrūdo dokumentus jai į ranką. — Mano žmonės jau krauna prekes. Paimsiu tą japonišką raudonąjį klevą ir penkis rožinius oleandrus.

Jis prisitraukė lovelį ir ėmė krauti.

— Puiku, — tyliai pakartojo ji. Pasipiktinusi žvilgtelėjo į užsakymo sumą, sumirksėjo ir dar kartą perskaitė užsakovo pavardę.

— Tai mano tėvas.

— Aha.

— Tu ką, sodinsi oleandrus mano tėvo kieme?

— Toks mano darbas. Ir išklosiu plytelėmis vidaus kiemą. Tavo pamotė jau kalba apie naujus sodo baldus. Ir fontaną. Regis, ji iš tų moterų, kurios negali ramiai žiūrėti į tuščią plotą. Palikau juos kalbančius apie tai, kai išvažiavau vakar vakare.

— Tu... ką *tu* ten veikei?

— Valgiau pyragą. Turiu skubėti. Reikia kuo anksčiau pradėti, jei noriu suspėti nusiprausti prieš vakarienę su profesoriumi. Iki, raudonplauke.

— Minutėlę. Palauk. Tu liepei savo motinai paskambinti man. Tai buvo kaip perkūnas iš giedro dangaus.

— Koks perkūnas? Pati sakei, jog nori susipažinti su šeima. Manoji šiuo metu gyvena už tūkstančio mylių, tad skambutis atrodė geriausia išeitis.

— O dabar norėčiau, kad paaiškintum... — Stela pamojavo dokumentais. — Tai.

— Žinau. Aiškinimai yra tavo gyvenimo prasmė. — Loganas stabtelėjo ir skubiai pabučiavo ją. — Jeigu tau dar neaišku, vadinasi, aš kažką ne taip darau. Iki.

— IR JIS PAPRASČIAUSIAI NUĖJO, PALIKĘS MANE STOVINČIĄ IT kokią pusprotę. — Po keleto valandų vis dar kunkuliuodama Stela keitė Lili vystyklą, leisdama Heilei baigti rengtis vakarienei.

— Sakei, kad norėjai susipažinti su jo šeima ir supažindinti su savąja, — priminė jai Heilė. — Taigi dabar tu pasikalbėjai su jo mama, o jis susipažino su tavo tėčiu.

— Žinau, ką sakiau, bet jis ėmė ir nulėkė tenai. O savo mamai liepė paskambinti nė neperspėjęs manęs. Tik užsiminiau, o jis ėmė ir padarė. — Stela paėmė Lili ant rankų. — Jis tarsi kursto mane.

— Aš jau kaip ir pasiilgau tokio kurstymo. — Heilė pasisukiojo priešais veidrodį, padūsavo dėl putnumo, kurio nespėjo atsikratyti po gimdymo. — Tikėjausi, nors knygose rašė priešingai, kad gimus Lili viskas grįš į savo vietas.

— Pagimdžius niekas savaime negrįžta. Bet tu jauna, veikli. Susigrąžinsi kūno formas.

— Tikiuosi. — Kol Stela žaidė su Lili, ji įsivėrė savo mėgstamiausius sidabrinius auskarus. — Stela, pasakysiu tau kai ką, nes esi mano geriausia draugė ir aš myliu tave.

— O, mieloji.

— Tai tiesa. Praeitą savaitę, kai Loganas užsuko paduoti Lili dovaną ir kai tu su berniukais išėjai į lauką? Prieš man pasišalinant ir jam užduodant didįjį klausimą? Žinai, kaip jūs keturi atrodėte?

— Ne.

— Kaip šeima. Ir manau, kad ir kokios mintys sukasi tavo galvoje, širdyje tu tai žinai. Viskas taip ir bus.

— Tu pernelyg jauna, kad būtum tokia žinovė.

— Ne metai svarbu, o patirtis. — Heilė užsimetė ant peties rankšluostį. — Eikš, mažute. Mama parodys tave svečiams, o tada eisi miegoti. Pasiruošusi? — paklausė ji Stelą.

— Tuoj sužinosime.

Jos pasuko laiptų link. Stela pakeliui pasiėmė berniukus, o Roza prisidėjo prie jų laiptų aikštelėje.

— Kokie mes visi gražūs.

— Mums liepė apsivilkti naujus marškinius, — nusiskundė Lukas.

— Dailiai atrodote. Kažin, ar galiu pabūti gobši ir pasigrobti šiuos dailiai pasipuošusius jaunuolius į savo palydą? — Roza ištiesė jiems rankas. — Bus audra, — tarė ji dirstelėjusi pro langą. — O, tai tikriausiai mūsų daktaras Karnegis, pačiu laiku. Ką jis ten vairuoja, po galais? Atrodo kaip surūdijusi raudona dėžė ant ratų.

— Atrodo, tai volvo. — Heilė kyštelėjo nosį per Rozos petį. — Labai senas volvo. Jie laikomi saugiausiais automobiliais, o tokie seni atrodo velniškai šauniai. O, tik pažiūrėkit! — Heilė kilstelėjo antakius pamačiusi Mičą. — Pavojingai karštas vyrukas.

— Dėl Dievo, Heile, jis tiktų tau į tėvus.

Heilė tik šyptelėjo Rozai.

— Karštas reiškia karštas. O jis karštas.

— Gal jam reikia duoti vandens, — pasiūlė Lukas.

— Heilei irgi. — Roza šypsodamasi nulipo žemyn pasisveikinti su pirmuoju svečiu.

Daktaras atvežė šeimininkei gero balto vyno butelį, tačiau, kai Roza pasiūlė jam gėrimų, jis pasirinko mineralinį vandenį. Žinoma, pagalvojo Roza, vyras, vairuojantis automobilį, turi išlaikyti blaivią galvą. Jis pavyzdingai apžiūrėjo kūdikį, vyriškai paspaudė rankas berniukams.

Mintyse Roza davė jam pliusą už tai, kad, įsitaisęs svetainėje, jis nepuolė aptarinėti reikalo, dėl kurio atvažiavo, o ėmė maloniai šnekučiuotis.

Kai atvyko Loganas, visi jautėsi gana patogiai.

— Manau, Harperio nelauksime. — Roza atsistojo. — Mano sūnus chroniškai vėluoja, dažnai netgi nepasirodo.

— Aš ir pats turiu sūnų, — tarė Mičas. — Žinau, kaip būna.

— O, negalvojau, kad turite vaikų.

— Tik tą vieną. Džošui dvidešimt. Jis mokosi koledže. Jūsų namai labai gražūs, ponia Harper.

— Vadinkite mane Roza, ir ačiū jums. Šis namas yra viena mano didžiųjų meilių. O čia, — pridūrė ji, kai iš virtuvės išnėrė Harperis, — kita.

— Vėluoju. Atsiprašau. Vos nepamiršau. Labas, Loganai, Stela. Sveiki, vyručiai. — Jis pabučiavo motiną, pažiūrėjo į Heilę. — Labas. Kur Lili?

— Miega.

— Daktare Karnegi, mano amžinai vėluojantis sūnus Harperis.

— Atleiskite. Tikiuosi, nepriverčiau jūsų laukti.

— Nieko tokio, — tarė Mičas paspausdamas jam ranką. — Malonu susipažinti.

— Prašom prie stalo. Regis, Deividas pranoko pats save.

Stalo vidury stovėjo ilga žema vaza su vasarinėmis gėlėmis. Sidabrinėse žvakidėse, kurios buvo pastatytos ant bufeto, degė ilgos baltos žvakės. Ant blyškiai gelsvos su žaliais motyvais staltiesės puikavosi baltos porcelianinės lėkštės. Jose buvo meniškai išdėliotos omarų salotos. Deividas įplaukė nešinas vynu.

— Ką galėčiau sudominti šiuo nuostabiu *Pinot Grigio*?

Daktaras, pastebėjo Roza, ir toliau gėrė mineralinį.

— Žinot, — pradėjo Harperis, kai jie perėjo prie įdarytos kiaulienos kepsnio, — jūs atrodote labai matytas. — Jis įsmeigė akis į

Mičą. — Vis bandau prisiminti. Gal dėstėte Memfio universitete, kai aš ten mokiausi?

— Gal ir dėsčiau, tačiau neprisimenu, kad būčiau tave matęs savo paskaitose.

— Ne. Nemanau. Gal buvau užsukęs į kokią vieną. Minutėlę. Prisiminiau. Džonas Karnegis. „Memfio tigrų" puolėjas.

— Tai mano sūnus.

— Judu labai panašūs. Žmogau, jis nepralenkiamas. Praeitą pavasarį žaidėme su Pietų Karolina, tada jis pelnė trisdešimt aštuonis taškus. Jis moka tokių triukų.

Mičas nusišypsojo ir nykščiu palietė nykstančią mėlynę ant žando.

— O taip.

Pokalbis ėmė suktis apie krepšinį, ir Loganas gavo progą pasikalbėti su Stela.

— Tavo tėtis sakė, kad sekmadienį laukia tavęs ir berniukų. Aš jus nuvešiu, nes esu irgi pakviestas valgyti pietų.

— Tikrai?

— Aš tavo tėčiui patinku. — Jis paėmė Stelos laisvą ranką ir pakėlė sau prie lūpų. — Mus sujungė oleandrai.

Ji nesistengė užgniaužti šypsenos.

— Smogei į jo silpnąją vietą.

— Tu, vaikai, jo sodas. Regis, nieko nepamiršau. Ar jau sudarei tą sąrašą, raudonplauke?

— Akivaizdu, kad tau puikiai sekasi ir be jo.

Logano šypsena praplatėjo.

— Džolina mano, kad turėtume laikytis tradicijų ir tuoktis birželį.

Kai Stela išsižiojo, jis nusisuko pasikalbėti su berniukais apie naujausius komiksus.

Valgant desertą, iš monitoriaus, pastatyto ant bufeto, pasigirdo inkštimas, virtęs šaižiu verksmu. Heilė pašoko it ant spyruoklių.

— Tai ženklas man. Ateisiu, kai pamaitinsiu ir užmigdysiu ją.

— Jei kalbėsime apie ženklus... — Stela irgi atsistojo. — Laikas į lovą, vaikai. Rytoj į mokyklą, — pridūrė ji, nespėjus jiems paprieštarauti.

— Eit miegoti, kai dar nesutemo, yra neteisinga, — nusiskundė Geivinas.

— Žinau. Toks jau tas gyvenimas. Kas toliau?

Geivinas giliai atsiduso.

— Ačiū už vakarienę, buvo labai skanu, o dabar mes turime eiti miegoti, nes rytoj į tą kvailą mokyklą.

— Beveik gerai, — nutarė Stela.

— Labanakt. Man ypač patiko bulvių piršteliai, — tarė Lukas Deividui.

— Gal padėti? — šūktelėjo Loganas.

— Ne. — Tačiau Stela stabtelėjo prie durų, atsisuko ir pažiūrėjo į jį. — Ačiū.

Stela nusivedė vaikus į viršų ir pradėjo vakarinį ritualą. Tą akimirką sudundėjo griaustinis, ir Parkeris nuskuodė pasislėpti po Luko lova. Kai ji kamšė vaikus lovose, į langą jau beldė dideli lietaus lašai.

— Parkeris bailiukas. — Lukas pasikamšė pagalvę. — Ar jis gali šiąnakt miegoti su manim?

— Gerai. Tik šiąnakt, kad nebijotų. — Stela išviliojo drebantį šunį iš palovio ir paguldė šalia Luko. — Dabar geriau?

— Aha. Mama? — Jis liovėsi glostęs šunį ir susižvalgė su broliu.

— Ką? Ką judu rezgate?

— Tu paklausk, — sušnypštė Lukas.

— Nea. Tu.

— Ko paklausti? Jei išleidote visus kišenpinigius ir uždirbtus pinigus komiksams, aš...

— Tu tekėsi už Logano? — išpylė Geivinas.

— Ar aš... iš kur tai ištraukėte?

— Girdėjome, kaip Roza kalbėjosi su Heile apie tai, kad jis tau pasipiršo. — Lukas nusižiovavo ir mieguistai sumirksėjo jai. — Tai tekėsi?

Ji prisėdo ant Geivino lovos.

— Galvoju apie tai. Bet nieko nespręsiu nepasitarusi su jumis. Reikia gerai pagalvoti, viską aptarti.

— Jis geras, žaidžia su mumis, todėl nieko tokio, jei tekėsi.

Stela nusijuokė. Ką gi, pagalvojo ji, tam tikrų aspektų nereikės aptarinėti.

— Vedybos — rimtas dalykas. Tai didelis įsipareigojimas.

— Mes gyventume jo namuose? — svarstė Lukas.

— Tikriausiai, jei...

— Mums ten smagu. Ir patinka, kai jis laiko mane žemyn galva. Loganas ištraukė rakštį — man visai neskaudėjo. Netgi pabučiavo po to, kaip ir turi būti.

— Tikrai? — nustebo Stela.

— Jis būtų mūsų patėvis. — Geivinas pirštais tingiai suko ratus ant paklodės. — Panašiai kaip močiutė Džo. Ji myli mus.

— Tikrai myli.

— Todėl mes nusprendėme, kad jei Loganas bus mūsų patėvis, tada viskas gerai.

— Matau, jūs apie tai jau galvojote, — pratarė Stela. — Aš irgi pagalvosiu. Rytoj pasikalbėsime daugiau. — Ji pabučiavo Geivinui į žandą.

— Loganas sako, kad tėtis stebi ir saugo mus.

Ašaros ėmė graužti jai akis.

— Taip. O taip, sūneli, jis mus stebi.

Stipriai apkabino Geiviną ir pasilenkė apkabinti Luką.

— Labanakt. Aš būsiu apačioje.

Tačiau pirmiausia nuėjo į savo kambarį, kad atgautų kvapą, nusiramintų. Lobiai, pagalvojo ji. Ji turi patį brangiausią lobį. Užsispaudė pirštais akis ir pagalvojo apie Keviną. Lobį, kurio neteko.

Loganas sako, kad tėtis stebi ir saugo mus.

Žmogus, kuris tai suvokia, priima ir sako tokius žodžius mažam vaikui, irgi yra lobis.

Šis vyras pakeitė jos planą. Jis pasodino jos sodo vidury ryškų mėlynąjį jurginą. Stela jo neiškas.

— Aš tekėsiu už jo, — išgirdo save ir nusijuokė patenkinta.

Per griaustinio dundesį pasigirdo dainavimas. Stela instinktyviai žengė į vonios kambarį, kad pro duris pažiūrėtų į vaikų kambarį. *Ji* buvo ten, vaiduokliškai balta, išsiplaiksčiusiais auksiniais plaukais. Stovėjo tarp lovų ramiai ir švelniai dainuodama, tačiau jos akys pamišėliškai spoksojo į Stelą.

Stelos nugara nuvirveno baimė. Žengė į priekį, tačiau šaltas smūgis nusviedė ją atgal.

— Ne. — Ji vėl puolė į priekį ir atsitrenkė į tvirtą sieną. — Ne! —

Stela ėmė trankyti kumščiais. — Tu neatskirsi manęs nuo vaikų. — Ji mušėsi į kietą skydą šaukdama vaikus, kurie giliai miegojo.

— Pabaisa! Neliesk jų.

Stela išlėkė iš kambario nekreipdama dėmesio į Heilę, atskubančią jos link, nekreipdama dėmesio į žingsnius ant laiptų. Žinojo tik viena — turi patekti pas vaikus, prasiveržti pro nematomą sieną ir apsaugoti juos.

Nelėtindama žingsnio ji atplėšė vaikų kambario duris ir vėl buvo nublokšta prie sienos.

— Kas čia vyksta, velniai griebtų? — Loganas sugriebė ją, nustūmė į šoną ir pats puolė į kambarį.

— Ji neįleidžia manęs. — Stela beviltiškai trankė sieną kumščiais, kol rankos sustingo iš šalčio. — Ji paėmė mano vaikus. Padėkite!

Loganas įsirėmė pečiu į tarpdurį.

— Lyg būtų iš kokio sumauto plieno.

Atskubėję Harperis ir Deividas padėjo jam.

Mičas, stovėdamas už jų, stebeilijo į kambarį, į baltą figūrą, dabar švytinčią nežemiška šviesa.

— Vardan Dievo!..

— Turi būti kitas kelias. Kitos durys. — Roza sugriebė Mičo ranką ir nusitempė jį per holą.

— Ar taip yra buvę ir anksčiau?

— Ne. Dieve šventas. Heile, išnešk iš čia kūdikį.

Paklaikusi iš baimės, pulsuojančiomis nuo trankymo rankomis, Stela bėgo. Kitas kelias, galvojo ji. Jėga nepadės. Negali laimėti prieš tą nematomą įniršį, pyktį ir grėsmę.

Dieve, prašau, apsaugok mano vaikus.

Reikia įtikinti ją. Pamėgins įkalbėti, maldaus, žadės. Stela išpuolė į lietų, atplėšė terasos duris. Ir nors žinojo, kad nepavyks, metėsi į vidų.

— Tu negali jų turėti! — šaukė ji per audrą. — Jie mano. Tai mano vaikai. Mano gyvenimas. — Ji suklupo ant kelių iš siaubo. Matė ramiai miegančius berniukus ir akinamai baltą šviesą, pulsuojančią iš moters.

Stela prisiminė sapną. Pagalvojo, apie ką kalbėjosi su sūnumis prieš pasigirstant dainavimui.

— Ne tavo reikalas, ką aš darau. — Ji stengėsi išlaikyti tvirtą bal-

są. — Tai mano vaikai, ir aš padarysiu, kas geriausia jiems. Tu nesi jų motina.

Šviesa suvirpėjo, moteris atsisuko, ir dabar jos akyse atsispindėjo ne tik pamišimas, bet ir liūdesys.

— Jie ne tavo. Vaikams reikia manęs, motinos. Kūno ir kraujo.

Stela iškėlė rankas, nubrozdintas ir pamėlusias nuo trankymo.

— Nori, kad liečiau dėl jų kraują? Liesiu. Lieju. — Tebeklūpėdama prispaudė rankas prie šalčio sienos, nekreipdama dėmesio į merkiantį lietų.

— Jie priklauso man, ir aš padarysiu viską, kad jie būtų saugūs ir laimingi. Man labai gaila dėl to, kas atsitiko tau. Kad ir kas buvo, kad ir ko tu netekai, man labai gaila. Tačiau negali turėti to, kas priklauso man. Negali atimti iš manęs vaikų, o iš vaikų — manęs.

Stela ištiesė ranką, ir ši praslydo tarsi pro ledinį vandenį. Nedvejodama puolė į kambarį.

Loganas tebesimušė į sieną iš kitos pusės. Stela priėjo prie tarpdurio ir atsišliejo į jį. Negalėjo girdėti jo, tačiau matė skausmą ir neviltį Logano veide, jo kruvinas rankas.

— Jis myli juos. Gal iki šio vakaro to nesuvokė, tačiau myli. Ir saugos juos. Jis bus jiems tėvas, kokio jie nusipelnė. Tai mano pasirinkimas, mūsų visų pasirinkimas. Niekada daugiau nebandyk atskirti manęs nuo vaikų.

Moters akyse sublizgo ašaros, ir ji nupleveno prie terasos durų. Stela uždėjo virpančias rankas ant sūnų galvų. Saugūs, pagalvojo ji, ir jos keliai ėmė drebėti. Saugūs ir šilti.

— Aš tau padėsiu, — tvirtai pareiškė Stela, vėl susidūrusi su liūdnomis akimis. — Mes visi padėsime. Jei nori mūsų pagalbos, padėk ir mums. Pasakyk bent jau savo vardą. Kuo tu vardu?

Nuotaka ėmė blankti, tačiau kilstelėjo ranką prie stiklinių durų. Ant jų lietuje išryškėjo vienas žodis:

Amelija

Kai Loganas pagaliau įgriuvo pro duris, Stela atsisuko į jį ir pridėjo pirštą prie lūpų.

— Šš. Pažadinsi vaikus.

Įsikniaubė jam į krūtinę ir pravirko.

EPILOGAS

— AMELIJA. — STELA SUDREBĖJO, NORS BUVO PERSIRENGUSI sausais drabužiais ir išgėrusi brendžio, kurio primygtinai įsiūlė Roza. — Jos vardas. Spėjau pamatyti jį ant stiklo prieš jai dingstant. Ji pyko ant manęs, saugojo vaikus nuo manęs. Ji ne viso proto.

— Ar gerai jautiesi? — Loganas klūpojo priešais ją. — Tikrai?

Stela linktelėjo ir gurkštelėjo brendžio.

— Reikės šiek tiek laiko, kad atsigaučiau, bet dabar man viskas gerai.

— Dar niekada nebuvau taip išsigandusi. — Heilė žvilgtelėjo į laiptų pusę. — Ar manai, kad vaikai saugūs?

— Ji neskriaus vaikų. — Stela ramindama paglostė Heilei ranką. — Kažkas sužeidė jai širdį ir, regis, atėmė protą. Vaikai jos vieninteli džiaugsmas.

— Prašau man atleisti, tačiau man tai atrodo absoliučiai neįmanoma ir neįtikėtina. — Mičas žingsniavo po kambarį. — Jei nebūčiau matęs savo akimis... — Jis papurtė galvą. — Kai tik galėsiu to imtis, man reikės visos informacijos, kokią turite.

Jis liovėsi žingsniavęs ir įsispoksojo į Rozą.

— Aš neturiu racionalaus paaiškinimo. Mačiau tai, bet negaliu paaiškinti. Būtis — objektyvioji realybė, pavadinkime taip, nes geresnio pavadinimo neturiu. Tame kambaryje buvo būtis. Nebuvo įmanoma patekti į kambarį. — Jis pasitrynė petį, kuriuo mušėsi į tvirtą orą. — O ji buvo jame.

— Mes nesitikėjome, kad jums pavyks tiek daug pamatyti per pirmą vizitą, — tarė Roza įpildama jam dar puodelį kavos.

— Jūs labai ramiai į tai žiūrite, — atsiliepė jis.

— Iš visų mūsų aš gyvenu čia ilgiausiai.

— Kodėl?

— Nes tai mano namai. — Ji atrodė pavargusi ir išblyškusi, tačiau jos akyse spindėjo kovinga kibirkštis. — Tai, kad ji čia, nieko nekeičia. Tai mano namas. — Roza irgi gurkštelėjo brendžio. — Nors turiu pripažinti, jog tai, kas atsitiko šįvakar, sukrėtė mane ir mus visus. Iki šiol nieko panašaus nebuvau mačiusi.

— Turiu užbaigti pradėtą projektą, tada norėsiu, kad papasakotumėt, ką esate matę. — Mičas apžvelgė kambarį. — Jūs visi.

— Gerai, organizuosime dar vieną susitikimą.

— Stelai reikia prigulti, — tarė Loganas.

— Ne, man viskas gerai. — Ji žvilgtelėjo į monitorių, pasiklausė tylaus gaudimo. — Jaučiu, kad tai, kas atsitiko šįvakar, kai ką pakeitė. Joje, manyje. Tie sapnai, mėlynasis jurginas.

— Mėlynasis jurginas? — pertraukė ją Mičas, bet Stela tik papurtė galvą.

— Paaiškinsiu, kai jausiuos truputį tvirčiau. Nors, man atrodo, aš jų daugiau nebesapnuosiu. Manau, ji paliks mane ramybėje, leis jurginui augti, nes man pavyko prasiskverbti į ją. Ir tikiu — visiškai — jog man pavyko todėl, kad kalbėjausi su ja kaip motina su motina.

— Mano vaikai užaugo šiuose namuose. Ji niekada nemėgino atskirti manęs nuo jų.

— Tu neketinai ištekėti, kai tavo sūnūs tebebuvo vaikai, — pareiškė Stela ir pastebėjo, kaip Loganas prisimerkė.

— Kažin, ar neperšokai per keletą laiptelių? — paklausė jis.

Stela šyptelėjo.

— Tik per tuos, nelabai svarbius. Dėl Harperių nuotakos — galbūt ją paliko vyras arba ji pastojo nuo meilužio, kuris apleido ją, ar... nežinau. Dabar negaliu blaiviai mąstyti.

— Niekas negali, ir nors tu manai, kad jautiesi gerai, tebesi išblyškusi. — Roza atsistojo. — Nuvesiu tave į lovą.

Ji papurtė galvą, kai Loganas išsižiojo paprieštarauti.

— Gali pasilikti kiek tik nori. Harperi?

— Taip. — Supratęs ženklą ir savo pareigas, jis pašoko. — Ko galėčiau pasiūlyt išgerti?

Kadangi kojos vis dar virpėjo, Stela leidosi palydima į viršų.

— Aš pavargusi, bet tau, Roza, nebūtina eiti kartu.

— Po tokios traumos nusipelnai būti truputį palepinta. Įtariu, kad Loganas būtų mielai atlikęs šį darbą, bet pamaniau, kad šįvakar moters draugija labiau pravers. Nagi, nusirenk, — tarė Roza eidama prie lovos.

Silpstant šokui, Stela pajuto didžiulį nuovargį ir darė kas liepiama, paskui įslinko į vaikų kambarį dar kartą žvilgtelėti į juos.

— Aš taip bijojau. Labai bijojau, kad ji nepaimtų mano berniukų.

— Tu buvai stipresnė. Tu visada esi stipresnė.

— Dar nebuvau patyrusi tokio geliančio skausmo. Netgi tada... — Stela grįžo į savo kambarį ir atsigulė. — Tą naktį, kai mirė Kevinas, nieko negalėjau padaryti. Negalėjau nueiti pas jį, parsivesti, sustabdyti kas jau buvo įvykę, nesvarbu, kaip to norėjau.

— O šįvakar galėjai ir padarei. Mes, moterys, darome tai, kas turi būti padaryta. Dabar ilsėkis. Prieš eidama miegoti užsuksiu pas tave ir berniukus. Gal palikti šviesą?

— Ne, viskas gerai. Ačiū.

— Mes būsime apačioje.

Tylioje tamsoje Stela atsiduso. Gulėjo ramiai, klausydamasi, laukdama. Tačiau nieko, išskyrus savo pačios kvėpavimą, neišgirdo.

Šią naktį — bent jau šią naktį — viskas baigta.

Ji užsimerkė ir nugrimzdo į miegą.

Be sapnų.

STELA KITĄ DIENĄ TIKĖJOSI PAMATYTI LOGANĄ MEDELYNE. Tačiau JIS nepasirodė. Buvo įsitikinusi, kad užsuks į namus prieš vakarienę. Bet jis neužsuko.

Ir nepaskambino.

Ji nutarė, kad po vakarykštės dienos jam reikia pailsėti. Nuo jos, namo, bet kokių dramų. Kaip galima jį kaltinti?

Loganas trankė rankas, savo dideles kietas rankas į sieną bandy-

damas prasiveržti pas berniukus, pas ją. Dabar žinojo apie jį viską, ką turėjo žinoti — apie vyrą, kurį gerbia ir myli.

Žinojo pakankamai, kad patikėtų jam viską, kas yra jos. Mylėjo, kad palauktų, kol ateis pas ją.

Kai vaikai buvo lovose, o virš Harperių namų pakibo mėnulis, jo sunkvežimis įburzgė į kiemą.

Šį kartą ji nedvejodama puolė prie durų pasitikti jo.

— Aš taip džiaugiuosi, kad atvažiavai. — Stela pirmoji stipriai apkabino jį. — Taip džiaugiuosi. Mums reikia pasikalbėti.

— Pirmiausia išeikim į lauką. Sunkvežimyje kai ką tau turiu.

— Negi tai negali palaukti? — Stela atsitraukė. — Gal prisėskime ir viską išsiaiškinkime. Vakar tikriausiai nesumezgiau nė vieno rišlaus sakinio.

— Sumezgei daugybę. — Sugriebė ją už rankos ir išsitempė į kiemą. — Svarbiausia, kad atėmusi iš manęs dešimt mano gyvenimo metų pasakei, jog tekėsi už manęs. Tuomet neturėjau galimybės įsigilinti į tai, pati supranti, kokia situacija buvo. Tačiau dabar noriu tau kai ką duoti, kol mirtinai neužkalbėjai manęs.

— Tikriausiai nenori girdėti, kad myliu tave.

— Tam laiko surasiu. — Loganas sugriebė ją į glėbį, pakėlė nuo žemės ir sukdamas ratu nusinešė prie sunkvežimio. — Tai tvarkysi mano gyvenimą, raudonplauke?

— Pabandysiu. O tu manąjį jauksi?

— Nereikia nė klausti. — Jis truputį nuleido ją, kad lūpos atsidurtų viename lygyje.

— Vakar buvo velniška audra — visomis prasmėmis, — tarė ji priglusdama prie jo skruosto. — Bet dabar baigėsi.

— Ši — taip. Bet bus kitų. — Loganas paėmė jos rankas, pabučiavo ir įsižiūrėjo į ją blankioje mėnulio šviesoje.

— Aš myliu tave, Stela. Ir padarysiu tave laimingą, nors ir velniškai erzinu. O berniukai... Vakar, kai pamačiau juos su ja, kai negalėjau patekti pas juos...

— Žinau. — Dabar ji išbučiavo jo nubrozdintus, sutinusius krumplius. — Vieną dieną, kai bus vyresni, vaikai tikrai įvertins jiems tekusią laimę turėti du tokius gerus tėvus. Aš jau žinau, kaip man pasisekė būti mylimai ir mylėti du gerus vyrus.

— Aš tai numačiau dar tą dieną, kai įsimylėjau tave.

— Kada tai buvo?

— Pakeliui į Greislendą.

— Nešvaistai laiko veltui.

— Tuomet papasakojai man apie tą sapną.

Jos širdis suvirpėjo.

— Apie sodą. Mėlynąjį jurginą.

— Vėliau, kai pasakei, jog susapnavai kitą, pradėjau galvoti. Taigi... — Jis įkišo ranką į sunkvežimio kabiną ir ištraukė nedidelį vazoną su įskiepytu augalu. — Paprašiau Harperio, kad padarytų.

— Jurginas, — sušnabždėjo ji. — Mėlynasis jurginas.

— Jis įsitikinęs, kad žiedas bus mėlynas, kai subręs. Tas vaikis turi nagus.

Ašaros suplūdo į akis, ir ji vos galėjo prakalbėti.

— Aš ruošiausi jį iškasti, Loganai. Ji vis ragino mane, ir man pasirodė, jog ji teisi. Aš jurgino nesodinau, neplanavau, nesvarbu, kad jis gražus. O kai iškasiau, jis numirė. Kokia kvaila buvau.

— Dabar vietoj ano pasodinsime šį. Mes — tu ir aš — galime pasodinti jį, o visi keturi galime pasodinti sodą. Ką pasakysi?

Stela delnais suėmė jo veidą.

— Gerai.

— Puiku, nes Harperis dirbo kaip išprotėjęs mokslininkas, kol išgavo tikrą mėlyną spalvą. Mums teks palaukti, kol jis pražys.

— Tu teisus. — Ji pakėlė į Loganą akis. — Tada pamatysime, ką turime.

— Harperis netgi vardą sugalvojo. Jis vadinsis „Stelos sapnas“.

Jos akyse atsispindėjo šilti jausmai.

— Aš klydau dėl tavęs, Loganai. Vis dėlto tu esi tobulas.

Ji paėmė vazoną ir suspaudė glėbyje kaip brangų, ką tik gimusį kūdikį. Kita ranka paėmė už rankos Loganą, ir jie nuėjo per mėnulio nušviestą sodą.

Po namą, persismelkusį gėlių aromatu, klajojo kita moteris. Ir verkė.

Roberts, Nora
Ro-04 Mėlynasis jurginas: [romanas] / Nora Roberts; [vertė Vilma Krinevičienė]. — Kaunas: Jotema, 2006. — 312 p.

ISBN 9955-13-085-7

Anksti likusi našle Stela Rotšild su dviem mažamečiais sūneliais grįžta į gimtąsias vietas ketindama pradėti naują gyvenimą. Ją medelyno vadybininke įdarbina ir į savo didžiulį seną namą priima gyventi ūkio savininkė ir dvaro šeimininkė, apylinkėse ūmiu charakteriu pagarsėjusi Roza Harper. Stela visa širdimi atsiduoda darbui klestinčiame medelyne, be to, ji greitai susidraugauja tiek su kolegomis, tiek su pačia šeimininke. Laikui bėgant moteris pajunta, kad neišvengs dar vieno svarbaus pokyčio savo gyvenime — naujos santuokos. Tačiau užsimezgantis romanas labai nepatinka tam, kas neturėtų kištis į gyvųjų reikalus...

UDK 820-3

Nora Roberts

MĖLYNASIS JURGINAS

Redaktorė *Asta Kristinavičienė*
Daiva Povilavičienė
Viršelio dailininkė *Daiva Zubrienė*
Maketavo *Elvyra Laipanova*

SL 250. 19,5 sp. l. Užsak. Nr. 6.744
UAB „Jotema", Algirdo g. 54, 50157 Kaunas
Tel. 337695, el. paštas: info@jotema.lt
http://www.jotema.lt
Spausdino AB spaustuvė „Spindulys", Gedimino g. 10, 44318 Kaunas

Anksti likusi našle Stela Rotšild su dviem mažamečiais sūneliais grįžta į gimtąsias vietas ketindama pradėti naują gyvenimą. Ją medelyno vadybininke įdarbina ir į savo didžiulį seną namą priima gyventi ūkio savininkė ir dvaro šeimininkė, apylinkėse ūmiu charakteriu pagarsėjusi Roza Harper. Stela visa širdimi atsiduoda darbui klestinčiame medelyne, be to, ji greitai susidraugauja tiek su kolegomis, tiek su pačia šeimininke. Laikui bėgant moteris pajunta, kad neišvengs dar vieno svarbaus pokyčio savo gyvenime — naujos santuokos. Tačiau užsimezgantis romanas labai nepatinka tam, kas neturėtų kištis į gyvųjų reikalus...

ISBN 9955-13-085-7
9 789955 130857
www.jotema.lt